

சு. 80135
1996

T. 11766

உ.

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

தி ரா வி ட ப் பி ர கா சி கை க.

திருவாவடுதுறை

மாதவச்சிவஞானயோகிசுப்பம்மண

அருளுபதேசம்பெற்று

அவ்வாறான விநிவசியாமணியாய் விளங்காநின்ற

ச பா ப தி நா வ ல ர வ ர க ன ா :

இயற்றி,

வித்தாந்தவித்தியாநிபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்றெடுக்கப்பட்டது.

மும்புகோணம்

சாலிவாகனசகம் - 1992 க.

விவாகரி-ஸ்ரீ கார்த்திகை-1992

1899

Copyright Registered.

திராவிடப்பிரகாசிகையின்

இ ய ன் மு னை.

பரியோம்	4.
தமிழின் நெய் வப்பழமைமர பியல்	8.
இலக்கணமர பியல்	11.
இலக்கியமர பியல்	14.
சாத்திரமர பியல்	௧௭.
வாழியல்	20.

விஷயஞ்சிகை.

[illegible]

[illegible][illegible]

பாரதம்

பி

பிரபுலிங்கலீலை

பிரபோதசந்திரோதயம்

பிரமகிதை

பிரமவிவர்த்தனவாதநிராகரணம்

பிரமோத்தரகாண்டம்

பிரயோகவிவேகநூலார்கொண்ட

அகத்தியவரலாறு பிழையா

சல் காட்டல்

பிரயோகவிவேகநூலார்கொண்ட

தொல்காப்பியவரலாறு பிழை

யாதல் நிரூபித்தல்

பிரயோகவிவேகம்

பிறப்பியல்

பு

புணரியல்

புராணவிலக்கியம்

புளளிமயங்கியல்

புறத்திணையியல்

புறநானூறு

புறவிருளென்னு மந்தகார

மாலோகத்திணைபாவுமாமகாமை

பெ

பெயரியல்

பெரியபுராணம்

பெரும்பாணாற்றுப்படை

பொ

பொருநராற்றுப்படை

பொருளதிகாரம்

பொருளியல்

பேர

பேர்திறப்பெருமை

ம

மணிமேகலை

மதுரைக்காஞ்சி

மரபியல்

மலைபடுகடாம்

மு

முக்குணவசத்தரான தமிழ்ப்

புலவர் பாக்கடிருவருட்பா

வும் திருமுறையுமாமை

நிரூபித்தல்

முதற்பொருள்

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

முதற்றிருக்குறள்விருத்தி

முதமொழிவெண்பா

முத்தமிழ்மரபு

முல்லைப்பாட்டு

மூ

மூலமலநிருபணம்

மெ

மெய்ப்பாட்டியல்

மொ

மொழிமரபு

யா

யாப்பருங்கலக்காரிகை

யாப்பருங்கலம்

வ

வஞ்சித்திணை

வளையாபதி

வா

வாகைத்திணை

வாசித்தம்

வாயுசங்கிதை

வி

விசித்தாத்தவிதிகள் நாராயண

சாருபம் பரமுத்தியாகாமை

விளிமரபு

வினா வெண்பா

வினையியல்

வி

வீரசோழிய முதுணை மாறுபாடு

வீரசோழியம்

வெ

வெட்சித்திணை

வெண்பாப்பாட்டியல்

வெண்பாமலை

வே

வேதாசம்பிரமாணியம்

வேதாந்தசாத்திரம்

வேதாந்தகுடாமணி

வேற்றுமை மயங்கியல்

வேற்றுமையியல்

வை

வைதிக சாத்திரம்

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

கள்ள

திருச்சிற்றம்பலம்.

திராவிடப்பிரகாசிகை.

தந்திவந்தபாபிரம்.

மன்னுமாழத்தி நடவுனைமனநதினை நிறுவி
யேன்னைமோர் பொருளாக்கொண்டாவதரவனையிறைஞ்சி
யின்னமாண்டிதாவிடப்பிரகாசிகையென்னுந்
தன்னைநேர் தருந்தமிழ்வாலானுமாய்நவனல்.

பாபிரம்.

மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர்த் தொகுதியு
ஞாறுஞ் சுவையு நாற்றமு மொளியு
மோசையு மென்னப் பேசுமைம் புலத்தொதி
நல்லத னல்லனும் நியதன் நிதும்
பகுத்துணர் காட்சி யகத்துணர் ஞாபாட
வாறறி வும்முடை வீதுசால் சிறப்பின்
மக்களுயிர்த் தொகுதி மனவிரு விரீஇ
மிக்கபே ரறிவு விளக்க மேவிய
வினையி வினகி விளங்கிய வறிவின்
முனைவனன் தருளிய வெனைவகை மொழியுரு
மறம்பொரு ளின்பம் வீடெனு நான்குந்
திறம்பா மரபிற் றெளியவறி வுறுத்தீலிற்
சடவுண்மா மொழியெனப் புடவிகன் றேத்தச்
தீரியல் வரம்புடை யாரிய மொழியு
மமிழ்தியல் வரம்புடைத் தமிழ்வள மொழியு
நிகருறீஇச் சிறந்து நிலவுவ வாலவை
கவிகெழு திரைவிரீஇக் கலன்பல மாய்க்கும்
வவிகெழு முவரி விளைஇய மாட்சிக்
குறுகுநர் மனங்கண் புய்க்கல் கூடாஅ
நிறும்பு துறநனி பொன்மய மியறநுந்

தேவலஞ் சான்ற நாவலம் பொழிலகத்
 தொன்பான் வருடத் தோங்குபா ரதமெனுங்
 சமும் பூமி மருவுகண் டங்கடூர்
 ளாத்த ளாருள்வே தாகம வழங்குந்
 சாதி வரம்பு தீர்த்தமுந் தலனு
 மேதகத் தழுவி விளங்குந் தெய்வக்
 குமரி கண்டங் குலவுநீஇ மற்றநன்
 வாடாதுந் தெனது மரபுவி மன்னாஉப்
 பசிறு மாலைய பன்னு மிரண்டுட்
 ட மிழ் வரலாறு தகைபெற வெடுத்திண்
 டமைவுறக் கூறுதற் கமர்ந்தது தன்னோந்
 தமிழின் நெய்வப் பழமை மரபே
 புலக்கண மமலு மிலக்கண மாபே
 எலக்குவை சிவனு மிலக்கிய மரபே
 வேத்தருந் சிறப்பிற் சாத்திர மரபென
 நால்வகைப் படுத்து மேலவர் நெழிபும்
 வரன்முறை நிறுவி யறிநப வகுப்பாம்
 புரைதபு தமிழ்முறை திகழ்தரற் பொருட்டே.

ஆலுமறு.

தமிழின் முன்மை மரபினையும், அதனிலக்கண மரபினையும், இலக்கிய மரபினையும், சாத்திர மரபினையும், நல்லாசிரியர் வழிநின்று தெளிதரற்குரிய மற்றவு அறிவு மாட்சி யடையரல்லாதா சிலர், இக்காலத்துக் தாந்தா மறிந்தவாற்றான் முறை பிறழ்க்கொண்டு தமிழ் மொழியினும் பிறமொழியினும் பலவாமெழுதி வெளியிட்டு வரம் பிழித்தலானும், அவர் உரையின் பொய்ம்மை தேறமாட்டாத பேசுநீரார், அவர் நினை மெய்யெனக்கொண்டு தமிழ் நல்லாசிரியர் தெய்வப்புலமை மாட்சியினையும், அவர் நூலுரைகளின் ஞானமயிய முறையினையும், வான்முறை போற்றாது புறம்பிழித்துத் தமக்கும் பிறர்க்குங் சேரிசுழுதலானும், தமிழ் உலக மற்றவற்றின் உண்மை தேறி யுறுதிப் பாயனெய்துகற்பொருட்டு அத்திறனெல்லாம் விளக்கி, 'திராவிடப்பிரகாசிகை' யென்னும் பெயரினால் இவ்வசனகிரந்தம் இயற்றுவே மாயினேம்.

இனித் தமிழ் நூலுரைகளின் கால முறையெல்லாம் இதன்சண் முற்றவெடுத்து முடியக் கூற ஒருபட்டிலும், என்னை? தமிழ் நூலுரைகள் பிறந்த கால வெவ்வேகளை அந்நூலுரை யாசிரியன்மாருட் சிலரன்றிப், பலர், அவ்வவற்றுட் டெரியக் கூறுதொழித லானென்க. அற்றியினும், பின்னை நூலுரையாசிரியர்கண் முன்னை நூலுரைச் சொற் பொருள்களைத் தத்த நூலுரைகளுள் வழிமொழிந்து சொண் டிரைக்குமாறு பற்றி, இவை முற்றேன்றி நடக்கு நூலுரைகள், இவை பிற்றேன்றி நடக்கு நூலுரைகள் என்பது இனிதறியப்படுதலின், நூலுரைக்கு முற்பிற்பாடு அவ்வாற்றார் கொண்டு, அம்முறை நிறுத்தி, நிலைபெறு நூலுரைகளுள்ளுந் தமிழ்ப்புலமைக்குஞ் சாத்திரப்புலமைக்கு மின்

றியமையாதவாய்ச் சிறக்கு ஞாலுரைகளின் விடப்ப் பகுதிப் பெற்றி மாந்திரையே இதன்கண் நன்கு விளக்கிக் கூறுவற்றும்.

போலி விலக்கண விலக்கிய சாத்திர ஞாலுரை வரலாறு இசன்கட் கூறுதற் கிசைத்தலமாயினும், தொன்று தொட்டுவரும் தமிழ் கல்வாசிரியர் வழிக் தமிழ்க்கல்வி கற்சப்பெறுத் தமிழ் மாணுக்கர்களும் பிறரும், இவை மெய்விலக்கண விலக்கிய சாத்திர ஞாலுரைகள், இவை போலி விலக்கண விலக்கிய சாத்திர ஞாலுரைகள் என்று செய்ய மாட்டாராய் மெய்யும் பொய்யு மடங்கக்கொண்டி அவம்படுவ ராகலின், அவர் அவர் படாமன் மற்றவற்றன் மெய்த்நூல் போலத்தோற்றி மயக்குந் சிலவற்றின் பொ ய்ப் பெற்றியினையும், ஆண்டாண்டு இடையடிபற்றி யிதன்க் கெய்துத் கூறி யொழி த்தல் செய்வமாயினேம். இனித் தமிழ்விலக்கண விலக்கிய சாத்திரப் புலமை நிர ப்புமாரும், அப்புலமைகளால் இஃக பர விட்டின்ப வறுதிப்பயன்களை முயன்று சாதி த்தடையுமாரும், ஒரொழிபாகக்கொண்டு இதனினுக்கிட் டுந்நரைத்தாம். இவ்வாற ருனே, இந்நூல், தமிழின்மையப்பழமைமரபிடல், இலக்கணமரபிடல், இலக்கிய மரபிடல், சாத்திரமரபிடல், ஒத்தியலென ஐயாகைப்பட்டதென்பது. அற்றே லல்தொகை; இலக்கியத்தன்மையே இலக்கணமாகலின், இலக்கியமரபிடல் இலக்கணமரபிடல் என முன்வைத் தோதற்பாற்றெனின், —அல்தொக்குமன்னியும், தமிழ்நிலத்து அகந்தியமொ ன்நே முற்காலத்துத் தோன்றி முன்மைச் செந்தமிழ் இலக்கண முந்நூலாயிற்று; அது பற்றியே முச்சங்கத்தச் சான்றோரும் பிறரு முத்தமிழ் இலக்கிய விலக்கணங்கள் செய திட்டார்; அதனானே, இலக்கண மரபிடல் என்ன முன்வைத் தவ்வாறு ஒதுவே மாயிர நென்க.

நூ ல்.

தமிழின்தொற்புலமைமரபிடல்.

பாலை யினபிடி.

மலந்தலை யுலகத்துச் செவிப்புலனுமாவை எழுத்தோசை யெனவும், இசையோசை யெனவும், இருவகைப்படும். இவற்றுள், எழுத்தோசை விந்து முத்தமாரணமாக அகலி னின்றும் விருத்தியாய்த் தோன்றிச் செவிப்புலனுவது. இசையோசை ஆகாய முத்தகா ரணமாக அதன்கட் தோன்றிச் செவிப்புலனுவது. வடநூலார் எழுத்தோசையை வர் னாத்க சத்தமென்றும், இசையோசையைத் தொனியாத்க சத்தமென்றும் கூறுப. சத்த தன்மத்திரையின் காரியமாகிய வாகாயமே சத்தத்திற்கெல்லங் காரணமாகலின், எழுத்தோசைக்கு வேறு காரணமாமா நென்னையெனின், அற்றன்மது; ஆகாய மெழுந் தோசையைப் புலப்படுத்துவதாங்க விகையோசைக்குக் காரணமாவதன்றி அதுமுற் புல ப்படுவதாகிய வெழுத்தோசைக்குக் காரணமாகா தென்க. எனியு முருவமும் போலப் புலப்படுப்பதும் புலப்படுவதுமாகிய விகையோசைக்கும் எழுத்தோசைக்குந் தம்முன் வேறுறுமை அனுபவத்தின் வெளிப்படத் தோன்றுதலானும், கடலோசை முரலாயின வெழுத்தோசையின் வேறுதல் எல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்ததாகலானும், அவ்விரண்டன் காரணமும் வேறென்பது துணியப்படு மென்க. இன்னும், அங்காப்பு முதலிய அகமுயற்சிபாற் புலப்படுவது எழுத்தோசையெனவும், அதனைப் புலப்படுப்பதாய் எடுத்தல் பதித் தன் முகலிய பற்றமுபற்றியாற் பிறப்ப திகையோசை யெனவும், தம்முன் வேறுபாடு தெரி உணர்ந்தோளின்.

இன்னும், இவ்வயிர்தவவீரசை பவுதிகவோசைகளி னில்க்கண வேறுபாடுகளும், எழுத்தோசைக்குக் காரணமான விர்த வென்னுஞ் சத்தமாயையின் துண்மைக்குப் பிர மாணமும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் வெஞானமாபாடியத்துப் பிரமாணவிய விரண் டாம்பாதத் திரண்டா மதிகரணத்துத் தடைவிடைகளான் விளங்கக் கூறியருளுதலின், ஆண்டிக் காண்க. உந்தியிற் சூக்குமமா யெழுந்த நாத டெஞ்சின்கட் பைசர்தியாய்க் கண்டத்தின்கண் மத்திமையாய்ப் பின்னர்த் தன் செவிக்குக் கேட்குஞ் சூக்குமவைகளியும் பிறர் செவிக்குக் கேட்குந் துலவைகளியுமாய்ப் பல்வே றெழுத்துக்களாம். இவ்வெழுத் துக்கள் வடமொழி தென்மொழி முதலிய பாடைச் சொல்வடிவாய்ச் சுவிகர்ப வுணர்ச்சி நிகழ்த்து கேதுவாம்.

இனி ஆசிரியர்கள் சொல்லிலக்கணம் பலவாறு கூறுப. சத்தநூலார் 'குடமறி' யாதானுக்கு இது குடமென்றால் இது வென்னுஞ் சுட்டிப்பெயருங் குடமென்னும் பொரு ளும் பேதமின்றி யபேதமாய்த் தோன்றுதலின், 'சொன் னித்தியம்' என்றும், 'விபு' என் றும், 'திரவியம்' என்றும் கூறுவர். சேனாவரையர் "மொழிப்பொருட் காரணம் விளிப் பத் தோன்ற" என்னு முறியியற் சூத்திரத்துஅவர் மகமே பற்றிப் "பொருளொடு சொற னியை பிபற்கை யாகலான், அவ்வியற்கையாகிய விபைபாற் சொற் பொரு ளுணர்ந்து மென்ப" என்றுரைத்து, "ஒருசாரார் பிப்காரணத்தானு முணர்ந்து மென்ப" எனப் பிறர் மதங் கூறி பொழிவர். உரையாசிரியரு நச்சிலுர்க்கினியரும் "உயர்திணை யென்ம னார் மக்கட் சுட்டே" என்றுஞ் சூத்திரத்து முறையே "சொல் எழுத்தினை ளுச்சுப்பட் டித் திணையறி வுறுக்கு மோசை" என்றும், "ஒருவன் பொருட்டன்மையை யறிதற்குச் சொற் கருவியாய் நிற்கும்" என்றும், அவரோடு மாறுபட்டிரைப்பார். இனிச் "சொல்லும் பொருளும் பேதா பேதமாம்" எனக் கொண்டார் சூத்திரவிருத்திகாரர்.

சத்தப் பிரவஞ்சம் அர்த்தப் பிரவஞ்சமெனக் காரிய மிருவகைப்படும். இவை யிரண்டுந் தம்முள் வேறுபாடுடையவாயினும் சத்தமென்றஞ் சாத்யான் வேறுபா டின் மையானும், சத்தப்பிரவஞ்சம் அர்த்தப்பிரவஞ்சத்தைப் பற்றியன்றி நில்லாமையானும், சத்தமாயை பொன்றுதானே சத்தருபமு மர்த்தருடமுமாகிய விரண்டி தன்மையுமுடை த்தாய் அவ்விரண்டற்கு முதற்காரண மாமெனக் கொள்ளப்படும். இனிச் சொற் பொரு ளுணர்ந்துதற் கூறுகூலமாகு ஞாய்ச்சத்தின்கூடும், பொருள் காரியப்படுத்தற் ருபகாரமாகுங் காரகசத்தின்கூடும் அவ்விரண்டன்கண்ணும் சாத்தான்மியுத்தா லுளவாத் வருத்தாபத்தி யள வையாற் கொள்ளப்படும். அற்றேல், எழுத்தானியன்ற படிக்களாதல், பதங்களானியன் தவாய்நிலை 'சகுதி' யுண்மைகளான் எழுவாய் பயனிலை முதலியவாய்த் தொடர்ந்து நிற் சும் வாக்கியங்களாதல் அவ்வுப்பொருள்களை யறிவுறுக்கு மெனவே கோடும்; அவ்வா றன்றி பெழுத்தின் வேறாய்ப் பொருள்களை யறிவுறுக்குஞ் சந்திசுண்டென்பதற்குப் பிரமாண மில்லையாலோவெனின், —அற்றன்று; 'கால்' என்புழித் ககரவாகார லகரவெழுத் துக்களையன்றி அவற்றினை வேறாய்ப் பதமென்ப தொன்றின்மையானும், அவ்வாறே 'கால்' கிடந்தது' என்புழி அப்பதங்களின் வேறாய் வாக்கிய மொன்றின்மையானும், எழு த்தின் வேறாய்ப் பதவாக்கியங்கள் பொருளுணர்த்தவன வல்லவென்பது பெறப்படும். படவே, நையாயிசர் மதம்பற்றிக் ககரவாகார லகர வெழுத்துக்களே அப்பொருளுணர்ந் துமெனக் கோடல்வேண்டும். அங்ஙனங் கொள்வழி, அவை யொருங்குகூடப் பொரு ளுணர்த்துமோ? ஒரோவொன்றே பொருளுணர்த்துமோ? எனக் கடாபினர்க்கு, ஒசை யுணர்வு தொழின் மூன்று முக்கணப்பொழுதே நிலைபெறுமென்பது நையாயிசர் முத லியோர்க் குடம்பாடாகலின், முறையிற் பிறந்து நின்று கெடுமெழுத்துக்கள் ஒருந்ருகடி

நின்று பொருளுணர்த்துமென்பது சுடாமையின், ஒரோவொன்றே பொருளுணர்த்து மெனல்வேண்டும். 'க' என்ற மாத்திரையானே 'கம்பலம்' என்னும் பொருளுணர்த்தாமை யானும், உணர்த்துமெனினுங் ககர மொழிந்த வெழுத்துக்களை யுச்சரித்தல் பயனிலவாய் முடியுமகலானும், ஒன்றென்றே பொருளுணர்த்து மென்பது பொருந்தாமையின், எழுத் துப் பதவாங்கியங்களின் வேறாய்ப்பொருளறிவுறுப்பனவாகிய ஞாபகசத்திகளுண்டென் பது கண்டுகொள்க. சத்தியெனினும் போடமெனினும் ஆற்றலெனினும் பொருந்தும். இவ் வாற்றாற் சொல்லாற் புலப்பட்டுப் பொருளறிவுறுக்குஞ் ஞாபகசத்திகள் சொற்றொடும் வெவ்வேறு மூண்டெனவே கொள்க. ஆயினும், 'ஆ' 'ஆண்டு' என்றத்போல்வன வொன்றாய் நின்று வெவ்வேறு பொருளுணர்த்தக் காண்டலின், ஒருசொற்சத்தியானே ஒருபொருளன் திப் பலபொருளுணரப்படுதலு முண்டாகக்கொலெனின், — அற்றனது; ஆ ஆண்டு என்றும் போல்வன வெவ்வேறு பொருளுணர்த்துதலின், ஒருசொல்லெனப்படா; வெவ்வேறு சொற் களே யாமென்க. இனி வெவ்வேறு சொற்களாயினும், எழுத்தொப்புமைப்போல பலபொரு ளொருசொல்லென்று அங்கனும் வழங்கப்பட்டனவென்பது. இன்னும், ஆவென்பது பெற் றத்தினையு மரவிசேடச்சுணையு முணர்த்தும்வழிப் பெயர்ச்சொல்லெனவும், இரக்கக்குறிப் பினை யுணர்த்தும்வழி இடைச்சொல்லெனவும், ஆதற்புடைபெயர்ச்சியை யுணர்த்தும்வழி உரிச்சொல்லெனவும் சொள்ளன்பழிதலின், எழுத்தொப்புமைபற்றியே உபசாரத்தான் அவ் வானு வழங்கப்பட்டன வென்பது தெற்றென வுணர்க. இன்னும், இஞ்ஞாபக சத்தியுணர் மையைச் சிவஞானமொபாடியகாரர் சிவஞானமொபாடியத்துப் பிரமாணமோத்தி நிரண் டாம் பாடித்து உண்மாதகரணத்திற் சடா யுடைகளான் மிக விரித்துரைத்தார். பொரு டொடும் அவ்வக் காரியநிச்சரிசு கணுகுலமாகுங் காரகசத்திக ளுண்மைக்குப் பிரமாண மும் ஆண்டே மிக விரித்துரைத்தார். அவ்வாறெல்லாம் நண்டுக் கூறிட்புகின் வாங்கிய மிக விரியுமென்பது.

இனிச் சென்னைநாயரும் "கால முலக" மென்றான் குத்திர்த்து, "உலகமென்பது இடத்தையும் ஆகுபெயரான் இடத்து நிசம்பொருளாகிய மக்கட்டொகுதியையு முணர் த்துமாகலான், இருத்தனைக்கண்ணுஞ் சென்றதன்றோவெனின், — அற்றனது; வடநாடுகள் உலகமென்பது இருபொருட்கு முரித்தாக ஓரப்பட்டமையின், மக்கட்டொகுதியை யுணர் த்தும் வழியும் உரிப்பெயரேயாகலின், ஆகுபெயரன்ன; அதுதல் ஒருசொல்லிருபொருட் கண்ணுஞ் சென்றசெனப்படாது இருபொருட்கு முரிப்பையான் இரண்டு சொல்லெனவே படுமென்பது. வேறு பொருளுணர்த்துதலின் வேறுசொல்லாதலே துணியாயினும், பல பொரு ளொருசொல்லென்புழி எழுத்தொப்புமைபற்றி ஒருசொல்லெனார்" என்றவ்விய ல்பு தொகுத்தனர்த்தியது காண்க.

இனி எழுத்துச் சொல்வழுவான பாடை பேசுதற்குரியார் முப்பத்திரண்டு அவ வவத்தான் அகாவிப்பட்டு அறிவோடு புணர்ந்த ஆந்த மகந்த வெண்ணும் பகுப்புடைய மக்களென்ப, "மக்க டாமே யாற்றி யுயிரே - பிறவு முளவே யகக்கிளப் பிறப்பே" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும். தேவருந் தானவரு முதலாயினார் மக்கட் கிளையென ஆண்டவர்குய ரென்க. தேவர் தானவர் மக்களி னுயர்ந்தோராயினும், காணப்படு முலக வழக்குக் கூறுகின்றாகலின், ஆண்டு மக்களைச் சிறந்தெடுத்தோதிக் காணப்படாத தேவர் தானவர் முதலாயினரைக் கிளையென அவ்வாறடக்குவாரியிற் மென்றுணர்க.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கணவிளக்கநூலாரும், "பேப்பூத மந்தி கிளிபூகை டேகநலா - ஞாபகே தன்மை பொது" என்பிட்டபற்றி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரை

கடந்து தன்மைபை விரவுத்தினையெனச் சாதித்தாராலெனின், — “பேய் பூதந் தெய்வச் சாதியாதலால், “தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி” என்பதனு ளடங்குமாகலா னும், மந்தி பேசுதல் யாண்டு மின்மையின், “ஈங்குந் பெய்மை நோக்கி” என்றும்போல வன புனைந்துரை வகையாற் கூறியதன்றி உண்மைபற்றிக் கூறியதன்றாகலானும், கிளி பூவை கூறியவாறு கூறுதலல்லது இச்சொல்லை யிவ்வாறு கூறவேண்டுமெனச் சொல் லுண்மை யறிந்து கூறுத லுலகத்தின்மையால், “பூவையுங் கிளியுங் கேட்டு” என்றாற் போல்வனவும் புனைந்துரைவகையாற் கூறியதேயாமாகலானும், தன்மை விரவுத்தினை யாகாதென மறுக்க. மரமுதலியன பேசுவனவாகச் சான்றோர் செய்யுட்குள் வருதலின், அவை புனைந்துரையெனவே படுமாகலான், இவையு மன்னவையா மென்க. இனி மந்தி முதலிய உண்மையாற் பேசினவையாமெனினும், “எறும்புகள் பேசினவற்றை யொருவேந் தன் கேட்டு நகைத்துத் தன்மனவிக்குக் கூறித் தலையிழந்தான்” எனப் புராணங்கள் கூறுத லின், எறும்புகள் பேசுதல் பெற்றும்; அவை பேசுதல் குறிப்பாலுணர்த்துதலன்றி மொழியாற் பேசுதலன்றென்ப தெல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்தது; முடியவே, ஆற்றினைப் பெயர்களுள்ளும் இவ்வாறென்றற் கொன்று குறிப்பாலுணர்த்துமென்பது பெயர்ப்பட்ட தாகலின், மந்தி முதலிய பேசுதலும் அவ்வியல்பிற்றே யாமென்க. இங்ஙன மன்றியின், உயர்தினை யஃறினையென்னும் பகுப்பேலாமை யறிக. ஒரோவழி யஃறினைப்பொருள்கள் மொழியாற் பேசுவன வுளவாயின், அது தெய்வத்தன்மை முதலிய விசேடத்தா னன்றிப் பொருட்டன்மையா னன்மையின், அமைத்துக்கொள்வதன்றி அதுபற்றி விரவுத்தினை யென்றல் சிறிதும் பொருந்தாதென்க. அற்றாகலி னன்றே ஆசிரியர் தன்மையை யுடற் தினையெனவே கூறியதுஉமென்க. இது கொள்ளாதார்க்குச் “சொல்லா மரபி னவற் றொடு கெழிதுச் - செய்யா மரபிற் றொழிப்படுத தடக்கியும்” என்பதனைத் தழுவதனும், “கேட்குந் போலவுங் கிளக்குந் போலவு - மஃறினை மருங்கினு மறையப் படுமே” யென வுமுடிவமைத்தலும் வேண்டா வென்க” என்று இலக்கணவிளக்கச்சூரவரையுள் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் அது பொருந்தாமை காட்டி மறுத்தாரென்க.

தமிழின்றையவமடீசி.

ஆரிய மொழியுந் தமிழ் மொழியும் ஆதிக்கட் பட்டசிவனாற் றோற்றுவிக்கப்பட்டு னடைபெறுந் தெய்வ மொழிகளாம். ஆரியம் பரமசிவனாற் றோற்றுவிக்கப்பட்டு நடக் குந் தெய்வ மொழியென்பது வேதாகம முதலிய உரையளவைகளானே இனிது பெறு கும்; தமிழ் அன்னதோர் மாட்டி யுடைத்தென்ப் பெறுதலுமெனின், — “தம் மல ரடியொன் றடியவயர் பரூவத் தமிழ்ச்சொலும் வடசொலும் தாணிமுந் சேர - வம்மல ர்க் கொன்றை யணிந்தவெம் மடிக ளச்சிறு பாக்கம் தாட்சிகொண் டாரே” என்னுந் தமிழ் வேதத்தானும், “மாரியுங் கோடையுங் வான்பனி தூங்கநின் - றேரியு நின்றற் கிளைக்கிற காலத்தே - யாரியமுந் தவிமு முடனல்கிக் - காரிகை யார்க்குங் கருணைசெய் தானே” என் னுந் திருமந்திரத் திருமுறையானும் பெறுதலுமென்பது. இன்னும், தென்மொழி யிலக்க ணங் “குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாசர்” எனக் காந்தத்தக் காளிகா கண்டத்தக் காஞ்சிப்புராணத்தும், “திராவிடமெனப் பெயரிய மாபாடைக் கிலக்கணஞ் சிவபிரான் அகத்தியனார்க்கு அருளிச்செய்தான்” எனக் காந்தத் துபதேசகாண்டத்தும், “திரிபுர மெரித்த விரிசடைக்கடவுளுந் குன்றமெறிந்த குமரவேளும் அகத்தியனாரோடு தலைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார்” என இறையனார் களவியலுரையுள்ளும் வருதலா னும், தமிழ் கடவுண் மாமொழிபென்பது தெற்றென வுணர்த்துகொள்க.

‘தமிழ்’ கீசோழமுடிபு.

இனித் ‘தமிழ்’ என்னுஞ் சொல் இனிமைப் பண்டிணர்த்தும். அது “தேனுறை தமிழர் திருவுறை கடலு-மணத்தலின் மதிக்குல மன்ன இனியும்” என்னும் கல்லாடத் திருனும், “தமிழ்த்திய சாயலவர் தங்குமலர்ந் தூரி-ருமிழ்க்கர மேந்தவர வோனமர்ந்து பூசி” என்னுஞ் சிந்தாமணியினும், “தமிழ்மென் சாய லவளோடும்” என்னும் வாயவ் வியசக்கிதையினும், “வண்டு தமிழ்ப் பாட் டிசைக்குந் தாமரையே” என்னும் இரா மாயணத்தினும், தெனிக். “தமிழ் தமிழ் சாயலவர்” என்பதற்கு நச்சினர்க்கினியர் “இனிமை தழுவின சாயலையுடையவர்” என்று பொருளுரைத்தார். தமிழ் என்னும் தரும வாகசகர் தருமிமே னின்றது; முருகு என்னும் பண்பு முருகுனென்னும் பண்பிமே னின்ற வாறுபோல. ஈண்டுத் தருமி மொழி. மொழியெனினும் பாடையெனினும் ஒக்கும். பிர யோக விவேக நூலார் “திரமினமென்னும் ஆரியச்சொற் நயிமெனத் திரிந்தது” என்று கொண்டாராலெனின்,—முதன்மையுடைய இம்மொழியைத்தோற்றியகாலத்து இறைவன் தன்சொல்லால் இதனை வழங்க இதற்குக் குறியீடு தருதலன்றிப் பிற பாடைச்சொல்லால் இதற்கு அன்னதோர் பெயரினைத் திரித்து நிறுத்தினுனென்றல் பொருந்தாமையின், அது செல்லாதென மறுக்க. இன்னும், இனிமைப் பொருளுணர்ந்தார் தமிழென்னும் பண்புச் சொற் நன்சொல்லாய் இதன்கண் நிலைபெறுவதாகவும் அதனை விலக்கி அவ்வாறு கோடல் செல்லாமை யுணர்க. இதனானே, “தமிழ் திராவிடமென்னும் வடமொழித் திரிபு” என்று கொண்டார் மத மறுக்கப்பட்டவாறு மறிக. வடமொழிக் கடலுந் தென்மொ டுக்கடலு நிலைபெண்ணந்த வாசிரியர் சிவஞானயோகிகள் “எவ்வினையு மோப்புதலிற் திராவிடமென் றியல்பாடை” யென்று வடமொழியார் தன்மொழியாற் நென்மொழியை ஆளுங் குறியீடு வேறு கூறிவைத்து, “மூன்றுமுற்றத் பதிற்றமுத்தான் முழுவதுமா யுனக் கினிதாய்த்-தோன்றியமத் தமிழ்ப்பாடை”யென்று தென்மொழியார் தன்மொழியாற்றென் மொழியை ஆளுங் குறியீடு யாங் கூறியவாறே பொரு டெரித்து வேறு நிறுத்துதலின், இச்சொன் முடிபே தொல்லாசிரியர் வழங்காராய்ப் பயின்றுபோதரும் இயன் முடிபென் பது அப்பெரிபார்க்குங் கருத்தாதல் பெற்றும். இன்னும், அகத்தியர் தமிழ்ச் சுதந்திர இலக்கண முந்நூலாகவும், அது வடமொழிப் “பாணினிய வியாகரணத்தின் வழித் தோன்றியதோர் நூலாம்” என்றும், அகத்தியத்தன் வழித் தோன்றியது தொல்காப்பிய இலக்கண நூலாகவும், அது வடமொழி “ஐந்திர வியாகரணத்தின் வழித் தோன்றியதோர் நூலாம்” என்றும், பிரயோக விவேகநூலார் முறைதிறம்பி யுரைத்தார். அவைவெல்லாம் ஆரியாபிமானங் காரணமாக வரன்முறை திறம்பிக் கூறினவையாம். அவை வரன்முறை திறம்பிக் கூறியவாதன் முன்னர்க் காட்டினும்.

இனித் தொல்லோராகிய தமிழ் நல்லாசிரியர் இருவகை வழக்கே பற்றித், தமிழ் இலக்கண விலக்கிய சாத்திர வரலாற்றின் உண்மைத்தன்மை துணிவு தோன்றச் சொல்லு மிதன்கண் அன்னரல்லராகிய இக்காலத்தார் சிலர் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய வரலா றெனத் தார்தா மனம் போந்தவாறெல்லாங் குழறுபாடாகக் கூறிய வசனங்களிற் படும் பொய்ப்பொருள்களை ஆசங்கித்தெடுத்து மறுத்துப்போதல் வேண்டற்பால தொன் மன்ற மாயினும், தமிழின் ரெல்லாவரம்பு சிதையாமே அதனைப் பெரிது வளர்த்து வரும் இக்காலச் சங்கத்து நல்லாசிரியர்களை வழிபட்டு அதுதன்னைக் கசடறக் கற்று உணரப் பெறுதார் மாட்டுப் பொதுவகையால் ஒருவாறு தமிழ் பயிலு மாணக்கர்களும் எனையோரும், அவர் பொய்த்திற மெய்த்திற மூங்கொலென்று கொண்டு புரைபடா

மண் மற்றவற்றை மறுத் தண்மை நிலையிடலும் ஒருதலையாக வேண்டிச் செயற்பால தொன்றும் முந்துறுதலின், அதவும் இதன்கண் ஆண்டாண்டுக் கடைப்பிடித்துச் செய்து போதா ஒருப்படுகின்றும். இது பாயிரத்துக் கூறினமேனும், ஈண்டு அனுவதித்து ரூப கஞ் செய்தார்.

வீரீசாழியப் பதிப்புரைகாரர் தமிழ்ச்சொற் குழுடி தணிபு சோன்றக் கூறு வார் போன்று தொடங்கி, “இகழ், இமிழ், உமிழ், கமழ், கவிழ், குமிழ், சிமிழ் என முகரப் பேறு பெற்ற பதங்கள்போலத் தமிழ் என்னுஞ் சொற் றணிமைப்பொருள் குறித்த தமிழ் யென்னும் வினையடியாய் பிறந்து வினைமுதற்பொரு ளுணர்ச்சிய விசுதி குன்றி முகரம் விரிந்து தனக்கினையல்லாப் பாடை யென்னும் பொருள் பயக்கும்” என்று பெரிதும் வழு ப்படப் போலி முடிபு சொல்லினர். அவர் அச்சொற்குக் கூறிய அம்முடிபு போலியாதல் சிறிது காட்டுதும்.

இனிமைப் பொருள் பயக்குந் தமிழ் என்னும் இயற்சொற் தென்மொழியாய், அம் மொழிக்குப் பெயராதற் குரிமையுடைத்தாய் நிற்க, அதனை விலக்கித், “தமியென்னும் வினை யடி வினைமுதற்பொருள் விசுதி குன்றி இகழ் முதலியன போல முகரம் விரிந்து தமிழ் என்றாயது” என்று இடர்ப்பட்டு அவ்வாறு போலி முடிபு கூறுதல் அவர்க்குப் பெரிய தோர் இழுக்காதல் காண்க. இனிமைப் பண்புணர்்த்துந் தமிழ் தென்மொழிக்குப் பெயரா தற் குரிமையுடைத்தாய் நிற்க, அதனை விலக்கி அங்ஙன முடிபு சொற்புது அவர் தம்க்குப் பெரியதோர் இழுக்காமென்பது யாவரும் ஒப்பற்பாலதொரு நியாயவுரைபாம். அது கிடக்க; “தமியென்னும் வினையடி வினைமுதற்பொருளுணர்்த்தும் விசுதி குன்றி இமிழ் முதலியனபோல முகரம் விரிந்து தமிழ் என்றாயது” என்று அவர் கூறிய சொன்முடிபு போலியாதல் யாங்ஙனமெனின்,— கூறுதும்.

இக என்பது நீங்கென வினைப்பொருள்படும். இகழ் என்பதோ அவமதியென வேறு வினைப்பொருள்படும். இமியென்பது தமிழிற் பொருள் குறித்தவருஞ் சொல்லா தல் கண்டிலும், இமிழ் என்பதோ ஒலியென வினைப்பொருண் முதற் பலபொருள் படும். உமி என்பது பெயர்ப்பொருள்படும். உமிழ் என்பதோ கொப்புளியென வினைப்பொருள் படும். கமம் என்பது ஈமவென விதிவீரூயின் நிறைபென வினைப்பொருள்படும். கமழ் என்பதோ நாறு என வேறு வினைப்பொருள்படும். கவி என்பது மூடி என்னும் வினைப் பொருண் முதற் றல் பொருள்படும். கவிழ் என்பதோ கிழக்கிடு என வினைப்பொருள் படும். கிழக்கிடுதல் மேல் ிழாகச்செய்தல். குமி என்பது தமிழிற் பொருள்குறித்தவரு வதோர் சொல்லாதல் கண்டிலும், குமிழ் என்பதோ முகை என்னும் வினைப்பொருண் முதற் பலபொருள்படும். சிமி என்பது குமியியெனப் பெயர்ப்பொருள்படும். சிமிழ் என்பதோ பிணியெனவு வினைப்பொருள்படும். இனி இமி குமி யென்பன பொருள் குறித்து வரினும், அவர் கருத்து நிரம்பும் பொருள் குறித்து வருமாறில்லை. இவ் வாறு பொருள் குறித்துங் குறிபாடும் வரும் இக இமி உமி கமி குமி சிமி என்னும் ஈரெழுத்து மொழிகள், அங்ஙனம் பொருள் குறித்துவரும் இகழ் இமிழ் உமிழ் கமழ் கவிழ் குமிழ் சிமிழ் என்னு மூவெழுத்து மொழிகளாயவென்றல் சிறிது மேலாது. இதனால் அவர் காட்டு உவமைப் போலியேயாம். காட்டு உவமைப்போலி யாகவே, அவைபோலத் தமிழ் முகரம் விரிந்து தமிழ் என நின்றதென அவர் சாதித்த முடிபு சிறிதும் உணர்வில்லார் உரையேயாய் வெறும் போலியாதல் காண்க. இன்னும், தனிச்

சொல்லிதுதிக்கண் ஆன் மான் கோன் குறையெனச் சாரியை பொருள் குறித்துவந் தியைந்துழிப்பதல்லது கொன்னே யெழுத்து விரிந்து நின்றல் வழக்கிரண்டினங் காணு மையானும், அது போலி முடிபொடமென்று மறுக்க.

“தென்மொழி” முடிபு.

ஆரியம், ‘சம்ஸ்கிருதம்’ என இருமொழியினும் பெயர் பெறுதல் போலத் தமிழ் மூர் ‘தென்மொழி’ யென இருமொழியினும் பெயர் பெறும். தென்மொழி அழகுருடைய பாடை. ஈண்டு அழகு இயல்வரம்பு. இயலென்னும் இலக்கணமென்னும் பொருள்தம். இனித் தென்மொழி யென்பதற்கு இசையுடைய மொழியென்று பொருள் கூறினும் பொருள்தம். ஈண்டு இசையெய்னது கரணத்தினும் செயற்படுத்திக் காணும் இசையன்றி இயல்பாக இயைத்து மொழியோடு தோற்று வல்லோசை இன்பமாம். இவ்வோசையின்பம் இதற்குப்போல ஏனைப்பாடையுடையவர்க்கு அத்தனை வாய்ப்பப் பொருந்தாமை செவிப்புல அனுபவத்தினும் காண்க. இவ்வோசையின்பம் வடமொழிக்கு இன்றேவெனின்,— வடமொழிக்கண்ணும் இவ்வோசையின்பம் முண்டு. ஆயினும், அது உரப்பியு மெறித்துங் கணத்துங் கூறும் வல்லோசைகளோடு விரலித் திரிபெய்ததலின், வல்லோசையோடு விரவாமன் மெல்லோசையே பயின்ற விதற்கே அது சிறப்பாமென்றுணர்க. தமிழ்தூலாநுங் ‘கசடதபற’ வென வல்லெழுத்துக்கள் கொள்வராலெனின்,— அவை ‘நகுணநயின்’ ‘யரலவழை’ வென்று மெழுத்தோசையை நோக்க வல்லோசையாக விசைத்தல் பற்றி யவ்வாறு கொள்பவாயினும், வடமொழிக்கண் வருக்கபஞ்சு சகத்தினிடைப்பட்டு நடக்கும் அவ்வல்லெழுத்துக்களை நோக்க அவையு மெல்லெழுத்து தென்றே சொல்லப்படு மாதலால், அது கடாவன்றென்க. மொழியோடு இயல்பாகப் பொருந்தி யியலும் இவ்வின்னிசை யிதற்குச் சிறத்தலினன்றே இறையனார் ‘தமிழ்’ எனப் பண்பால் வித்து இதற்கு ஆதிக்கண் குறியீடு செய்வாராயினதூஉ மென்றுணர்க.

இவ்வாற்றால், தமிழ் தென்மொழி யென்பன ஒருமொழி தொடர்மொழியாய் வேறுபடினும் பொருளால் ஒற்றுமை யுடையனவேயாமென்று கடைப்பிடிக்க.

தென்மொழி யென்பதன்கண் தென்னென்பது வடமொழி யென்பதன்கண் வடவென்பது போலத் திசை குறிப்புகுந் சொல்லையாவின், அவ்வடைமொழிக்கு அழகு இசையென அங்ஙனம் பொருளுரைத்தல் பொருந்தாதாம்பிறவெனின்,— ஆரியமொழி வடநாட்டின்கண்ணின்று தென்னாட்டின்கண் வந்து வழங்குதலின், தென்னாட்டாராகிய தமிழ் மாந்த ரதனை வடமொழியென்று அங்ஙனம் திசையெடுத்து விசேடித்தல் வழக்காரும்; தென்னாட்டினர் தமிழெல்லுக்குள் ளிருந்துகொண்டு அதனைத் தென்மொழி யென்று திசையடுத்து அங்ஙனம் விசேடித்தல் வேண்டாமையின் அது வழக்காறுகாது அதனால், தென்னென்பது திசைப்பொருள் குறித்துவந்த அடைமொழியன்று; அழகு இசையென்பன குறித்துவந்த அடைமொழியே யாம். இங்ஙனமாகலின், பொருந்தாமை யாண்டைய தென்க. இனித் தென்னாட்டினர் தமிழினை அங்ஙனம் விசேடித்தல் செல்லாதேனும், வடநாட்டினர் தென்னாட்டி வழங்குதல்பற்றித் தமிழ்மொழியினை அவ்வாறு திசையடுத்து விசேடித்தல் செல்லுமெனின்,— வடநாட்டார் அங்ஙனம் தமிழினைத் தமிழ் மொழியால் அப்பொருள்படக் குறியீடு செய்த வழங்குதல் செல்லுமல்லது, அவர் தமிழினால் அதனைத் தென்மொழியென்று அங்ஙனம் திசையடுத்து விசேடித்து வழங்குவ ரென்றல் செல்லாமையின், அது தடையாகாதென்க. தடை - ஆசங்க.

இனிப் பரதண்டத்தினை ஹிபுலர் தென்புலமென விரண்டிபடக்கொண்டு வழங்கு முறைபற்றித் தென்னாட்டினர் தந்தாட்டு மொழியாகிய தமிழினைத் தென்மொழியென்று திசையடுத்தி அங்ஙனம் விசேடித்தல் செல்லுமெனினும், அவ்வழிக்கு அவ்விரு மொழிகளையும் வடமொழி தென்மொழியென ஒன்றொடு மற்றொன்றினை யெதிர்த்து கூறும்வழிச் செல்லுதலன்றித், தென்மொழியென்று தனித்துக் கூறும்வழியுஞ் செல்லுமென்ற னிரம்பாது; நிரம்பினும், தமிழை அழகு இசையென்னும் பொருள்கள் பற்றித் தென்மொழியென்று அவ்வாறு விசேடித்தலை அது தடுக்கும் வலியுடைத்தாதல் இல்லை. அசனூல், 'தென்மொழி' 'தென்சொல்' 'தென்கலை' யெனப் பயின்று தனித்து வழங்குந் தொடர்மொழிகளின்கட் பட்டியலும் அவ்வடைமொழிக்கு யாவ் கூறியு பொருள் சிறப்புடைப் பொருளாமென்று கூடப்பிடிக்க.

தமிழ்ப் பொதுவேல்லை.

ஆரியமொழி இப்புலவர் புண்ணிய பூமியெனச் சிறந்தெடுத் தோதப்படுங் குமரிகண்டத்தின் வடபாலைத் தனக்கு முக்கிய நிலைக்களமாகக்கொண்டு பயில்வதாகத், தமிழ்மொழி அதன் நென்பாலைத் தனக்கு முக்கிய நிலைக்களமாகக்கொண்டு பயில்வதாயிற்று. தென்பாளிலத்து மற் றிதற்கெல்லை வடக்கண் வேங்கடமும், தெற்கட் குமரியும், கிழக்கு மேற்குங் கடலுமாம். அது "வடவேங்கடர் தென்குமரி-யாயிடைத் - தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து" எனவருந் தொல்காப்பிய வுபோந்தாதச் சூத்திரத்தானும், "நெடியோன் குன்றமுற் தொடியோள் பௌவமுற் - தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புன னாட்டி" என வருஞ் சிலப்பதிகாரச் செய்யுளானு மறிசு, "வடதிசை மருங்கின் வடுகுவரம் பாகத் - தென் திசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும் - வரைமருள் புணரியோடு பொருது கிடந்த - நாட்டியல் வழங்க நான்மையின் கடைக்கண் - யாப்பின திலக்கண் மறைகுவன் முறையே" எனச் சிறுகாக்கைபாடினியார் தெற்குங் கடல் எல்லை கூறியது குமரியாறு கடல்கொண்ட பிற்காலத்துச் செய்ததென வறிசு. தமிழ் வரம்பு இங்ஙனஞ் சிதைந்து வேறுபட்டுச் சுருங்கியதுபோல அகன்று விரிந்தது முண்டி. தமிழ் அவ்வாறு வளர்ந்த அகன்று விரிந்தன ஈழநாடு முதலியவாம்.

இனித் தென்னாடு 'தமிழ்நாடு' என்ப தடிப்பட்டு வரும் வழக்காகலானும், மற்றதன்கட் தமிழ்மொழிக்கு முற்பட்டு வழங்கி வீழ்ந்ததோர் மொழியுண் டென்பதற்குப் பிரமாண மின்மையானும், தமிழ்மொழி தென்னாடு தோன்றுங்காலத் துடன்குன்றி அதன்கண் வாழு நன்மக்கள் பயிலு மொழியாயிற்றென்பது தேற்றமாம்.

செந்தமிழ்நிலம்.

இனிச் 'செந்தமிழ் நிலம் இப்பொதுவேல்லைபுள் வைத்து வரைந்துகொள்ளப் படும். தொல்காப்பிய வுரையாசிரியர்கள் செந்தமிழ் நிலம் "வைகையாற்றின் வடக்கு மருதயாற்றின் நெற்குங் கருவூரின் கிழக்கு மருவூரின் மேற்குமாம்" என்பர். இத னும் செந்தமிழ்நிலஞ் சோண்டாயிற்று. திராவிடமாபாடியமுனிவர் "காசியினின்றும் போந்து கம்பர்தா மருளப் பெற்று - மாசிலாக் கச்சி முதலர் மன்னிவீற் திருந்து பூமெ-லாசிலாத் தமிழ்ப் ரப்பி யருந்தமிழ்க் குரவு பூண்ட-தேசினுன் மலைய வெற்பிற் குறுமுனி திருத்தாள் போற்றி" எனக் காஞ்சிப்புராணமுக்கது அகத்தியனார வாழ்த்து முகத் தானே "செந்தமிழ்நிலந் தொண்டைநாட்டுக் காஞ்சிநகர் வரைப்பென் னுணர்த்துவர்.

நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர் செந்தமிழ்நிலம் “சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனிபுஞ். செளந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ் - சங்கப் புலவருந் தழைத்தினி தோங்கு- மங்கலப் பாண்டி வளநா டென்ப” வென்றுரைப்பர். சேர சோழ பாண்டிய மன்னர் சளைத் “தமிழ்நாட்டு முவேந்த” ரென யான்சும் வழங்குதலானும், கடைச்சங்கப்புலவர் சீத்தலைச்சாத்தனார் திருக்குற ளுபோற்காதத்துள், “மும்மலையு முந்நாடு முந்தியு முய் பதியு - மும்முரசு முத்தமிழு முக்கொடியு - மும்மாவூர், தாமுடைய மன்னர் சடமுடி மேற் றுரன்றோ - பா முறையின் வள்ளுவர்முப் பால்” என முத்தமிழையும் அம்முவார்க் கும் உடைமையாக்கிச் செந்தமிழ் உத்தரவேதத்தனை அவர்த “முடிமேற்றார்” எனப் பொதுவாக வோதுதலானும், பத்துப்பாட்டு எட்டுஞ்சொகை முதலிய சங்கவிலக்கியங்க ளுட் சில அம்முவர் மேலவாகியும் சில ஒவ்வொருவர் மேலவாகியும் வருதலானும், ஆளுடையபிள்ளையார் முதலிய சமயாசாரியர் நால்வரும், சேரமான்பெருமான் முதலிய மந்தை யுண்மை நாயன்மாரும், அருளிச்செய்த திருநெதிச் செந்தமிழ் வேதமுதலிய திரு வருட் பாடல்கொண்ட திருத்தளிக் டமிழ்நாட்டின் ஒன்றன்பால தாதலின்தி, முந்நாட் டகத்து முண்மையானும், பிறவாற்றானும், செந்தமிழ்நிலந் தமிழ் முந்நாட்டகத்தும் ஒப்பக் கொள்ளப்படுமென. அல்தேல், திருநெதிச் செந்தமிழ் வேதத் திருப்பாடல் கொண் ட திருத்தளிகள் வடக்கட் டிருக்கையிலாயங் கேடார முதற் சிலவும், தென்கீழ்த் திசைக்கட் டிருத்தோணமாமலை திருக்கேழ்ச்சேர மெனச் சிலவும் உள்ளனவன்தே; அவ் வாற்றால் அவைமேலிலாஞ் செந்தமிழ் நிலமாவான் செல்லும்பிறவெனின், — வடவேற் கடந் தென்குமரி யாயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்தின்சண்ணது இவ்வாராய்ச்சி யாக லின், அது கடா வன்றென் றெழிக. மற் றெய்விடனாயினு மாகுக, ஒருநிலத்தின்கண் முந்துதூல்பற்றி வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய செந்தமிழாராயலுறு நன்மக்க ளுளராங் கால், அதுதன்னைச் செந்தமிழ் நிலன்னென விலக்கல் கூடாது. என்னை? இலக்கண் முள்வழி இலக்கியமாசல் ஒருதலை யாகலி னென்பது. மற்றுத் தமிழ் செய்வனாராயு நன்மக்க ளுளராசல் புறநிச் செந்தமிழ் நிலன்னென வழங்கப்பட்டது, பிற்காலத்து அவ் வாராய்ச்சி ிழ்ந்து பிறிதொரு பயிற்சித் திடனாகுங்கால், அதுதான், முற்பொழுதா னன்றி அப்பிறப்பொழுதானுஞ் செந்தமிழ் நிலன்னென்று செல்லாது. என்னை? இலக்க ணஞ் சிதைவழி இலக்கிய நிலைபெறுதல் கூடாடாமலி னென்பது.

இனிப் “பண்ணியற்றமிழ்ப் பாண்டியற்காதவே” எனச் செந்தமிழ் வேதத் தும், “உயர்மதிற் கூடலி னுயர்ந்தவொண் டந்தமிழின் - துறையாய் துறையுந் தனை யோ” என வெட்டாந்திருமுறையான திருக்கோவையுள்ளும், “சென்றனைந்து மது ரையினிற் திருத்தியுதற் சங்கத்து - ணன்றிருந்து தமிழாராய்ந் தருளியவங் கணர் கோயில்” “தேம்பொழியுஞ் செந்தமிழ்நாட் டுனிலெங்குஞ் சென்றிறைஞ்சி” “செய் வார் கழனித் தமிழ்நாட்டித் திருமா மதுரை முதலான” “பீனல்வயற் தமிழ் நாடு” “நன்றியி னெனியி லமுந்திய நாகி நற்றமிழ் வேந்தனு முய்ந்து” என்றற் றெட்டக்கத் தாம் பன்னிரண்டாம் திருமுறையான திருத்தொண்டர் புராணத்துள்ளும், “தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின் - மகிழ்நனை மறுகின் மதுரையும்” “தேனுரை தமிழுந் திரு வுறை கூடலு - மணத்தலின் மகிக்குல மன்ன னாகியும்” “வண்ணிறை வார்பொழில் சூழ்நறை யாற்றுமன் னோடவைவேல் - கொண்டிறை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழின் - ஒன்றிறை மேலுள்ள மோடியதோ” “ஆமா நறிபவர் யாரே விதியை யந் தீர்த்தமிழார் - கோமான்” என்றற்றெட்டக்கத்தாம் சிறுபொருள்புறப்படை கல்லாட

முதலிய சங்கச்செய்யுளுள்ளும், இறையனார் களவியலுரையுள்ளும், பெரும்பான்மையான் வருதலின், பாண்டிவளநாடு ஏனைச் சேர சோழ வளநாடுகளினும், செந்தமிழ் ஆராய்ச்சிக்குச் சிறப்புடையதாயிற்றென்பது கடைப்பிடித் துணரப்படு மென்க.

செந்தமிழ்ச்சொல்.

இனிச் செந்தமிழ்ச்சொல் 'இயற்சொல்' லென்றும் 'திரிசொல்' லென்றும் இரு வகைப்படும். இயற்சொல்லாவன: "அவற்றுள், இயற்சொற்றொழுமே - செந்தமிழ் நிலத்த வுழக்கொடு சிவணித் - தம்பொருள் வழாமை யிசைக்குஞ் சொல்லே" என்னு மெச்ச வியற் குத்திரத்தாணன்க. அவை நிலம், நீர், சீ, வளி, வெளி, உயிர், உடம்பு என்னுந் தொடக்கத்தன. திரிசொல்லாவன: "ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல்லாகியும் - வேறு பொருள் குறித்த வொருசொல் லாகிய - மிருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி" என்னு மெச்சவியற் குத்திரத்தா னறிக. வடநூலார் ஒருபொருள் குறித்துவரும் வேறு சொல்லைச் 'சமாணர்த்தசபதம்' என்றும், வேறு பொருள் குறித்துவரு மொருசொல்லை 'நாணர்த்தசபதம்' என்றும் கூறுவர். 'வெற்பு' 'விண்டு' 'விலங்கல்' என்பன ஒரு பொருள் குறித்த வேறு பெயர்க்கிளவி. 'எனை' மென்பது அன்னமும் கவரிமாவும் புனிமாவு நாயு முணர்த்தலானும், 'ஆ' வென்பது பெற்றமும் ஓர் மரவிசேடமும் இரக் கக்குறிப்பும், ஆதற்புடையெயர்ச்சியு முணர்த்தலானும், 'உந்தி' யென்பது யாழ்ப்பத்த லுறுப்புங் கொப்பூழூர் தேர்த்தட்டுங் ஞாயாறு.முணர்த்தலானும், இவை வேறுபொருள் குறித்த வொருசொல். இவை பெயர்த்திரிசொல். 'பாடித்தை' 'செப்பீமன்' 'நங்கு வந்தீத்தாய்' 'புகழ்ந்திருமல்லரோ' 'பெறலருங்குரைத்து' இவை வினைத்திரிசொல். இடையு முரியுந் திரிசொல்லாய் வருமேறு முணர்க.

இனித் திசைச்சொற்களும் வடசொற்களுஞ் செந்தமிழ்ச் சொற்களோடு தலைப் பெய்து வழங்கப்படும். திசைச்சொற்களாவன: "செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத் துந் - தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி" என்னு மெச்சவியற்குத்திரத்தா னறிக. பன்னிருநிலமாவன: பொங்குநாடு, ஒளிநாடு, தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு, பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவாவறிதலை எனத் தென்கீழ்பான் முதலாக வடகீழ்பாலறாக எண்ணிக்கொள்க.

இனி இப்பன்னிரண்டையும் புறஞ் சூழ்ந்து வேறு பன்னிருநிலமு முள: அவை சிங்களமும், பழந்தீவும், கெடல்சூழும், கூபமும், கொங்கணமும், தருவும், குடசூழும், சருநடமும், குட்டமும், வடுகும், தெலுங்கும், கலிங்கமும்மொனையர் நச்சினர்க்கினியர். இனி வடசொல்லாவன: "வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ - யெழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா குமே" என்னு மெச்சவியற் குத்திரத்தா னறிக. வடவெழுத் தொரிஇ யெழுத்தொடு புணர்ந்தவெனவே, பொதுவெழுத்தானியன்ற வடசொற்கள் செந்தமிழிற் பயின்று வருமென்பது தானே பெறப்படும். அவை 'வாரி, மேரு, குங்குமம், மணி' என்னுந் தொடக்கத்தன. வடசொற்கேயுரிய சிறப்பெழுத்தின்கி இருசார்மொ ழிக்கும் பொதுவாகிய வெழுத்தானியன்ற சொற்கள் 'வீதி, உற்தலம், தற்பவம், அம்பு தம்' என்னுந் தொடக்கத்தன. இன்னும், தொல்காப்பியனார் "சிதைந்தன வரினு மியைந் தன வரையார்" என்றோதுதலின், பொதுவெழுத்தா னியன்றனவே யன்றி வடவெழுத் தானியன்ற வடசொற் சிதைந்து வரினும் பொருத்தமுடையன கொள்ளப்படும். அவை

'அரமிய வியலகத் திபம்பும்' "தசரான் கெய்திய பண்ணமரு னோவ்றான்" "கடுத்தே ரிராம னு ன்புணர் சேதையை" "பேதை யல்லீ மெதையந் குறுமன்" என்னுந் தொடக்கத்தன்.

இனிப் பிரயோகவிவேகநூலார் "உரிச்சொல்லென்பது பதினெண்டேசிகச்சொல் வடசொல்லெனச் சொகையாற் பத்தொன்பதாம்" என்றும், "தமிழர் திகைச்சொல்லே யாம்" என்றுங் கூறினாராவெனின், — தமிழ்ச்சொற்கள் பெயர் வினை யெனச் சிற ப்புப்பற்றி இரண்டாமாறும், இடையுரி யென்னு மிரண்டும் அவற்றுவழி மருங்கிற் றேன்றி யவற்றொடு தலைப்பெய்யப்பட்டு நான்காமாறும், தொல்லாசிரியர் தணி பாம். அவர் அவ்வாறன்றி எல்லாச்சொல்லும் உரிச்சொல்லென்றது தொல்லாசிரியர் வழக்கு மாறுகோளாம். அதுகிடக்க. ஆரியமொழிக்குந் தமிழ்மொழிக்கு முதற்குர வர் சிவபிரானென்பது மேற்கூறியவாற்றா னன்று பெறப்படுதலானும், அவை யிர ண்டுந்து மிலக்கணம் அவ்விதாவர் செவியறிவுறுத்தக் கொண்டு முறையே பாணினி யார் அகத்தியனரென்னு முனிவேந்த ரிருவராலும் வழிப்படுத்தச் செய்யப்பட்டமை யானும், இரண்டு மான்றோராற் றழுவப்படுதலானும், ஆரியம் பிராகிருதமுதலிய பாடை களுக்கு மூலமாய் வடதிகைக்கண் நிந்தத் தமிழ் ஆந்திரமுதலிய பாடைகளுக்கு மூல மாய்த் தென்றிகைக்கண் நின்றலானும், இரண்டும் வடமொழி தென்மொழியென ஒன் றற்கொன்று எதிர்நின்று வழங்கப்படும் பெருமை யுடைமையானும், பிறவாற்றானும், தம்முட் சமத்துவமுடைய தெய்வ முதன்மொழிகளென்பது இனிதறியப்படுவதாம். இச்சாமியமுடைய இவ்விரண்டனும், ஒன்றனைத் தெய்வ முதன்மொழியென்று கொண்டு, மற்றொன்றனைப் பதினெழ்கிலத்து மொழிகளோ டொப்பதொரு திகைமொழி யென்றல், நடுவநிலை யுரையாகாமைமீன், உரையானவையொடும் ஆன்றோர் வழ க்கொடு மாறுபாடுறு மயக்கவுரையேயாமென்று மறுக்க. இனி இன்றோரென்ன மயக் குரைகள்பற்றித் தமிழுலக மயக்கமுறாது செந்தமிழின் தனிமுதற் தெய்வமெய்யம்மை, தன்மை தேறி யுறுதி கூடுதற்கன்றே, திராவிடமாபாடியமுனிவர், "வடமொழியைப் பாணினிக்கு வருத்தருள் யதற்கணையாத் - றொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெ லாந் தொழுதோதும் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றம் பாசுரெனிற - கடல் வரைப்பி விதன்பெருமை யாவரே கட்டுரைப்பார்" என்றும், "இருமொழிக்குந் கண்ணு தலார் முதற்குரவ ரியல்வாப்ப - லிருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிகைபர ப்பு - மிருமொழியு மான்வரே தமிழினு ரென்றலிவ் - லிருமொழியு நிகரென்னு மிசற் கைய முனதேயோ" என்றும், அத்தன்மைபெல்லாம் காஞ்சிப்புராணத்துக் கிளைத்தெடுத்தோதித் தமிழின் தெய்வத்தனிமுதன்மை நிறுத்துவாராயினது உமென்றுணர்க. இன் னும், இக்கருத்துப்பற்றியன்றே, கடைச்சங்கப்புலவர் வண்ணக்கஞ்சாத்தனார், "ஆரிய முத் தமிழு மாராயந் திதனினிது - சீரியதென் றென்றைச் செப்பரிதால் - ஆரியம், வேத முடைத்துத் தமிழ்திரு வள்ளுவன - ரோது குட்பா வுடைத்தி" எனத் திருக்குற ளுபோற்காதத்து எவ்வாறு சமன்செய்து எடுத்தோதயது உ உமென்க.

இனி நன்னூலாரும் இலக்கணவிளக்க நூலாருஞ் "செந்தமிழ் நிலஞ்சீர் பன்னிரு டிலத்தினு - மொன்பதற் திரண்டினிற் மமிழொழி நிலத்தினுந் - தங்குறிப் பினைவே திகைச்சொல் லென்ப" என்றுரைத்தாராவெனின், — சிவஞானயோகிகள், "ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அவ்வாறு கொள்ளாமையானும், உரையாசிரியர் சேனாவரையர் கூறா மையானும், வடசொற்போல வேளை நிலத்துச் சொற்கள் சான்றோர் வழக்கினுள்ளுந்

செய்யுளுள்ளும் வாராமையானும், சிலசொற்கள் இக்காலத்து வரினும் இலக்கணமுறையன்மையானும், அவை தமிழ்க்குரிய திசைச்சொற்க ளாகாவென மறுக்க” என்று ஆணை தருதலின், அவ்வுரை கொள்ளாமென்பது.

சேந்தமிழ்வழித்து.

சேந்தமிழ்வழிக்கு உலகியல்வழிக்கும் புலனெறிவழிக்குமென விரண்டுவகைப் படும். உலகியல்வழிக்கெனினும், வழக்கெனினும், உரையெனினு, நடையெனினு மொக்கும். புலனெறிவழிக்கெனினும், செய்யுளெனினும், பாவெனினும். பாட்டெனினும், யாப்பெனினும் தூச்செனினு மொக்கும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “வழக்கெனப் படுவுதயார்த்தோர் மேற்றே - நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான” என்று மரபியலுட் கூறுதலின், வழக்கென்பது இரண்டற்குமாம். ஆயினும், தலைமைதோன்றச் செய்யுளென வேறு பிரித்து அவ்வாறு வழங்குவ ராசிரியரென் றுணர்க.

இனி உலகியல்வழிக்கு துண்மானுழைபுலமுடையார் பொருள் கோடற்குரிய ஆன்றோ ருறுதிக்கட்டுரையும் ஏனோர் பொருள்கோடற்கா மென்னடையுமென விரண்டாம். இவற்றுள், ஆன்றோ ருறுதிக்கட்டுரை செய்யுளோடொத்தலின், உரைச்செய்யுளெனவும் படும். சிவஞானமாபாடியசாரரும், ‘உரைச்செய்யுள்’ ‘பாச்செய்யுள்’ என்றங்ஙனஞ் சிவஞானமாபாடியத்துள் உரைத்தார். வடநூலார் இன்னோரென்ன வுலகியல்வழக்கினை லௌகிகப்பிரக்கிரியை யென்பர். இனி வடமொழியார் உரையும் பாட்டுமென்னு மிரண்டும் லௌகிகப்பிரக்கிரியையென்பர், தமிழ்மொழியார் உரைமாத்திரையே உலகியல்வழிக்கென்பர். இது தம்முள் வேற்றுமையென் றுணர்க. இனிப் புலனெறிவழிக்கு உண்மையானமார் திருமுறைச் செய்யுளுஞ் சங்கத்துச் சான்றோர் செய்யுளுமற்றையான்றோர் செய்யுளுமென மூன்றும். இவற்றுட் திருமுறைச்செய்யுள், முற்றவமுதன்மையான் ஐந்தவித்து மனந்தாயராய் முக்குணங்களு முற்றக்கடந்து, துரிய முழுமுதல்வனுன பரமசிவன் திருவருண் ஞானம்பெற்ற வுண்மையானமார் மந்திர மறைமொழியாய் நிறுதலின், தமிழ்வேதமெனவும், திருமுறையெனவும், அங்ஙனம் வேறாகக் கொண்டு அத்தியயன வோத்தாகப் பெரியோராத் போற்றப்பட்டன வென்பது. இம்முறை உத்தரவேதமாடா திருக்குறளுக்கு மொக்குமென நீதிநூலாதல்பற்றித் திருமுறைகளின் வேறுவைத்துப் போற்றப்படாநின்றதென்பது.

இனி இக்காலத் தமிழ்க் காவியப்புலவர் திருமுறைச்செய்யுள் பத்தர் பாக்ளாய் அத்தியயனவோத்துக்களாயினும், சங்கத்தமிழ் மற்றைக் காவியத்தமிழ்போலச் சுவையுடையவாகாவென்று புறங்கூறுபவாஸெனின், — அவர் பருப்பொருட் காவியப்பயிற்சியினும், மறைமொழியான திருமுறைச்செய்யுட்களின் சொற்பொருளுட்பம் அறிதரற்சேற்கு மியலிசை மதிதுட்பம் வாய்ப்பப் பெறுமையானும், இக்காலத்து அவ்வாறு பிதற்றினும், நல்லாசிரியர் வழிப்பெற்ற கல்வியறிவுடையார், பரமாசிரியனுன விதைவனும், ஆசிரியர் அகத்தியனார் உபமன்னியனார் முதலிய கடவுட்பெற்றிபாளரும், நம்பியாண்டார்நம்பி முதலிய உயர்த்தோரும், சங்கராசாரியர் முதலிய பெரியோரும், முறையே சிவரகசியத்தானும், பத்தவிலாசங்குளானும், பத்தொராத் திருமுறையானும், செளந்தரியலகரி முதலிய பிரபந்தங்களானும், புகழ்ந்துபோற்றும் பெருமையுடைய சுருதிமொழியான திருமுறைச்செய்யுட்களின் மகிமை தேறவல்லராகலின், அவர் பழித்துரை அவர்

வெள்ளிவீன் நிறமாமென் றங்ஙன நகையாடி விடுப்பரென் றெழிக. “என்று மடியவ ருள்ளத் திருப்பன விவ்வுலகோர் - நன்று மலர்கொடு தூவித் துதிப்பன நல்லசங் கத் - தொன்றும் புலவர்கள் யாப்புக் குரியன வொண்கலியைப் - பொன்றங் கவுணியன் சைவ சுகாமணி பொன்னடியே” என்று தம்பியாண்டார்நம்பி பதிரோர்த்திருமுறையுள் எடுத்துத் துதித்தலின், திருமுறை யிலக்கியச்செய்யுட்கள் சங்கப்புலவர் செந்தமிழ் யாப்பிற் குயிர்ப்பொருளாமென்று கடைப்பிடித் துணர்ந்துகொள்க. ஆண்டு “நல்லசங் கத் தொன்றும் புலவர்கள் யாப்பு” என்றது— அகத்தியர் தொல்காப்பியங் களவியன் முதலியனவும் பிறவுமாம். இஃது பலக்கணமாகலின், ஏனைத் திருமுறைகட்குங் கொள் ளப்படும்.

அற்றெல்கங்குணமாக; அகத்தியர் தொல்காப்பியங் களவியன் முதலிய சூத்திர நூல்கள் வழக்குச் செய்யுளென்னு மிரண்டனா யாதன்பாற்படுங்கொலெனின்,— அவை வழக்கியலுஞ் செய்யுளியலுந் தங்கட் பொருத்த நின்றலின், இரண்டனு னொன்றன்பால தாமென்றற் கேலாமையின், நூல் யாப்பென அவற்றின் வேறுகக்கொண்டு போற்றப் படுமென்பது. நச்சினுர்க்கினியரும், “பாட்டிடை வைத்த சூறிப்பி னானும்” என்னுஞ் செய்யுளியற்சூத்திரத்து, “சூத்தரம் பாட்டெனப் படாவோவெனின்,— படா; பாட் டும் உரையும் நூலும் வேறேகிணமையின்” என்றேருகினார். இனிச் சூத்திரம் பாட்டாகா வேனும், ‘உரைச்செய்யுள்’ என்றற்போலச் ‘சூத்திரச்செய்யுள்’ என்றவ்வாறு வழங்கப் படுமென்க. நச்சினுர்க்கினியரும் பொருளதிகாரத்துச் ‘சூத்திரச்செய்யுள்’ என்று அங்ங னம் வழங்கினார். இனி ஆசிரியர் அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் முதலாயினார் தவத்தான் மணந்துயராப் முச்சுணங்கையுங் கடந்து இறைவனருள் பெற்றுடையராகலின், அவரருளிச்செய்த அகத்தியர் தொல்காப்பிய முதலாயின இறையனார் களவியலோ டொக்குந் தெய்வ வோத்துக்களாமென் றுணர்ந்துகொள்க. “அறுவகைப் பட்ட பார்ப் பணப் பச்சுமம்” என்னும் புறத்திணையியற் சூத்திரத்து, “இனித் தமிழில் இறையனாரும் அகத்தியனார் மார்க்கண்டேயனாரும் வான்மீகனாரும் கவுசமனாரும் போல்வார் செய் தன தலையாயவோத்தும், இடைச்சங்கத்தார் செய்தன விடையாய வோத்தும், கடைச் சங்கத்தார் செய்தன கடையாய வோத்துமெனக் கொள்க” என்றார் நச்சினுர்க்கினியர்.

இனி நூறன் முதலானும் வழிநூலுமென விரண்டாம். அது “மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாசி - யுரைபடு நூறு மிருவகையிடல - முதலும் வழியுமென நூலிய நெறி யின்” என்னு மரபியற் சூத்திரத்தா னறிக. அவற்றிலக்கணம் “வினையி னீங்கி விளங் கிய வறிவின் - முதல்வன் கண்டது முதலா லாகும்” “ஒழியெனப் பரிவ ததன்வழித் தாகும்” என்னு மரபியற் சூத்திரங்களா னறிக. இவ்விரண்டுமன்றிச் சார்புநூலென வேறொன்று கூறுவதென்னையெனின்,— ஒன்றன்வழியாகச் செய்வனவெல்லாம் வழி யேயாயினும் அவை முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்தலுந் திரிபு வேறுடைத்தா தலுமென இரு வேறு வகைப்பட நிகழ்கின்றமையின், அதுபற்றிச் சார்புநூலென வேறு கோடலு மமைபுமென விடுக்க. அங்ஙனந் திரிபு வேறுடையதானும் பொருளா னெருங் கொத்தலின், மரபுநிலை திரியாமையின், வழிநூலென்றற் கேற்புடைத்தாதலு மறிக.

இனி வடமொழியார் சூத்திரஞ் செய்யுளென்னு மிரண்டானு மன்றி உரையானு நூலியற்றுப. அவை காதம்பரியந் தசுருமாரசரித்திரம் போல்வன. தமிழ்மொழியார் சூத்திரஞ் செய்யுளென்னு மிரண்டாற்றானே நூலியற்றுப; உரையானியன்றி தொல்

லாசிரியர் தமிழ்நூல் அரிதென் றுணர்க. சூத்திர மோத்தப் படலமென் றிவற்றுட் சூத்திர முதலியவற்றோ ஊண்ணின்மகன்ற வுரையொடு பொருந்தி நடப்பது நூலென்ப வாயினும், மற்றைப் பாக்களானு முரையானு நடப்பனவற்றையு மொப்புமையான் நூலென் றவ்வா ருன்றோர் வழங்குவ ரென்பது. இன்னும், வடநூலார் பத்தியத்தானிய ன்ற விலக்கியநூலைக் 'காவிய' மென்றும், பத்தியங் கத்தியமென்னு மிரண்டானு மியன்ற விலக்கியநூலைக் 'சம்பு' வென்றும், பத்தியங்கத்தியம் பிராகிருதமென்னு முன்றானு மியன்ற விலக்கியநூலை 'நாடக' மென்றும் கொள்வர். தமிழ்நூலாரும் உரைவிராய செய்யுளானும் பழைமையவாகிய கதைபொருளாக நூல் செய்யப்படுமென்பர். அது "தொன்மைதானே— உரையொடு புணர்ந்த பழைமை மேற்றே" யென்னுஞ் செய்யு ளியற்கூத்திரத்தினு னுணர்க. அவைதாம் யாவையெனின்,— பெருந்தேவனாரற் செப் பப்பட்ட பாரதமூர் தகடூர் யாத்திரையும் போல்வன வென்றுணர்க.

இனி நூலுரை காண்டுகையுரையும் அகலவுரையுமென விரண்டாம். இனிக் காண்டுகையுரைதான்— "பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற் - கரப்பின்று முடிவ" நூஉம், "விட்டகல் வின்றி விரிவொடு பொருந்திச் - சுட்டிய சூத்திர முடித்தற் பொரு ட்டா - வேது நடையினு மெடுத்துக் காட்டினு மேவாங் கமைந்த மெய்ந்நெறித்" தாவ நூஉமென விரண்டாம். இவற்றுள், முன்னது பிண்டப்பொழிப்பெனவும், பின்னது வார்த்திகப்பொழிப்பெனவும் வழங்கப்படுமென்றுணர்க. இனி அகலவுரைதான்— சூத் திரத் துப்பொரு ளன்றியு மாண்டைக் - கின்றி யமையா தியைப்பவை யெல்லா - மொன்ற வுரைத்த" லும், "மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமு முடைத்தாய்த் - தன்னா லானு முடிந்தநூ லானு - மையமு மருட்கையுஞ் செவ்விதி னீக்கித் - தெற்றென வொருபொரு ளொற் றுமை கொளீஇத் - துணிவொடு நிற்த்" லுமென்னு மிலக்கணத்ததாம். அகலவுரை யெனி லும், விருத்தியுரையெனினு மொக்குமென் றுணர்க. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அகல வுரை மிலக்கணம் இங்ஙனம் இருசூத்திரமாக வோதியது, சூத்திரத்துப் பொருளன்றி யும் ஒருதலையாக அதற்கு இன்றியமையாத பொருந்தவனவெல்லாம் அதனொடு கூட் டிச் சொல்வனஉம், அவ்வளவிலொழிபாது பூர்வபக்கம் பற்றி நிகழு மாசங்கையும் "அதன் பரிகாரவிடையு முடைத்தாய்த் தன்னாற்கூத்திரத்தானு முடிந்தநூற் சூத்திரத்தா னும் போலியும் பொய்யுஞ் செம்பொருளினு னீக்கிக் கேட்போன் மெய்யுணர்ந்து தெளிய ஒற்றுமை கொளுத்தித் துணி வொருப் படுப்பதாஉமாகிய விருத்தியுரை வேறுபாடறி வுறுத்தற்கென் றுணர்க. எனவே, காண்டுகையுரைபோல விருத்தியுரையும் அங்ஙனம் இருவகைத்தா மென்றவா ழுயிற்று. இனி இதனுட் பின்னது பாடியமென்னும் விருத்தி யுரையாமென் றுணர்க. இவ்விலக்கணம் பெற்ற அகலவுரை வடமொழியிற் பதஞ்சலி யார் மாபாடியமும், தென்மொழியிற் சிவஞானயோகிகள் மாபாடியமும் போல்வன. கடா - ஆசங்கை. மறுதலையெனினும் பூர்வபக்கமெனினு மொக்கும். மாற்றமெனினும் விடையெனினு மொக்கும். தன்னாலென்றது— தான் உரையியற்று நூலினை. முடிந்த நூலென்றது— அதன் முதனூலினை. இனி வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவ னால் அருளிச்செய்யப்பட்ட முதனூல் இவ்விலக்கணம் வேண்டாதென்பது கூறாமே விளங்கும்.

தமிழின்றெய்வப்பழமைமரபியன்

முற்றிற்று.

இலக்கணமரபியல்.

அகத்தியம்.

சமீபமொழி இலக்கியம் இலக்கணமென இருத்தப்பட்டு நடக்கும். இவ்விரண்டினும் இலக்கிய முந்தற்றோ? மற்ற இலக்கண முந்தற்றோ? வென்று ஆராய்ச்சி செய்ய வுறுவார்க்கு, இலக்கணம் இலக்கியங்கட்கு அடிப்படையாகக் கூறப்படுவதொன்றாக லால் இலக்கியமே முற்பட்டதென்ற ஒருசாரார்; இலக்கண அமைதியாய் நிலைபெறுவது இலக்கியமாதலால் இலக்கணமே முற்பட்டதென்ற மற்றொருசாரார். இவ்விருசாரார் உரைகளும் பொருள்பெறுபடையனவாம். ஆயினும், இலக்கணமாகவது இலக்கியத்தன்மையை வரைந்தகொள வந்தனா? நிபந்தனாய் ஒப்ப நித்தொரு பண்பாதலால், அவை தம்மை வேறுபடுத்து இது முற்பட்டது இதுபிற்பட்டது என்று பெரிதும் பேசப்பட அங்ஙன முற்பிற்பாடி சென்றதால் ஏதாம். முனிச் குணங்கடிகண்டாயினும் பொருளாமாயினும் குணத்திற்குக் குணமுடைப்பொருளை பற்றும்போதாம். குணமுடைப்பொருளுக்குக் குணம் பற்றுக்கோடாகாது. ஆகலால், இலக்கியப்பற்றி நியாயமாய் ஒப்பநித்தது இலக்கணமென்று முடிபு கூறுதலே நிபந்தனையாம். இனிப் பொருள்புப் பொருட்குணம் வியாப்பியமாமென்று முறைபற்றி இலக்கியத்தின் பண்பாயுள்ள இலக்கணம் அதற்கு வியாப்பியமாய் அது பற்றுக்கோடாக நிலைபெறுபதென்பது தானே சித்திக்கும். “வடவேங்கடம் தென்குமரி-யாயிடைச்-தமிழ்கூறு நல்லூல கதிஅவழங்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதல்-னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு நாடி” என்னும் பணம்பாரஞர் கூற்றும் இங்ஙன வலியுறுத்து “மென்க. யேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்த நூலாருஞ் சிவத்தின் குணமான சிந்தத்தி சிவத்திற்கு வியாப்பியமாமென்றும், அது சிவபரம்பொருள் பற்றித் தாதான்மியமாய் விளக்கமுறுவொரு பண்பாமென்றும், கூறுமாறு காண்க.

அகத்தியனார் செந்தமிழிலக்கணமுசுணர்வ பாமரிவளைக்குறித் தருந்தவ மிருந்து அவரருளியவாறு கடைப்பிடித் தியற்றியருளினார். இது வடநா றென்னால் உள் ஆண்டாண்டெடுத்த முனையிலும் பிரபல வுடையாம். அகத்தியனார் வடகாசி நீத்தகன்று காஞ்சிமாநகரத்திற் திருஞெகர்ப்பமுடைய சிவபிரானை வழிபட்டு அக்சடவாளு ளினார் தமிழிலக்கணஞ் செய்தமை சாந்தத்துக் காளிகாசண்டத்திற் காஞ்சிப்பராணத்து விளங்க ஒதப்பட்டது. அது “அடியனென் வடகாசி நீத்தசன்று நனைக்கினிய - கடிமதில் சூழ் கொடிமாடக் காஞ்சியினைத் தலைப்பட்டுப் - பொடியணிந்த திருநீலிபிப் புண்ணியமே யியமவரைப் - பிடிமணந்த மதகளிறே பெரும்பெறு பெற்றுயந்தேன்” “இத்தகுபெறுடையேற்கு மற்றின்னு மொருகருத்து - மெய்த்தபெரு வேட்கையினு லொழியாது மேன்மேலுஞ் - சித்தயிசை மூன்டெழுமா லதுகிரம்பச் சிறியேன்பால் - வைத்தபெருங் கருணையினால் வழங்குவா யெனப்போற்றி” “எவ்வினையு மோப்புதலிற் திராவிடமென் தியல்பாடை - யெவ்வமறப் புத்தாக யான்வகுப்ப லக்கியது - வெவ்வருணத் துள்ளார் க்கு மெனிதாகப் புத்தேளி - ரெவ்வெவர்க்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாகச் செய்தருளாய்” “மூன்றுழந்த பதிற்றெழுத்தான் முழுவதுமா யுணக்கினியாய்த் - தோன்றிடுமத் தமிழ்ப் பாடைத் துகிகொண்டு மகிழ்ந்தருளி - யான்றவர மெல்லார்க்கு மிவ்வரைப்பி னளித்தருளா-யேன்றெடுத்த மொழிக்கலி யெவற்றினுக்கு மிறையோனே” “மன்னியவித் தமிழ்க் கிளவி மந்திரங்கள் கணித்தடியேன் - செந்நெறியின் வருவாதித் திருக்காஞ்சி நகர்வரை

ப்பி - ஐன்னணுக்க னுதியினி துறைந்திடவும் பெறவேண்டு - மின்னவர மெனக்கருளர
யெம்பெருமா னென்றிரந்தான் ” “ கூம்பியகைத் தலமுடைய குறுமுனிக்குப் பிஞ்ஞக
னார்-தாம்பரிந்து சமிழ்விளக்கு மாசிரியத் தலைமையொடு-மேம்படுவென் நினைக்கிறைமை
நல்கிவேட் டனபிடு - மாம்பரிசி னுளித்தருளி யவ்விளிந்துத் திடைச்சுரந்தார் ” “ இவ்
வண்ண மருள்பெற்ற விருந்தவனு மகலிடத்தின் - மெய்வண்ண வேர்த்துமுறைத் தீந்
தமிழை விளக்குவித்தச் - செய்வண்ணத் திருப்பனிப் பெருமானார் திருவடிக - எவ்வண்
ணர் சொழுத்தெத்தி ரெநிநகல மங்கிருந்தான் ” என்னுட் செய்யுட்களா னறிக.

இனிப் பரமசிவனுனன்றி “ அறுமுசுக்கடவுளானு மகத்தியனார்க்குச் செந்தமிழ்
திலக்கணஞ் செயியறிவுறுத்தருளப்பட்டது ” என்று தொல்லை தூலுரைகள் கூறும்.
இவ்வுபாக்கியானங்கள் காலவேறுபாட்டாற் சமாதான முழுமாறு முன்னர் கூறும்.

மற்றுத் தொல்சாப்பியனார் “ வினையினிற் விளங்கியவறியின் முனைவன்கண்
டது முதனுலாகும் ” என்பாசலின், அகத்தியனாராற் செய்யப்பட்ட அஃது முதனுலாமா
றியாங்கன்மெனின், தானே தலைவனாயினும், அவன்னை வழிபட்டத் தலைவராயினு
ருமெனத் தலைவரிருவனகையர். தானே தலைவனான பரமசிவன் முற்காலத்தித் தமிழ்நூல்
செய்திலகுவின், அத்தலைவன் வறியின்றி தலைமுறியவராயு தலைவரான அகத்தியனா
ராற் செய்யப்பட்டது அங்ஙன முடிந்தவன்பிற்புறமுது. அற்றியினும், அகத்தியர் தமிழ்
திலக்கண நூலாதலின், இலக்கியங்கள் டல்ல தலானக் கூறலாகாமெனின், அகத்தியத்
தின் முற்பட்டித் தோன்றி அத்திரு முனையர் நடைபெற்ற கடவுட் டமிழலக்கியநூ
லுண்டெனவே கோமமெனின், தமிழ்ப்பாசனமென்கிய முன்னுள்ளாதெனக் கோடவன்றி
அன்னதோர் கடவுட் டமிழலக்கியநூல் அற்று முனையல்கண்டென்பதற்குப் பிரமாண
மில்லாமெனின், அவ்வாறு சொல்லாமென்க.

அகத்தியனார் அங்கனம் தனிமுசுக்கடவுளான பரமசிவனை வழிபட்டு முக்குணங்
களங் கடந்தய் விடுவானருள் பெற்றுத் தலைமையெய்தியது பற்றியன்றே மாங்குடி
முருகனார், “ தென்னவற் பொயிய நன்னருள் கூப்பிற் - றென்முது கடவுட் பின்னர்
மேய - வரைத்தா முருவிப் பொருப்பிற் பொரு ” என்று அவ்வாறு மதரைக்காஞ்சியுள்
ஓதுவராயிற்றென் துண்க. முகபெட்டினே— வரைத்தா முருவிப் பொருப்பிற் றென்ன
வற் பெயரிய பன்னருள் கூப்பிற் - றென்முது கடவுட் பின்னரமேய பொரு ” என்று
கொண்டு கூட்டுக. “ சென்றிசையுயர்ந்த நொம்பு கட பொரு இறைவனுக்குச் சீரொப்ப
விருந்தான் ” என்பதுபற்றி அகத்தியனாரை “ நொன்முது கடவுளென்றார் ” என ஆண்
டுரைத்தார் நச்சினுக்கினியர். கலிப்பொருளார், “ முத்தேர் முறுவலாய் நாமணம்
புக்கக்கா - லப்பொழுது பொழுதென் ததுவாய்ப்பக் கூறிய - வெச்சகடவுண் மற்றக்
கடவுள் ” என இருமுககைக் “ கடவுள் ” என நல்லந்துவனருந் கூறினாரென்க.

அகத்தியத்தள் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழென்னு முத்தமிழ் திலக்க
ணங்களும் விரவிச் கூறப்பட்டன. இயற்றமிழெனினுஞ் சத்தநூலெனினு மொக்கும்.
இசைத்தமிழெனினுங் தேதநூலெனினு மொக்கும். நாடகத்தமிழெனினுங் கூத்துநூலெ
னினு மொக்கும். இயற்றமிழுள், எழுத்தாமாறும், அவற்றார் சொல்லாய்ப் பொருளுண்
ர்த்துமாறும், அப்பொருள் அகம் புறமென்னும் பதினாற்திணைப் பகுதியவாமாறும், அச்
சொற்பொருள்களாற் செய்யுள் யாக்குமாறும், அவை அணியுதுமாறும் கூறப்படும்.

இசைத்தமிழுள்; மாபூத முதலியவற்றை புத்கலமாப் இசைக் காதாரமாமாறும், அவ்வா தாரத் தொடங்கி யெழுந் குக்குமாநாதஞ் சரிசமபதரி யென்னும் எழுத்திசை ஏழா ப்ப் பிறக்குமாறும், அவ்வெழுத்திசைகளை மாத்திரைப்படுத்தத் தொழில் செய்த லாற் சட்சம், இடபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், கைவதம், விடாதமென்னு் மேழிசைகள் பிறக்குமாறும், இவற்றுள்ளே பண் பிறக்குமாறும், அப்பண்கள் றாற்று றுன்று பேதமாமாறும், அவற்றினை யின்பம்பட விடற்குச்சருகியானே நரப்புச்சருவி முதலியபற்றிப் பாடிமாறும், நரப்புச்சருவி முழலியை செய்யுமாறும், பிறவுந் கூறப் படும். நாடகத்தமிழுள், கூத்து விஃதப்படுந், அகிலைய விஃதப்படுந், தோரியமகளிர் முதலிய கூடிய நிலக்கணறும்; தலைக்கேலிப்படுந், தூண்டிவிட நிலக்கணறும், குழ லோன் யாமோன் இசைபேன் சரிசமென்னா நிலக்கணறும், ஆடாநிலக்கணறும்; ஆட்டிலக்கணறும், பிறவுந் கூறப்படும். இன்னுமிகுந்தாறு பொருடான; சாத்திக் கூத்து விநோதக்கூத்து என் நிருத்தித்தாற் பலவகைப்பட்டு, அவ்வகை நிலையும், ஐவ கைப்பதமும், பகிராதுங்கக் கிரியையம், நான்கு வகுந் தையம், முப்பான் நிருத்தக்கைய முடைத்தாய்ப் பொருள், யோனி, கிருந்த, சாதி, சுவை, சாதி, சூழிப்பு, சத்துவம், அலி யையம்; சொல், சொல்வகை, வண்ணம், பரி; சேதமென்னும் பதினான்கு வகைக்குறுப்போ ரும் புணர்வுற்று நடப்பதாம்.

இனி என்னிக் கூதிய லிணை மரபிற்கு மாறாகச் செறிவார் ஆண்டான் நிரைத தார். அவை தமிழ் வரலாற்றை யறிவாப் போய் மாற நெறிக்கு முகத்தானே மேலது வலி யுறுத்ததும். வீரக்காழியப்பதிப்பாரார். “கலாநாடுமுனிவர் அகத்தியரார் தமிழ் பூமியில் உற்பத்தியாயினதெனக் சொல்லி, அந்தமும் “அச்செந்தமிழ்நிலத்த மொழி யோடு முற்பட்டித் தோன்று தூல்” எனவும், “மெந்தமிழ்க்கிலத்த மொழிதோன்றுங் காலத் துடன்றேன்றிய தூல்” எனவுமென்பவராயினர்.” “முந்துதூல்” “முந்தை தூல்” என்பன முன்னுக்குப் பெயர்களுக்கம், இவையுரைநு நச்சினுக்கினியரும் அவ் வாறே பொருள் கூறி கிலத்தொன் என்பதற்குச் செந்தமிழ்க்கிலத்த வழுக்கொடு எனப் பொருளுரைத்திருப்பது கண்டாராவும், கிலத்தொன் முதுதூல் கண்டு என்பதற்கு எண்ணப்பொருளில் கிலத்தையும் அவ்வது கிலத்தின்கண்ணே இயற்றமிழ் வழுக்கையுங் முதலுமையுங் கண்டு எனச் செந்தாமரமாகப் பொருள் வெட்டவேண்டியால் கிடப்பதாக வும், இவர் உடனியழ்ச்சிப்பொருள் கொடுத்து முந்து என்பதை வினைத்தொகையாக்கி, அதுகம்புல்லிற் தடக்கிய யானைப்பல, இவ்வாறு இடர்ப்பட்டது நாலகத்தியா? அன் நேல், பிற ஆசிரியர் மதங்களை மறுத்தலும், ஆக்காங்குத் தமது தூதன் மதத்தை நாட்டு தலும் தமக்கு என்னும் இயல்பாயினனம் உறியியா? அறியும்” என்று சிறிதும் உணர் வின்றிப் போகியவர் பலவாறு பித்தறினர். அவர் அங்ஙனம் பித்தறுதற்குக் காரணம் தெய்வப்புலவராகிய சிவஞானயோகிகள் பொய்யாயுரை துடைய அறிதரற்கேற்கு மதி துட்பம் வாய்ப்பப் பொருந்தாமையே யாம். சிவஞானயோகிகள் கருத்து அதுவன் நென்பதனும், அவர் அம்முனிவர் உரைதுட்பம் அறிதரற்கேற்கு மதிதுட்பம் வாய்ப்பப் பொருந்தாக் குறையினால் அங்ஙன மெல்லாம் பித்தறினா ரென்பதனும், தெரிப்பாம்.

“இருமொழிக்கு முத்திராவர் கண்ணுதலா ரியல்வாய்ப்ப - விருமொழியும் வழி ப்படுத்தார் முனிவேந்தர்” எனக் காஞ்சிப்புராணத்துட் கூறு முரையினால் வடமொழி தென்மொழி யிரண்டும் ஆகிக்கண்ணே பரமாரோரியனாகிய கண்ணுதற்பிராணம் நேறற

முற்று நிலைபெறும் தொன்மொழிகளென்பதனும், பாணினிமுனிவரும் அகத்தியமுனி வரும் பிற்காலத்து அருந்தவமிருந்து அவ்விவைவன் உபதேச வருள்பெற்று அவ்விரு மொழிக்கு முறையே பாணினியம் அகத்தியமென்னும் இலக்கணநூல்கள் செய்தருளிய வாசிரியர்க ளென்பதனும், மாதவச் சிவஞானயோகிகளுக்குக் கருத்தாத் தெள்ளிதிற்புலப்பபிம். இனிச் சிவபிரான் ‘தென்மலைக்கட்போய் உரைக’ வென்று சந்தருளிய ஆணை தலைக்கொண்டு அகத்தியமுனிவர் ஆண்டுப் போதரற் கொருப்பட்டனராயபின், “எம் பெருமானே அடியனேன் சென்றுறைய நிற்குந் தேயர் தமிழ்நாடாம்; ஆண்டுள்ளார் தமிழ் நன்காராயந்து வல்லராய் வாழ்வார்; அவரெல்லார் தமிழ் இயல்புபற்றி நிகழ்த்தும் ஆசங்கைகள் போக்கி அவர்க்குத் துணிபொருப்படுத்தல் வேண்டினேன்; தமிழ் இலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தி யருளுவாய்” என்று வரமிரந்திட, இறைவன் அவர்க்குத் தமிழிலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தியருளினைமை கூறும் ஆலவாய்மான்மிய உரையும், அகத்தியனார் தமிழிற்கு இயல்வரம்புகண்டு நிறுத்திய ஆசிரியரென்னும் இச்சாஞ்சிமான்மிய உரையோ டொன்றுபட்டுச் சிவஞானயோகிகள் அருத்துறு பொருளாய் இதனை நிறுத்துமென்க. அஃதேதல், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத் - தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாம் சொழுதேத்தங் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாசுரேனிற் - கடல்வரைப்பி னின்பெருமை யாவரே சட்டுரைப்பார்” என்று அவர் முற்படக் கூறிய செய்யுளோடு இது மாறுபடும் போலுமெனின், — அறியாது கடாயினாய், அதனோடு இது மாறுபடுமா நிலை. அச்செய்யுளிற் தென்மொழி பென்றது இலக்கணத்தினையே; அன்றி, இலக்கண அமைதியுடைய இலக்கியமென்னும் பாடையை யன்று. அது “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத் - தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாம் சொழுதேத்தங் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார்” என்று சிவபிரான் பாணினிமுனிவர்க்கு வடமொழி யிலக்கணம் வகுத்தருளிய தொடர்புபற்றிக் கூறியதற்குற்றானே இனிப் புலப்படுமென்க. சிவபிரான் பாணினிமுனிவர்க்கு ஆரிய இலக்கியமென்னும் பாடையை வகுத்தருளினைன்று அதற்குப் பொருள் கூறலாகாதோவெனின், — வேதாகமமுதலான ஆரிய பாடையெல்லாய்ச் “சிருட்டியாரம்பந் தொட்டு நிலைபெறு” மென்று காண்க. “இருமொழிக்கு முத்தருவார் கண்ணுதலா ரியல்வாய்ப்ப - விருமொழியும் வழிபயந்தார் முனிவேந்த” ரென்று ஈண்டும், “சிவபிரான் சிருட்டியாரம்பத்தில் அம்பியுக்கு ஆரியமுந் தமிழும் ஒருங்கு நல்கி அறிவுறுத்தருளினை” எனப் பிறண்டும், ஆத்தியுரையாய் பெய்ப்பெற்று வரும் வேதவழக் கொடு முழு மாறுகோளுதலின், அங்கனம் அதற்குப் பொருள் கூறுதல் ஆகாதென்க.

இன்னும், “எவ்வினைபு மோப்புதலிற் நிராவிடமென் நியல்பாடை - எவ்வமறப் புதிதாக யான்வகுப்ப நல்லியது - வெவ்வுருணத் துள்ளார்க்கு மெனிதாகப் புத்தேனி - ரெவ்வெவர்க்குஞ் சுலைபயிழ்தி னினிதாசச் செய்தருளாய்” என்றும், “மூன்றுமூன்ற பதிறமெழுத்தான் முழுவதுமா யுனக்கினியாய்த் - தோன்றிடுமத் தமிழ்ப்பாடைத் துதி கொண்டு மகிழ்ந்தருளி - யான்றவர மெல்லார்க்கு யில்வரைப்பி னனித்தருளா - யேன் றெடுத்த மொழிகல்வி வெயற்றினுகு யிறையோன” என்றும், “கூம்பியகைத் தலமுடைய குறுமுனிக்குப் பிஞ்ஞகூர் - சாம்பரிந்து தமிழ்விளக்கு மாசிரியத் தலைமையொடு - மேம்படுதென் றிசைக்கிறைமை நல்கிவேட் டனபிறவு - மாம்பரிசி னனித்தருளி யவ்வி லங்கத் திடைக்கரந்தார்” என்றும், அதன் முற்படக் கூறிய செய்யுட்களும் இதனை வலியுறுத்தும். யாங்கனமெனின், — பூர்வானுவமம் உள்ளிட்டு “எவ்வினைபு மோப்புதலிற்

திராவிடமென் தியல்பாடை” “மூன்றுதழந்த பதிற்றெழுத்தான் முழுவதமாய்” என்றும், தொன்று கலந்த எவ்வமற இன்று இலக்கண வரம்பினுள் புதிதுபடுமாறு யான் உரைக்கவருள்ளென்றும் பொருள் உள்விட்டு, “எவ்வமறப் புதிதாக யான் வகுப்ப நல்கி” யென்றும், ஓததலானும், பின் இதன்கண் ஐயநீங்கிச் துணிபெய்த எல்லா மொழிகட்கும் எல்லாச் சமயவிறைவுகளுக்குஞ் சிவபிரானே முடிவெனென்றும் பொருள் உள்ளிட்டு ஏன்றெறித்த மொழிகல்லி யெவற்றினுக்கு மிறையோனே” என்றும், தமிழ்மொழி தன்கட் கலந்த வழுவினீங்கிச் செம்மைபுதுமாறு இலக்கணியாக்கஞ் செய்யும் ஆசிரிய முதன்மையே சிவபிரான் அகத்தியனார்க்கு அன்னுழி வழங்கினெனென்றும் பொருள் உள்ளிட்டுக் “கூம்பியகைத் தலமுடைய குறுமுனிக்குப் பிஞ்சுநூர் - தாம்பரித்து தமிழ்விளக்கு மாசிரியத் தலைமையொடு - மேம்படுத்தென் திசைக்கணைமை நல்கி” என்றும், ஓததலானு மென்க.

அற்றா 5; அருகந்தருட்பட்ட புத்தமிழ்திர நென்பான், வீரசோழியப் பாயிரத்தில், “ஆயுங் குணத்துவ லோகிசன் பச்சு லசத்தியன் கேட் - டேயும் புவனிக் கியப்பிய தண்டமி ழிங்குரைக்க” என்று கூறி ஈண்டுரைத்த வரலாற்றினின்று மாறுசேரலுற்ற தென்னெனின், - யேவழங்கொயி மாறுபட வுரைத்தில் தேறுபொருளாகக் கொள்வர் புறப்புறச்சமணர். அவர் பொய்யுரைபுறி ஈண்டு வரக்கடவதோ ரிழுக்கின்ற. ஆதலின், அதுவோர் தடைபென்று சொண்கு பரிசுரித்தல் வேண்டாமென்க.

ஈண்டுக் கூறியவாற்றால், தென்மொழி ஆகிச்சட் சிவபிரான் அருளிக்கெய்யப் பட்டு நடைபெறுந் தொன்மொழியென்பதும், அகத்தியனார் அருந்தவமிருந்து சிவ பிரான் உபதேசித்தருளியவாறு கடைப்பிடித்து அதற்கு இலக்கணந் தெளிவுந் வகுத்த வாகிரிய ரென்பதும், சிவஞானயோகிகளுக்குக் கருத்தாமாறு வச்சிரவேபெமாக நாட்டப்பட்டது. இஃதின், “சிவஞானமுனிவர் அகத்தியரார் தமிழ் பூமியிலே உற்பத்தி யாயினதெனக் கொண்டார்” என்று வீரசோழியப் பதிப்புரைசாரர் கூறியது அறிவு புறம்போய் பிதற்றுரையையாறல் கிறுமகார்க்கும் இனிது விளங்குமென்க.

இனிச் சிவஞானஸிபாகிகள், அகத்தியனார் “செந்தமிழ் நிலத்து மொழியொடு முற் பட்டித் தோன்றுதூ” லெனவுஞ் “செந்தமிழ்நிலத்து மொழி தோன்றுங்காலத் துடன் றேன்றிய தூல் எனவு மயங்குவாராயினர்” என்று, அம்மயக்கவறிவுடையார் அஞ்சா துரைத்தவை வெறும் பிதற்றாத நெறித்தும்.

மேற் கூறியவாற்றானே தமிழ்மொழி அகத்தியனார்க்கு முற்பட்டித் தோன்றி நடைபெறுந் தொன்மொழியென்பது சிவஞானயோகிகளுக்குக் குடம்பாடாசல் இனிது துணிய நின்றலின், தோலா நாவினையுடைய மேலோராகிய அம்முனிவர் தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியில், “செந்தமிழ் நிலத்து மொழியொடு முற்பட்டித் தோன்று தூல்கை நல்க்கி” “செந்தமிழ்நிலத்து மொழி தோன்றுங்காலத் துடன் றேன்றிய தூல் அகத் திய மொன்றே” என்னும் வாக்கியத்தொடர்களை அகத்தியனாரார் தமிழ் முதற்கட் பூமியில் உற்பத்தியாயின தென்னுங் கருத்துட் கொண்டு நிறுத்திநூரென்பது சிறிது மேலாது. ஆகலின், அவ்வாக்கியத்தொடர்களுக்கு அது பொருளன்று; மெய்ப்பொருள் வேறுண்டென்றே தேறுக. இனி அவர் சிறிதும் விசாரமின்றி, அவ்வாக்கியத்தொடர்களுக்கு, அகத்தியனாரார் தமிழ் பூமியில் உற்பத்தியாயினதென்பதே, முனிவர் குறித்த

பொருளென்று விபரீதம்பட வ்ரையக்கொண்டி, அப்பெரியார்க்கு மயக்க மேற்றிப் பழிப் பட்டது அறிவன் நென்க.

அவர் அப்பெரியார்க்கு அறியாமை யேற்றிப் பழிப்படுதலைப் பயனாக வேண்டினு ரல்லர்; செந்தமிழ் இலக்கண முதுனாகிய அக்கியம்; சிவஞானமுனிவர் கூறியவாறு செந்தமிழ்நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்றுவதாயின், அஃனோடு சார்த்தப்பட்ட தமிழ்மொழி தொன்று தொடங்கி நிலவரைப்பில் நிலைபெறுவ தொன்றன்று; அவ்வகத்தி யர் தோன்றும்பொழுதே தோன்றிப் பயில்வற்று வருவ தொன்றும் என்று பொருள்படும். இனி அது பொருளாயின், தென்மொழி அகத்தியனுர்க்கு முற்பட்டுத் தொன்றுதொட் ன்கி நிலவரைப்பில் நின்று நடைபெறு மொழியென்று மேதாவியர் போற்றும் வேதவழ க்கு யாதாகுங்கொல்! இனி வேதவழக்கு எக்காலத்தும் ஏதமுறாது மெய்யாகி நிலை பெற்று வருவ தொன்றாகலின், அப்பெற்றித்தாம் வேதவழக்கொடு மாறுபடுதலின், அவ் வாக்கியத்தொடர்கள் ஏதமுடையவனாம். ஆதலின், அவை கொள்ளற்பாலவார் தெளி வுரையாகா; தள்ளற்பாலவாம் வருவுரையே யாம் என்று அவர் புத்தியிற்சொண்டு அங் கன முறைத்தாரெனின், — அவர் அச்செய்தி விழுமிய கலவி துறவுபுல முடையார் ஏ ஏ இஃதோ இவர் அறிவின் பெற்றியென் நெள்ளித் கழிபெரு நகையாடற்கே யேதவாம்! யாதிலெனின், — ஒதுநீர்வலி புல்கின்கண்ணே வேதவழக்கொடு மாறுகொள்வார் மதங் களை மறுத்து இருவகைத் தமிழ்வுழங்கிய நிறுத்தி யோம்புடல் சிவஞானயோகிகள் ஒழுக் காரும்; அப்பெற்றியுடைய முனிவர் வேதவழக்கொடு மாறுபடக் கூறமாட்டார்; அந் னால் அவ்வாக்கியத்தொடர்களுக்கு அது பொருளன்று; மெய்ப்பொருள் வேறுளதாதல் வேண்டும்; அது தன்னை அறிவுடையார்பால் உசாவித் தெளிகுவன் என்றுகொண்டு மதினாட்ப னாலோடுடையராகப் பெற்றுச் சிறக்கு நல்லாசிரியராய் வந்த உசாவி, அவற்றினுண்மை காண்டலை அவர் விரும்பாது, சரிதீயில் வேதவழக்கொடு மாறுபட முனிவர் அங்மனன் கூறிலுரென்று தீரியர்கொண்டு, அஞ்சாது அவர்க்கறியாமை யேற்றி வழி வழி நிற்கும் பழிபெரிதுமாக்கிப் “மெய்யடு மொன்றே புனைபுணுந் கையறியாப்- பேதை வினைமேற் கொளின்” என்றும் பொய்யாமொழிப் பொருட்குத்தாம் பெரிதும் இல க்கியமாகலி என்க. அவர் பெற்றி அஞ்சாது கிடக்க, அவ்வாக்கியத்தொடர்களின் மெய்ப்பொருட்கள் யாது? அறிபல் வேண்டிப்பெனெனின், — கூறுதும்: “வடவேங்கடந் தென்குமரி - யாழிடைத் - தமிழ்கூறு நன்னுரைத் - தவழ்து, எஞ்ஞ் சொல்லு மாயிரமுதலி - னெழுத்தஞ் சொல்லும் பொருளு நாமுச் - செந்தமிழியழகை சிவனாய் நிலத்தொடு - முந்துதால் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப் - புலத்தொகுத் தோன்” என்றெழுந்த தொல் காப்பியப் பாமிரச் சூத்திரயாப்பிற்கு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் உண்ட மெய்ப்பொ ருள்: வடக்கண் வேங்கடமுத் தென்குமரியும் எல்லையாகவுடைய அவ்விடமாகிய தமிழ்மொழியைக் கூறு நல்ல வுலகத்தின்கண் வழங்கும் வழக்கையுஞ் செய்யுளினையும் ஆராய்ந்த பெரிய காரணத்தாரின், அவற்றின்கண்ணவாகிய எழுத்திலக்கணமுஞ் சொல் லிலக்கணமும் பொருளிலக்கணமும் ஆராய்ந்து செந்தமிழி னுண்மையைப் பொருந்தி யுணரும் பொருட்டு, அச்செந்தமிழ்நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்று னாலின் நோக்கி, அந்நூலிற் கிடந்த இலக்கணம் பிற்காலத்தார் உணரு முறைமைப்படக்கருதி னுலத்தொகுத்துச் செய்தான்” என்பதன்றே! அப்பாமிரச் சூத்திரயாப்பிற்கு மாபாடிய

காரர் இங்ஙனம் விரித்தபொருள் இளம்பூரணர் நச்சினர்க்கினிபர் உரைத்தபொருள்கள் போல் இடர்ப்பாடி மலைவழியினி நெறிபபட்டித் தெளிவு பெரிதடைத்தாம்

இனி ஆசிரியர் பணம்பாரணர் “வடக்கங்கடர் தென்குமரி - யாழிடைத் - தமிழ் டறு நல்லுலக்து” என்று முன்னர்ப் பொய்வெல்லை கூறித் தமிழ்நாட்டினை வரைசெய்துணர்ந்திச், “செந்தமிழியுக்கை சிலண்ப நல்லு தொடு” என்று பின்னர் விதந்தோதுதலின், ஆண்டுரைத்த நிலஞ் செந்தமிழ் நிலமென்பான் இனிது பெறப்படும், இனி வடக்கண் வேங்கடமுந் தெற்குட் குமரிபு மேல் வீழ்ப்பான். விற கடலும் பெருவெலையாகவுடைய தமிழ் நாட்டின் வையது ஒரு நிலங்களை விட செந்தமிழ்நிலமென ஆசிரியர் வழங்குதற்கு ஏது அந்நிலத் தன்குட் தமிழ் செம்மையுறைய நடைபெறப்படுவல்லது பிரிதன்றும். இனித் தமிழ் செந்தமிழென ஆசிரியரால் அங்ஙனம் பிரித்தினையபு நீச்சி விச்சடிக்கப்படுதற்குக் காரணந்தான் யாது என்று ஒருங்கி ஆராயலுநின், அக்காரணம் அது வழுவிலிங்கி இயல்வரம்புறவு ஒருகு நீர்மையுடைத்தாதலே என்று தெள்வாம். இனித் தமிழ்தான் வழுவிலிங்கி இயல்வரம்புறவுச் செந்தமிழ் என அவ்வாறு சிறப்பிக்கப்பட்டு நடைபெறுதலுடைத்தாயதுதான் யாதுபற்றி யென்றாயலுநின், அருங்கவக்கொள்கை அசத்தியமுனிவர் பெருந்தவ மிருந்து சிவபிரான் உபதேசித்தருளியவாயுபற்றி இயற்றிய முத்தமிழிலக்கணமாய அகத்திய முதலால் பற்றியே பென்று புலனும், ஆதலின், அச்செந்தமிழும், அதுதனக்கு வரம்பாகிய அவ்வுகத்தியமென்னு மிலக்கண முதலாலும் வடக்கங்கடர் தென்குமரி எல்லையாகவுடைய அத்தமிழ் நாட்டகத்துட்படும் ஒருநிலத்தி ஒருக்கு நிலவியனவேயாம். மாபாடியகாரர் இக்கருத்தப்பற்றியே “அகத்தியாஞ் செந்தமிழ் நிலத்து மொழியோடு முற்பட்டித் தோன்று தூல்” என்றும், “செந்தமிழ் நிலத்து மொழி தோன்றுங்காலத் துடன் றேன்றிய தூல்” என்றும், பாயிர விருத்தியில் அங்ஙனம் உரைத்தனர்; ஆதலின், அவ்வாக் கியத்தொடர்களின் மெய்ப்பொருள் அதுவேயாமென்று கடைபிடிக்க. இசுநானே, அகத்தியனார் முதற்கட் டென்மொழி யிலக்கண முதலால் வகுத்துச் செந்தமிழ் வழிப்படுக்தியபேராசிரியரென்னும் பொருளே போதரு மன்றி “அசத்தியாரார் தமிழ் பூமியிலுற்பத்தியாயினது” “அகத்தியர்க்குமுன் தமிழ் நிலவரப்பிலிருந்தலு” என்னும் பொருள்கள் போதருமா நிலை. இல்லையாகவே, “தமிழ்மொழி அகத்தியமுனிவர்க்கு முன் சிருட்டி. முதலிற் சிவபிரானார் றேற்றமுற்று நிலைபெற்று நடக்குந் ஷோன்மொழி” யென்று கூறும் வேதவழக்கோடு அவ்வாக் கியத் தொடர்கள் ஒர்தொடருக் காண்கின்ற மன்றி மாறுபட்டி ஏதமுதக் காண்கின்றிலம். அவர் இங்ஙன னுணுகிப் பூடபடி வொற்றி ஆராய்ந்து இம்மெய்ப்பொருள் காணமாட்டாது அப்பேரறிவாளர்ப் பழித்த உய்தியில் குற்றமுற்றன ரென்க. இவ்வாற்றார் “புன்றெழிற் கயவா தமத்தி யாமை புலமையாய்ப் பரிணமித் ததுவே” என்னு முதுரைகைய அவர் புதுக்குமா றுணர்க.

அற்றே லல்கங்ஙனமாக. வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய செந்தமிழிலக்கிய முன்னுள்ளதாம். அகத்தியம் அவ்விளக்கியப் பண்பாய இலக்கணதூலாய்ப் பிற்றேன்றிற்றும், ஆதலின், அகத்தியம் ஒருநிலங்குடைச் செந்தமிழ் மொழியோடு முற்பட் டொருங்கு தோன்று மென்றல் அமைபாதாலேவெனின், — அறியாது வினயினும். செந்தமிழ் முன்னுள்ளதே யென்பது எமக்கும் உடம்பாடாயதே. அதுபற்றி ஈண்டு ஆசங்கை யெழுமாரில்லை. அகத்தியின் செம்மை அம்முற்பொருதில் வருவிரவி இழுக்கமுற்றது. அகத்தியமென்னும் இலக்கணதூல் அந்நே வழுவின்க்கிச் செம்மையுறவித்து நெறிப்படுத்தி

உடன்றோன்றிற்று. அதனால் அது “செந்தமிழ்நிலத்த மொழியோடு முற்பட்டுத் தோன்றுதால்” என்று அங்ஙனம் ஒதப்பட்டது. இங்ஙன நெறியுறுதலின், அஃ தமைவுடைத்தே யாம்; மற்று அமையாமை யாண்டைய தென்க. இனி யாமெடுத்தோதிய இப்பொருளே அவ்வாக்கியத் தொடர்களுக் குரிய மெப்பொருளா மென்பது, “காசியினின்றும் போந்து கம்பர்தா மருளப் பெற்று - மாசிலாக் கச்சிமுதார் மன்னிவீற் றிருந்து பூமே - லாகிலாத் தமிழ்ப் ரப்பி யருந்தமிழ்க் குரவு பூண்ட - தேசினுன் மலைய வெற்பிற் குறுமுனி திருத்தாள் போற்றி” என அம்முனிவர் திருவாக்காகி விளங்குங் காஞ்சிப்புராணச்செய்யுள் சுரிபோக்கு மாற்றமும் இனிது. தெனிக. ஆசிலாத்தமிழ் - செந்தமிழ் தென்க. எனவே, கம்பர்தா மருளப் பெற்று அகத்தியனாரார் பரப்பப்படுதற்குமுன் அது ஆசுவிரவி யுளதாயதென்பதூஉம், அஃது குற்றநீங்கிச் செம்மையுற்றது அகத்தியம் பற்றியே யென்பதூஉம், இதன் சுருந்தாதல் காண்க. இனி “அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொல்” “அகத்தியன் றமிழ்” என்றற்றொடக்கத்து ஆன்றோர் வழக்குக்களும் இக்கருத்துப்பற்றி யெழுந்தனவே யாம். அவர் அக்கருத்தியானது “அவ்வழக்குக்கள் உபசாரமா” மென்று வீரசோழியப் பதிப்புரையி லுரைத்துப் புரையுற்றார். அதமட்டோ, “முந்துதூல்” என்பது “முடினூற்பெய” ரென்றும், “உடனிகழ்ச்சிப் பொருள் கொண்டு அதனை வினைத்தொகையாக்கியது இடர்ப்பாடா” மென்றுஞ் சொற்றார். உடனிகழ்ச்சிப்பொருள் ஆண்டுச் சிறப்புடைத்தாதல் மேற் சொல்லியவாறு பற்றி இனிது துணியப்படும். இனித் தமக்குடம்பாடாகிய முதனூலென்னும் பொருடான் அத் தொகை வினைத்தொகையாய் நின்று பயக்கும் பொருளே யென்பது கெரியமாட்டாணமயின், “முந்துதூல்” என்பதை “வினைத்தொகையாக்குதல் இடர்ப்பாடா” மென்று அவர் பிதற்றினார். இனி முந்து என்பது முதனிலை மாத் திரையாய் நின்ற தொழிற்பெயரென்றும், அஃது ஆகுபெயரால் இறந்த காலத்தினை யுணர்த்து மென்றுங் கொண்டு, முந்தாலத்தி லுளதாகிய தூலென்று ஏழாமலேற்றுமைத் தொகைப்பொருள் அதற்கு அவர் கொள்வரெனின், அவர் இடர்ப்பாட்டு அங்ஙனங் கொள்ளும் அவ்வேற்றுமைத் தொகைப்பொருளும், இடர்ப்பாடின்றி முனிவர் கூறும் வினைத்தொகைப் பொருளும், முதனூலென்றே முடிபவின், அவர் அக்கூற்றுச் சுற்றிப்போயுஞ் சுங்கத்துறைசேர்ந்த நியாயத்துக்கு இலக்கியமாய்ப் பழிக்கப்படுமென் றொழிக.

இன்னும், சிவஞானயோகிகளைப் “பிற ஆசிரியர் மதங்களை மறுத்து நூதனமத நாட்டிங் ஞானமுடையர்” என்று அவர் அஞ்சாது பழித்தனர். அஃதன்றியுழ் வசத்தாற் றம்மத மறுத்துப் பரமசந் தழவி ப்பழிபூண்ட தம் வரலாறு வாய்சோர்ந்து புலம்பி, “யாறு மறியே னவ்நீடும் பொய் சொல்லாள்” என்பதை விளக்கி யிட்டனரென் றுணர்க.

இனிப் பிரயோக விவகதூலார் அகத்தியத்திற்கு வடமொழிப் பாணினிய வியா கரண முதனூலாமென்றது பொருந்தாமை தெரிப்பாம். “ஏழியன் முறைய தெதிர்புக வேற்றுமை - வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென் - றேறதிய புலவனு முளனொரு வகையா - னிந்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்” என அகத்தியத்தின்கண் வருதலின், “அகத்தியனார் தந்தாற்கு முதலாகக்கொண்டதூல் பாணினியமென்று பிரயோகவிவக தூலார் சொற்றார். அச்சூத்திரத்திற்கு மெய்ப்பொரு ளுரைக்குமுகத் தானே அஃதிகையாமை தேற்றுவாம். (இ-ள்.) பெயர், ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண் என்னும் ஏழுவேற்றுமையும் இயனெறிப்பட்டனவா மென்றுகொண்டு, எதிர்முகமென்

னும் விளிவேற்றுமை எட்டாவதென நின்று வேறொரு வேற்றுமையாமென் றுடம்பபா னுப் அஃது பெயர்வேற்றுமை யென்னு முதலாவதன் விகாரமென்று உரைத்த பாணினி யென்னும் அறிஞனும் உள்ளும். அது நிற்க; இத்திரனென்பான் ஐந்திரத்தன் விளியும் ஓர் வேற்றுமையாதலான் அத்தனைப் பெயருள் அடக்காது எட்டாம் வேற்றுமை யென்று நேர்ந்தான்; மற்றிது தன்னையே நாம் இத்தூலு ணந்தணிபாகக்கொண்டு கூறுகின்றும் என்றவாறு. பிரிநிலைக்குந் தேற்றத்திற்கும் பொதுவாகும் ஏழே என்னும் ஏகாரமும், முற்றம்மையும், விகாரத்தாற் றெச்சுன. ஏழியன் முறையதென்பது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். விளம்பான் எச்சமுற்று. விளியும் என்பதும் அத்தனை யென்பதும் அவராய்நிலை யான் வந்தன. ஆதல் சொல்லெச்சம். என்கொண்டென்பதூஉம், அதுநிற்க வென்ப தூஉம், பெயருள் அடக்காது என்பதூஉம், இசையெச்சம். மற்றிது தன்னையே நாம் இத்தூலுள் நந்துணிபாகக்கொண்டு கூறுகின்றும்பென்பது குறிப்பெச்சம். எதிர்முதவேற் றுமை யெனினும் விளிவேற்றுமையெனினும் ஒச்சும். ஓர்வகையாதல் அது பெயர் வேற் றுமையுளடங்காது விளிப்பொருட்டாய் வேறுபட நின்றல். வகை ஈண்டு வேற்றுமை யென்னுந் துணையாய் நின்றது. “பாணினியமுதலிய வியாகரணங்களுமுளவாக ஐந் திரநிறைந்த தொல்காப்பிய னென்றார், “பெயரது விகாரமென் றெடுத்த புலவறு முளன்” எனப் பிறர்மதங்கூறி, “இத்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்னன்” என இத்திர னேதி யத்தனைத் தந்துணிபாகக் கொண்ட அகத்தியனார்க்கு, ஐந்திரமே உடம்பாடென்பது பெற ப்படுதலின், அதுவே தொல்காப்பியனார்க்கு முடம்பாடென்பது பற்றிப் போலுமென்க” என்று பாயிரவிருத்தியுள் ஒதநலின், ஆசிரியர் விவருளையோகிகள் அச்சு; திரத்திற் குக் கொண்ட பொருளும் இதுவே யாதலித. இனிச் சேனாவரையர் வேற்றுமை யோத்துள் “அஃனினியமல்” என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் இச்சூத்திரத்தை யெடுத்த துரை த்து “ஐந்திரதூலார் விளிவேற்றுமையை எட்டாம்வேற்றுமையாக நேர்ந்தார்” என் றும், “ஆசிரியர் அவர் மதம்பற்றிச் கூறினார்” என்றும், “இச்சூத்தி விளக்கியவன்றே பாயிரத்துள் ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன் எனக் கூறிற்று” என்றும், கரிபோக்கினு ராகலின், அவர் தமக்கும் இதுவே உடம்பாடாயிற் றென்க. இவ்வாற்றான் அச்சூத்திரத் திற்கு இதுவே மெய்ப்பொருளாதல் இனிது பெறப்படுதலின், அகத்தியனார்க்கு அப் பாணினியார் மதம் உடன்பாடன்றென்பது தெள்ளிதற் பெறப்பட்டது. படவே, பிர யோகவிவேகநூலார் அகத்தியனார் பிறர் மதமாகப்பொண்ட அது தன்னை உடன்பட்டன ரென்று திரியக்கொண்டு அவர்க்கு முதனூல் பாணினியமென்று சாதித்தது, வெறும் போலி யுரையாய்ப் பொருந்தாமை காண்க. அற்றாக; அகத்தியனார் ஐந்திர தூன்முடி பைத் தந்துணிபாகக் கோடலின், அகத்தியத்திற்கு ஐந்திர முதனூலென்ற மறுவப்பரிம் போலுமெனின்,— அற்றன்று; அவ்வைந்திர முடிபு தந்துணிபென்றன் மாத்திரையானே அகத்தியத்திற்கு ஐந்திர முதனூலாதல் செல்லுமாய்நிலை. இது ‘மறுதலை சிதைத்துத் தன்முணிப்புரைத்தல்’ என்னும் உத்திரெறி யாகலென்க. அன்றியும், அதுவேபற்றி அத ற்கு ஐந்திர முதனூலாமெனின், அகத்தியனார் ‘வேற்றுமைப் பொருள்கொண் றமுறையில் அப்பாணினியார் மதம் உடம்பாடன்று, அவ்வைந்திர மதமே நந்துணிபாம்’ என்று கூறி யாங்கு, மற்றை இயன்முறைக்கண்ணும் ஏனை இசை நாடக முறைகளின்கண்ணும் அகத்தி யத்தன் அங்ஙன மறுதலை சிதைத்துத் தந்துணிபு கூறப்பாலராவாரன்றே; இனி அவை பற்றி அவ்வாறுல்களுட் அகத்தியத்தியத்திற்கு முதனூலாவான் செல்லும். செல்லவே, முதனூல்பல்கி வரையறை பெறுதாமென்க. அல்லதூஉம், தமிழ்மொழி ஆரியமொழி

போலத் தெய்வமொழியாய் நிலவரைப்பில் ஆதிக்கட் டோன்றி நடைபெறுந் தொன் மொழி யென்பது மேலே நிறுத்திப்போந்தா மாதலின், அதற்குரிய விலக்கணம் ஒவ் வோர் துறையில் வடமொழியோடொத்து ஒழுக்கினுந் தன்மொழிக்கட் பரிஞ் செய்கை களும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாதுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாதுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணமுந் இன்னோரன்ன பிறவும், வேறு தன்னியல்களாகக் கொண்டே ஒழுகு நீர்மைத்தாகலானும், இவையெல்லாம் பாணினியத்துள்ளும் ஐந்திரத்துள்ளும் பிற வடநூலுள்ளும் பெறப் படா வாகலானும், அது பொருந்தாமை ஒருதலையாக வுணர்க. இங்ஙனமாகலின், தாவு நஞ் சித்தியினு மேவரு ஞானத்தினுந் தேவரினு முனிவர் யாவரினு மேம்பட்டு உலகமெ லார் தொழுதேத்த நிற்குந் தெய்வப் பெற்றியாளராகிய வகத்தியனார் இறைமனார் கருணை கூர்ந்தருளியவாறு பற்றியே தமிழிலக்கண முதனூ றணி யியற்றி நடைத்தின ரொன்று தெற்றென வுணர்க. வேதவழக்கும் இதுவேயா மென்க. திராவிட மரபாடிய காரர் கருத்தும் இதுவேயாதல் பாயிரவிருத்தியுட் காண்க. அகத்தியனார் ஞானசித்திக ளிற் தேவரினு முனிவர் யாவரினு மேம்பட்டவாறு, நிலைபிறழ் மாநிலஞ் சமமுறக் காண் டல் குடங்கையி னெடுங்கடனீர் முழுது மடக்கிக்கோடன் முதலிய பிறர் செயற்கரிய அவர் தெய்வச் செய்திகன்பற்றி இனிதறிக. இஃதுணர்த்துதற்கன்றே பாயிரவிருத்தியுள் “முனிவர் வந்தார் அகத்தியனும் வந்தான் என்புழிப்போல” வென்றும், காஞ்சிப்புராண த்துள் “உலகமெலார் தொழுதேத்துங் குடமுனி” யென்றும், சிவஞானயோகிகள் அவர் தலைமை விந்ந்தெடுத்து அவ்வாறு ஓதுவாராயினது உமென்க. இனிப் பிரயோகவிவேக னாலார் அக்கூற்று மேற்கூறியவாறு உத்தியோகி மாறுபடுதன்மேலும் வேதவழக்கொடு மான்றோர் வழக்கொடு மாறுபடுதலு முடைத்தென் றறிக.

இன்னும், அகத்தியர் தமிழ் வழக்கிற்கு முதனூலாய் எழுந்ததொன்றாகலின், அது முத்தமிழ் வழக்கிலக்கணம் அம்முறைப்பற்றியே எடுத்தோதுவதாம். அன்றி வடமொழிக் கணுள்ள அச்சத்தினால் தீதனால் ஈடாகநூற் பொருள்களை மொழிபெயர்ந் தெடுத்துக் கூறுவ தன்மென் னுணர்க. இனி அகத்தியத்துட் கூறும் முத்தமிழ் மரபுகள் சில வட மொழிக்கும் பிற பாடைக்கும் பொதுவாய் நேர்வன உளவாயினும், அவையுந் தமிழ் வழக்கு நோக்கியே அதன்கண் இலக்கணஞ் செய்யப்பட்டனவாகு மென்றறிக. இத் துணை முத்தமிழ் வழக்கு முதனூலாகிய அகத்தியத்துண் மொழிபெயர்ந்துக் கூறிய இல க்கணம் யாது மின்மென் னுணர்க. இனி “எதிர்முக வேற்றுமை வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென் றேகுதிய புலவனு முள்ள, இரத்திரனெட்டாம் வேற்றுமை யென்ற னன்” என்பனவாக அகத்தியனார் அகத்தியத்துள் ஓதியனவும் பிறவும், ‘மறுதலை சிதை த்துத் தன்மணி புரைததல்’ ‘பிறனுபுட்பட்டது தானுடம்படுதல்’ ‘பிறன்கோட்கூறல்’ முதலிய உத்திவகையாகத் தூக்கி யுணரப்படு மென்க. இனி அப்பாணினியார் மத மறுதலையாய்ச் சிதைக்கப்படுவதாயின், அது வடமொழி மெய்நிலை வழக்குதலுள்ளும் பிறவெனின், — அற்றன்று : ஆண்டு அது மறுதலையாய்ச் சிதைக்கப்படுமென்ற கருத்து, அகத்தியனார் தந்தணியாகக்கொண்ட வேற்றுமை யெய்தென்னும் அக்கொள்கைக்கு மாறாய் அவர்தம்மாண் வேண்டப்படுவ தன்றாயது என்பதே யாகலின், அதுகொண்டி ஁ஃது மெய்நிலை வழக்குது னன்மென்பது பெறப்படுமாறு இஃது யென்க.

இனி வீரசோழியப் பதிப்புரைகாரர் “அகத்தினர் தமிழ்த் தனி யிலக்கணமுத னான் முறை பொருந்த இயற்றமாட்டா ராயின” ரென்று ஒதயின்னிப் பேசியது பித்த னுரையாதல் அறிவுறுப்பாம்.

அவர் அகத்தியனுக்கு அறியாமை யேற்றிய பித்தற்றை வரும்பது:— “அகத்தி யர் மகாவிஷேசர். அன்றோ அவற்றைக் கற்பித்தல் எளிதன்றேயெனின்,— ஐந்திர பாணினீய வியாகரணங்களை நன்குணர்ந்தும் அவற்றுள்ள அதிகாரமுறை ஒத்துமுறை சூத்திரமுறைகளின் சிறப்பினைச் சீரிதற்கண்டும் யாதொரு கிரமமு முன்பின் சம்பந்த சார்பு மின்றித் தமிழுள் றியல் இசை நாடகவிதிகளும் இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு அணி விதிகளு நெறி முறை பிறழ்ச் சண்டபடி விரவத் தமது இலக்கண நூலியற்றியமையானே அஃது எத்துணை வல்லராயினும் ஒருவர்ச் சுரியதென் றுணர்க” என்பதாம். ஈண்டு அகத்தியத்துள் முத்தமிழிலக்கணங்களும் அவற்றின் பகுதிகளும் முறைபிறழ வியற்றப்பட்டன வென்று அவர் அகத்தியம் பெரிதாராய்ந்து உண்மை கண்டு கூறுவார்போல அபினயித்து உரையாடினர். என்னே? முத்தமிழிலக் கண முதலூலாகிய அகத்தியங் கடைச்சங்கம் ஒடுங்கிய பிற்புறமுள்ளே நிலவரைப்பில் வழங்கற்பாடின்றி இறந்துபட்டதென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த பட்டாங்காதலி னென்க. பட்டாங்கு - உண்மை, இனி அகத்தியம் அக்காலத்து இறந்துபட்டதென்ப துண்மையே; அவர் அதுகண்டு கூறினாலல்ல; தொல்காப்பிய உபோத்தாத்தன் “முந்து நூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” என்றும், “மயங்காமரபின் எழுத்து முறைகாட்டி” என்றும், போந்த வாக்கியக் கூறுகட்டு, இளம்பூரணர் நச்சினுர்க்கினியர் சிவஞானமுனி வர் அகத்தியம் அப்பெற்றித்தாக இயற்றப்பட்டதென்று உரைத்த உரைகள் கொண்டே அங்ஙனங் கூறப்பெற்றாரெனின், அவ்வாக்கியக் கூறுகட்டு அகத்தியம் அப்பெற்றித்தாய தென்பதுபட அவ்வுரையாசிரியர்கள் யான் டிரைத்தனர்? இளம்பூரணர் “முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” என்பதற்கு “முதனூல்களிற் சொன்னவற்றினைக் கண்டு அவ்விலக்கணங்கள் முறைப்பட ஆராய்ந்து” என்று உரைத்தனர். நச்சினுர்க்கினி யர் “முன்னே யிலக்கணங்க ளியைந்தபடியை முற்றக்கண்டு அவ்விலக்கணங்களெல்லாளு ளில் வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்க்கு, அறியலாகாமையின் யான் இத்துணை வரை யறுத்துணர்த்துவென்று அந்நூலிற் கிடந்தவாறன்றி அதிகார வகையான் முறைப் படச் செய்தலை யெண்ணி” என்று உரைத்தனர். சிவஞானமுனிவர் “முற்பட்டித் தோன்று நூலினை நோக்கி அந்நூலிற்கிடந்த இலக்கணம் பிற்காலத்தார் உணரு முறை மைப்படக் சருதி” என்று உரைத்தனர். இனி “மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை காட்டி” என்பதற்கு இளம்பூரணர் “முன்னே நூல்போல முத்திலக்கணஞ் சொல்லுட் சென்று மயங்காத முறையானே எழுத்திலக்கணத்தினை வேறு தெரிவித்த” என்று உரைத்தனர். நச்சினுர்க்கினியர் “அம்முயக்க யிலக்கணமு மயங்கா முறைமை யாற் செய்கின்றமையின் எழுத்திலக்கணத்தினை முன்னர்க் காட்டி” என்று உரைத் தனர். சிவஞானமுனிவர் “இயற்றமிழும் இசைத்தமிழு நாடகத்தமிழு முன்னுதுட் போல விரவாததன்மையானே இயற்றமிழை வேறு பிரித்து உலகிற் கறிவித்த” என்று உரைத்தனர். இன்னுஞ் சிவஞானமுனிவர் “முறைப்பட வெண்ணிப் புலந்தொரு த்தலாவது, முதலூல் பரந்து கிடத்தலின் இக்காலத்துச் சில் வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற் றறிவினோர்க் கறியலாகாமையின் அவர் அறியு முறைமைப்பட வெண்ணி அதற்கேற்பத் தெரகுத்துச் செய்தல்” என்றும், “அகத்தியத்துள் முத்தமிழும் விரவிற் கூறப்பட்டன”

என்றும், “இயற்றமிழ்மூன்றாம் எழுத்துச் சொற் பொருண் மூன்றனுய் மூன்றனுட் போல விரவிக் கூறுது முன்னர் எழுத்துணர்த்திப் பின்னர்ச் சொல்லுணர்த்தி அதன் பின்னர்ப் பொருளுணர்த்தினு னென்பார் ‘காட்டி’ யென்றொழியாத ‘முறைகாட்டி’ என்றார்” என்றும், அவற்றின் பொரு ணுட்பம் ஆண்டு இனிது விரித்தனர். அகத்திய னார் பணிதபு நோன்பும் பெருகுறு வாழ்நாளு முழுதுணர் வலியுமுடைய முற்காலத் தார் அறிய முறைமைப்பட முத்தமிழ் இலக்கண முழுதும் விரவிய னெறியினால் அகத் தியத்துட் கூறினாரென்பதும், தொல்காப்பியனார் தம் ஆசிரியர் அங்ஙனம் அகத்தியத் துட் கூறிய முத்தமிழ் இலக்கணப்பரப்புள் இயற்றமிழ் ஒன்றனுயும் வேறு பிரித்துச் சிலவாழ்நாளும் பல்பணியுஞ் சிற்றறிவுமுடைய பிற்காலத்தார் உணருமுறைமைப்படத் தொகுத்தல் யாப்பான் முறைகாட்டித் தொல்காப்பியத்தான் ஒதினாரென்பதும், இவ் வுரைகளாற் போதரும் பொருள்களாம். மற்று அகத்திய “முத்தமிழ் இலக்கண நெறிமுறைபிறழ்க் கண்டபடிவிரவ உரைக்குங் குற்றமுடையனாலாம்; தொல்காப்பியம் அவ்வாறன்றி இயற்றமிழ் இலக்கண முறைமைப்பட உரைக்குங் குற்றமி னாலாம்” என்று அவர் குறித்த பொருள் அவற்றாற் போதருமாறில்லையாம். ஆகவே, அவர் அவ் வுபேற்காத வாக்கியக் கூறுகளின் உரைகள் பொண்டு அங்ஙனங் கூறப்பெற்ற ரென் தல் சமீக்சேயாதலன்றி வழக்காதல் இல்லையென்க. உபேற்காதம் - சிறப்புப்பாயிரம்.

இனி “அகத்தியத்துணர் முத்தமிழ்இலக்கணங்கள் விரவிக் கூறப்பட்டன” என்றது கொண்டே அதனுள் அவ்விலக்கணங்கண் முறையின்றி ஒதப்பட்டமை தானே பெறப்படும் என்று அவர் அங்ஙனங் கொண்டு கூறினாரெனின்,—அறியாது கூறியும், என்னே? ஆண்டு இலக்கணம் விரவுதலென்றது ஒருபொருட் கிலக்கணங் கூறும்வழி அதன்றிறன் புலப்படுத்தற்குபார முடையனபிற ஆண்டு இடைப்பெய்து சொல்லுதல். அது திராவிட மாபாடியகாரர் சூத்திரவிரகுத்தியுள் இடைச்சொற்கு இலக்கணம் விளங்கத் தெரிக்கலு ற்றுழி அதன் இடம்பு உளங்கொளற் பொருட்டும் பாலைத்தனை யென்னு நடுவுநிலைத் திணை மிலக்கணமும் அதனே டியையுடைய ஏனைப் பொருளிலக்கணங்களும் ஆண்டு இயையுபற்றி இடையிட்டு எழுத்து விரித்துக் கூறியது போல்வனவும் பிறவுமாம். ஆசிரி யர் தொல்காப்பியனார் இந்நூற்புணர்ப்பினைப் ‘பொருள் இடையிடுத’ லென்னுமோர் தந்திரவுத்தி யென்பர். இனி அகத்தியத்துள்ள இயற்றமிழை வேறு பிரித்துத் தொகுத் துணர்த்த வெழுத்த் தொல்காப்பியத்துள்ளும் இவ் விரவியற்பிரயோகம் அருகிவந்தன ஆண்டாண்டுச் சிலவுள்ளன. சேருவரையர் முதலியோர் “இஃது இவ்வோத்துட் கூறுதற் கிடையிலலை” என்று தடையாக்கியும், “மற்றிவ்வுபகார இயையுநோக்கி இவ்வோத்துள் மற்றது கூறுதற்கு இயையுடைத்தாயிற்று” என்று விடைபாக்கியும், ஆண்டாண்டுக் கூறுமாறுபற்றி, அது கடைப்பிடிக்க. இன்னும், இவ்விரவியற்பிரயோகம் நூல்கடோறும் அருகியும் பெருகியும் பலவாறு வருவனவேயாம். அவையெல்லாம் ஈண்டுக் காட்டப்புகின் மிக விரியுமென்க.

இனி வடமொழி இலக்கணநூலாகிய பாணினீயமும் பணிதபுநோன்பும் பெரு குறுமாயுளுமுடைய அக்காலத்துப் பேரறிவுடையார் அறிய முறைமைப்பட இவ்விரவிய னெறியால் இயற்றப்பட்ட தொன்மென்றும், சத்தகௌத்துபநூலார் முதலியோர் பிற் காலத்தார் உணருமுறைப்பட அதன் சூத்திரங்களைப்பிரித்து முறைகாட்டிச் சித்தார்த கௌமுறி முதலியன விளங்கச் செய்தனரென்று முனர்க. இனி இறைவனுல்களா

சிய வேதாகம போத்தகங்களும் இவ் விரவியனெறி மருவியனவேயாதல் அவை வல் லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

அல்லதூஉம், பாயிரஞ்செய்த பனம்பாருளுக்குத் தொல்காப்பிய முந்த தூலெ ன்றெடுத்தோதிய அகத்தியம் விழுமிய முதனூலென்பதே கருத்தாதலன்றி முறைபிறழ்ந்து கிடக்கும் ஓர் விழுப்பமினூலாமென்றல் கருத்தாதலில்லை. அது பிறழ்ச்சியுடைய விழு ப்பமினூலென்றல் அவர்க்குக் கருத்தாயின், “வழியெனப்படுவ ததன்வழித்தாகும்” என பதபற்றித் தொல்காப்பியத்திற்கு வழியாகக் காட்டற் கெடுத்தோதிய முதனூலாகிய அவ்வகத்தியம் வழுவுடையதென்றாய் அதன்வழிவந்த தொல்காப்பியமும் இயல்வழிக்கு இனாலாதற் சிறப்புடைத் தன்னைப்பட்டுப் பாயிரப்பொருள் புரையற் றெழியு மென்க. இதனால், உரைகாரர்களுந் அகத்தியத்தின் மகிமை புலப்படுத்தல் கருதியே பாயிரவுரையுள் அது முத்தமிழ்விரவிக் கூறப்பட்டதென்று அங்ஙனம் ஓதவாரா யினரென்று துணிக. இனி இவ்வாறு செம்பொருள் பயக்கும் விரவியற்பிரயோகத் தினை அவர் முறைபிறழ்வாகத் திரியக்கொண் டந்நற்பவ வேந்தர்க்குக் குற்றம் பெரி தேற்றிய துருகுமுதிர்ச்சி, “ஆனை யெருத்தம் பொலிய” வென்புழிப் ‘பொலிய’ வென் பதற்குப் பொருளதிரியாது தமக்குத் தெரிந்த பொருளைப் பற்றிப் ‘பாடம் பிழை’ யெனத் தள்ளி வேறு வேறு பாடங்கொண்டார் முறைமையோ டொப்பதென் றங்ஙன ந்கையாடி விடுக்கற்பாலதென்பது சுற்றுணர்வுடையார்க் கினிது புலப்படுமென்க. இப் பெரியார்ப் பிழைப்புக் கழுவாயில்பெருங் குற்றமாம். கழுவாய் - பிராயச்சித்தம். அஃது அப்பெற்றித்தாத னோக்கியன்றே, “எரியாற் சுடப்படுவது முய்வுண்டா முய்யார் - பெரியார்ப் பிழைத்தொழுது வார்” என்று அருளிச்செய்தார் தெய்வப்புலமைத் திரு வள்ளுவராயனருமென் றுணர்க. இனி இன்னோரென்ன பெரியார்ப் பிழைப்பினை வைதிக நெறிவருஞ் சீரியர் செய்யார்; அவர் அன்னரல்லாதலின், அவ்வாறு குற்றங் கூறிச் சிறுமைக் கிலக்காயினரென் றெழுக.

தலைச்சங்கம்.

தமிழ்மொழி தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கங் கடைச்சங்கமென்னு மூன்று சங் கங்களினு நன்று ஆராயப்பட்டது. இச்சங்க மூன்றினையும் இரீஇயினர் பாண்டியர்கள்.

இனித் தலைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தார் அகத்தியனருந் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளுங் குன்றமெறிந்த முருகுவரு முரிஞ்சிழார் முடிநாகராயினு நிதியின் கிழவனுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐந்துநாற்று நாற்பதொன்பதின்மர், அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார். அவர்களார் பாடப்பட்டன வேத்துனையோர் பரிபாடலு முதநாரையு முதருருருங் களரியாவிரையுமென இத் தொடக்கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்திரியாண்டு சங்கமிருந்தார். அவர்களைச் சங்கமிரீயினர் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோனீருக எண்பத் தொன் பதின்மர், அவருட் கலியரங்கேறினர் எழுவர் பாண்டியர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் மூராய்ந்தது கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரை. அவர்க்கு தூல் அகத்தியம்.

ஔசிரியர் அகத்தியனார் தாம் இயற்றிய முத்தமிழ் முதனூலாகிய அகத்தியத் தினைத் தொல்காப்பியனார் முதலிய பன்னிருமாணக்கர்களுக்கும் கற்பித்தருளினர். இன் னும், அகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் முதலாயினர்க்கு ஐந்திரமுதலிய வடநூல் பலவுஞ்

செவியறிவுந்திருநினார். தொல்காப்பியனார் திரணனமாக்கினியென்றும் வழங்கியபுரி வர். தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிருவராவார் தொல்காப்பியனார், அதன்கோட்டச் சிரியர், தராலிங்கர், செம்மூட்சேடார், வையாபிகர், வாய்ப்பியர்; பணம்பாரனார், கழார் மம்பர், அவியையர், காக்கைபாடினியார், நற்றத்தர், வாமனர் என்பவரென்க.

இப்பன்னிருவரும் அகத்தியனார்பால் அவரியற்றிய முத்தமிழ் முழுமுதனாலாகிய அகத்தியமு மற்றை ஐந்திரமுதலிய டாடனால்கள் பலவு நன்கு கற்று வல்லராயின ரேனும், அவர் தம்முட் தொல்காப்பியனார் தென்கலை வடகலை நன்கு முழுதுணர் அறிவின் மதகையினும் அருந்தவ ஒழுக்கத்தினும் கறைவளர் மிடற்றவ் விறைவன ருட் பேற்றினு மிக்காராய் அவர்க்குத் தலைவராயினு ரென்க. இவ்வரலாறு பன்னிரு படலப் பாயிரச் சூத்திர முதலிய பற்றித் தெனிக.

இனித் தொல்காப்பியனார் முதலாயினார் அகத்தியத்தின்சுணுள்ள இயற்றமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார்; ஒருநாறை பெருங்குருகுமுதலிய நூலுடையார் இசை த்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தார்; முதுவல் சுயந்தம் குணனால் செயிற்றிய முத லிய நூலுடையார் நாடகத்தமிழை வேறுபிரித்து வழிப்படுத்தாரென வுணர்க. தொல் காப்பியர் முதலிய பன்னிருவரும் அகத்தியத்தின்வழித் தனித்தனி இலக்கண நூல்கள் பல செய்துநூலமன்றிப் புறப்பொருட் பன்னிருபடல மென ஒருநூல் ஒருங்குகூடி இயற்றினர்.

இனி அப்பன்னிருவரும் அகத்தியத்தின்வழி இயற்றமிழ்நூல்கள் பலசெய்த னரேனும், தொல்காப்பியனார் இயற்றிய இயற்றமிழ் நூலாகிய தொல்காப்பியம் ஏனை யோர் இயற்றியநூல்களினு மாட்சி மிகவுடைத்தாய் அவ்வகத்தியத்திற்குச் சிறந்த தோர் இயற்றமிழ் வழிநூலாயிற்று.

இடைச்சங்கம்.

இனி இடைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தார் அகத்தியனாரும், தொல்காப் பியனாரும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும், மாசியும், வெள்ளூர்க் காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், சிரையன்மாறனும், துவரைக்கோமானும், சீரந்தையுமென இத் தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்து எழுநூற்றுவர் பாடினார். அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருவும், வெண்டாளியும், வியாழ மாலையகவலுமென இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமு, தொல்காப்பிய மும், மாபுராணமும், இசைதுணுக்கமும், பூதபுராணமுமென நான்கு. அவர் மூவர் யிரத்தொழுநூற்றியாண்டு பூங்கமிருந்தார். அவரைச் சங்கம் இரீஇயினர் வெண்டோர் ச்செழியன் முதலாக முடித்திருமாறனீராக ஐம்பத்தொன்பதின்மர். அவருட் கலி யரங்கேறினார் ஐவர் பாண்டியர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தது கபாடபுர த்து. அக்காலத்துப்போலும் பாண்டியனுட்கை கடல் கொண்டது.

தொல்காப்பியம்.

இது தொல்காப்பியமுனிவரால் இயற்றப்பட்டமையின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. “தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்குங் கடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்கும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்கு நூலாய்” தென்று கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் களவிய லுரைமுகத்துக் கிளந்தெடுத்தோதினார். இன்னும், இத்தொல்காப்பியம் இடைச்சங்க நாள்முத் லின்றுகாறும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்குச் சிறந்த வாரிட-இலக்குணநூலாய் நில்

வுவதாயிற்று. மந்திர்தூல், எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரமென மூன்றதிகாரங்க ளுடைத்து. இனி நூறான் ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரமும், இன மொழிகிளந்த வோத்தும், பொதுமொழிகிளந்த படலமு மென்னு மூன்றுறுப்படக்கிய பிண்டமாம். அவற்றுட் டொல்காப்பியம் ஒருபொருணுதலிய சூத்திரங்களும், இன மொழிகிளந்த வோத்துக்களும், பொதுமொழிகிளந்த படலங்களு மென்னு மூன்றுறு ப்புந் தன்கண்டங்கக்கொண்டு நிற்கு மோர் பிண்டதூலாம். இனி அகத்தியம் இயற் றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ்மென்னு மூன்றுறுப்பினையு மடக்கி நின்றலின், அஃது பிண்டத்தினை யடக்கிய வேறோர் பிண்டமென்றார் நச்சினார்க்கினியர். பொதுமொழிகள ன்த படலமாதல்— ஒருநெறிப்பொருட்டாய் மொழியப்படுதலன்றித் தன்னுள் விரவிய பொருட்கெல்லாம் பொதுவாய் மொழியப்படுதல். இவ்வுறுப்புக்கள் இன்னோரன்ன நூற்கேயுரிய வுறுப்புக்களென்று தேறமாட்டாத நன்னூல் விருத்திகாரர் “பாட்டுடைத் தலைவன் சரிதையே யன்றி மலை கட ஓடு முதலிய பலபொருட் டிறங்கனும் விரவி வருத லும் பலபொருளுணர்ந்தும் பொதுசொற்க ளொரோவழி யன்றித் தொடர்ந்துவருத லும் படல” மெனத் தமக்கு வேண்டியவாறு ஒதினார். பாட்டுடைத்தலைவன் சரிதை யொடு மலை கடஓடு முதலிய பலபொருட்டிறங்கள் விரவிவரும் படலங் காவிய வுறுப் பாகலின், ஈண்டாராய்ச்சி யில்லையென்ப துணர்க.

இத்தொல்காப்பியவிலக்கணநூன் முத்தமிழ் முதனூலான அகத்தியத்தின் வழிப் பிறந்த நூல்களுள் இயற்றமிழ்ப்பெற்றியெல்லாம் இனிது விளங்க வெடுத்துணர்ந்து மாட் சியிற் றானே தனக்கு நிகராய் ஏனோர் இயற்றமிழ் நூல்கட்கெல்லாம் பெரிய வாணை வர ம்பாய் நிலைபெறுவதாகலின், முற்காலத்தாரும் பிற்காலத்தாரும் இதனிலக்கண நெறி கடைப்பிடித்தே எழுத்துச் சொல்லிலக்கண நூல்களும் யாப்பிலக்கண நூல்களும் பொரு ளிலக்கண நூல்களும் தனித்தனி தொகுத்தும் விரித்தும் பல வியற்றினார். இஃதே அகத்தியத் திற்கு வழிநூலாயினுந் தன்வழித் தோன்றிய பால்காப்பியமுதலிய வியற்றமிழ் நூல்களு ள்கு முதனூலுமாமென்க.

இதன் எழுத்ததிகார நூன்மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகை மரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல், சூற்றியலுதரப்புணரியல் என ஓன்பட்டோத்துக்களுடைத்து. ஒத்தெனினும் இயலெனினும் ஒக்கும். சொல்லதிகாரங் களவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமைமயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினை யியல், இடையியல், உரியியல், எச்சவியலென வொன்பட்டோத்துக்களுடைத்து. பொரு ளதிகாரம் அகத்தினையியல், புறத்தினையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப் பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியலென ஓன்பட்டோத்துக்களுடைத்து. இனி எழுத்ததிகார நானூற்றெண்பத்துமூன்று சூத்திரங்களும், சொல்லதிகார நானூற் றறுபத்துமூன்று சூத்திரங்களும், பொருளதிகாரம் அறுநூற்றறுபத்தாறு சூத்திரங்களு முடையனவாம்.

எழுத்ததிகாரம்.

எழுத்ததிகாரமென்பது எழுத்தினத்திகாரத்தையுடையதென அன்மொழித்தொ கையாய்ப் படலத்திற்குக் காரணக் குறியாயிற்று. எழுத்தென்றது— அகரமுத னகர வியுவாய்க் கிடந்த முதலெழுத்து மூப்பதங் சூற்றியலிலுந் சூற்றியலுதர மாய்த் மென் னுந் கார்பெழுத்து மூன்றுமாம். அவற்றிற் கெழுத்தென்னுங்குறி முன்னர் “எழுத் தென்பப்படு” என்னுந் சூத்திரத்தா லோதுபவாகலின் ஈண்டெதிரது போற்றியாள்ப்

பட்டது. அதிகாரம்—அதிகரித்தல். அதிகாரமெனினும் படலமெனினு மொக்கும். அஃது யதோத்தேசபக்கம் காரியகாலபக்கமென விருவகைப்படும். அவற்றுள், ஈண்டிகாரமென்றது முன்னையது. அதனை யுடையதெனவே எழுத்தை துதலி வரும் பல்வோத்தினது தொகுதி எழுத்தகிகார மென்றவாறாயிற்று. எழுத்தினது அதிகாரத்தை யுடையதென்புதி ஆறாவது வினைமுதற் பொருண்மையின்கண் வந்த காரகம். வடநூலார் வினைமுதற்பொருளின்கண் வரு மாறாவதனைக் கர்த்திருசட்டி யெனவுங் கிரியாசட்டியெனவுங் கூறுவர். இப்படலத்துள் விதிக்கப்படுவனவெல்லாம் கருவியுஞ் செய்கையுமென விருவகைப்படும். அவற்றுட் சருவி நூன்மரபு முதலிய நான்கோத்தானும், செய்கை தொகைமரபு முதலிய வைந்தோத்தானும் கூறப்படும். கருவி பொதுவுஞ் சிறப்புமென விருவகைத்து. புணரியலுட் கூறப்படுவன செய்கை யொன்றற்கே யுரிய கருவியாகலிற் சிறப்புக்கருவி. ஏனை மூன்றோத்தினுங் கூறப்படுவன பொதுக்கருவி.

நூன்மாபாவது— நூலினது மரபுபற்றிய பெயர் கூறுதல். எனவே, இதுவு மில்வோத்துட் கூறுஞ் சூத்திரங்களுக்கெல்லா மசிகாரமென்பது பெறப்பட்டது. மலை கடல் யாறு குள மென்றற்றொடக்கத் துலகமரபுபற்றிய பெயர் போலாது, ஈண்டிக் கூறப்படும் எழுத்து, குறில், நெடில், உயிர், மெய் யென்றற்றொடக்கத்துப் பெயர்க ணூலி ன்க ணுளுத்தற்பொருட்டு முதலூலாசிரியனார் செய்துகொள்ளப் பட்டமையின், இவை நூன்மரபு பற்றிய பெயராயினவென வறிக. ஏனையோத்துக்களின் விதிக்கப்படும் பெயர் களு நூன்மரபு பற்றி வரும் பெயராத லுய்த்துணர்ந்து கோடற்கு இது முதற்கண் வைக்கப்பட்டது. “எழுத்தெனப் பரிப-வகரமுத-னகர விறுவாய் முப்பல் தென்ப-சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே.” இதன்பொருள்: நெடுங்கணக்கினுள் அகரமுத னகரமீறாகக் கிடந்த முப்பதும் எழுத்தென்று சொல்லப்படுவனவென்று கூறு வர் நூலோர்; தனித்தானும் ககரமுதலியனபோல அகரமொடு சிவணியானு மியங்கு மியல்பின்று ஒருமொழியைச் சார்ந்துவருதலே தமக்கிலக்கணமாக வுடைய மூன்றல் லாத விடத்தென்றவாறு. அகரமுத னகரவிறுவாய் முப்பல்தாவன: அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, ஏ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔவென்னும் பன்னிரண்டும், க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ந், ப், ம், ய், ர், ல், வ், ழ், ள், ற், ன் என்னும் பதினெட்டாமாம். மொழியைச் சார்ந்து வருதலே தமக் கிலக்கணமாகவுடைய மூன்றாவன: குற்றியலிகரங் குற்றியலுயர் மாய்த்மென்பன. நாகி யாது— குற்றியலிகரம்; கிம்—குற்றியலுயர்; எஃகு—ஆய்தம். இவை மொழியைச்சார்ந்து தோன்றினமை காண்க. இம்மூன்றுமேபன்றி உயிர்மெய் முதலியவற்றையுஞ் சார் பெழுத்தென்பாரு முளராரோவெனின்,— ஆசிரியர் “சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கடையே” யென்றானேதருதலின், அது மரபுநிலை திரிபாமென்க. அஃதவ்வாறாகல் சூத்திர விருத்தியுட் காண்க. இவ்வியலுள் எழுத்துக்களது மரபுபற்றிய பெயரும் அவற்றி னொலி யளவும், உயிர்மெய்ப் புணர்ச்சியும், தனிமெய் தன்மெய்யோடும் பிறமெய்யோடு மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மெய் உயிர்மெய்யோடுந் தனிமெய்யோடு மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மூன் உயிர்மெய் மயங்கு மயக்கமும், உயிர்மூன் றனிமெய் மயங்கு மயக்கமும், பிறவுங் கூறப் படும். மயக்கமெனினுஞ் சையுத்தமெனினுஞ் சையோகமெனினு மொக்கும். இச்சையோ கம் ஒருமொழியினும் புணர்மொழியினுங் கொள்ளச் சூத்திரஞ் செய்தாராசிரியர். வட நூலாரும் அவ்வாறு கொள்ப, அக்கருத்தறியாத நச்சினுர்க்கினியர் சையோகம் ஒருமொழி யிற்கொண்டு, இருமொழியிற் கொள்ளாது, உதாரணம் இறந்தவென்றார்.

மொழிமரபாவது— எழுத்தான மூவகை மொழியது மரபு கூறுதல். மூவகை மொழியாவன— ஒரெழுத்தொருமொழி ஈரெழுத்தொருமொழி தொடர்மொழி யென்பன.

பிறப்பியலாவது— எழுத்துக்களினது பிறப்பிலக்கண முணர்த்துதல். சார்பிற் றேற்றத்து எழுத்தார் தனிமெய்யு மொழிக்குண்டு யுணர்த்தலாகாமையின், அவை புல ப்படு மொழியை மரபியல் னுணர்த்திப் பிறப்புணர்த்தவேண்டுதலின், இதனை நான்மர பின் பின்வையாது மொழிமரபின் பின்னர் வைத்தார்.

புணரியலாவது— மூவகைமொழிக்குச் செய்கை யோத்துக்களுட் புணர்தற் குரிய கருவியியல்பு கூறுதல். அக்கருவியாவன— மூன்று திரிபும், ஓரியல்பும், வேற் றுமை அல்லியும், எழுத்துஞ், சாரியையுமென் றித்திறத்தன. மூன்று திரிபாவன— நிறுத்தசொல்லுங் குறித்தவரு களவியுந் தம்மிற் புணர்வுழி, ஆண்டு இல்லாதவெழுத் துத் தோன்றுதலும் உள்ளவெழுத்து மற்ருன்றாக மாறுதலுங் கெடுதலுமாம். வட நூலார் இம்மூன்றையு முறையே ஆசமம், ஆதேசம், லோபமென வழங்குப, வடநூலார் நின்றவெழுத்து நீங்க அதனிலைக்களத்து மற்ருன்று வர்தியைத் லாதேசமென்று கொள்வர்.

தொகைமரபாவது— மேல் அகத்தோத்தினுள் இருபத்துநான் கீற்றினும் விரித் துப் புணர்த்து முடிப்பவன்றை யெல்லார் தொகுத்துப் புணர்க்குமுடிபு கூறுதல்.

உருபியலாவது— உருபுகளோடு பெயர்புணரும் இயல்பு கூறுதல்.

உயிர்மயங்கியலாவது— உயிர்மூன்று பெரும்பான்மை வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை மென்கணம் இடைக்கணம் உயிர்க்கணங்களோடு மயங்கிப் புணருமாறு கூறுதல். வடநூலார் இப்புணர்ச்சியை அச்சு சந்தியென்பர். மயங்கிப்புணர்தல்— ஒன்றுபட்டுக் கூடுதல்.

புள்ளியாய்கியலாவது— புள்ளியீறு பெரும்பான்மையும் வன்கணத்தோடுஞ் சிறுபான்மை பிறகணத்தோடும் புணருமாறு கூறுதல். வடநூலார் இப்புணர்ச்சியை அல் சந்தி யென்பர். அச்சு அல்லென்பன பிரத்தியாகாரஞ் செய்தபெயர். வடநூலார் உள்ளது தொகுத்து முதலுயிறுங் கூட்டிக்கூறுதலைப் பிரத்தியாகாரமென்றும், இல்லது வருவித்துரைத்தலை அத்தியாகாரமென்றும் கூறுவர்.

குற்றியலு மரப்புணரியலாவது— குற்றியலுகரவீறு வருமொழியோடு புணரு மியல்பு கூறுதல்.

சொல்லதிகாரம்.

சொல்லதிகார மென்பது சொல்லின் ததிகாரத்தை யுடையதென அன்மொழித் தொகையாய்ப் படலத்திற்குக் காரணப்பெயராயிற்று. ஈண்டதிகாரமென்றது—சொல்லை நுதலியரும் பலவோத்தினது தொகுத்யை. சொற்றான் றனிமொழியுந் தொடர்மொழியு மீமன இரண்டுவகைப்படும். தனிமொழியாவது— சமயவாற்றலார் பொருள்விள க்குவது. அது பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லு மிடைச்சொல்லு முரிச்சொல்லுமென நான்கு வகைப்படும். அவற்றிற் குதாரணம்—மரம், உண்டான், மற்று, நனியென முறையே காண்க. தொடர்மொழியாவது— பயனிலை வகையானுந் தொகைநிலை வகை யானு மென்னுநிலை வகையானு மியைந்து பொருள் விளக்குந் தனிமொழி யீட்டாம்.

தொடர்மொழி இருமொழித்தொடரும், பன்மொழித்தொடருமென, இருவகைப்படும். சாத்தன் வந்தான்—இது பயனிலைத்தொடர். யானைக்கோடு—இது தொகைநிலைத்தொடர். நில நீர்— இஃ தெண்ணுநிலைத்தொடர். இவை யிருமொழித்தொடர். அறம் வேண்டி யரச னுலகம் புரந்தான்— இது பன்மொழித்தொடர். இனி வடநூலார் கூறிய வாறே அவாய்நிலையானும், தகுதியானும், அண்மைபாறார் தொடரு மென்றலுமாம். அவாய்நிலை ஒருபதற் தன்னை முடிப்ப தொடர்பதம் இல்லாதவழி முடிபு பெறாது நிற் றல். ‘வந்தான்’ என்பது, ‘சாத்தன்’ என்னு முடிக்குஞ்சொல்லை அவாய் நின்றல்லது முடியாமையின், அவாய்நிலைத்தொடராம். ‘ஆ குதிரை ஆண் மகன் யானை’ என்பது அவாய்நிலை யின்மையான் மொழித்தொடராகாது. தகுதி— பொருட்கு வாதையின்மை, அது ‘நீரா னனை’ ‘தீயாற் சுடு’ வென்பன போல்வன. ‘நீராற் சுடு’ ‘தீயானை’ பென்பன தகுதியின்மையான் மொழித்தொடராகா. அண்மை— பதங்களை ஒரு தொடராக விரை யக் கூறுதல். அது “அறம் வேண்டி யரச னுலகம் புரந்தான்” எனப் பதங்களை விரை யக்கூறிக் குறித்த பொருள் புலப்படச்செய்தல். இவ்வாறன்றி, ‘அறம்’—‘வேண்டி’— ‘அரசன்’—‘உலகம்’—‘புரந்தான்’ என யாமத்துக்கு ஒன்றொன்றாகக்கூறின், அண்மை யின்றாய்க் குறித்த பொருள் புலப்படாமையான், மொழித்தொடராகாது. மொழித் தொடரெனிலும் வாக்கியமெனிலும் பொருந்தும்.

கிளவியாக்கம்— வருக்களைந்து சொற்களை யாக்கிக்கொண்டமையால் இவ் வேத்துக் கிளவியாக்கமென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஆக்கம்—அமைத்துக்கொடல். அது நொய்யுநொறுங்குங் களைந்து அரிசியமைத்தாரை அரிசி யாக்கிக் கொள்ளும் வழக்கானு மறிக. பொதுவகையாற் ‘கிளவி’ பென்றமையாற் றனிமொழியுற் தொடர்மொழியுற் கொள்ளப்படும். கிளவி, சொல், மொழி என்னுற் தொடக்கத்தன ஒருபொருட்கிளவி. இனிச் சொற்கள் பொருள்கண் மேலாமா லுணர்த்தினமையாற் ‘கிளவியாக்க’ மாயிற் றெனினு மமையும்; ஒருவன்மேலாமாறிது, ஒருத்திமேலாமாறிது, பலர்மேலாமாறிது, ஒன்றன்மேலாமாறிது, பலவற்றின்மேலாமாறிது, வருவாமாறிது, வருவமையுமாறிது எனப் பொருள்கண்மேலாமா றுணர்த்தினமையின். “உயர்திணை பென்மனார் மக்கட் சுட்டே - யஃறிணை பென்மனா ரவரல பிறவே - யாயிரு திணையி னிசைக்குமன சொ ல்லே.” மக்களாகிய னன்குமதிக்கப்படும் பொருளை உயர்திணையென்றும், அம்மக்களல் லாத பிறபொருளை அஃறிணையென்று மாசிரியர் கூறுவர். அவ்விருதிணைப் பொரு ளையுஞ் சொற்க ளுணர்த்தும். எனவே, இருதிணையும் பற்றிவரு மைந்தபாலும், எழு வகை வருவும், எட்டுவேறுதமையும், ஆறெட்டு மூன்றிடமு மூன்றுகாலமும் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகிய இரண்டிடமுமென்னும் பொருட்பகுதிகளையு மின்றோரன்னவற்றினை யுஞ் சொல்லுணர்த்து மென்றவாறாயிற்று.

வேற்றுமையால்— இவ்வோத்துச் செய்யப்படுபொருண் முதலாயினவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்தி துணர்த்தலின், வேற்றுமையியலெனக் காரணக்குறி பெற் றது. கிளவியாக்கத்து நான்கு சொற்கும் பொதுவிலக்கண முணர்த்திய வதிகரத்தானே பொதுவிலக்கணமாகத் தொப்புமையானும், உருபேற்றல் பெயர்க்கிலக்கணமாகலின் வேற் றுமை யுணர்த்திப் பெயருணர்த்தன் முறையாகலானும், கிளவியாக்கத்திற்கும் பெயரிய ற்குமிடை வேற்றுமை யிலக்கண முணர்த்திய வெடுத்துக் கொண்டார். வேற்றுமை யாவன—பெயரு மோரிடைச்சொல்லு மாகலின், அவற்றிலக்கணமும் பொதுவிலக்கண

மேயாம். வேற்றுமை யிலக்கண மொன்றாயினும், சிறப்புடைய எழுவகை வேற்றுமை யும் அவற்றது மயக்கமும் விளிவேற்றுமையுந் தனித்தனி யுணர்த்தத்தகும் வேறுபாடு யாப்புடைமையான், மூன்றோத்தா னுணர்த்தப்பட்டது. “வேற்றுமை தாமே யேழென மொழிப.” “விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே.” வேற்றுமைதாம் பெயர், ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண்ணென ஏழாமென்பர்; விளிகொள்வதன் கண்ணதாகிய விளியோடு தலைப்பெய்ய வேற்றுமை யெட்டாம். செயப்படுபொருண் முதலாயினவற்றின் வேறு படுத்திப் பொருண்மாத்கிர மூணர்த்தலின் எழுவாயும், செயப்படுபொருண் முதலியவா கப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்த னுணர்த்தலின் ஐ, ஒடு, கு, இன், அது, கண்ணென்பன வும், விளிப்பொருட்டாய்த் திரிந்து மியல்பாய் நிறமலின் விளியும், வேற்றுமையாயின.

“அவற்றுள்— எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே.” எனவே, உருபும் விளியு மேலாது யிற்தொன்றனோடு டொகாது வினைமுதலாய் நின்று பயனிலைகோடல் எழுவாய்க்கிலக்கண மென்றவாறாயிற்று. ஆவுண்டு எனப் பொருண்மை சுட்டியும், ஆ செல்க என வியக்கொண்டும், ஆ கிடந்தது என வினைநிலையுரைத்தும், ஆ யாது ? என வினாவேற்றும், ஆ கரிது எனப் பண்புகுறித்தும், ஆ பல எனப் பெயர் கொண்டும், எழு வாய் வினைமுதலாய் நின்று பயனிலை கொள்ளுமாறு காண்க. இனி வடநூலார் எழு வாய்க்கு ருபபேதம் காட்டும் வேற்றுமையுருபு கொள்வர். வடநூலார் எழுவாய்வேற் றுமையினைக் கர்த்திருகாசகமென்பர்.

“இரண்டாகுவதே— ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யெவ்வழி வரி னும் வினையே வினைக்குறிப் - பவ்விரு முதலிற் றேன்று மதவே.” குடத்தை வளைந் தான், குழையையுடையன் என, இரண்டாவது தெரிநிலைவினைகுறிப்புவினை யென்னு மவ் விரண்டு முதற்கண்ணுந் தோன்றுமாறு காண்க. அவ்விருமுதலென்றது— அவ்விரண் டன் செயப்படுபொருளை, கருத்தாவேயன்றிச் செயப்படுபொருண் முதலாயினவுந் தொழிற்காரக மாமென்பது, “வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே - நிலனை காலம் கருவி யென்று - விண்ணதற் கிதுபய னாக வென்னு - மன்ன மரபி னிரண்டொடுந் தொகைது - யாயெட் டென்ப தொழின்முத னிலையே” யென வேற்றுமை மயங்கிய லுட் கூறுமாற்றா னுணர்க. இது அரிசி தானே யட்டது எனக் கருமகருத்ததையும் வரும். எனவே, தன்னையேற்ற பெயர்ப்பொருளைச் செயப்படுபொருளாக வேற்றுமை செய்தல் ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவித் திலக்கண மென்றவா றாயிற்று. வடநூலார் ஐயெனப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைக் கருமகாரகமெனீபர்.

“மூன்றாகுவதே— ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - வினைமுதல் கருவி யனைமுதற் றதவே.” “சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்” என்பதனால் ஒடு வென்றோரேனும், ஆறுருபுந் தருவாப்பிம். வினைமுதல் கருவிக்கண் ஆறுருபு பெருவர விற்கும். ஒடுபுருபு இக்காலத்து அருகியல்லது வாராது. கொடியொடு துவக்குண் டான்; அகத்தியனார் நயிமுரைக்கப்பட்டது; ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டிம்; வேலா லினறிந்தான் என, மூன்றாவது முறையே வினைமுதலுங் கருவியுமாகிய அவ்விருமுதலிற் றேன்றியவாறு காண்க. வினைமுதல் கருவியென்றோரேனும், உடனிகழ்வங் கொள்ளப் பட்டிம், உடனிகழ்வின்வரு மூன்றாவதனை வடநூலார் சகார்த்தத் திருதியை யென்பர். மாண வகனோ டாசிரியன் வந்தான்; ஈண்டு ஒடு உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்டாயிற்று. வினைமுதலாவது— கருவி முதலாய் கரணங்களைத் தொழிற்படுத்துவது, கருவியாவது—

வினைமுதற்றொழிற் பயனைச் செயப்படுபொருட்க ணுய்ப்பது. வடநூலார் ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியைக் கரணகாரகமென்பர்.

“நான்காகுவதே— குவ்வெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யெப்பொரு ளாயினுங் கொள்ளு மதுவே.” அந்தணர் காவைக் கொடுத்தான் எனக் குவ்வெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி கொளற்பொருட்டாய்வாறு காண்க. வடநூலார் குவ்வெ னப்பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியைச் சம்பிரதான காரகமென்பர்.

“ஐந்தாகுவதே— இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - யிதனி னிற்றிது வென்னு மதுவே.” ஐந்தாவது பொருளும் ஏதுவும் எல்லையு நீக்கமுமென நான்கு பொரு ளுடைத்து. இனிப் பொருஉ உறழ்பொருவு மொப்புப்பொருவு மென விருவகைப்படும். காகக்கையிற் சரிது களம்பழம், உறழ்பொரு ; வேயின் மென்றோள், உவம்பொரு. ஞாபகவேது காரகவேதுவென ஏதுவு மிருவகைப்படும். முயற்சியிற்றித்தலின் ஒலி நிலையாது; ஞாபகவேது, வாணிகத்தினுயினுன்; காரகவேது, கருவூரின் கிழக்கு; எல்லைப் பொருள். ஊரின் நீர்த்தான், காமத்திற் பற்றுவிட்டான், நீக்கப்பொருள். வடநூலார் இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியை அபாதான காரகமென்பர். இனி ஐந்தா வது எல்லைப்பொருட்டாகுங்கால் காரகவேற்றுமை யாகாதென் றுணர்க.

“ஆறாகுவதே— அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - தன்னினும், பிறி தினு மிதன திதுவெனு மன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே.” சிறப்புப்பற்றி அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியென்றோறும், அகரவுருபுங் கொள்ளப்படும். தன்னென் றது— தன்னோ டொற்றுமையுடைய பொருளை ; பிறிதென்றது— தன்னின் வேறுகிய பொருளை. எனவே, ஆறாவது கிழமைப்பொருட்டெனவும், அக்கிழமை தன்னுன் வந்த தற்கிழமையும் பிறிதான் வந்த பிறிதன்கிழமையுமென விருவகைப்படு மெனவும், கூறிய வாராயிற்று. இத்தற்கிழமை என்னது குப்பை என வொன்று பலகுழிஇய தற்கிழமை யும், படையது குழாம் என வேறு பலகுழிஇய தற்கிழமையும், சாத்தன தியற்கையென வொன்றியற்கிழமையும், புலிய துகிர் என வுறுப்பின்கிழமையும், அரசனது முதுமை சாத்தனது தொழில் என மெய்திரிந்தாய தற்கிழமையுமென, ஐவகைப்படும். பொரு ளின்கிழமையு நிலத்தின்கிழமையுங் காலத்தின்கிழமையுமெனப் பிறிதின்கிழமை மூவ கைப்படும். சாத்தன துடைமை, சம்பந்தன தமிழ், சபிலரது பாட்டு, பரணரது பாட்டு, இவை பொருட்பிறிதின்கிழமை. இவற்றுட் பின்னைய மூன்றுஞ் செய்யுட் பொருட்கிழ மையாம்; தெரிந்து மொழிபாற் செய்யப்படுதலின். முருகனது குறிஞ்சி, யானையது காடு, நிலப்பிறிதின்கிழமை. வெள்ளியதாட்சி, காலப்பிறிதின்கிழமை. வடநூலார் அது வெனப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவியைச் சம்பந்தசட்டியென்பர், இவ்வாறுவது காரக வேற்றுமையாகாது; வினையொன்றி முடிவதன்றாகலின். மற்று ஆறாவது கடவுள ருண்டி அமிர்தவுண்டியென முறையே வினைமுதற்பொருளினுஞ் செயப்படுபொருளி னும் வருங்கால், காரகவேற்றுமையுமாம். வடநூலார் வினைமுதற்பொருளில்வரு மாறு வதைக் கர்த்திரசட்டியெனவுஞ் செயப்படுபொருளில்வரு மாறுவதைக் கர்மணிசட்டி யெனவுங் கூறுப.

“ஏழாகுவதே— சண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி - வினைசெய் யிட த்தி னிஸத்திற் காலத்தி - னனைவகைக் குறிப்பிற் றோன்று மதுவே.” தட்டிப்புகடைக்கண்

வந்தான் என விளைசெய்யிடத்தும், மாடத்தின்க ணிருந்தான் என நிலத்தின்கண்ணும், கூதிர்க்கண் வந்தான் எனக் காலத்தின்கண்ணும் ஏழாவது வந்தவாறு காண்க. எனவே, ஏழாவது இடப்பொருண்மைத் தென்றவாறாயிற்று. வடநூலார் கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவியை அதிகரண காரகமென்பர்.

வேற்றுமையங்கியல்— இது தன்பொருளிற்றீராத பிறிதொன்றன் பொருட் கட்செல்லும் பொருண்மயக்கமும், தன்பொருளிற் நீர்த்துசெல்லு முருபுமயக்கமு மென்னு மிருவகை மயக்கமுமாகிய வேற்றுமையக்க முணர்த்துதலின், அப்பெயர்த் தாயிற்று. “யாதனுபிற் கூறிற் ருயினும் - பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்” என்பதனானே உருபுமயக்கமும் அல்லனவற்றினெல்லாம் பொருண்மயக்கமு முணர்த்தப்பட்டன.

விளிமாபு— இது விளிவேற்றுமையினதிலக்கண முணர்த்துதலின், விளிமா பென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “விளியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரோடு - தெளியத் தோன்று மியற்கைய வென்ப.” விளிவேற்றுமை எதிர்முகமாக்குதற் பொருட்டாம். ஈறு திரிதலும், ஈற்றயனீடலும், பிறிதுவந்தடைதலும், இயல்பாதலுமென விளி வேறுபாடு பலவாம்.

பெயரியல்— இனிப் பெயர், வினை, இடை, யுரியென்னு நான்குசொற்குஞ் சிற ப்பிலக்கண முணர்த்துவா னெடுத்துக்கொண்டு முதற்கண்ணதாகிய பெயரிலக்கண முண ர்த்துதலின், இது பெயரியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித் தனவே.” பெயர், வினை, யிடை, யுரியென்னு நால்வகைச்சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே; பொருள் குறியாது நில்லா. முயற்கோடு யாமை மயிர்க் கம்பலமென்பன பொருளுணர்த்தாவாலெனின்,— அவை, முயல், கோடு, யாமை, மயிர், கம்பலம், எனத் தனிமொழியாய்நின்றவழிப் பொரு ளுண்மையும், அந்நான் தொடர்மொழி யாய்நின்றவழிப் பொருளின்மையுந் குறித்தலின், அவையும் பொருளுணர்த்துவன வேயாமென்பது. பெயர் பொருளுணர்ப்பன வொருபொருட் கிளவியாகலின், பொருளை யுணர்த்துஞ்சொற் பெயர்ச்சொல்லெனப்படும். பொருட்குப் பண்பு உரிமை பூண்டு நின்றலின், அதனை யுணர்த்துஞ்சொல் லுரிச்சொல்லெனப்படும். விளையென்பது பல பொருளொருசொல்லாய்த் தொழிற்பணிபுனையும் அதன் காரியமாகிய வினைநிசுழ்ச்சியை யும் உணர்த்தும். அவற்றுட் டொழிற்பண்பை யுணர்த்துஞ்சொல் லுரிச்சொல்லென வட ங்கினமையின், ஏனைக்காரியமாகிய புடைபெயர்ச்சி விளையு யுணர்த்துஞ்சொல் வினைச் சொல்லெனப்படும். பொருளையும் பொருளது புடைபெயர்ச்சியையும் தம்மானன்றித் தத்தன் குறிப்பானுணர்த்துஞ் சொற்கள் பெயர்ச்சொல் வினைச்சொற்களுமாகாது அவற் றின் வேறுமாகாது இடைநிகரணவாய் நின்றலின், இடைச்சொல்லெனப்படும். பொருட் புடைபெயர்ச்சியாவது பொருட்பண்பின் புடைபெயர்ச்சியெனவே கொள்க. புடை பெயர்ச்சியெனினும் வினைநிசுழ்ச்சியெனினு மொக்கும். “பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொ ன்மை தெரிதலுஞ்சொல்லி னொரு மென்மனார் புலவர்.” தன்னின்வேறுதிய பொருண்மை தெரிதலுந் தன்றன்மை தானேதெரிதலுமென் றிரண்டுஞ் சொல்லானும். சாத்தன் வந் தான், பண்புகாடுமன், உறுகால், என்பனவற்றானே பொருளுணரப்பட்டவாறும், ‘நியென்கிளவி’ ‘செய்தெனெச்சம்’ ‘தஞ்சக்கிளவி’ ‘ஈடியென்கிளவி’ என்பனவற்றாற் பொருளுணரப்படாது அச்சொற் றுமே யுணரப்பட்டவாறும் கண்கொள்க. இனி

“தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பிற் றேன்றலு-மிருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.” பொருண்மைதெரிதல்—சொன்மாத்நீரத்தான் விளங்கி வேறுநிற்றலும், சொன்மாத்நீர த்நாற்றேன்றது சொல்லொடுகூடிய குறிப்பாற் றேன்றலுமென இரண்டுபகுதித்தாம். அவன், இவன், உவன், வந்தான், சென்றான், இவை பொருடெரிபு வேறுநின்றன. ஒரு வர் வந்தார் என்றப்போல்வனவும், ஆகுபெயராய் வருவனவும், இன்னோன்றன்பிறவும், குறிப்பிற்றேன்றலாம்.

வினையியல்— வினைச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத்து வினையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொளாது - நினை யுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்.” வினையென்று சொல்லப்படுவது உருபேலாது காலத்தொடு புலப்படும். வேற்றுமைகொள்ளாது என்னாது, காலமொடு தோன்றுமெ னின், தொழினிலையொட்டின்கண்ணுந் தொழிப்பெயர்க்கண்ணு மதீவியாத்தியாய் இலக் கண வழுவாம். காலமொடு தோன்றும் என்னாது, வேற்றுமை கொள்ளாதெனின்— இடைச்சொற்கண்ணு முரிச்சொற்கண்ணு மதீவியாத்தியாய் இலக்கணவழுவாம். தொழி னிலையொட்டெனினுந் தொழிப்பெயரெனினு மொக்கும். வினைப்பெயரெனினும் வினை யாலணையும் பெயரெனினு மொக்கும். “காலந் தானே மூன்றென மொழிப.” இனித் தொழிலது கழிவுணர்த்து மிறப்புந் தொழிறொடங்கப்பட்டு முற்றுப்பெறாத நிலைமை யுணர்த்து நிகழ்வுந் தொழில் பிறவாமை யுணர்த்து மெதிர்வுமெனக் காலமூன்றும், “குறிப்பினும் வினையினு நெறிப்படத் தோன்றிக் - காலமொடு வழுஉம் வினைச்சொ லெல்லா - முயர்தினைக் குரிமையு மஃறினைக் குரிமையு - மாயிரு தினைக்குமோ ரன்ன வுரிமையு - மம்மூ வருபின தோன்ற லாதே.” வினைச்சொற்கள் வெளிப்படையாற் காலங்காட்டுவனவும் குறிப்பாற் காலங்காட்டுவனவுமென இரண்டாய், உயர்தினைக் குரியனவும் அஃறினைக்குரியனவும் இரண்டுதினைக்கு மொப்ப வுரியனவுமென மூன்று கூற்றனவாம். உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான் என்பன மூறையே இறந்தகால முதலிய மூன்றும் வெளிப்படநின்ற வினைச்சொற்கள். கரியன் செய்யன் என்பன காலங் குறிப்பிற்கொள்ளநின்ற வினைச்சொற்கள். வினையும், வினைமுதலும், செயப்படு பொருளும், நிலமும், காலமும், கருவியும், நிமித்தமும், பயனும் எனத் தொழிந் கார கங்கொட்டாம். காரகமெனினுந் காரணமெனினு மொக்கும். ‘வனைந்தான்’ என்றவழி வனைதற்றொழிலும், வனைந்தகருத்தாவும், வனையப்பட்ட குடமும், வனைதற்கிடமாகிய நிலமும், அத்தொழிநிகழ்ந்தவாறு கண்ணிகொள்க. அஃதேல், தொழிலின் வேறாயது காரக மாகலின், வனைதற்றொழிலுக்கு அத்தொழிறுந் காரகமாமா மென்னையெனின்,— வனைந் தான் என்பது வனைதலைச் செய்தானென்னும் பொருட்டாகலின், செய்தற்கு வனைதல் செய்தப்படுபொரு ணீர்மைத்தாய்க் காரகமாமென்பது.

இடையியல்—இடைச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத்து இடையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “இடையெனப் படுபு பெயரொடும் வினையொடு-நடை பெற் றியலுந் தமக்கியல் பிலவே.” இடைச்சொற்க டமக்கென வேறொர் பொருளுணர்த்தும் இலக்கணமுடையனவல்ல; பெயரொடும் வினையொடும் வழக்குப்பெற் றியல்வன வாம். “அதுகொழேழி காமநோயே” என்புழிக், கொல்லென்னும் இடைச்சொற் பெய

ரொடு வழக்குப் பெற்றியன்றது. “வருகதில் லம்மவெஞ் சேரி சேர” என்புழித், தில் அம்மவென்னு மிடைச்சொற்கள் வினையொடு வழக்குப்பெற்றியன்றன.

உரியியல்— உரிச்சொல்லிலக்கண முணர்த்துதலின், இவ்வோத் துரியியலென் னும் பெயர்த்தாயிற்று. “உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் கால - யிசைவிறுங் குழிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றிப் - பெயரினும் வினையினு மெய்தடு மாறி - பொருசொற் பலபொருட் குரிமை தோன்றினும் - பலசொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும் - பயிலா தவற் றைப் பயின்றவை சார்த்தித் - தத்த மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கி - னெச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்.” தமக்கியல்பில்லாத விடைச்சொற்போலாது இசை குறிப்புப் பண்பென்னும்பொருட்டுத் தாமே யுரியவாதலின், உரிச்சொல்லாயிற்று. பெரும்பான் மையுஞ் செய்யுட்குரியவாய்வருதலின், உரிச்சொல்லாயிற்றென்பாருமுளர். இசைகுறிப் புப் பண்பென்னும் பொருளவாய்ப் பெயர்வினைபோன்றும் அவற்றிற்கு முதனிலையாயுந் தடுமாறி, ஒருசொற் பலபொருட்கும் பலசொல் லொருபொருட்கும் உரியவாய்வருவன உரிச்சொல்லென்றும், அவை பெயரும் வினையும்போல ஈதுபற்றிப் பொருளுணர்த்த லாகாமையின், வெளிப்படாதவற்றை வெளிப்பட்டவற்றோடுசொர்த்தித் தம்மையெடுத்தோதியே அப்பொருளுணர்த்துமென்றும், உணர்த்துகொள்க. குறிப்பு - மனத்தாற் குறித் துணரப்படுவது. பண்பு - பொறியானறியப்படுங்குணம். கறுப்பு - பெயர்ப்போலி, தவ - வினைப்போலி. துவைத்தல் - பெயர்க்கு முதனிலை. தாவாத - வினைக்குறிப்பு முத னிலை. பலவுமோதிலும், இசைகுறிப்புப் பண்பென்னு மூவகைப்பொருளும் பற்றிவரு தலே உரிச்சொற்கிலக்கணமாம்.

எச்சுவியல்— கிளவியாக்கமுதல் உரியியலீறாகக்கிடந்த ஒத்துக்களுள் உணர்த் துதற்கிடமின்மையான் உணர்த்தப்படாது எஞ்சிநின்ற சொல்லிலக்கணமெல்லார் தொகு த்துணர்த்துதலின், இவ்வோத்து எச்சுவியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. செய்யுட்குரிய சொல்லும், அவற்றிலக்கணமும், அவற்றாற் செய்யுள் செய்வுழிப்படும் விகாரமும், செய்யுட்பொருள்கோளும், அதுவகைத்தொகைச் சொல்லுமுதலாயின இவ்வியலாற் கூற ப்படுவனவாம். வடநூலார் தொகைச்சொல்லைச் சமாசமென்பர்.

பொருளதிகாரம்.

பொருளதிகாரமென்பது பொருளினததிகாரத்தை யுடையதென வின்மொழித் தொகையாய்ப் படலத்திற்குக் காரணக்குறியாயிற்று. அசுண்டதிகார மென்றது பொருளை துதலவரும் பல்வோத்தினது தொகுதியை. இஃது நாண்மீனென்பயர் நாளிற்குப் பெயராயினுற்போல்வதோ ராகுபெயர். இவ்வதிகாரத்து எழுத்துச்சொற் கருவியாகவுணரப்படும் பொருளிலக்கண முணர்த்தப்படும். பொருளாவன அறம் பொரு ளின்பம் வீடென நான்காம். அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்பனவற்றை வடநூலார் முறையே தரும் மருத்தங் காம மோக்கமென்பர். பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறுத லின், காட்சியனுமான முகாயென்னுமளவை மூன்றுது மளர்த்தியப்படும் பொருளெல் லாம் இம்நான்குபொருளி னடக்கிக்கொள்ளப்படும். எழுத்துஞ்சொல்லு மாறாய்வதெல் லாம் பொருட்பெற்றிதேறி யுறுதிப்பயன்றலைக்கூடுதற்காகலின், எழுத்துஞ்சொல்லுமாரா ய்ந்தார் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகக்கொண்டு பொருளிலக்கண மொருதலையான் ஆராய்ந் துறுதி தலைக்கூடக் கடவராவரென்க. “எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விதன்

டுங் - கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு” எனத் தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவநாயன ரோதியருளியதூஉம் இது நோக்கியென்று தெனிக. ஈண்டெண்—தருக்கம்; எழுத்து— இயற்றமிழ். எனவே, முகத்துக்கண்ணுடையராயினர் அது கருவியாக உருவப்பொரு ணுடிக் காண்டலைப் பயனாகக் கொள்ளுதல்போல என்னு மெழுத்தமென்னு மறிவுக் கண்ணுடையராயினர் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகப் பொருளிலக்கணமாராய்ந்து கண் டுறுதி தலைக்கூடுதலைப் பயனாகக் கொள்ளவேண்டு மென்பதாயிற்று. இனி அவ்வாறு முயலாது அக்கருவிதுணுணர்ச்சி மாத்திரையையமையுமென்றிருப்பேரல், அக்கல்வி அவ ர்க்கு ணீனுழப்பாவதல்லது பயப்பாடுடைத்தா மாதின்றென்பார், “சத்தமுஞ் சோதி டமு மென்றங் கவையிதும் - பித்தரின் பேதையா ரில்” என்றார் நீதிதூலோரென்க. எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமென்னு மியற்றமிழாராய்ந்தார் முதனுற்பொருளுணர் ந்து வீடுபேறு ஒருதலையார் தலைக்கூடுவரென்பது, “எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான் - மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு - மொழித்திறத்தின் - முட்டறுத்த ரல்லோன்” முதனுற் பொருளுணர்ந்து கட்டறுத்து வீடுபெறும்” என்பதனுணர்.

இனி எழுத்துஞ் சொல்லு மாராய்ந்து வல்லராக முயல்வார் இக்காலத்துப் பல ருளர். அவ்வாராய்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராய்ந்து துறுதி தலைக்கூட முயல்வார் அரி யர். இங்ஙனம் பொருளாதிகார மாராய்ந்து வல்லராக முயல்வா ரரியராயிற்று இந் திகழ்காலத்து மாத்திரமன்று; அச்செல்காலத்து முண்டென்பது, அது “அரசன் இனி நாடு நாடாயிற்று; தூல்வல்லாரைக் கொணர்கவென்று எல்லாப்பக்கமும் போக்க, எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொண் ர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரைத் தலைப்பட்டிலேமென்று வந்தார்; வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் யாப்பு மாராய்வது பொருளதிகார த்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின்,— இவை பெற்றும் பெற் றிலேம் என்று சொல்லிக் சுவனித்தான்” என நக்கீரனார் இறையனார் களவிய லுரை முகத் துரைக்குமாற்றா னறிக.

எழுத்துஞ் சொல்லு மாராய்ந்தார் அவ்வுணர்ச்சி கருவியாகப் பொருளாராய்ந்து வீடுபேற் றுறுதிப்பயன் தலைக்கூடற்பாலரென்ப தொக்குமன்! அவ்விழுப்பமுடைய பொரு ணுறும், இறைவனருளிச்செய்த முதனூல்களும் அவைபோல்வனவா மெய்ந்தூல் களுமேயாம்; அவற்றின்னென்றே தத்தவ மாராயுமாறும், பொய்ப்பொருள்களின் வேறாக மெய்ப்பொருள் காணுமாறும், வீடு தலைக்கூடுமாறும், வீடுபேற்றிலக்கணமும், கூறப்பட்டன; தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் உலகியல் வழக்குரைப்ப தொன்றாக லின், அதனாராய்ச்சியானே வீடுபேற் றுறுதிப்பயன் தலைக்கூடுமா நியாங்ஙனமெனின்,— நன்று வினாயினாய்! வீடுபேறடைவிக்கும் விழுப்பொருளுால் இறைமுதற்கடவு ளருளிச் செய்த முதனூல்களும் அவ்வியல்புடைய மெய்ந்தூல்களுமென்பது நன்மக்க எல்லாந் துக்கு மொப்ப முடிந்ததேயாம். அற்றியினும், அவ்விவைவன் அன்னதோர் முதனு நமிழின் கட் செய்திலு னாகலின், அவ்விவைவ னியல்புள்ளவா றுணர்ந்த வருந்தவக்கொள்கை யக த்தியனாரும் அவர் மாணக்கரான தொல்காப்பியனார் முதலியோரும் அவ்விவைவ னரு ளார் நமிழுலக முணர்ந் துறுதி தலைக்கூடற்பொருட்டித் தாமியற்றியருளிய தமிழியல் வழக்கு றுல்களின்னென் அம்முதனூல்கள் கூறு துண்பொரு ளியல்லைத் துலவருந்ததி றியாய முறைபற்றி அகப்பொருள் புறப்பொருளென் நிருத்திரத்தார் பதினாற்றினைப்

பகுதியவாய்ச் செய்யுநர் புனைந்து பாடுதற்குரிய இன்பமுதலிய வுலகியல் வழக்கின் மேல்வைத்து இயற்றியி முழாழிபாகக்கொண்டு அங்ஙன மோதியருளின ராகலின், அவ ரியற்றிய வகத்தியர் தொல்காப்பிய முதலியன தமிழியல் வழக்கு தூலாதலே யன்றி, அவ்விறைவ னருளிய முதனா னுண்பொரு ளுணர்ந்தாரா மறிவின் மதுகையை யொரு தலையாகப் பயக்கும் விழப்பொரு ணாலுமாமென் றுணர்ந்துகொள்க. இம்முறை யிறை யனார் களவியலுக்கு மொக்கும். இறைமுதற்சடவுள், உயிர்கள் சோபான முறையானே அங்ஙனம் பொருள்களின் மெய்ம்மை தேறி வீடுபேற் றுறுதிப்பயன் தலைக்கிடத்தற்கன்றே வேதாகமமென முதனால்கண் முறையே சூத்திரமும் பாடியமும்போலப் பொதுவுஞ் சிற ப்புமாக அவ்வா றிருவேறு வகைப்பட அருளிச்செய்தன உமென வறிக. வாதவூரடிகள், திருக்கோவை திருவாசகமென உண்மைச் செந்தமிழ்த் திருமுறைகண் முறையே உலங் யலும் கீட்டியலு ததலி அவ்வா றிருவகையாற் திருவாய்மலர்ந்தருளியதாலும், இக்கரு த்து நோக்கியேயென்று தனிக. அற்றே லஃதங்ஙனமாக; தொல்காப்பியப் பொருளறி காரம் அகத்திணை, புறத்திணை, களவு, கற்பென் றின்னோரன்ன வியல்களானே இல்லற மும் பொருளு மின்பமு முணர்த்துதலின், அம்முத்திறத் துறுதிப்பொரு ணாலாவதல் லது, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்வு, அவாவறுத்த லென்றற்றொடக்கத்து கீட்டிய மெரிக்கு மோத்துக்களுடைத்தாகாமையின், வீடுபேற் றுறுதிப்பொருணாலுமா மென்றல் சாலாதெனின்,— அஃத லகியல் வழக்குதூலாதலின், பெரும்பான்மையா னுலவகை வரு ணத்தார்க்கு முரிய இல்லறம் பொருளின்ப முணர்த்துவதாயிற்று. ஆயினும், அகத்திணை யியலுட் பிரிதனிமித்தங் கூறுதலானும், புறத்திணையியலுள் வெட்சி முதலாக வாகை யீறாக அறனும் பொருளும் பயக்கும் அரசியல்குறி, அவற்றது நிலையாமை காஞ்சியுட் கூறுதலானும், “அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்” என்னும் புறத்திணையியற் சூத் திரத்துங் “காமஞ் சான்ற” என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்துங் துறவு மெய்யுணர்வு மவா வறுத்தலுங் கூறுதலானும், கீட்டியலுறுதிப் பெரும்பயனாக் கூறிற்றேயாம். ஆகலின், சாலாமை யாண்டையதென்க.

அகத்திணையியல்— ஒத்தவன்பான் ஒருவனு மொருத்தியுங் கூடுகின்ற காலத் திற் பிறந்த விற்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னர் ஒருவர்க்கொருவர் இவ்வா றிருந்ததெனப் புலப்படக் கூறப்படாததாய் யாண்டு முள்ளத்தணர்ச்சி துரர்வுதாவதோர் பொருளாக லின், அது அகமெனப்படும். எனவே, அகத்தே நிகழ்கின்ற விற்பத்திற் ககமென்றது ஓராகுபெயராம். இஃதொழிந்தன ஒத்தவன்புடையர் தாமேயனா றில்லாரானுந் துய்த்துணரப்படுதலானும், இவை யிவ்வா றிருந்தவெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலா னும், புறமெனப்படும். இன்பமேயன்றித் துன்பமு மகத்து நிகழுமாவெனின்,— அது புறத்தார்க்குப் புலனாதன் மறைக்கப்படாமையிற் புறத்திணைப்பாலதாம். மற்றுக் காம நிலையின்மையான் வருந் துன்பம் யாண்டடங்குமெனின்,— “அதுவுந் தாபநிலை தபு தாரநிலையென வேறாய்ப் புறத்திணைக்கட்டானே யடங்குமென்பது. திணை—ஒழுக்கம். இயல்—இலக்கணம். எனவே, அகத்திணையியலென்றது—இன்பமாகிய வொழுக்கத்தி னது இலக்கண மென்றவாறாயிற்று. இனி ஒழுக்கத்திமுதற் கிடனாகலின், குறிஞ்சி முத லியவுந் திணையெனப்படும்.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய் - முற்படக் கிளந்த வெழுந்திணை யென்ப.” என்வகை மண்ணு மெஞ்சென்று கூறப்படுதலானும், காமஞ்சாலா விளமைப்

பருவ மதன்கண்ணதாகலானும், கைக்கிளையை முன்வைத்தார். காமஞ் சால்வழி நிகழ மன்புடைக் காமவொழுக்கமாகலின், ஐந்திணையை அதன்பின் வைத்தார். பொருந்தாக் காமவொழுக்கமாகலின், பெருந்திணையை இறுதிச்சண் வைத்தார். இவ்விற்பவொழுக் கம், கைக்கிளத்திணை, முல்லைத்திணை, குறிஞ்சித்திணை, மருதத்திணை, நெய்தத்திணை, நடு வுநிலைத்திணை, பெருந்திணையென எழுபெற்றித்தாம். சுற்பொரு பொருந்தக் கணவன் சொற்பிழையாது இல்லிருந் தறஞ்செய்தன் மகளிர்க்கு மரபாதலானும், அவ்வல்லறம் புணர்ச்சிபற்றியல்லது நிகழாமையானும், புணர்ச்சிப்பின் ஆரமைப்பற்றி யூடனிகழ்தலா னும், ஊடற்கட் பிரிநகிரங்குத லுண்மையானும், அப்பிரிவு ஒதல் பகை துதென் றிவை காரணமாகப் பலவாய் நீட்டித்த நிகழ்த லுண்மையானும், முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய் தல் பாலையென்று அவ்வாறு கோத்திட்டாரென் றுணர்க.

கைக்கிளை - ஒரு மருங்கு பற்றிய கேண்மை; முல்லை - கற்பு; குறிஞ்சி - புணர்ச்சி; மருதம் - ஊழியங் கூடியும் போகதுகாதல்; நெய்தல் - இரங்குதல் என்றார் நச்சி னார்க்கினியர். பிறர் முல்லை முதலிய பூக்களானே அவற்றிற்குடனாகிய காடுறை யுலக முதலிய நான்கும் அவ்வாறு வழங்கப்பட்டன வென்பர். எல்லாவற்றினும் பெரிதாகிய திணையாதலின், பெருந்திணையாயிற்று. என்னை? கைக்கிளைமருத லாறுதிணையு நான்கு மணம்பெறத், தானென்று நான்கு மணம்பெற்று நடத்தலென்க.

நடுவுநிலைத்திணை, “நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே” என்றோதுதலின், அது நடுவுநிற்தல் காரணத்தார் பெற்ற பெயர். ஏனை நாற்றிணையு முறையானே கூறி, இறுதிக்கண் ஒதுதலான், இஃதவ ற்றின் வேறென்பது விளங்குதலானும், எஞ்றி நின்றது பாலையெய்கலானும், புறப்பொ ருள் கூறுங்கால், “வாழை தானே பாலைபுது புறின்” என நடுவுநிலைத்திணை கூறற் தான த்திற் பாலையெனக் குறியிட்டாளுலானும், பாலைத்திணை நடுவுநிலைத்திணை யென்பன ஒரு பொருட் ளினவி. அஃதெவற்றி னடுவுநிற்பதென் தவாவுங்கால், “நடுவ ணைந்திணை நடுவனை தொழியப் - படுதினை வையம் பாத்திய பண்பே” என நிலம்பகுத்தோதுங்கால், நடுவனைதெனக் குறியிட்டாராகலின், அங்ஙனம் பகுக்கப்படு நிலங்களுமாகாது அவற் றின் வேறுமாகாது தனக்குரிய நில நடுநிகர்த்தாய் நிற்தல்பற்றி அவ்வாறு குறியிட் டாளப்பட்டது” என்றார் சூத்திரவிரகுத்தகாரர். அங்ஙனமாதல், “முல்லைபுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் திரிந்து - நல்லியல் பழிந்து நங்குருகிய ருதுத்துப் - பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்” என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்தானு முணர்க. இவ்வுண்மை யுணராதார் பாலைசான்ற சுர நானிலத்து னாடங்காடுதென வேறுவைத் தெண்ணி ஆசிரியர் தெல்காப் பியனாரோடு மாறுகொண்டு நிலமைந்தெனத் தமக்கு வேண்டியவாறு கூறுப.

இனி நடுவணைத்திணை முதல் சுரு வுரியென மூன்றாம். இவை யகத்திணைக் கன் றிப் புறத்திணைக்கு முரியவாம். இனி முதலிற் சுருவும் சுருவி லுரியுஞ் சிறந்து வரும். இம்மூன்றாம் பாடலுட் பயின்று வரும். வழக்கினுள் வேறு வேறு வருவதன்றி ஒருங்கு நிகழா. இன்னும், இவை புலனெறிவழக்கிற் பயின்றவாற்றான் வரையறுத்துக் கூறப் படுவதன்றி வழக்கு நோக்கி இலக்கணங் கூறப்படா.

முதற்பொருள்— நிலமும் காலமுமென முத லிருவகைப்படும். மேற்பகுத்த முல்லை முதலாய் நான்கு நிலமுதற் பொருளாம். அந்நான்கு முறையானே காடுறையு

கம், மைவரையுலகம், தீம்புனலுலகம், பெருமணலுலகமென் றவ்வாறு வழங்கப்படும். கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனிலென்னும் பெரும்பொழுதாறும், காலே, நண்பகல், மாலை, வைகறையாமம், விடியலென்னுஞ் சிறுபொழுதைத் தும், கால முத்தப்பொருளாம். விடியலெனினு மெற்பாடெனினு ஞாயிற்றி ஓடிய மெனினு மொக்கும். பரிதல்—உண்டாடலென்னும் பொருட்கு. இப்பொருள் காணுதார் ஏற்பாடி பின்பகலென்றும், வைகுறுவிடியலென்னும் வினைத்தொகையை வைகுறுவும் விடியலுமென வும்மைத்தொனையாக்கி, வைகறையை வைகுறுவெனவு நான்வெயிற்காலையைய விடியலெனவுங் கொண்டு, பெரும்பொழுது போலச் சிறுபொழுது மறுவகைப்படு மென்பர். அது பொருந்தாமை சூத்திரவிருத்தியுட் காண்க.

முல்லைக்குக் காடுங் காடுசார்ந்த விடமு நிலம்; பொழுது காரு மாலையும், குறிஞ்சிக்கு மலையு மலைசார்ந்த விடமு நிலம்; பொழுது கூதிரும் யாமமு முன்பனியும். மருத்திற்குப் பழனமும் பழனஞ்சார்ந்த விடமு நிலம்; பொழுது வைகறையாமம். நெய்தற்குக் கடலுங் கடல்சார்ந்த விடமு நிலம்; பொழுது ஏற்பாடி. பாலைக்கு நிலனினு; பொழுது நண்பகலும் வேனிலும் பின்பனியும்.

உரிப்பொருள்— புணர்தலும் புணர்ச்சிமித்தமும், பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும், இருத்தலு மிருத்தனிமித்தமும், இரங்கலு மிரங்கனிமித்தமும், ஊடலு மூடனிமித்தமு மென்பன வுரிப்பொருளாம். இவை முறையானே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தன், மருத மென்பனவற்றிற் குரியபொருளாம். அகப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும் அஃதிரு வர்க்கு மொப்ப நிகழ்தலானு முன்னர்ப் புணர்ச்சியும், புணர்ந்துழியல்லது பிரிவின்மை யானும் அது தலைவன்கண்ணதாகிய சிறப்பானும் அதன்பின்னர்ப் பிரிவும், பிரிந்துழிக் கற் பாற் தலைவி யாற்றியிருத்தன் முறையாகலின் அதன்பின்னர் இருத்தலும், அவ்வாறு மாற் றியிராது பிரிவு நீட்டித்துழிக் காமங் கையிக்கு அருங்கல் இயல்பாகலின் அதன்பின்னர் இரங்கலும், பிரிவின் திறனாகிய பரட்சையிற் பிரிந்துழித் தலைவன் தவறு நோக்கித் தலைவி கலாய்த்து விடல்பாடலானும் காமத்திற்குச் சிறத்தலானும் அதன்பின்னர் ஊடலும், வைக் கப்பட்டனவென் னுணர்க.

கருப்பொருள்— தெய்வம், உண, விலங்கு, மரம், புள், புறை, செய்தி, யாமென் பனவும் பிறவும் ஐந்திணைக் கருப்பொருள்களாம்.

முல்லைக்குத் தெய்வம் - மாயோன். உண - வரசுஞ் சாமையும். மா - முயலுஞ் சிறுமானும். மரம் - கொன்றையுங் குருத்தும். புள் - காண்கோழியு மயிலுஞ் சிவலும். பறை - ஏறுகோட்பறையு முரசும். செய்தி - வரசு தனைசட்டலும் வையறுத்தலுங் கடா விடுதலு நிரைமேய்த்தலும். பண்-முல்லை. தலைமகன் - குறும்பொறைநாடன். தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பூ - முல்லையுந் தோன்றியும் பிடவுந் தளவும். நீர் - கான்யாறு. ஊர் - பாடியுஞ் சேரியும். மக்கள் - இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆச்சியர்.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் - முருகவேள். உண - ஐவனநெல்லுந் தினையு முங்கி லரிசியும். மா - புவியும் பன்றியும் யானையும். மரம் - அகிலு மரமுந் திமிசுந் தேக்கும் வேங்கையும். புள் - கிளியு மயிலும். பறை - வெறிபாட்டுப் பறையுந் தொண்டகப்பறையுந் குரவைப்பறையும். செய்தி - தேனறித்தலுந் கிழங்குமுத்தலுந் தினைவிளைத்தலுந்

தினேக்களிகடிதலும். யாழ் - குறிஞ்சியாழ். தலைமகன் - சிலம்பன், வெற்பன், பொருப் பன். தலைமகள் - கொடிச்சி, குறத்தி. நீர் - அருவிநீருஞ் சனைநீரும். ஊர் - சிறுகுடியுங் குறிச்சியும். பூ - குறிஞ்சியும் வேங்கையுஞ் சனைக்குவளையுங் கார்தளும். மக்கள் - குற வர், இறவுளர், குன்றவர்.

மருதத்திற்குத் தெய்வம் - இந்திரன். உண - செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும். மா - எருமையு நீர்நாயும். மரம் - வஞ்சியுங் காஞ்சியு மருதும். புள் - நீர்க்கோழியுந் தாராவும். பறை - மண்முழவு நெல்லிகிணையும். செய்தி - நென்னடுதலுங் சளைகட்ட லும் அரிதலுங் கடாவிடுதலும். யாழ் - மருதயாழ். தலைமகன் - ஊரன், மகிணன். தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி. பூ - தாமரைப்பூவுஞ் செங்குருநீர்ப்பூவும். நீர் - மனைக்கிண றும் பொப்பகையும். மக்கள் - கடையர், கடைசியர், உழவர், உழத்தியர். ஊர் - பேரூர்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் - வருணன். உண - மீன்விலையு முப்புவினையும். மா - சுருவு முதலையும். முதலையுஞ் சுருவு மீனதலின் மாவென்றன் மரபன்றென்றும், உமண் பகடுபோல்வன ஆண்டி மாவெனப்படுமென்றும் கூறினார் நச்சினார்க்கினியர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் விதந்து சுட்டாது, “மரவு மாக்களு மையறி வினவே” எனப் பொது ப்பட வோதுதலானும், ‘இடங்கர்மா’ வென்னுமில்லக்கிய வழக்குண்மையானும், நக் கிரனார் நெய்தற் கருப்பொரு டெரிப்புழி, ‘மா - சுருவு முதலையு’ மென்றராகலானும், பகடு ஏனைநிலக் கருப்பொருளாகலின், “எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு - மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்” என்னு மகத் திணையியற் குத்திரத்தொன்றென முடித்தலானே நெய்தற்கணவந் தந்நிலக் கருப் பொருளைப்பட் டவ்வாறு வழங்கப்பட்டதல்லது நெய்தற்குரிய கருப்பொரு ளாகாமையானும், அவ்வுரை கொள்ளற்க. மரம் - புள்ளையு ஞாழலுங் கண்டலும். புள் - அன்னமு மன்றிலு மகன்றிலும். பறை - மீன்கோட்பறையு நாவாய்ப்பறையும். செய்தி - மீன்படுத்தலு முப்புவினைத்தலு மவை விற்றலும். யாழ் - விளரியாழ். தலை மகள் - கொண்கன், சேர்ப்பன், துறைவன். தலைமகள் - துளைச்சி, பரத்தி. நீர் - மணற்கிணறு மூவர்க்குழியும். பூ - வெள்ளிதழ்க்கைகையு நெய்தலும். ஊர் - பட்டினமும் பாக்கமும். மக்கள் - பரதர், பரத்தியர், துளையர், துளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர்; வேண்டாமையிற் நெய்வ மும் வேண்டிற்றிலர்; பிறர் பகவுதியையு மாதித்தனையுந் தெய்வமென்று வேண்டிவர். உண - ஆதலைத்தனவு முரெறிந்தனவும். மா - வலியழிந்த யானையும் புலியுஞ் செந்நாயும். மரம் - இருப்பையு மோமையும். புள் - கமுகும் பருந்தும் புறவும். பறை - பூசற்பறையு முரெறிபறையு நிறைகோட்பறையும். செய்தி - குறையாடலுஞ் சுரத்தெறிதலும். யாழ் - பாலையாழ். தலைமகன் - மீளி, காளை, விட்டை. தலைமகள் - எயிற்றி, பேதை. பூ - மராவுங் குராவும் பாதிரியும். நீர் - அறுநீர்க்குவலு மறுநீர்ச்சனையும். மக்கள் - எயி னர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர். ஊர் - பறந்தலை, கொல்குதும்பு.

இக்கூறப்பட்டகரு மயங்கியும் வரப்பெறும்; என்னை? “எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு - மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும் - வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்” என்றசிறிய ரோதுதலின்.

புறத்திணையியல்— அகத்திணைக்கண் மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பக லென்னும் சால முதற்பொரு ளைந்தும்பற்றி, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை யென் றங்கன முறைதெரித் தோதிய வாசிரியர், தமக்கென நிலமுடைய குறிஞ்சி முல்லை மருத நெய்த லென்னு னாங்கும்பெற்ற விலக்கணங்களோடு ஒருபுடை யொப்புமையாற் சார்புடைய வாதலும், நிலமில்லாத பாலை பெருந்திணை னைக்கினை யென்பன பெற்ற விசக் கணங்களோடு ஒருபுடையொப்புமையாற் சார்புடைய வாதலும்பற்றி, முறையே வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாசை, காஞ்சி, பாடாண்டினை யென்பனவற்றை அவற் றிற்குப் புறநகரிறுத்தி அவற்றிலக்கணங் கூறுதலின், இது புறத்திணை யியலென்னும் ப்ரியர்த்தாயிற்று, அகத்திணைப் பொருளான இல்லறத்திற்கு முல்லை சிறத்தலின் ஆண்டு அதனை முதலாகவைத் தெண்ணினார்; புறத்திணையான அரசியற்குப் பொருள் இன்றி யமையாமையின் அப்பொருண் முடித்தற்குக் களவொழுக்கமுங் கங்கும்காலமுங் காவலர் கடுகினூர் தான் கருதிய பொருளை இரவின்கண் முடித்து மீடலும்போலு மிலக் கணங்களுடைய குறிஞ்சி சிறத்தலின், ஈண்டு அதனை முதலாகவைத்து எண்ணினு ராசிரியரென்றுணர்க.

வெட்சித்திணை— “அகத்திணை மருங்கி னிரிறப வுணர்ந்தோர் - புறத்திணை யில க்கணந் திறப்படக் கிளப்பின் - வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே - யுட்குவரத் தோ ன்று மீரேழ் துறைத்தே.” களவொழுக்கமுங் கங்கும்காலமுங் காவலர் கடுகினூர் தான் கருதியபொருளை இரவின்கண் முடித்து மீடலும் போல்வன ஒத்தலின், வெட்சித் திணை குறிஞ்சிக்குப் புறனாயிற்று. வெட்சித்திணையாவது— களவின்கண் நிரைகொள்ளு மொழுக்கம். இதற்கு அப்புச்சுருதினும் முரித்து. இவ்வேதனைத் திணைக்கண்ணும் பொரு ந்துவன கொள்க. “வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவி - னுதந் தோம்பன் மேவற் றாகும்.” களவு நிகழ்கின்ற குறிஞ்சிப் பொருளாகிய கந்தருவமணம் வேதவிதி யானே இல்லறமாயினர்போல இருபெருவேந்தர் பொருவது கருதியகாலம் ஒருவர் ஒரு வர் நாட்டுவாரும் அந்தணரும் ஆவுமுதலியன தீங்குசெய்யத் தகாத சாதிகளை ஆண்டு நின்று மகற்றல் வேண்டிப் ‘போதருக’ வெணப் புகறலும், அங்கனம் போதருதற்கு அறி வில்லாத ஆவினைக் களவினாற் றமே கொண்டு வந்த பாதுகாத்தலும், திதென்ப்பாடாது அறமேயாயிற்று. ஆகோடல் - அடித்துக்கோடலு மீட்டுக்கோடலுமென விரண்டாம். இவ்விரண்டும் வெட்சித்திணையெனவே கொண்டாரசிரியர். இவ்வெட்சித்திணை படை யியங்கரவமுதலிய பதினான்கு துறைகளையுடைத்து. இத்துறைகள் கொள்வோர்க்கு மீட்போர்க்கு முரியவாகலின், அவ்வாற்றா னிருபத்தெட்டுத் துறைகளாம். வேத்தியலின் வழிஇத் தன்னுறுதொழிலாய்வரு மித்திணைவரு வெறியறிசிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன், வெறியாட்டயர்ந்த காந்தன்முத லிருபத்தொன்றும்.

வஞ்சித்திணை— “வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே.” முதலெனப்பட்ட காடுறை யுலகமு ம்நிலத்திற்கேற்ற கருப்பொருளும் பாசறைக்கட் டலையையப் பிரிந்திருத்தலுந் தலைவி தலைவர் பிரிந்து மனைவியினிருத்தலுமாகிய வரிப்பொருளு மொப்பச் சேறலின், வஞ்சி முல்லைக்குப் புறனாயிற்று. “எஞ்சா மண்ணைசை வேந்தனை வேந்த - னஞ்சுத கத் தலைச்சென் நடல்குறித் தன்றே.” வஞ்சித்திணையாவது— ஒருவேந்தன் மண்ணைசை யானே மற்றொரு வேந்தனைக் கொற்றங்கோடல் குறித்து மேற்சேறலாம். ஒருவன் மண் ணைசையான் மேற்சென்றால் அங்கன மேற்செல்லப்படுவானும் அம்மண்ணுழியாமற் காத்

தற்கு எதிரே வருதலின், மேற்சேல் இருவர்க்கும் பொதுவாம். இனி ஒருவன் அங்
கன மேற்சென்றுழி, ஏனோன் எதிர்செல்லாது தன்மதிப்புறத்து வருந்தணையு மிருப்பின்,
அஃதுழிஞையி னடங்குமென்க. இவ்வாற்றானே இருவரும் வஞ்சிவேந்தராதலும், ஈண்
மிக் கூறற் துறையெல்லாம் இருவர்க்கும் பொதுவாதலும் கொள்க. இவ்வஞ்சித்தனைத்
துறை இயங்குபடையரவமுதற் பதினமூன்றாம்.

உழிஞைத்திணை— “உழிஞை தானே மருதத்தப் புறனே.” இருபெருவேந்தர்
தம்முண் மாறுகொண்டவழி எதிர்செலற் காற்றாது போய் மதிலகத்திருந்த வேந்தன்
மகில் பெரும்பான்மையு மருதத்திடத்தாகலானும், அம்மதிலை முற்றுவோனும், அந்நில
த்திருத்தலானும், ஒருவன் வாயில்வேண்டத் திறவாது அடைத்திருந்த வொப்புமையா
னும், உள்ளிருந்தோனும் புறப்பட விரும்புதலானும், மருதம்போல விதற்கும் பெரும்பொ
ழுது வரைவின்மையானும், புலரிக்காலமே போர்செயத் தொடங்குங் காலமாகலானும்,
உழிஞைத்திணை மருதத்திற்குப் புறனாயிற்று. “முழுமுத லரண முற்றலுங் கோடலு -
மனைநெறி மரபிற் றாகு மென்ப.” உழிஞையாவது— போர்மேற்சென்ற வேந்தன் வேற்று
வேந்தன் அரணனை முற்றுதலும், இருந்தவேந்தன் கைக்கொண்டு காத்தலுமாகிய மர
பிற்கும். இது மகிழ்முற்றிய புறத்தோன்கூறு நான்கு மதில் காத்திருந்த வகத்தோன்
கூறு நான்குமென வெட்டுவகையினை யுடைத்து. அவைதாம்: கொள்ளார் தேஎங் குறித்த
கொற்றங்கூறன் முதலியவும், அகத்தோன் செல்வங் கூறுதன் முதலியவுமாம். இனி
இவ்விருவர்க்கும் ஒன்றாய்ச் சேற்றசூரியவாகுந் துறை நாட்கோடன் முதற் பன்னிரண்
டாம்.

தும்பைத்திணை— “தும்பை தானே நெய்தலது புறனே.” தும்பையென்பது
சூழிம்பூவினம்பெற்ற பெயர். நெய்தற்குரிய பெருமணலுலகம் பொருளளமாகவேண்டு
தலானும், பெரும்பொழுது வரைவின்மையானும், தலைவர்ப்பிரந்தார் இராக்காலமுழுதுந்
தயிலவத்தையாந் சழிய உணர்வுகூடி எழுந்திரங்குங்கால முடியமாதலானும், பிற
காரணங்களானும், தும்பைத்திணை நெய்தற்குப் புறனாயிற்று. “மைத்து பொருளாக
வந்த வேந்தனைச் - சென்றுதலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற் றென்ப.” தும்பைத்திணையாவது—
ஒருவேந்தன் மன்வலியினை யுலகமீக்கூறல் வேண்டி மேற்சென்றானே, அங்கன மேற்
செல்லப்பட்ட வேந்தனும் அவன் கருதியமைந்தே தான்பெறும் பொருளாகவேண்டி
எதிர்சென்று அவன் நிலைமை தீர்க்குஞ் சிறப்பிற்று. நெய்தற்புறஞ் இத்தும்பைத்
திணை வெட்சிப்புறத்துத் தும்பை, வஞ்சிப்புறத்துத் தும்பை, உழிஞைப்புறத்துத் தும்
பைகளு மாம். இத்துப்புறத்திணைத் துறை, தானே, யானே, குதிரையென்ற, நோன
ருக்கு மூவகை நிலைமுதற் பன்னிரண்டாம்.

வாகைத்திணை— “வாகை தானே பாலைவது புறனே.” பாலைக்குப் புணர்ச்சியி
னீங்கி இல்லற நிகழ்த்திப் புசுழெய்துதற்குப் பிரியுமாறுபோலச் சுற்றத்தொடர்ச்சியி
னீங்கி அறப்போர்செய்து தூக்கம் பெறுங் சருத்தினுற் சேறலானும், பாலை தனக்கென
வோர் நிலனின்நி நால்வகை நிலனும்பற்றி நிகழுமாறுபோல முற்கூறிய புறத்திணை
நான்கும்பற்றி நிகழ்தலானும், வாகைத்திணை பாலைக்குப் புறனாயிற்று. “தாவில் கொள்
கைத் தத்தங் கூற்றைப்-பாற்பட மிகுதிப் படுத்தலென்ப.” வாகைத்திணையாவது—இயல்
பாகிய ஒழுக்கத்தானே நான்கு வருணத்தோரும் அறிவருந் தாபதர் முதலியோருந் தம்
முடைய கூறுபாடுகளை இருவகைப்பட மிகுதிப்படுத் துரைத்தலாம். இருவகையாவன—

தானே தன்னை மிகுதிப்படுத்தலும், பிறர் மீக்கறுப்படுத்தலுமாம். இனி உலகமுழுது மதியு முயர்ச்சியுடைமையும் வாசைத்திணையாம். எனவே, வலியானும் கருத்தத்தானும் கூறுவித்துக்கோடல் வாசையன்றும். இவ்வாசைத்திணை அறுவகைப் பார்ப்பியன் முதலாக எழுவகையார் ரொகைநிலைபெற்ற துறைகளையுடைத்து. இன்னும், இதன் துறைகண் மறத்திற்கு ஒன்பதும், அறத்திற்கு ஒன்பதுமென்ப, பத்தெனட்டாம்.

காஞ்சித்திணை— “காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே.” என்வகை மணத்தினு நான்குமணம் பெற்ற பெருந்திணைபோல அமுழுவலாகிய மும்முர்பொருளும் அவற்றது நிலையின்மையுமாகிய வாதனுள்ளு நிலையின்மை மூன்றற்கு முரித்தாய் எல்லாத்திணைகளுக்கும் மொத்த மரபிற்குகலாணும், “பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே” என்ற நான்குஞ் சான்றோ ரிசுழ்ந்தார்போல அறுமுதலியவற்றது நிலையின்மை யுணர்ந்து அவற்றை உயரிசுழ்லாணும், “ஏறிய மடத்திற” முதலிய நான்கும், தீய காம மாயினவாறு போல நிலைபாடையு முடையதோக்கி நற்பொருளன்றாகலாணும், உரிப்பொருளிட மயங்கி வருவலாதித் தனக்கு நிலமில்லாத பெருந்திணைபோல அறம் பொருளின்மம் பற்றியன்றி வேறு வேறு நிலையாமை பெண்பதோர் பொருளின்றாகலாணும், காஞ்சி பெருந்திணைக்குப் புறமுயிற்று. பின்னர் நான்கென்றன பிரமம், பிராசாரபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வ மென்பன. இலத்தி—பற்றியபின். ஏறிய மடத்திற முதலிய நான்காவன— “ஏறிய மடத்திற மிளமை திரித்தந் - தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதி - மிக்க காமத்து மிட” லென்பன. “பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் ருளும் - நிலலா யுலகம் புல்லிய செறித்தே.” காஞ்சித்திணையாவது— சிற்பெற்றின்ப மேதுவாக யாக்கை இளமை செல்வமுதலிய உலகநிலையாமை கூறுவதாம். இது கூற்றும் வருமென்றன் முதலாகப் பலதுணைகளையுடைத்தாம். இத்துறைகள் ஆன்பாறதுறையும் பெண்பாறதுறையுமாய் இருவகைப் பட்டு ஈடக்குந்.

பாடாண்டிணை— “பாடாண் பகுதி கைத்திணைப் புறனே - நாடுங் காலே நாலிரண் டெனத்தே.” ஒருதலைவன் பரவலும் புழங்கியும் வேண்ட ஒருபுலவன் விடுபெறு முதலிய பரிசில் வேண்டலின், அவை தம்மின் வேறாகிய பொருட்கலைக் காமமாகிய கைக்களை யோடொத்தலின், பாடாண்டிணை கைக்களைப் புறமுயிற்று. பாடாண் என்பது— பாடுதல் வினையையும் பாடுமாண்மகனையு நோக்காது, அவன் பொழுதாலாகிய திணையுணர்ந்திணையின் வினைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த வன்மொழித்தொகை. இன்னுறை நாலிரண்டாம். நாலிரண்டாவன— இப்பாடாண்டிணைக்குக் கூறுகின்ற பொருட்பகுதி பலவும் கூட்டி ஒன்றும், இருவகை வெட்சியும், பொதுவியலும், வஞ்சியும், உழிகளுயர், தம்பையும், வாசையுங், காஞ்சியுமாகிய பொருள்க ளோழமாம். இவ்வெழும் பாடாண்டிணைப் பொருளாங்கால், எல்லாமொத்தவேலும், அவை பெரும்பான்மை சிறுபான்மை யாய் வருதலும், இரண்டும் பலவுமாய் ஒருங்கு வருவலும், பாடாண்டிணைக்குக் கூறும் பொருள்கள் விராய்வருதலு முனவென் றுணர்க. இப்பாடாண்டிணைக்கே யுரிய பகுதி ஊர், தேவர்பகுதியு மக்கட்பகுதியுமென விரண்டாம். தேவர்பகுதி—அறுமுறை வாழ்த்தாகியும் அவர்பால் உயர்விலாத பொருள் வேண்டும் குறிப்பாகியும் வரும். மற்றை மக்கட்பகுதி— ஒரு தலைவன் தன்னைப் பிறர் பரவலும் புழங்கலும் கருதிய பகுதி முதலிய வாம். இவற்றுள், மக்கட்பகுதி கொடுப்போரேத்துக் கொடாஅப்பழித்தன் முதலாகப் பத்தாயும், சூத்தரேத்திய துயிலெடை நிலைமுற்ற பலவாயும் வரும்.

களவியல்— இவ்வத்தின் பொதுவிலக்கணம் அகத்திணையிலிலும், அசற்குத் தணையான பொருளும் அரசநீதியும் புறத்திணையிலிலும் கூறிய வாசிரியர் அவ்வின்பத் திணை சிறப்பிலக்கணம் ஈண்டுக் கூறுகின்றார். களவு கற்பென்னுங் கைகோளிரண்ட னுட் களவுணர்த்ததலின், இவ்வோத்துக் களவியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “இன்ப மும் பொருளு மறனு மென்றும்-கன்பொடு புணர்ந்த வைத்தினை மருங்கிற் -காமக் கூட் டங் காணுங் காலை - மறையோர் தேளத்து மன்ற லெட்டனுட் - றிறையமை நல்லியாழ்த் திணைமையோ ரியல்பே.” மன்றலெட்டானை— பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய் வம், காந்தருவம், ஆசுரம், இராக்கதம், பைசாசமென்ன. பிரமமாவது— ஒத்தகோத் திரத்தாயப் நாற்பத்தெட்டியாண்டு பிராமசரியங் காத்தவனுக்குப் பன்னிராட்டைப் பரு வத்தாளாய்ப் பூப்பெய்தியவளை அணிவண்ணிந்து தானமாகக் கொடுப்பது. பிராசா பத்தியமாவது— மகட்கோடற்குரிய கோத்திரத்தான் கொடுத்த பரிசத்திரட்டி தம்மக ட்கு ஈந்து கொடுப்பது. ஆரிடமாவது— தக்காறெருவனுக்கு ஆயும் ஆனேறும் பொற் கோட்டுப் பொற்குளம்பினவாகச் செய்து அவற்றிடை நிறீஇப் பொன்னணிந்து நீரும் இவைபோற் பொலிந்து வாழ்வீரென நீரிற்கொடுப்பது. தெய்வமாவது— பெருவேள்வி வேட்பிக்கின்றார் பலருள் ஒருவற்கு அவ்வேள்வித் தீ முன்னர் ஓர் மகளைப் பூணணிந்து கொடுப்பது. ஆசுரமாவது— கொல்லேறு சோடல், திரிபின்றியெய்தல், வில்லெற்றுதன் முதலியன செய்து மகட்கோடல். இராக்கதமாவது— தலைமகடன்னிலுந் தமரிலும் பெருது வலிதற்கொள்வது. பைசாசமாவது— மூத்தோர் கனித்தோர் அயின்றோர் புண ர்ச்சியும், இழிந்தோனை மணஞ்செய்தலும், பிறவுமாம்.

இவ்வியலிற் கூறப்படுங் கந்தருவமாவது— கந்தருவகுமாரருங் கன்னியருந் தம்முள்ளெதிர்ப்பட்டுக் கண்டு இயைதல்போலத் தலைவனுந் தலைவி யு மெதிர்ப்பட்டுப் புண ர்வது. “முன்னைய மூன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே - பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே” என்றலின், இடைநின்ற கந்தருவத்தின்பாற்படு மிக்களவொழுக்கம், முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருத, ரெய்தலென்னு மைத்திணைப் பாலதா மன்புடைக் காமமென்பது தெளியப்படுமீ, அது “முதலொடு புணர்ந்த யாமோர் மேன - தவலருஞ் சிறப்பி னைந் நிலம் பெறுமே” என்னு மிய்வியற்குத்திரத்தா னறிக. இஃகிப்பெற்றித்தாமென்பது விளக்கியவன்றே, “நிருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிக் கீசர்தில்லை - குருவளர் பூங்கு மிழ் கோலுடுபைங் காந்தன்கொண் டோங்குதெய்வ - மருவளர் மாலைபொர் வல்லியி னெல்கி யனநடைவாயந் - துருவளர் காமன்றன் வென்றிக் கொடிபோன் றொளிரின் றதே” என்றகத்தமிழ்த் திருக்கோவை அவ்வாறு அசீனந்திணையும்பற்றி வாதவூரடிகள் முதற்கண் எடுத்துக்கொண்டு அருளிச்செய்ததென் றுணர்க.

இக்களவு பொதுவாகலின் நான்குவருணத்தார்க்கு முறித்து. “ஒன்றே வேறெ யென்றிரு பால்வயி - னென்றி யுயர்ந்த பால தானையி - னெத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப - மிக்கோ னாயினுங் கடிவரை யின்றே.” ஒத்தகிழவனுங் கிழத்தியும் உம்மைக் காலத்தப் பிறப்பினைத்தினு மொருவரை யொருவ ரின்றியமையாராய்ச் செய்த நல்லினை காரணமாக அன்பான் ஒருபொழில்வயிற் றமியராய்க் கூடுங் கூட்டம், ஈண்டுக் களவெ னப்படுமீ. ஆகலின், இது பிறர்க்குரிய பொருளை மறையிற் கொள்ளுங் களவன்றாய்ச் சேர்ப்பதோ ரறனாயிற்று. கிழவோற்கு மிகுதி குலங் கல்வி பிராயமுதலியவற்றும் கொ ள்க. கொள்ளவே, அந்தணர் அரசர் முதலிய வருணத்துப் பெண்கோடறக் ணுயர்க்

ஹம், அரசர் முதலியோரு மம்முறையே யுயர்தலுந் தழுவுப்படும். படவே, அனலோம ரறுவாக்கும் இவ்வொழுக்கம் உரித்தென்றாயிற்று. சிழவஹங் சிழத்தியுமென்றார், பலபிறப்பினம் ஒருவர்க்கொருவ ருரிமையெய்திச் செல்கின்றாரென்ப தறிவித்தற்கு. ஒத்தல்—பிறப்பு முதலிய பத்தானு மொப்புடையாராதல். பிறப்பு முதலிய பத்தாவன: “பிறப்பே குடிமை மாண்மை மாண்டோ - நுருவு நிறுத்த காமவாயி - னிறையே யருளே புணர்வொரி திருவென - முறையுறக் கிளந்த வொப்பினது வகையே” என்னு மெய்ப் பாட்டியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. ஈண்டுப் பிறப்பு—உயர்துடித் தோற்றம். குடிமை— குடிப்பிறப்பிற்கேற்ற வொழுக்கம். குடிமையொடு பிறப்பிடைவேற்றுமை யென்னை யெனின்,— பிறப்பென்பது—குடிப்பிறத்தல்; அதற்குத் தக்கவொழுக்கங் குடிமை. குடிப்பிறந்தாரது தன்மை குடிமையெனப்படும். இச்சுனை யூரான்மையெனவுஞ் சொல் லுப. இவை தம்முள் வேற்றுமையென்க. ஆண்மை—ஆளுந்தன்மை. அஃதிருபாற்கு மாம்; “ஆயிடை யிருபெய ரான்மை செய்த பூசல்” எ-ம், “ஊரான்மைக் கொத்தபடி யுடைத்த” எ-ம், “வேளான்மை செய்து விருந்தோம்பி” எ-ம், இருபாற்கு மொப்பக் கூறுதலின். இனி ஆள்வினையெனப்பரி மாண்மை புருடர்க்காம்; அஃதென்றிது. இனி ஆண்மை - சுட்புலனாகு மாள்வினைத்தன்மை; பெண்மை - சுட்புலனாகு மமைதித்தன்மை யென்பர் நச்சினுக்கினியர். ஆண்டொப்பு - தலைவிக்குப் பன்னீரான்டில் தலைவற்குப் பதினாறுந்நிமாம்; அப்பருவத்திற்குணை பெண்மையு மாண்மையும் பிறக்குமென்பது வேதமுடிபாகலின், அதுவு மொப்பெனவேபடும். உருவு - ஆண்மைக்கும் பெண்மைக் கும் வேறு வேறாக வோத்ய விலக்கணமெல்லா நிரம்பிய வனப்பு மாட்சியான் மனத் தின்கட் பிறப்பதோர் தருக்கு. “பெருமையு முரனு மானீஉ மேன” “அச்சமு நாணு மடனுமுந் அறுத்த - நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய வென்ப” என வாசிரியர் கூறுதலான் அகவதாம் அஃதிருபாற்கு மிலக்கணமென் னுணர்க. பெருமையாவது - அறிவு மாற்றலும் புகழும் கொடையு மாராய்ச்சியும் பண்பு நன்பும் பழிபாவ மஞ்சதனு முதலியவாய் மேம்பட்டு நிகழும் தலைமைக்குணம். உரன் - இப்பெருமை காரணமாகப் பிறக்கு மறிவுத் திட்டம். அது “உரனென்னுந் தோட்டியா னோரந்துங் காப்பான்” என்பத னானு மறிசு. அச்சம் - அன்புகாரணமாகத் தோன்று முட்கு. நான் - காமக்குறிப்பு நிகழ்வுழிப் படுவதோ ருள்ளவொடுக்கம். மடம் - செவிலியர் கொளுத்தக் கொண்டது விடாமை. “முந்துறுத்த” வென்றதுணை கண்டறியாத கண்டுழி மனங்கொள்ளாத பயிர்ப்புஞ் செய்ததருவதறியாத் பேதைமையுங் கொள்ளப்படும். காமவாயில் - புணர்ச் சிக்கு வாயிலாகிய இயற்கையன்பு. நிறை - மறை பிறறியாம னெஞ்சினுந் நிறுத்தல். அருள் - தொடர்பு பற்றாது இல்லபாக எல்லா யுயிர்க்குமேலுஞ் செல்வதாகிய கருணை. அதுவுங் காமத்திற் கின்றியமையாததோர் குறிப்பாம். உணர்வு - அறிவுடைமை: அஃ தாவது - உலகியலாற் செய்ததக்க தறிதல். திருவென்பது - பொருளுந் ஆய்ப்புமன்றி எஞ்ஞான்றுஞ் செல்வத் தகவிறையதோ ருள்ளநிறைவு.

இக்களவென்னுங் கைகோட் பாகுபாடு: “சாமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் பட லும் - பாக்கொடு தழாலுந் தோழியிற் புணர்வுமென் - றுங்கநால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு-மறையென மொழிதன் மறையோ ராதே” என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரத்தா னுணர்க.

இங்ஙனங் கந்தருவப்பாற்பட்டு நால்வகைத்தாய களவொழுக்கினையு தலை மகன், களவு வெளிப்படுவதன் முன்னாதல் களவு வெளிப்பட்ட பின்னதல் வஹர்து

கற்பமேற்கொண்டு இல்லறஞ்செய் தின்பர் துய்ப்பானும். வரைவு இவ்வா நிர்வகைத் தாமாறு— “வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதலென் - றுயிரண் டென்ப வரைத லாதே” என்னு மிவ்வியற்குத்திரத்தானும், “களவு வெளிப்படா முன்னு வரைதல் - களவு வெளிப்பட்ட பின்பை வரைதலென்-றுயிரண் டென்ப வரைதலாதே” என்னு மிறையனார் களவியற் சூத்திரத்தானு மறிக. இங்ஙனங் களவாற் காமந்தயத்தாரே கற்பொழுக்கத்தினுக் குரியவராவரென்பது— “மூற்ப டப்புண ராதசொல் லின்மையிற் - கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே” என்னு மிறையனார் களவியற் சூத்திரத்தினு னுணர்க.

கற்பியல்— இவ்வோத்துக் கற்பென்னுங் கைகோ ளுணர்த்துதலின் அப்பெயர்த் தாயிற்று. “கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக் - கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத் தியைக் - கொடைக்குரி மரபினர் கொடுப்புக் கொள்வதுவே.” கற்பொழுக்கமாவது கொண் டானிற் சிறந்த தெய்வ மின்னெனவும் அவனை இன்னவாறே வழிபடுகவெனவும் இரு முதுகுரவரும், அந்தணர் திறத்தஞ் சான்றோர் தேய்த்து மையர் பாங்கினு மமரற் சுட் டியு மின்னவாறு ஒருமுகவெனத் தலைமகனுங் கற்பித்தபடி, தலைமகள் இல்லறம் போற்று முறையாம். வதுவைச் சடங்கு நிகழ்வுழி இவளை இன்னவாறு பாதுகாக்கவெனத் தலை மகற்கும், இவறகின்னவாறு குற்றேவல் செய்தொழுக்குகவெனத் தலைமகட்கும், அங்கியங் கடவு ளறிஞரியாக மந்திரவகையாற் பெரியர் கற்பிக்கப்படுதலின், அது கற்பெனப்பட்டது. கற்புக் கல்வியென்பன வொருபொருட் கிளவி.

கற்பென்னுங் கைகோட்பாடுபாடு: “மறைவெளிப் படுதலுந் தமறிந் பெறு தலு - மிவைமுத லாகிய வியனெறி திரியாது - மலிவும் புலவியு மூடலு முணர்வும - பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே” என்னுஞ் செய்யுளியிற் சூத்திரத்தா னுணர்க. மலிதல் - இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியு முதலாயவற்றான் மகிழ்தல். புலவியென்பது - புணர்ச்சியாற் பிறந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங் கருதிக்கொண் டிரப்ப்போ ருள்ள நிகழ்ச்சி. ஊடலென்பது - உள்ளத்து நிகழ்ந்ததனைக் குறிப்பா னன்றிக் கூற்றானுரைப் பது. உணர்வென்பது - அங்ஙன நிகழ்ந்த ஓடறிந் திறனாடித் தெருட்டுதல். புலவிக் காயின் உணர்த்தல் வேண்டா; அது குளிர்ப்பக் கூடலுந் தளிர்ப்ப முயங்கலு முதலாய வற்ற னீங்குதலின்.

இவ்வாற்றார் கற்பொழுக்க மேற்கொண்டு இல்லறவின்பற் துய்க்காநின்ற தலைவனார் தலைவியும் பின்னர்த் துறவற நிகழ்த்தி வீடுபெறு கூடுபவராவரென்பது, “காமஞ் சான்ற கடைத்தோட் காலை - யேமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி - யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ் - சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே” என்னு மிவ் வியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. துயர்ச்சியெல்லா முடிந்தமை தோன்றக் காமஞ்சான்ற வென்றார். அநாதியாய் அவிச்சையானே யகங்காரமுளதாம்; அதனானே எனக்கிது வேண்டுமென்னு மவாவுளதாம்; அதனானே அப்பொருட்கட் செல்லும் விருப்புளதாம்; அவ்விருப்புக் கைகூடாதவழிக் கோபமுளதாம்; “காம வெகுளி மயக்க மிவை மூன்ற - னாமற் கெடக் கெடு நோய்” என்றிவ்வாறு அறிந்தார் கூறக்கேட்டதுணையானே, தலையாயினர் அதன்கணின்று நீங்குவர். இடையாயினர் பெண்ணென்பது எற்புச்சட் டகம்; அருந்தியார்க் குரம்பை; பைம்மறியா நோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத் தென்றித்திறத்தா னதன்நன்மை தெருட்டக் கேட்டு நீங்குவர். கடையாயினர் எத்திறத்

தாவது நீங்காராகலின், அவர் நிற்குநிலை யிதவென் றுணர்ந்தவார் காமஞ்சான்ற கடைக்கோட் காலியென்றார். ஏமஞ்சான்ற வென்றன வானப்பிரத்தமுஞ் சன்னியாசமும். இல்லறத்தின் பின்னர் இவற்றின்கணின்று வீதிபேறு கூடுபவென்பார் ஏமஞ்சான்ற வென்றிவ்வாறு கூறினர். இல்லறத்திற்கு முக்கியப்பயன் வீதிபேறென்ப துணர்ந்தவார் சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே என்றார். எல்லாப்பொருளினும் வீதிபேறு சிறந்த தென்பார் சிறந்தது பயிற்றலென்றார்.

பொருளியல்— இவ்வோத்துப் பொருளிலக்கண முணர்த்தினமையிற் பொருளியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. “இசைநிரிந் திசைப்பினு மியையும் பொருளே • பிசைநிரிந் தியலா வென்மனார் புலவர்.” ஏனையோத்துக்களும் பொருளின திலக்கண மன்றே யுணர்ந்தியது; இதற்கிது பெயராயவாமென்றையெனின்,— நன்று வினாவினாய்: சொல்லதிராரத்திற் கூறிய இலக்கணமுடைய சொற்களை மரபியலில், “நிலந்தி நீர்வளி விசும்போ டைந்தவ் - கலந்த மயக்க மூலக மாதலி - னிருதினை மையம்பா லியனெறி வழாஅமைத் - திரியில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்” என்பராதலின், அவைதாம் ஈண்டுத் தம்பொருளை வேறுபட்டிசைப்பினும் பொருளாமெனவும், இப்பொருளாகார த்து முன்னர்க் கூறிய பொருள்களிற் பிறழ்த்திசைப்பனவும் பொருளாமெனவும், அமை த்து, சொல்லுணர்ந்தும் பொருளுந் தொடர்மொழி யுணர்ந்தும் பொருளும் ஒருங்கு பொருட்படுத்தக் கூறுதலின், பொருளிய லெனப்பட்டதென் றுணர்க. எனவே, சொற் பொருளியல் ஒவ்வொரு காரணமேலிட்டுத் திறம்பி வரினும், பொருளுடையனவையா மென்ப பொருள் வழுவமைத்தல் இவ்வியற் பயனுமென்பது. “நோயு மின்பமும்” என்பதனான், “இருபெயர் மூன்று முரியவாக” என்பதனாற் நினைமயங்கு மென்றும், “உண்டற் சூரிய வல்லாப் பொருளை - யுண்டல் போலக் கூறலு மரபே” என்றும், சொல் வேறுபட்டிப் பொருளுணர்ந்ததலும், இறைச்சிப் பொருண் முதலியன நாடகவழக்கின் வழிஇயவாறும், “தேரும் யானையும்” “அறக்கழி வுடையன” “தாயத்தி னடையா” என் னுஞ் சூத்திரமுதலியன உலகியல் வழக்கின் வழிஇயவாறும் கூறி, சொற்பொருள் வழுவமைக்கின்றவாறு மேலே காண்க. இறைச்சியாவது - உள்ளபொருள் ஒன்றனுள்ளே கொள்ளக் கிடக்குங் கருப்பொரு ணேர்ச்சி. அது “இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே” என்னு மிவ்வியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. ஈண்டுக் கூறும் வழுவமைத்பெல் லாம் அகப்பொருட்கே யுரியவென்ப துணர்க.

மெய்ப்பாட்டியல்— இவ்வோத்து மெய்ப்பாடென்புன சில பொருளுணர்த் தினமையின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. மெய்ப்பாடென்பது - பொருட்பாடு. அஃதாவது உலகத்தார் உள்ளநிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோரார் றுள் வெளிப்படுதல். மேலேயோத்துக்களுட் கூறப்படும் பொருள்கட்கும் பொருளோத் துள் “ஒப்பு முறவும் வெறுப்பு மென்ற - கற்பு மேரு மெழிவு மென்ற - சாயலு நாணு மடனு மென்ற - நோயும் வேட்கையும் துகர்வு மென்றும் - சாவியின் வருஉங் கிளவி யெல்லா - நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகொளி னல்லது - காட்ட லாகாப் பொருள வென்ப” எனக் கூறியவற்றிற்கு மெல்லாம் பொதுவாகிய மனக்குறிப்பு இவையாகலான், இவை தம்மை வேறுகொண்டு ஓரினமாக்கி மெய்ப்பாட்டியலென வைத்தமையால், எல்லாவற்றி னோடும் இவ்விய லியைபுடைத்தென்ப தறிக்க.

இம்மெய்ப்பாடு நாடகநூலாசிரியர்க்கு விரியான் முப்பானிரண்டாயும், வகையாற் பதினாறாயும், தொகையா னெட்டாயும், நடக்கும். ஒன்பது சுவையுள் உருத்திரமொழிந்த வீரம், அச்சம், வியப்பு, இழிவு, காமம், அவலம், நகை, நடுவுநிலையென்னுமெட்டையுஞ் சுவைக்கப்படும் பொருளும், அதனை ஹார்த்தநகருவியாகிய பொறியுணர்வும், அது மனத்துட்பட்டவழி ஆண்டு நிகழும் குறிப்பும், குறிப்புப் பிறத்தற்கிடனான வுள்ளத்தின் வேறுபாடாகிய கண்ணீரரும்புதன் மெய்மயிர்சிலிர்ந்ததன் முதலாக வுடம்பின்கட் பரிஞ் சத்துவங்களுமென நான்காக்கி, அவ்வெட்டனே நிறழ மெய்ப்பாடு முப்பத்திரண்டாம். சத்துவமெனினும் விறலெனினு மொக்கும். வேம்பு முதலிய சுவைக்கப்படும் பொருளு நாழுவையின் பொறியும் வேறுவேறு நின்றவழிச் சுவை பிறவாமையானும், இவ்விரண்டுங் கூடியவழிச் சுவை பிறத்தலானும் அவை பதினாறும் அவ்வொருமைப்பாட்டானே மெய்மெனப்படும். இனிக்குறிப்புஞ் சத்துவமு முறையே யுள்ளநிகழ்ச்சியு முடம்பின் வேறுபாடுமெனப் படுமாகலானும், உள்ளநிகழ்ச்சி சத்துவத்தானன்றி வெளிப்படாமையானும், அவ்வொருமைப்பாட்டானே அவை பதினாறு மெய்மெனப்படும். ஆகலின், அவை ஈரெட்டுப் பதினாறு மென்பது. ஆசிரியர், இவை நாடகமகளி ராடலும் பாடலும் கண்டுங் கேட்டுங் காமதகரும் இன்பவிளையாட்டினுட் படுவனவாகலான், இவ்வழக்கு நூலில் ஆராயப்படாவெனப் பிறங்கோண் முற்கூறி, “நகையே யமுறை யிளிவரன் மருட்கை - யச்சம் பெருமீதம் வெகுளி யுவகையென்றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப” வெனத் தம்மதம் பிற்கூறினர். நகை - சிரிப்பு. அது முறுவலித்து நகுதலும், அளவாற் சிரித்தலும், பெருகச் சிரித்தலுமென மூன்றும். அமுறை - அவலம். தானே யவலித்தலும் பிறரவலங்கண் டவலித்தலுமென அஃகிரண்டாம். இவற்றுள் ஒன்று கருணையெனவும், ஒன்று அவலமெனவும்பட்டு, சுவையொன்பதாகலு முடைய. இளிவரல் - இழிவு. மருட்கை - வியப்பு. அற்புதமெனினு மமையும். அச்சம் - பயம். பெருமீதம் - வீரம். வெகுளி - உருத்திரம். உவகை - மகிழ்ச்சி. இவை சுவையெனவும் வழங்கப்படும். இவ்வெட்டும் எள்ள லினமை முதலிய முப்பா னிரண்டாயும், உடைமை யின்புறன்முதலாக வேறு முப்பத்திரண்டாயும் வரும். இவை யெல்லாம் அகத்திணைக்குப் பொதுவாகு மெய்ப்பாடுகளாம். இனிப் புழுமுக்குமிழல் பொறிதுதல் வியர்த்தன் முதலிய மெய்ப்பாடுகள் பலவுள்; அவையெல்லாங் களவியற் குச் சிறப்பாய் நிகழ்வனவாம். இம்மெய்ப்பாட்டுப் பொருள்கோளாராய்ச்சி யுணர்வுடை யோர்க்கல்லது ஏனோர்க்குக் கூடாதென்பார், “கண்ணினுஞ் செவியினுந் தண்ணிநிறிய - முணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியி - னன்னயப் பொருள்கோ ளெண்ணருங் குரைத்தே” எனிறோதினார். மற்று மனத்து நிகழ்ந்த மெய்ப்பாட்டினைக் கண்ணினுஞ் செவியானு முணரவேண்டி ஞெற்றிற்கெனின், — மனநிகழ்ச்சி பற்றி மெய்ப்பாடு பிறந்தவழி, அதுபற்றி முடிவ் வேறுபடுதலு முரை வேறுபடுதலு முடைமையின், அவற்றினைக் கண்ணினுஞ் செவியானு முணர்த்துகோடலே அவ்வத் துறைபோயினுந் காற்றலாகலின், அங்ஙனங் கூறின கருத்தென் னுணர்க.

உவமவியல்— உவமமுணர்த்துதலின், இவ்வோத் தவமவியலென்னும் பெயர்த் தாயிற்று. உவமமென்பது— ஒருபொருளோ டொருபொருளை யொப்பித்துரைத்தல். மற்று அகம் புறமென்பனவற்றுள் இஃது யாழாகுங்கொலெனின், — அவ்விரண்டுமாம்; மெய்ப்பாடுபோல. என்னை? “உவமப் பொருளி னுற்ற துணருந் - தெளிமருங் குளதே திறத்திய லான” என்றாராகலின். இன் ஆனிர்பொருளில் வந்தது. என்றது - உவ

மத்தினுனே உவமிக்கப்படும் பொருட் குற்றதெல்லாம் அறிந்து தெளியும் பருகியுள்; அத்துணிப்பபடும் பொருட்டிறம் பலவகை யிலக்கணமுடைய வாசலா னென்ற வாறு. அப்பகுதிக்கிடாம் - உவமான வடைக்கு உவமேயவடை குறைந்த வருவன வும், யாத மடையின்றி வருவனவுமாம். அங்ஙனம் வருங்கால், அவற்றிற்கும் உவமைப் பொருளே தெளிமருங்காமெனவும், வாழாதே யுவபஞ்செய் துற்றதணர்த்தாத வழியும் அதவே தெளிமருங்காமெனவும், இன்னோரன்ன கொள்க, உதாரணம்— “களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையா” என்றவழிக் கண்டோர்க்கெல்லாம் பெரு நகையாகக் களவுசெய்தாரிற் கவிழ்ந்து நிலங் கிளையாவென உற்றதணரக் கூற்றிலினு யினும், கையொடுபட்ட களவுடையார்போல நின்றான் என்று முவமைப்பொருளானே ளீன்றதற் பொருடோன்றி நகை புலப்படுவதாயிற்று. ஈண்டகப்பொருள் உவமைப்பற் றித் தெளிமருங் குளதாயிற்றென்பது. “சாறுதலைக் கொண்டெனப் - பெண்ணீர் தற் றென” வென்னும் புறப்பாட்டினுள், உவமைப் பொருளாகிய போழ்துணர் சீசுக்குப் பல வடை கூறி அதனே உவமிக்கப்படும் போர்த்தொழிலினை யாதமோ ரடையின்றி வாளா கூறினானுயினும், உவமைப்பொருளானே போர்த்தொழிற் குற்றதும் உணரக் கூறினா னும். என்னே? உண்டாட்டுங் கொடையு முரனெடு நோக்கி மறுத்தலு முதலிய வுள் ளக் கருத்தினுள் ஒருகணத்தினுள்ளே பல்வேந்தரை யொருங்கு வேற்றகு விரைகன் றது போர்த்தொழிலென்பது தெளிமருங்குளதா மாதலினென்க. ஈண்டுப் புறப்பொ ருள் உவமைப்பற்றித் தெளிமருங் குளதாயிற்றென்பது. இத்திற னோக்கியே நியாய தூலார், அளவை காண்டல் கருத லுரை அபாவம் பொருள் ஒப்பாறென் றங்ஙன முவ மையு மளவையு ளடக்கி ஒதுவாராயிற்றென் றுணர்க. பொருள் - அருத்தாபத்தி. உம மம் உவமானம் உவமை ஒப்பென்பன வொருபொருட் கிளவி. இவ்வாறு புலனெறி வழக்குப்பற்றியன்றி மற்றிவ் விருத்திணைப்பொருளும் உவமைப்பற்றி வழக்கினுள் அறிடப் பரிதலானும் உவமைப் பற்றியும் பொருள் கூறுகின்ற ராசிரியரெனக் கொள்க. இங்ங னம் உவமத்தானும் புலப்பாடே கூறுதலின், மேற் பொருள் புலப்பாடு கூறிய மெய்ப் பாட்டியலின் பின்னர் இது வைக்கப்பட்டது. உவமத்தாற் பொருள் புலப்பட அறித லாவது “ஆபோலும் ஆமா” என்றக்கால், ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுட் போவுழி எதிர்ப்பட்டது கண்டுழி, “ஆபோலும் ஆமா” என்னு முவமைப்பற்றி இது ஆமாவென் றுணர்தலாம்.

“வினைபயன் மெய்யுரு வென்ற நான்கே - வகைபெற வந்த வுவமத் தோற் றம்.” இவ்வுவமம் வினையுவமம் பயனுவமம் மெய்யுவமம் உருவுவமமென நால்வகை ப்படும். மெய் - பிறப்பு. உரு - நிறம். புலியன்னமறு. எனென்பது வினையுவமம், அது பாயுமாதே பாயுமென்னுற் தொழில்பற்றி யொப்பித்தமையின். மாரியன்ன வண்கை யென்பது பயனுவமம், மாரியான் வினைக்கும் பொருளும் வண்கையாற் பெறும் பொருளு மொத்தலின். ஈழியிடை யென்பது மெய்யுவமம், அல்குலு மாக மு மகன்றுகாட்ட வஃகித்தோன்று மருங்கு தடியோ டொத்தலின். பொன்மேனி யென்பதுருவுவமம், பொன்னின்கட் கிடந்த மஞ்சனித்தோடு மேனியின்கட் கிட ந்த நிறமொத்தலின். இவை நான்கும் இங்ஙன மொரோ வொன்றே யன்றி விரவி யும் வரும். இந்நான்குஞ் சிறப்பு நலன் காதல் வலியென்னு நான்கு நிலைக்களமாக வும், கிழக்கிடு பொருணிடைக் களமாகவும் பிறக்கும். கிழக்கிடு பொருளென்பது - கிழ் ப்படுக்கப்படும் பொருள். இங்ஙன முவமஞ்செய்யுங்கால், முத்தொடு முதலுஞ் சினை

பொடி சினை யு முதலொடு சினை யுஞ் சினை யொடு முதலு முவமஞ்செய்யப்படுமீ. இவை விரியுமமுந் தொகையுமமுமாம். பவளம்போற் செந்துவர் வாய்: இதுசட்டிக்கூற லின் விரியுமமாம். பவளவாய்: இது சட்டிக் கூறுமையிற் றொகையுமமாம். இன்னு மிதன்றிற் ற பவளாம்.

உவமத்தினையும் உவமிக்கப்படும் பொருளையும் ஒப்பிக்குங்கால் இடைவரு முவ மவுருபு பலவாம். “அவைதாம், அன்ன வேய்ப்ப வுறழ வொப்ப - வென்ன மான யென்றவை யெனாஅ - வொன்ற வொடுங்க வொட்ட வாங்க - வென்ற வியப்ப வென் றவை யெனாஅ - வெள்ள விழைய விறப்ப நிகர்ப்ப - கள்ளக் கடுப்ப வாங்கவை யெனா அக் - காய்ப்ப மதிப்ப தகைய மருள - மாற்ற மறுப்ப வாங்கவை யெனாஅப் - புல்லப் பொருவ பொற்ப போல - வெல்ல கீழ வாங்கவை யெனாஅ - நாட நனிய நடுங்க நந்த - வோடப் புரைய வென்றவை யெனாஅ - வாறு தவையு மன்ன பிறவுந் - கூறுங் காலைப் பங்குறிப் பினைவே” என்னு மிவ்வியற் சூத்திரத்தா னவையறிக. பிறவு மென் பதனானே, நேர, நோக்க, துணைப்ப, மலைய, ஆர, அமர, அசைய, ஏர, ஏற்ப, செத்து, அற்று, கெடுவ வென்றற்றொடக்கத்தன கொள்க. இன்னும், “தோளுந்றொர் தெய்வம்” என்றற்றொடக்கத்தான் ஆண்டாண்டு உவமவுருபின் பொருள்பட வருவன வெல்லாந் கொள்க.

இவ்வுவமம் உள்ளுறையுமமும ஏனையுமமுமென விரண்டாம். அது “உள் ளுறை யுமம மேனை யுமம மெனத் - தள்ளா தாகுந் திணையுணர் வகையே” என்னு மகத்தினையியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. உள்ளுறை யுமமாவது - “உள்ளுறத் திதனோ டொத்துப்பொருண் முடிசென - வுள்ளுறத் துரைப்ப துள்ளுறை யுமமம்” என்னு மகத்தினையியற் சூத்திரத்தா னுணர்க. இரானே புலவன் றான் கருதியது வெளிப் படக் கூறுதவழியுந் கேட்டோர் இவன் கருதியபொரு ளீதென் றுராய்ந்த கோடற் குக் கருவியாகிய சில சொற்குட்பச் செய்யுள் செய்தல்வேண்டுமென்பது கருத்தா யிற்று. அது “விங்குநீர் வீழ்கலை பகர்பவர் வயற்கொண்ட - ஞாங்கர் மலர்கூழ் தந் துர்புருத்த வரிவண் - டோங்குய ரெழில்யானைக் கனைகடாந் கமழ்நாற்ற - மாங்க வை விருந்தாற்றப் பகல்கிசுக் கங்குலான் - வீங்கிறை வடுக்கொள வீழார்ப் புணர் பவர் - தேங்கமழ் கதுப்பினு ளாருப்பவிழ் நறுமுல்லை - பாய்ந்துதிப் படர்தீர்ந்து பண் டிதா மரீஇய - பூம்பொய்கை மறந்துள்ளாப் புணலணி நல்லூர்” என்னு மருதக்கலி யுள், விங்குநீர் பரத்தையர் சேரியாகவும், அதன்கண் வீழ்ந்த நீலப்பூக் காமச்செவ்வி னிடமும், பரத்தையாகவும், பகர்பவர் பரத்தையரைத் தேரேற்றிக்கொண்டுவரும் பாணர் முதலிய வாயில்களாகவுந் அம்மலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாகவும், யானைக்கடா த்தினை ஆண்டுகொந்த வண்டிகள் வந்தவண்டுக்கு விருந்தாற்றுதல் பகற்பொழுது புண ர்கின்ற சேரிப்பரத்தையர் தந்நலத்தினைத் தலைவனை னுகர்வித்தலாகவும், கங்குலின் வண்டு முல்லையை பூததல் பரத்தையருட னீரவு துயிலுதலாகவும், பண்டு மரு விய பொய்கையை மறத்த றலைவியை மறத்தலாகவும், பொருடந்த இப்புலப்படக் கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக்கூறாத மருதத்தினைப் பொருட்கு உவமமாய்ச் கேட்டோனுள்ளத்தே விளங்கி நின்றவாறு காண்க. இனிப் பவளவாய் முதலியவாடி ஈண்டுக் கூறுவனவெல்லாந் ஏனை யுமமாம். அகத்தினைப் பொருளுணர்ச்சிக் குப கார நோக்கி யகத்தினை யியலுள் இவை விரண்டும் வாங்கிக் கூறப்பட்டன. ஆயி னும், இவ்வியற்பொருளாகவே கொண்டுகொக்கப்படுமென் னுணர்க.

செய்யுளியல்— செய்யுளிலக்கண முணர்த்தினமையால், இது அப்பெயர்த்தாயிற்று. செய்யுள் - செய்கை. உள் - தொழிற்பெயர் விகுதி. கடவுள் விக்குளென்புழிப்போல. மற்றது அவ்விக்கணத்திற்குத் தொழிலாகுபெயராயிற்று. வழக்குஞ் செய்கை பெறுமெனினும் அசையுஞ் சீரும் அடியுமுதலிய செய்கை விகற்பத்தால் அணி பெறப் பொருட்கிடனாக இயற்றப்படுதற் சிறப்புநோக்கிச் செய்யுளெனப்பட்டது. எழுத்திற்காரத்துஞ் சொல்லதிகாரத்தும் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவன விராய்க் கூறிப், பொருளதிகாரத்தானும் இத்துணையும் பெரும்பான்மையும் வழக்கிற்குஞ் சிறுபான்மை செய்யுட்கும் வேண்டுவன கூறிவந்த வாசிரியர், அப்பகுதிச் செய்யுளிலக்கண மெல்லாம் இவ்வோத்தின்கட் டொகுத்துக் கூறுகின்றார். ஆகலின், மேற்கூறிப்போந்தவோத்துக்களோடு இதற்கையுள்ளதாமாறு தெளிக.

“மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனாஅ - யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ - மரபே னுக்கே தொடைவகை யெனாஅ - நோக்கே பாவே யளவிய லெனாஅத் - திணையே கைகோள் கூற்றுவகை யெனாஅக் - கேட்போர் களனே காலவகை யெனாஅப் - பயனே மெய்ப்பா டெச்சவகை யெனாஅ - முன்னம் பொருளே துறைவகை யெனாஅ - மாட்டே வண்ணமோ டியாப்பியல் வகையீ - னாறுதலை யிட்ட வந்நா லீந்த - மம்மை யழகு தொன்மை தோலே - விருந்தே யியையே புலனே யிழைபெனாஅப் - பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ - நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறுப்பென - வல்லிதற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.” செய்யுடான் - மாத்திரையும், எழுத்தியல்வகையும், அசைவகையும், யாத்தசீரும், அடியும், யாப்பும், மரபும், னுக்கும், தொடையும், நோக்கும், பாவும், அளவும், திணையும், கைகோளும், கூற்றுவகையும், கேட்போரும், களனும், காலவகையும், பயனும், மெய்ப்பாடும், எச்சவகையும், முன்னமும், பொருளும், துறைவகையும், மாட்டும், வண்ணமு மென்னு மிருபத்தா றுறுப்புக்களும், மற்ற அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயையு, புலன், இழைபென்னு மென்வகை வனப்புறுப்பும், உடைத்தாய் நடப்பதாம்.

மாத்திரையென்பது— எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகளை விராய்ச் செய்யுள் செய்யு மளவு. அது “மாத்திரை யளவும்” என மேற்கிளந் தோதுமாறுபற்றி யுணரப்படும். எழுத்தியல்வகையென்பது— மேற்கூறிய வெழுத்துக்களைச் செய்யுட்டேறப் வியற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு. அசைவகையென்பது— அவ்வெழுத்தியல்வகையா வியற்றப்படும் அசைக்கூறுபாடு. அவை இயலசையு முறியசையுமென விரண்டாம். ஓயற்கையா வியறலின் இயலசையெனவும், அவை செய்யுந் தொழில் செய்தற்குரியவாகலான் உரியசையெனவும், காரணப்பெயராயின. யாத்தசீரென்றது— பொருள் பலபடத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீரென்றவாறு. எனவே, அசை பலதொடர்ந்து சீராங்கதால் அவ்வசையுந் தத்தம் வகையாற் பொருள்பெற்று நின்றனும் அவ்வாறன்றிச் சீர்முழுது மொருசொல்லாங்கா லசை பொருள்பெறுது நின்றனும் மடங்கின. தே மாவென்று அசை வேறுபொருள் பெற்றன. சாத்தனென்று பொருள் வேறுபடாது நின்ற வசையாற் சீர் யாத்து நின்றது. அடியென்பது— அச்சீரிரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவதோ ருறுப்பு. யாப்பென்பது— அவ்வழுவதோறும் பொருள்பெறச் செய்வதோர் செய்கை. மரபென்பது— காலமு மிடனும்பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலுந் திரிந்தவற்றிற் தேற்ப வழப்பட்டாமைச் செய்வதோர் முறைமை. மற்றுச் சொல்லோத்தினுட் கூறிய மரபிற்கு முடியியது

ஞரைப்பனவற்றிற்கு மிதற்கும் வேற்றுமை யென்னையெனின்,— இது செய்யுட்கே யுரி தது; அவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவென்பது. துக்கென்பது— பாக்க னைத் துணித்து நிறுத்தல். தொடைவகையென்பது— தொடைப்பகுதி பலவுமென்ற வாகு. அவை வரையறையுடையனவும் வரையறையிலலனவுமென விருவகைய. இப் பகுதியெல்லா மடியாற் கோடலின், அடிக்கு மிஃதொக்கும். நோக்கென்பது— மாத் திரை முதலாகிய வுறுப்புக்களைக் கேட்போர்க்கு நோக்குப்படச் செய்தல். பாவென் பது— சேட்புலத்திருந்தக்காலு மொருவ னெழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாட மோதுங்சால் அவன் சொல்கின்ற செய்யுளை விகற்பித் தின்னசெய்யுளென் னுணர்தற் கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோ ரோசை. அளவியலென்பது— அப்பா வஸூ யறை. தீனையென்பது— அகம்புறமென் றறியச்செய்தல். கைகோளென்பது— அவ் வத்தினையொழுக்க விகற்ப மறியச்செய்தல். அது களவுந் கற்புமென் றிரண்டாம். கூற்றுவகையென்பது— அச்செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்கின்ற ரின்னொரென வுணர்வித்தல். கேட்போரென்றது— இன்னார்க்குச் சொல்கின்ற திதுவெனத் தெரித் தல். களெனென்பது— முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலா யினவு முணரச்செய்தல். மற்றுத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையுமாம். காலவகை யென்பது— பெரும்பொழுது சிறுபொழுதென்னும் காலப்பகுதி முதலாயின. பயனெ ன்பது— சொல்லிய பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச்செய்தல். மெய்ப்பாடென் பது— சொற் கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல். எச்சவகையென்பது— சொல் லப்படா மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச் செய்தல். அது கூற்றினுந் குறிப்பினும் ஒரு தலின், வகையென்றார். முன்னமென்பது— உயர்ந்தோரு மிழிந்தோரு மொத்தோருந் தத்தம் வகையா னொப்பச் சொல்லுதற்குக் சருத்துப்படச் செய்தல். பொருளென் பது— புலவன் றுன் றோற்றிக்கொண்டு செய்வதோர் பொருண்மை. துறையகையென் பது— முதலுந் சருவு முறைபிறழ வந்தாலு மிஃதிதன்பாற்படுமென்று ஒருதுறைப் பறித்தற் கேதுவாகியதோர் கருவி யச்செய்யுட் குறாகச் செய்தல். அவையுப் பலவா தலின் வகையென்றார். மாட்டென்பது— பல்வேறு பரப்பிற்குரியது மன்றாயினு நின் றதெனுமி வந்ததனை பொரு தொடர்கொளீஇ முடித்துக்கொளச் செய்தல். வண்ண மென்பது— ஒருபாவின் கணிசமும் ஒசை விகற்பம். இவை யாப்பிற் கின்றியமையாத விலக்கணப் பகுதிகளாகலான் வேறு விதந்தோடானார்.

அம்மையென்பது— குணப்பெயர். அமைதிப்பட்டு நிற்கலி னம்மையென்றாயி ற்று. அழகு— திரிசொற் பயிலாது செய்யுளின் பயின்றுவரு மொழிகளாற் சேறுத்துப் பொலிவுபட யாக்கும் பொருள் வனப்பு. அவையாவன,— நெரிந்தொகை முதலா கிய தொகை யெட்டுமென்றவாகு. தொன்மை யிலக்கணந் தமிழின் நெய்வப்பழமை மரபியலு ஞ்ஞரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க. தோல்— இழுமென்மொழியா னறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பச் செய்யுஞ் செய்யுளும் ஆசிரியப்பா ட்டா னொருகதைமேற் றெடுக்கப்படுஞ் செய்யுளுமாம். அவை செய்ததாலத்துள்ள காரணப்பட்டில. பிற்காலத் தவ்வாறு வந்தன சிந்தாமணி முதலியன. விருந்து— புதி தாகத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைச் செய்யுள். இயைபு— ஞ்ணநமனயரவழமுள வென் னும் பதினொரு புள்ளியீற்றினு ளொன்றனை விறுதியாகக்கொண்டு பொருட்டொடராக வுஞ் சொற்றொடராகவுஞ் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை சேத்தலைச்சாத்தனாராற் செய்யப் பட்ட மணிமேகலையுந் கொங்கவெளாராற் செய்யப்பட்ட சிலப்பதிகாரமும் போல்வன.

அவை எனகரவீற்றான் இற்றன. புலன் - சேரிமொழியாற் செவ்விதாகக் கூறி யாராய்ந்து காணுமைப் பொருட்டொடரானே தொடுத்துச் செய்யுஞ் செய்யுள். அவை விளக்கத் தார் கூத்தமுதலாகிய நாடகச்செய்யுளாகிய வெண்ணிறைச் செய்யுள் போல்வன. இழைபு - வல்லெழுத்துப் பயிலாது இருசீரடிமுதலாக வெழுசீரடியளவும் வந்த வடியைந்தனையு மொப்பித்து நெட்டெழுத்து மந்நெட்டெழுத்துப்போ லோசையெழு மெல் லெழுத்தும் லகார ளகாரங் ளுமுடைய சொல்லானே சேரிமொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து தேர்தல் வேண்டாது பொருள்பட்டுச் செல்லச் செய்யுஞ் செய்யுள். அவையா வன— எவியும் பரிபாடலும் போலும் இசைப்பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்தன ஓவன்பது.

மரபியல்— “மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பிற் - பார்ப்பும் பறமுங் குட்டியுங் குருளையுங் - என்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென் - ரென்பதும் குழவியோ டிளமைப் பெயரே.” மரபென்ற பொருண்மை பெண்ணையெனின்,— கிளவியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத் தோதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுண் மரபென்று வரையறுத் தோதப்பட்டனவு மன்றி, இருதிணைப் பொருட்குணனுடைய இளமையு மாண்மையும் பெண்மையும் பற்றிய வரலாற்று முறைமையும், உயர்திணை நான் குசாதியும் பற்றிய மரபும், அஃறிணைப் புல்லு மரணும் பற்றிய மரபும், அவை பற்றிவரும் உலகியன்மரபும், தூன் மரபுமென இவைவெல்லா மரபெனப் பங்மென்பது. மற்றுப் பொருள்களின் இளமை பற்றிவரு மரபுகூறினர் மூப்புப்பற்றிவரு மரபு கூறரோவெனின்,— அது வரையறை யின்மையிற் கூறரென்பது. மற்று மேலையோத்தினேடு இவ்வோத்திடை இயைபெண் னையெனின்,— முன்னர் வழக்கிலக்கணங் கூறி அதன்பின் செய்யுளிலக்கணஞ் செய்யுளி யலுட் கூறினர். அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபு ஈனங்க் கூறினமையின் இது செய்யுளியலோடு இயைபுபுடைத்தாயிற்று. மற்று வழக்கிலக்கணஞ் செய்யுட்கும் பொது வாசலின், இங்ஙன மிரண்டற்கும் பொதுவாகிய மரபினையுஞ் செய்யுளியலின் மூன்மை க்கவெனின்,— அவ்வாறு வழக்குஞ் செய்யுளுமென்னும் இரண்நிமல்லாத தூலிற் கும் ஈண்டு மரபு கூறினமையின், இது செய்யுளியலின்பின் வைக்கப்பட்டது. இவற்றையெல்லா மேல் வரையறுத்து இன்னபொருட்கு இன்னபெயர் உரித்தென்பது சொல்லு வர். மாற்றருஞ் சிறப்பினைன்றதனானே இவை ஒருதலையாகத் தத்தமரபிற் பிறழாமற் செய்யுள் செய்யப்படுமென்பதூஉம், ஈனங்க் கூறாதனவாயின் வழக்கொடுபட்ட மரபு பிறழினுஞ் செய்யு ளின்பம் படின அவ்வாறு செய்கவென்பதூஉம், கூறியவாறாயிற்று.

பன்னிருபடல முதலியன.

பன்னிருபடலம் அருந்தவக்கொள்கை அகத்தியமுனிவர் மாணுக்கரான தோல் காப்பியமுனிவர் முதலிய பன்னிருவரானு மியற்றப்பட்டனொரு புறப்பொரு ளிலக் கணதூல். இந்நூல் புறப்பொரு ளிலக்கணத்தினை வெட்சிப்படல முதலிய பன்னிருபட லங்களாகப் பகுத்தோதுதலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. இந்நூல் அகத்தியர் தொல்காப்பி யங்களில் அகம் புறமெனப் பகுத்த பொருளிலக்கணங்களைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி, அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென நான்காகப் பகுத்துப் புறப்பொருளினை மிக விரித்தோதும். இயற்கைநிலமான குறிஞ்சி முல்லை மருத ரெய்தலும், செயற்கைநில மான பாளையுமென்னு மைந்து மகமாம். கைக்கிளை பெருந்திணையென்னு மிரண்டு மவற்றின் புறமாயினையாந்து நிசுழ்தலி னகப்புறமாம். “மக்க ணுதலிய வசனைந் கிணையுந்

சுட்டி யொருவர்ப் பெயர் ஓளப் பெறார்” என் றகத்தினையிலு ளோததலின், அவ் வாறு பாகுபாடு செய்தல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுக்கு முடம்பாடேயாயிற்று. என்னை? ஐந்தினையினை மகமெனவே யொழிந்த கைக்கிளையும் பெருந்தினையு மவற் தின் புறமா யகப்புறமாமென்பது தானே போதருதலினென்க. இனி அகத்திணைக்கண் முதல் கரு வுரிப்பொருள் கூறிய குறிஞ்சி மூலம் மருத நெய்த லென்பனவற்றிற்கு வெட்சி வஞ்சி யுழிஞை தும்பையென்பன அவ்விலக்கணங்களோ டொருபுடை யொப்பு மைபற்றிச் சார்புடையனவாய்ப் புறமாய் நிகழ்தலிற் புறமாம். இனித் தமக்கென நில னுடையவாகிய குறிஞ்சி மூலம் மருத நெய்தல்களைச் சார்ந்து நிகழு நிலனில்லாப் பாலை பெருந்திணை கைக்கிளை யென்பனவற்றிற்கு வாகையுங் காஞ்சியும் பாடாண்டிணை யும் பெற்ற விலக்கணத்தோ டொருபுடை யொப்புமைபற்றிச் சார்புடையவாய் நிகழ்த லின், புறப்புறமாம். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், சித்தார்த்தசைவாசாரியர் “அகச்சமயம் புறச்சமய” மென விரண்டாகப் பகுத்தனவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி, “அகச் சமயம், அகப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், புறப்புறச்சமய” மென நான்காகப் பகுத்து, அவ்வாறு பகுத்தன் மரபாதற்குப் பன்னிருபடலத்திற் பொருளியல்பினை, அகம், அகப் புறம், புறம், புறப்புறமென் றிங்ஙன நான்காகப் பகுத்தோதியவாற்றினையே தமக்கு அடிப் பாடாகக் காட்டியருளினார்.

இனி நச்சினார்க்கினியர் “கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய் - முற் படக் கிளந்த வெழுதினை யென்ப” என்னு மகத்தினையிற் சூத்திரத்து “முற்படக் கிளந்த” வென வெடுத்தலோசையாற் கூறவே பிற்படக் கிளந்த வெழுதினை யுள வாயின: அவை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை யென வரும். ஒழிந்தோர் பன்னிரண் டென்றாராதலின் புறத்திணை யேழென்ற தென் னையெனின், — அகங்கை யிரண்டிடையார்க்குப் புறங்கை நான்காகாது இரண்டாய வாறுபோல அகத்திணை யேழற்குப் புறத்திணை யேழென்றலே பொருத்த முடைத்தாயிற்று. எனவே, அகத்திணைக்குப் புறத்திணை அவ்வநிலத்து மக்கள் வகையாற் பிறந்த செய்கை வேற்றுமையாதலின், ஒன்று ஒன்றற்கு இன்றியமையாதவா ராயிற்று. கரந்தை அவ்வேழற்கும் பொதுவாகிய திணைவழுவாதலின் வேறு திணையாகாது” எ-ம், “வேந்தவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவி - னூதந் தோம்பன் மேவற் றாகும்” என்னும் புறத்தினையிற் சூத்திரத்து “அடித்துக்கோடலு மீட்டுக்கோடலும் வெட்சி யாயின; மீட்டல் கரந்தையென்பராலெனின், — அதனையும் இச்சூத்திரத்தானும் வரு கின்ற சூத்திரத்தானும் வெட்சியென்றே ஆசிரியன் கொண்டான்; மீட்டலை வெட்சிக் கரந்தையென்பாரு முளா, மீட்டலைக் கரந்தையென்பார்க்கு அது திணையாயிற் குறிஞ்சிக்குப் புறனாகாமை யுணர்க” எ-ம், “காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே” என் னும் புறத்தினையிற் சூத்திரத்துக் “கைக்கிளை முதற் பெருந்திணை யிறுவா யேழையு மகமென்றலின், அவ்வகத்திற்கு இது புறனாவதன்றிப் புறப்புறமென்ற லாகாமை யுணர்க” எ-ம், கூறுமுசுத்தானே, அந்நகம் பகுத்தோதுதன் மரபுநிலை திரிபா மென்பர். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் “அகம் புறமென்ப பகுத்தனவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடு நோக்கி அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறமென நான்காகப் பகுத்தலும், வெட்சித்திணை உழிஞைத்திணைகளின் மறுதலை வினையை வீற்றுவினையாதலும் வேற்றுப்புச் சூடுதலுமாகிய வேறுபாடுபற்றி வேறு திணையாக வைத்தெண்ணுதலும், இன்னோன்ன பிறவும் பொருண்முடிபு வேறுபாடாமையின் மரபுநிலை திரியாவாயின்”.

என்றும், இஃதறியார் “தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமும் தம்முண் முரணுவனவாகக் கருதி அவற்று னொருநூலையேபற்றி மற்றொன்றனை யிகழ்வார்” என்றும், பாயிர விருத்தியினுஞ் சிவஞானமாபாடியத்தும் யாப்புறுத்தோதினார்.

இனிப் பல்காப்பியம் பல்காயம் காக்கைபாடினியமென்பன பல்காப்பியனார் முதலியோரார் செய்யப்பட்ட யாப்பிலக்கண நூல்கள். அற்றேல், தொல்காப்பியங் கிடப்பப் பல்காப்பியனார் முதலியோர் நூல் செய்த தெற்றுக்கெனின், அவரும் அவர் செய்த வெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளு மெல்லாஞ் செய்தலிற்; செய்யுளிலக்கண மகத்தியத்துப் பரந்துகிடந்ததனைத் தொல்காப்பியனார் சுருங்கச் செய்தலின், அறிதற் கருமைநோக்கிப் பகுத்துக் கூறினாரென்க.

இனிப் பெருநாரை பெருங்குருகு இசைநுணுக்க முதலிய இசைத்தமிழிலக் கண நூல்களும், முறுவல் சயந்தங் குணநூல் செய்யுற்றிய முதலிய நாடகத்தமிழிலக்கண நூல்களும், மாபுராணம் பூதபுராண மென்பனவு மேலை இயற்றமிழ் நூல்க டோன்றிய காலத்துத் தோன்றியன. இவற்றுட் பல இக்காலத்து வழங்கக் காணாமையி னிறந்தன போலும். இனிப் பஞ்சபாரதியம், இத்திரகாளியம், பஞ்சமரபு முதலிய விசைத்தமிழ் நூல்களும், கூத்துநூல், பரதம், தாளவகையோத்து, பரதசேனாபதியம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ்நூல் முதலிய நாடகத்தமிழ்நூல்களுங் கடைச்சங்கத்தின் பிறறை ஞான்று தோன்றியன வென்றறிக.

பிரயோகவிவோதூலார் “ஐத்திரநிறைந்த தொல்காப்பியன்” எனத் தொல்காப் பியப் பாயிரத்தின்கண் வருவின், தொல்காப்பியத்திற்கு ஐத்திர வியாகரண முதனூ லாம்” என்றார். இன்னும், அவர் “அகத்திய நிறைந்த தொல்காப்பியன்” என்னுமையா னும், “கடிநிலையிற்றே ஆசிரியற்க” எனப் பொதுப்பட வோதிபதல்லது பெயரெடுத் தோதாமையானும், அதற்கு அதுவே பொருளென்க” என்றுங் கூறினார். ஆசிரியர் சிவஞானையோகிகள் பாயிரவிருத்தியுள் “நூலெனப் பொதுப்படக் கூறுது நிலத்தொடு முந்துநூலென விசேடித்தலின், செந்தமிழ் தோன்றுங்காலத் துடன்றோன்றியநூல் அகத்திய மொன்றையாகலானும், ஏனை நூல்களெல்லாம் அகத்தியத்தின்வழித் தோன்றி னவையா மாகலானும், ஐத்திர நோக்கித் தொகுத்தாரெனின், தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக் கட்டுஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உபர்தினை அஃறினை முதலிய சொற்பாடுபாடுகளும், அகம் புறமென்னும் பொருட்பாடுபாடுகளும், குறிஞ்சி வெட்சி முதலிய திணைப்பாடுபாடுகளும், அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பாமுதலிய செய்யுளிலக்கணமும், இன்றோரென்ன பிறவும், வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும், இவையெல்லாம் தாமே படைத்துக் கொண்டு செய்தாரெனின், முந்துநூல் கண்டென்பதனோடு முரணுதலானும், முற்கா லத்து முதனூல் அகத்தியமென்பதனும் அதன்வழித்தாகிய தொல்காப்பியம் அதன் வழிநூலென்பதனும் துணியப்படும” என்று நிறுத்தியும், “தொல்காப்பியனார் அகத்தி யனாரோடு மாறுகோடலின் அகத்தியத்தொடு பிறழவும் பிற்காலத்து வீழ்த்தன சில முந்துநூல்கண்டு அவற்றின்வழி நூல் செய்தாரெனக் கொள்ளாமோவெனின்” என்று ஆசங்கித்து, “அஃது ஆன்றோர் வழக்கொடு மாறுகொள்வார் இக்காலத்துச் சொல்லி னும் அடிப்பட்ட சான்றோர் சொல்லாராகலிற் கொள்ளாம்” என்றும், “அல்லதுநங்

கடைச்சங்கத்தாருட் களவியற் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மசனார் நக்கீரர் இடைச் சங்கத்தார்க்குங் கடைச்சங்கத்தார்க்கு நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியமென் றுரைசெய் தாராகலின் இடைச்சங்கநாண்முதல் இன்றுகாறும் வழங்கிவருதலானும், அருந்தவக் கொள்கை அகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டு நூல்செய்தாராயின் இவ்வாறு நிலைபெற்று வழங்காதாகலானும், “கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்-தோயின் னுணர்ந்த ரெல்காப் பியன் - னுணை யின்றமி முறிந்தோர்க்குக் கடனே” எனவும், “வீங்குகட லுடுத்த விய ன்கண் ஞாலத்துத் - தாங்கா, நல்லிசைத் தமிழ்க்கு விளக்காகென - வானோ ரேத்தும் வாய்மொழிப் பல்புக - ழானுப் புலமை யகத்திய னென்னு - மருந்தவ முனிவ னுக்கிய முதனூல் - பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர் - நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பி யன்” எனவும், “மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத் - தென்மலை யிருந்த சீர்சான் முனிவரன் - நன்பாற் நென்றமிழ் தாவின் னுணர்ந்த - துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற் - பன்னிரு புலவரும்” எனவும், எல்லாவாசிரியரும் அகத்தியனுக்கு முதன் மாணக்க ராயினரென்பதுபற்றியே தொல்காப்பியனுக்குப் பெருமைகூறி. அகத்தி யமே தொல்காப்பியத்திற்கு முதனூலெனக் கூறினாராகலானும், அகத்தியனாரோடு முர ணிச் சபித்தராயின், அதுபற்றியே பெருமை கூறத்தரும் அவ்வா ரோராசிரியருங் கூற மையானும், அது வேதவழக்கொடு மான்கோர்வழக்கொடு மாறுகொள்வார் கூற்றே யாம்” என்றும், “அற்றேல் அகத்திய நிறைந்த தொல்காப்பியனென்னு ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனென்ற தென்னையெனின்” என்று ஆசாங்கித்து, “அகத்திய நிறைந்தமை எல்லாராலுந் தெளியப்பட்டமையின் வடமொழியிலும் வல்லையினு னென்பது விளக்கிய அந்நனங் கூறினார்” என்றும், “இவ்வாறன்றி ஐந்திரத்தின்வழித் தோன்றிய நூலென்பது விளக்கிய ‘ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியன்’ என்ற ரென் பாரை ஐந்திர நிறைந்த தொல்காப்பியனெனவே ஐந்திர முதனூலென்ப தமைந் திருப்பவ முத்துநூல் கண்டெனக் கூறிய தெற்றுக்கு” என்றும், மறுத்துப் போந் தார். அதுனல், பிரயோகவிவேகநூலார் அக்கொள்கை வெறும் போலியேயாமென்பது துணிக. நச்சினார்க்கினியர்க்கும் இதுவே துணிபாதன் மரபியலில் “வினையி னீங்கி விளங்கிய வறியின் - முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்” என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு இவ்வனங் கடாவிடகனான் அவர் விளங்க விரித்துரைக்குமாறுபற்றி யுணர்க.

அற்றேல், நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையில் தொல்காப் பியனார் தம்மாசிரியர் அகத்தியனாரோடு மாறுகொண்டு அவர்தம்மைச் சபித்தாரெ ன்று கூறியதென்னையெனின், அவர், தொல்காப்பியனார், தம்மாசிரியராகிய அகத்திய னார்பான் முதலாய வன்புவுழிபாட்டிற் றலைநின்று கலைகள் நிரம்பக் கற்றுப் பன்னிரு வருட் டலைவராயினரென்றும், தம்மாசிரியர் செய்த தமிழ் முதனூலாகிய அகத்தியத் தின்வழித்தாகத் தொல்காப்பியமென்னும் இலக்கணநூல் செய்தாரென்றும், பின்னர் மரபியலகத்து உரைவகுத்தாராகலின், நிறம்மதங்காட்டிக் கிளைதல் வேண்டி அந்நனங் கூறினாரென்று கொள்க.

இனி அது வேதவழக்கொடும் ஆன்றோர்வழக்கொடு மாறுகொளுந் சிலர் அந்ந னங் கட்டி நடத்திய போலியுரையென்று சிவஞானயோகிகள் நியாயவலியுரையாற் களை ந்து ஒதுக்கின்றாகவும், பதிப்புரைகாதர் அப்பொய்யுரை தம்பதிப்புரைக்குப் பொருந் தும் புரையென்று போலும் அதனுடையித்துப் போற்றி அதுகொண்டு அகத்தியத்

திற்குச் சிறுமையும் தொல்காப்பியத்திற்குப் பெருமையும் பேசிப் புரையாட்டயார் தார். அவர் அப்பதிப்புரை, அகத்தியம் எல்லாநலமும் ஒருங்கெய்திச் சிறக்கும் இறை நூலொக்கு முத்தமிழ் முதனூலெனவும், தொல்காப்பியம் அதன் வழித்தாகத்தோன்றி நடைபெறும் வழிநூலெனவும், அது வேதவழக்கொடும் ஆன்றோர்வழக்கொடும் பொருந்தி இயலும் பட்டாங்கு வரலாற்றெனவும், மேலே நிறுத்திப்போந்த வலியுரைகளின் முன்னர் ஒருசிறுவரையேனு நின்றலாற்றது தூர ஒதுங்கி மாயுமென்பது சுற்றரெல்லார் தெற்றென வுணர்வர். அதுகிடக்க. அவர் “தொல்காப்பியர் இட்டசாபத்தின் வலியினால் அகத்தியம் இறந்துபட்டது” என்று புதுவதாசவும் ஒன்று கற்பித்துப் புரையாட்டயார்தார். அது புதுவதாதல் எதனாலெனின், தொல்காப்பியனார் அகத்திடனரைச் “சுவர்க்கம் புகாப்பிர்” என எதிர் சபித்தனரென வேதவழக்கொடு மாறுகோளுறுவார் ஆண்டுக் கூறினாராக, அவர் அறிவே ஒளித்துத் தொல்காப்பியர் அகத்தியம் இறந்துபடக் கோபயிக்குச் சாபமொன் றிட்டனரென்று ஒன்று கட்டியுரைத்தார்; அதனாலென்க. அவர் தாம் அங்ஙனம் புதுவதாகக் கட்டிக் கூறிய பதிப்புரைக்கட் குற்றம் வருதல்சண்டு அது பரிசரிக்கவேண்ணி, “ஆசாரியர் வழிபாட்டிற் குறைவில்லாத திரண நூமாக்கினி அவ்வாறு சபிக்கற்பாலரோ” என்று வினாநிழத்தி, “அதுவன்றே அவர் ஆசிரியரைச் சபிக்காது அவர்செய்த நூலைச் சபித்ததென்க” என்றும், “சிவ்வரது சாபத்தினை ஆசாரியர் தடுக்கும் வன்மையிலரோ” என்று தடை நிகழ்த்திக், “கடவுளர் இருடிகள் சாபத்தினைத் தடுக்கும் வன்மையிலரெனின்,—இது கடாவன்மென்று மறுக்க” என்றும், சில போலியாகவிடுத்துச் சாலவுந் தம் புல்லறிவு நிலையிட்டனர். ஆசிரியர் வழிபாட்டிற் றலையின்ற தொல்காப்பியனார் குரவர்ப்பேணமை நன்றிகோறலென னும் உய்தியில் குற்றங்க பட்செய்துமென்றஞ்சி அகத்தியனரைச் சபித்தல் செய்பாராயினரென்று அறிவுதோன்றி அறங்கரைந்தார், பின்னாற் துரபிமானமீனாந்து அறிவுகொன்று “அதுவன்றே அவர் ஆசிரியரைச் சபித்தாது அவர்செய்த நூலைச் சபித்தனர்” என்று மறங்கரைந்தது, சிறுமடார்க்கு நகையினை நிறுத்துமென்க. இது தானெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோளைச் சாதிக்கமாட்டாமல் அதற்குக் கேடுவரப்பேசுதலென னு நிக்கிரகத்தானமென்க. இனி அகத்தியத்தினைச் சபித்தலும் அகத்தியனரைச் சபித்தலொப்பத் தொல்காப்பியனார்க்குக் குரவர்ப்பேணமையு நன்றிகோறலுமாடி. என்னே? “ஈசுவரவாக்கியமாகிய வேதசிவாகம நின்றை ஈசுவரநின்றை யொப்பத்தோ ரகிபாதகமாகும்” என்றும், “அரசனீதி நீதிநூலிந்தை அரசனின்றை யொப்பத்தோர் குற்றமாம்” என்றும், உண்மைநூல்க ளோதுதலினென்பது.

அவர் மாணக்கராகிய தொல்காப்பியனார் இட்ட சாபத்தினை ஆசிரியராகிய அசுத்தியனார் தடுக்கும் ஆற்றலாளராகாத தென்கொலோவென்று டொநிசுத்தி, இருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளர் தடுக்கு மாற்றலுடையராகாமையே கேட்டலின், அது கடாவன்மென்றார். அது மேற்கொண்டதனைச் சாதிக்கும் வியாத்தியுடைத்தாசாமையின் ஏதுப்போலியாம்; இருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளர் தடுக்கும் ஆற்றலுடைய ரல்லாதல் யாண்டும் பிறழாது ஒருநிலையாதல் செல்லாமையி னென்க. அவர் அறவரு மாணக்கருமாகிய தொல்காப்பியனார் அறவர்க்கு இறைவரும் ஆசிரியருமாகிய வகத்தியனரைச் சபிக்கவஞ்சி அவர் நூலைச் சபித்தாரென்று மேற்கொண்டார்; அதனைச் சாதிக்க அவராசிரிய வழிபாடாகும் அறஞ்சிதைத்தற் கஞ்சுதலை ஏதுவாக்கினார்; ஆசிரியர் நூலை

ச்சபித்தலும் ஆசிரியர்ச் சபித்தலொப்ப அவருக்குக் கேடுபயப்போர் மறமோயமென்று அவ்வேதவுக்குக் குற்றம்வந்துழி, அதனைவிட்டு, ஆசிரியர் மாணக்கர் சாபத்தினைக் கடக்கமாட்டாராயினமை பொருந்தமென்று முன்னதற்கு மாறுபப் பின்னொரு மேற்கோள் கூறினர். அதுனைச் சாதிக்க விருடிகள் சாபத்தினைக் கடவுளர் கடக்கு மாற்ற லுடையராகாமையென்று மியைபில் பிரிதோ ரேதுக்கூறினர். அவை மேற்கோளுக்கு மறுதலைப்பட்பேசுதல், மேற்கோளை விட்டுவிடுதல், பிரிதொரு மேற்கோளைக் கூறுதல், தான் கூறிய வேதவுக்குக் குற்றம்வந்துழி வேறொரற்றான் ஏதுக்கூறுத லென்னுந் தோல்வித்தானங்களாடலறிக. இனி அகத்தியனார் முனிவரும் தேவரும் வணங் கியேத்தற் தெய்வவாற்றல் பெரிதுடையராய் அவர்க்கெல்லார் தலைவராய் விளங்கும் பெருமையுடையராகலின், அவர் அருளியும் வெகுண்டுங் கூறு மறைமொழிகள் இறை வன் அங்ஙனங் கூறும் அருட்சாப மறைமொழிக ளொப்பத் தேவர் அசுரர் முனிவர் முதலாயினோர்க்கெல்லாம் ஆக்கக்கேடுகளைத் தப்பாது பயக்கு மாற்றலுடையனவாம். தேவர் முனிவர் முதலியோர் அவர்தம்மை வெகுண்டு கூறுஞ் சாபவுரைகள் காமனை ங்களை கண்ணுதலிற்றைவனெதிர் வெந்து பொடியாய் அழிந்தமைபோல அவரெதிர் சத்திகெட்டழியும். அதுவேயுமன்றிக் காமன் அவ்வவிர்சடைக்கடவுள் அழல்விழிக்கிலக் காய் வெந்து பொடியாயினதுபோல அவரும் அகத்தியனார் சாபமறைமொழிக் கிலக்காய் ஆற்றல் சிதைந்து உப்திபெறுது செடுவரென்றுந் துணிக. இவையெல்லாம் ஆய்ந்து துணிந்தன்றே சிவஞானயோகிகள் “அது வேதவழக்கோடும் ஆன்றோர்வழக்கோடும் மாறுகொள்வார் கூற்றையாமென்று மறுக்க” என்று பாயிரவிருத்தியில் அங்ஙனம் ஆணைகூறுவராயினதுமென்று கடைப்பிடிச்சு. மறைமுதற்பொருளான கறைமிடற் றிறைவன் நிறுத்திய வைதிகைசைவ மெய்நெறிவந்த தெய்வப்பெற்றியாளர் தாரதம் மிய வரலாறு நல்லாசிரியரை வழிபட்டு நன்றுணரப்பெறுமையால் அவர் இவ்வாறெல் லாம் படைத்துக்கொண்டு கூறிப் பழிமலைந்தாரென்றொழிக.

இனித் தொல்காப்பியனார் இயற்றமிழ் வழக்குநூல்போல அவரோடு ஒருசாலை மாணக்கர்களாகிய மந்தைப் பதினொருவர் நூல்கள் இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சி க்கு நூல்களாகாதவா நென்னையெனின்,—அவை இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சி க்கு நூலாகாவாயினவல்ல; நூலாயினவே. அஃதேல், அவ்வரலாறு நக்கிரனார் களவி யலுரையுட் சொல்லாததென்னையெனின்,— தொல்காப்பியனார் சொல்லவே அவையுந் கொள்ளப்படுமென்பதாபற்றி அவர் ஆண்டு அவை கிளந்தோதாராயினாரென்க. மற்றவை தம்முள்ளொன்றை இசைதனுண்கம் ஆண்டுக் கிளந்தோதியதுஉங் காண்க. தொல்கா ப்பியம் இடைச்சங்கத்தாருக்கு நூலாயினமை சொல்லப்படுதலால், அதுவும் அது போல வழிநூலாயின பிறவும், அக்காலத்தாக அதற்குச் சிறிது முன்னாகத் தோன்றி நடைபெறுவவாயினவென்றே துணிக. மற்றப் பதிப்புரைகாரர் தொல்காப்பியமுத லியன தலைச்சங்கத்தார் காலத்துக்கு முற்பட்டுத் தோன்றித் தலைச்சங்கவரங்கேறிப் பின்னர் இடைச்சங்கத்தாருக்கு நூலாயினவென்றும், தலைச்சங்கத்தில் தொல்காப்பியம் விளங்காமலுக்குக் காரணம் அகத்தியனார் மாறுகொள்ளென்றும், மொழிந்தார், தொல்காப் பிய முதலியன தலைச்சங்கமேறி நிலவினவேல், நக்கிரர் அவ்வரலாறு கிளந்து கூறுவ ராவர்; அவர் அவ்வாறு கூறுதொழிந்தமையானும், முக்குணங்உடந்து மிக்க செய் வப் பெற்றியுடையராகிய வகத்தியனார் மாறுகொண்டாரென்று அவருக்கு விருப்பு வெறு ப்புச் சிவகுணங் கூறுதல் குற்றமாய் முடிதலானும், அது பொருந்தாமை யுணர்க.

இன்னும், அவர் கூற்றுப் பொருளாயின், அகத்தியனார் மாறுகொண்டு தொல்காப்பியத்தினைத் தலைச்சங்கத்தில் விளங்கவொட்டாது விலக்குதற் குடம்பட்டிருந்தாரென்று அவர் சடைக்கடவுண் முருகவேள் என்பார்க்குப் பெரியதோ ரிழுக்குமாமென்க. இன்னும், அவர் கூற்றுப் பொருளாங்கால், தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்திலும் விளங்குமானின்று ஒதுங்கிற்றென்று மாம். என்னே? இடைச்சங்கத்திலும் அகத்தியனார் வீற்றிருந்தாராகலின், ஆண்டும் அது அவர் மாறுகோளும் விளக்கம் பெறுதாதல் வேண்டியனென்க. இவ்வாற்றால் அவர் கூற்று வேதவழக்கோடும் ஆன்றோர்வழக்கோடு மாறுபடும் பழியுரையேயாமன்றி நியாயவுரையாகாமை தெற்றெனவுணர்க.

அற்றேலிதாக; செந்தமிழ்மொழி தோன்றுங்காலத் துடன்றோன்றிற்றாய் அதற்குப் பேராசாரமாய் முச்சங்கத்து நிலவிப முந்நூலாகிய அகத்தியங் கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறறைஞான்று வழங்கற்பாடின்றி மறைநற்குக் காரணந்தான் யாதெனின்,— கூறுதும். அகத்தியம் பல்வாழ்நாளுஞ் சில்பினியும் பேரறிவு முடைய அக்காலத்தார் கற்றுப் பிறருடன் பயின்று அறிவு நிரப்புதற்பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட தொரு பெருநூலாதலின், சின்னனும், அவற்றுள்ளும் பல்பினியும், சிற்றறிவும் உடைய ராகிய இக்காலத்தார், தாம் அதனைக் கற்றலும் பலருடன் பயிற்றுஞ்செய்த கல்வி நிரப்புதன் முடியாதென்று கைவிட்டு அதன்வழிச் சுருங்கித்தோன்றிய தொல்காப்பியமுதலிய விலக்கனூல்களையே கைக்கொண்டு போற்றிப் பயில்வாராயினமையின், அது எடுத்தெழுதிப் படித்துப் பயில்வாரின்றி வைகரிவடிவிற்பிர்ந்து மந்திமைவடிவுநேர்ந்து பைசந்திவடிவிற்குகிப் பரமயோகிகட்கே புலனுந் குரிய சுந்தரகுக்குமநாதமா யொடுங்கிற்றென்க. அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயில்வார் கைவிட்டமையால், வடமொழியின் மாமறையாகமச் சுருதிகளுள்ளும் அவற்றின் வழிநூல்களுள்ளும் காலந்தோறு மொடுங்கின பல. இன்னும், அவ்வாறு பாதுகாத்துப் பயில்வார் கைவிடுதலாற் றென்மொழியிற் றேவாரச்சுருதிகளுள்ளுந் தெய்வச் சங்கமீறிய நூல்களுள்ளும் காலந்தோறு மொடுங்கின பல. இவையெல்லாளு சாபத்தாலழிந்து மறைந்தசைவல்ல. இச்செந்நெறி தேர்ந்துகொள்ளமாட்டாது அகத்தியந் தொல்காப்பியனார் சாபத்தினால் அழிவுபட்டதென்று படைத்து மொழிந்தாரை அவையெல்லா மழிவுபடுத்தித் தேதுவாய்நின்ற சாபந்தாம் யாவையென்று கடாயினார்க்கு, விடை யாதோவென்க. இன்னும், அவர் தம்பதிப்புரையில் அகத்தியந் தொல்காப்பியத்தின்முன் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென்று சமூக்கொன்றுரைத்தார். அம்முதலிலும் வழிநூலு முறைநோர்நூலும் அரன் மகனும்போல வரமுதுவனவேயாமன்றி முரணுவனவல்ல. இனி முந்நூலான வகத்தியம் வழிநூலாகிய தொல்காப்பியத்தின்முன்னர் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென்றல் அரன்மகன்முன் அரன் விளங்கமாட்டாது தாழ்வுற்றதென என்பதனோடொத்துச் சிறுமகார்க்கு நகையினை நிகழ்த்துவதோர் சமூக்குரையே யாமன்றி வழக்குரையாகாதென்க.

கடைச்சங்கம்.

இனிக் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமேதாவியரும், சேந்தம்பூதனாரும், அறிவுடையானாரும், பெருங்குன்றுர்ச்சிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரையாசிரியர் நல்லந்துவனாரும், மருதனிளநாகனாரும், கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரருமென வித்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவருள்ளிட்டு நானாறு நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினார். அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானாறும், குறுந்

தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தும், நூற்றைம்பதகலியும், எழுபது பரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், பேரிசையும், சிற்றிசையுமென்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்குநூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமும். அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத் தெண்ணூற் றைம்பதிற்றியாண்டு. அவர்களைச் சங்கம் இரீஇயினார் கடல்கொள்ளப்பட்டிப் போந்திருந்த முடத்திருமாதன் முதலாக உச்சிரப் பெருவழுதி யீரக நாற்பத்தொன்பதின்மர். அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது உத்தரமதுரை. அவருட் கவியரங்கேறினார் மூவர் பாண்டியர்.

அற்றே லஃதங்கனமாக; இடைச்சங்கத்தார் தமிழாராய்ச்சிக்கு நூல்களாகி நிலவிய தொல்காப்பிய மாபுராணம் பூதபுராணம் இசைநுணுக்க மென்பனவற்றுட டொல்காப்பியம் இடைச்சங்கமுத லின்றுகாறு முளநாய் நிலைபெற, மாபுராணம் பூத புராணம் இசைநுணுக்க மென்பன மறைதற்குக் காரணமென்னையெனின்,— அவையும் பார்த்துபட்ட பொருண்மையவாய்ச் சிலவாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவின் மக்கட் குபகா ரப்படைமையின் அவர் தம்மாற் கைவிடப்பட்டு மறைந்தன வென்க.

இனி “எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப” எனவும், “சுத்தமுஞ் சோதிட மும்” எனவும், இயற்றமிழோடு சிறந்தெடுத்தெண்ணப்படுஞ் சோதிடமுதலிய பிறகலை களு முளவாக மும்மைச் சங்கத் தமிழாசிரியர்களும் பிறரும் இயலிசைநாடகமென்னு மிம்மூன்றனையுடே விதந்து ஆராய்ந்துகொண்ட தென்னையோவெனின்,— சோதிட முத லிய பிறகலைகளெல்லாம் ஆரியத்தினுற் தமிழினும் ஏனைமொழிகளினும் வேறுபாடின்றி ஒப்பரிசுத்தலின் அவற்றை வேறு விதிக்கவேண்டாமையானும், இயலிசைநாடக மென்னு மூன்றுத் தமிழ்நிலத்துச் சில வேறுபாடுடைமையின் அவற்றை வேறு விதிக்கவேண்டி தலானும், அது பற்றி அகத்தியனார்முதலிய முத்தமிழ்ச்சங்கவாசிரியர்களும் பிறரும் இம்மூன்றுமே விதந்தெடுத்த தாராய்வாராயினர். அதனால் அஃது ஒக்கு முறைமைத் தென்றுணர்க.

அற்றேலஃதாக; தலைச்சங்க மிடைச்சங்கங் கடைச்சங்கமென்னு முச்சங்கத் தாரு முறையே நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றியாண்டிம், மூவாயிரத் தெழுநூற்றி யாண்டிம், ஆயிரத் தெண்ணூற்றியாண்டுச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் என்றும், அகத்தியம் அம்முச்சங்கத்தார்க்கு நூலாயிற்றென்றும், தமிழாசிரியர் கூறுமுறைகள் மலைவுடை, ^{மலையுடை} ~~தந்தம்~~ எனனை? பாணினிய மாபாரதத்துட்போந்த உதிட்டிரன் பீமன் அருச்சுனன் வாசுதேவன் முதலிய பெயர்கட்கு இயன்முடிபு கூறி அம்மாபாரதத்தின் பின்னதாத் லறியப்படுதலின், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத் - தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லெற்றுப் பாக” ரெனக் காஞ்சிப்புராணத்துட் கூறுமுறையானே அகத்தியம் அப்பாணினியத்தின்பிற் றேன்றிய தென்பது இனிது பெறப்படுதலின், எனின்,— சிவபிரான் ஆதிக்கட் டம்பாற் றேற்றமுற்று நடைபெறுந் தெய்வத் தொன் மொழியான தமிழிலக்கணம் ஆசிரியர் அகத்தியனார்க்குச் செவியறிவுறுத்தருளிய வர லாறு கார்தபுராணத் துபதேசகாண்டத்தினும், கார்தபுராணத்துக் காளிகாண்டத் துக் காஞ்சிமான்மியத்தினும், கார்தபுராணத் தகத்தியகாண்டமென்னும் ஆலவாய்மான் மியத்தினும், வேறு வேறு ஒதப்படுதலானும், சிவபிரானேயன்றி அறுமுகக்கடவுளும் அகத்தியனார்க்குத் தமிழிலக்கணஞ் செவியறிவுறுத்தருளினாரென்று ஆண்டாண்டுக் கேட்

கப்பரிம். அவைகள் ஓர் காலத்தன வாழலன்றிப் பலகாலத்தனவாத நென்னிதற் றுணி யப்பரிம். படவே, அகத்தியத்தோற்றம் பாணியீயத்தின் முற்பட்டதுமாம்; மற்றதன் பிற்பட்டதுமாம். இஃ தென்சொல்லியவாரோ வெனின்,— பலவாராகப் போதரு மக த்தியத் தோற்றவரலாற்றுள், “வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணை யாத்-தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துள் - குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லெற்றுப் பாகர்” என்று காஞ்சிமான்மியத் தோதப்பட்ட அகத்திய வரலாறு இறுதிக்கண்ணதாகலின், அதுபற்றி அகத்தியமுதனூல் அக்காலத்திற்குளே யுதித்ததென்று கொண்டு அவ்வகத்திய முத்தமிழ் முதனூலின் ரென்மை வரலாறு பிர ஞானமாதல் யாங்ஙனமென்றெழித் தாசங்கித்தல் பொருந்தாதென்றவாறு மென்க.

அற்றே லஃதங்ஙனமாக; சிவபிரான் அறுமுகக்கடவுண் முற்றியுடைய வொரு தனி முதல்வர். அகத்தியனாரோ தவத்தான் மனந் தூயராய் முக்குணங்களையுங் கட ர்தவ் வினைவரலாற் பெற்றுடைய மாமுனிவர். அப்பெற்றியுடைய வினைவர் இப்பெ ற்றியுடைய அகத்தியனுக்குத் தமிழிலக்கணம் ஓர்காலத் தொருமுறையானன்றிப் பல காலத்துப் பன்முறையாற் செவியறிவுறுத்த அமர்ந்தவா நென்னையெனின்,— தமிழ் வழக்குக் காலந்தோறும் வேறுபடுதலின், முற்காலத்து வழங்கி வீழ்ந்த தமிழ் வழக்கைக் களைந்து, பிற்காலத்து வேறுபடப் பிறந்த தமிழ்வழக்கைத் தழுவி வழக்கு நெறிப்படுத்தல் வேண்டி, அவ்வினைவர் அகத்தியனுக்குத் தமிழிபல் அங்ஙனங் கால வேறுபாட்டாற் பலமுறை செவியறிவுறுத்தியருள வமர்ந்தா ராகலின், அது குற்றமாகா தென்ச. ஆசிரியரெல்லாம் “இறந்தது விலக்க லெதிரது போற்ற” லென்னும் உத்தியும், “பழையன கழிதலும் புதியன புத்தலும் வருவல கால வகையி னானே” என்னு ஞாற்புறனடை யும், தான்மரபாகக் கொண்டு ஒதுமாதும் இதற் குறு சான்றாத லறிக. இனி நங்கிபெரு மான் முதலிய கணர்களும், அயன் முசுவிய தேவர்களும், சனற்குமாரன் முதலிய முனிவர்களும், சிவபிரான்பாற் றத்துவபோதம் ஒருமுறையா னன்றிப் பன்முறை யானுஞ் செவியறிவுறுத்தப்பட்டு ஐயந்ங்கி மெய்யுணர்ந்தாரென்று புராணங்களில் ஆண்டாண்டுக் கேட்கப்படுதலின், கால வேறுபாடுபற்றி வீழ்ந்தும் பிழ்ந்தும் வருந் தமிழ் வழக்குக்களை, ஆய்ந்து களைந்து தழுவி வழக்குவழிப்படுத்தல் வேண்டி, அவ்வினைவர் பால் அகத்தியனார் தமிழிலக்கண மவ்வாறு பன்முறைகொண்டிட்டு நக்கவாறேயாமென் பது.

இகளை மற்றோரற்றாறு நெறிப்படுத்தினரத்தும். பல்வாழ்நாளும் பணிதபு நோன்பும் அறிவுவலியுமுடைய முற்காலத்தார் நீடிருந்து ஆராய்ந்து தமிழ் வழக்குத் தேறி யுறுதிசூழிதற்பொருட்டு, அகத்தியனார் அருந்தவமிருந்து, இறையனாரருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத் தம்பெயரான் முத்தமிழிலக்கண முதுனூல் முத்தற்கண் விரித்தியற்றி யுபகரித்தருளினார். இது முதற்சங்கத்தின் முற்பட்டுப் போந்த வகத்தியவரலாறு. இடை க்காலத்தார் அம் முற்காலத்தகிற் குறைந்த வாழ்நாளும், குறைந்தநோன்பும், சிற்றறிவு முடையராயினமையின், அவர்பொருட்டு, அகத்தியனார் மறித்தும் அருந்தவமிருந்து, இறையனாரருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத், தம்பெயரான் இயற்றி வழங்குவித்த அம் முத்தமிழிலக்கண முதனூலைப் பின்னர்ச் சுருங்க யாத்து இயற்றி யுபகரித்தருளினார். இஃகிடைச்சங்க ஞான்று போந்த வகத்திய வரலாறு. பிற்காலத்தினர் அவ்விடைக்காலத் தகிற் குறைந்த வாழ்நாளு நோன்பும் அறிவு முடையராயினமையின், அவர்பொருட்டு

அகத்தியனார் மறித்து மருந்தவ மிருந்து இறையனா ரருளிய ஆறு கடைப்பிடித்துத், தம் பெயரான் வழங்குவித்த அம்முத்தமிழிலக்கண முதனூலைப் பின்னுஞ் சுருங்க யாத்திய ற்றி யுபகரித்தருளினார். இஃது கடைச்சஞான்று போந்த வகத்தியவரலாறு. இவற்றுள், இறுதிக்கண்ணது பாணினியத்தின் பிற்பட அங்ஙன நிகழ்ந்த வரலாறும். “ஏழியன் முறைய தெளிர்முக வேற்றுமை - வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென் - ரேதிய புலவனு முளனொரு வகையா-னிர்திர னெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்” என மொழி தரும் அகத்திய முதனூ லிவ்வுறுதியதாம். வடநூலாரும், “முற்காலத்திற் றைவ வியாகரணங்களு மாரிடவிடாகரணங்களும் பல வழங்கின. கலிகாலத்தின் மக்கட்கு ஆயுளு மறிவுந் குன்றுதலின், அவற்றினையெல்லாங் கற்று அறிவு நிரப்பமாட்டாது வடி. மொழியை வழுமலைகூர வழங்குவாராயினர். அது கண்ட பாணினிமுனிவ ரருந்தவமிரு ந்து சிவபிரான் நிருவருள் பெற்று அத்தைவ வாரிடவியாகரணங்களைச் சுருக்கி அட்டா த்தியாயி” என ஒரிலக்கணநூல் செய்தருளினார்” என்றுரைப்பாராதலின், யாங் கால பேதத்தொடு படுத்தோது மிவ்வரலாறு மற்றவரானு மொப்பப்பாலதேயா மென்பது. வடமொழி வியாகரணம் பலரார் காலத்திற் கேற்ப விரிந்துஞ் சுருங்கியு நடந்தது. தென்மொழி யிலக்கணம் உலகமெலாந் தொழுதேத்துங் குடமுனிவரான அகத்திய னாரொருவ ராணைவழியிற்றானே காலங்கட்கேற்ப விரிந்துஞ் சுருங்கியு நடந்தது. இது தம்முள் வேறுபாடு. அகத்திய மிங்ஙனங் காலத்திற்கேற்ப விரிந்துஞ் சுருங்கியு மாறி நடந்தமையாற் போலு மற்றது “பேரகத்தியம்” “சிற்றகத்தியம்” என அங் னனம் வழங்கப்படுவதாய தென்பது. அகத்தியங் காலபேதம்பற்றி யிவ்வாறு விரிந் துஞ் சுருங்கியு மாறி நடந்த முறையானே அவ்வாறு வழங்கப்பட்டமை தேறமாட்டா தார், பேரகத்தியஞ் சிற்றகத்தியம் வெவ்வே ரொருகாலத் தொருங்கு நிலவினவென்று தமக்கு வேண்டியவா ரேதி, வரலாற்றுமுறை திறம்பிநவர். இன்னும் விரிப்பிற் பெருகு மென்க.

கள விய ல்.

கடைச்சங்கத்தார் காலத்துப் பாண்டியனுடு பன்னிருயாண்டு வற்கடஞ்சென்றது. செல்லவே, பசிகடுகுதலும் பாண்டியன் சங்கப்புலவரெல்லாரையுங்கூவி, “வம்மின்! யான் உங்களைப் புறந்தரற்பாலனல்லேன்; என்றேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது; நீயிர் துமக்கறிந்தவாறு புர்து நாடு நாடாயினனான்று என்னையுள்ளி வம்மின்” என்றான். என, அரசுனை விடுத்த அவரெல்லாரும் போயினர். போயபின்னர்க் கணக்கின்றிப் பன் னீரியாண்டுகழிந்தது. கழிந்தபின்னர் நாடு மலிய மழைபெய்தது. பெய்தபின், பாண் டியன் இனி நாடு நாடாயிற்றாகலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்கவென்று சிங்கரரை எல்லாப்பக்கமும் போக்கினான். போயகிங்கரர் எழுத்ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டிக் கொணர்ந்தனர். பொருளதிகாரம் வல் லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேமென்று வந்தார். வர, அரசனும் புடையடக் கவன்று என்னை! எழுத்துஞ் சொல்லும் யாப்பு மாராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்ட ன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின், இவைபெற்றும் பெற்றிலேமெனச் சொல் லாரிற்ப, மதுரை யாலவாயில் அழனிநக்கடவுள் சிங்கிப்பான்: என்னை பாவம்! அரச சற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று; அதுதானு ஞானத்திடையதாகலான் யாமதனைத் தீர் க்கற்பாலம்” என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ்செய்து மூன்று செப்பிதழகத்தே முதிப், பீடத்தின் கீழிட்டான். இட்ட பிற்றைஞான்று, தேவர்குலம் வழிபடுவான்

தேவர்கோட்டத்தை எங்குந்துடைத்து, நீர் தெளித்துப், பூவிட்டுப், பீடத்தின்கீழ் என்று மலகிடான் அன்று தெய்வக்குறிப்பினான் அலகிடுவனென்று உள்ளங்குளிர அலகிட்டான். இட்டாற்கு அலகிடுனோம் இதம்போந்தன. போதரக்கொண்டிபோந்து நோக்கினாற்கு, வாய்ப்புடைத்தாயிற்றோர் பொருளதிகாரமாய்க் காட்டிற்று. காட்டப், பிராமணன் சிந்திப்பான்: “அரசன் பொருளதிகார மின்மையிற் கவல்கின்ற னென்பது கேட்டுச் செல்லாநின்ற துணர்ந்து நம்பெருமா னருளிச்செய்தா னாகும்” என்று. அவன் மன்னகம்புதுசாதே கோயிற்றலைக்கடைச்சென்று நின்று கடைகாப் பார்க்கு உணர்ந்தினான்; கடைகாப்பார் பாண்டியற்குணர்த்தினார்; பாண்டியன் புது சூகவென்று பிராமணனைக் கூவினான். கூவப், பிராமணன் சென்று புக்குக் காட்டினன். பாண்டியன் ஏற்றுக்கொண்டு நோக்கிப் “பொருளதிகாரம் இது, நம்பெருமான் நம திடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்தா னாதற்பாலது” என்று, அத்திசை நோக்கித் தொழுது கொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து, “நம்பெருமானத்திடுக்கண் கண்டு அருளிச்செய்த பொருளதிகார மிடுகைக் கொண்டுபோய்ப் பொருள் காண்மின்” என, அவர்கள் அத்திசைக்கொண்டுபோந்து கன்மாப்பலகை யேறியிருந்து ஆராய்வுழி, எல்லா ருந் தார்தா முரைத்த உரையே நல்லதென்று சிலநாளெல்லாஞ் சென்றன. செல்ல, நாம் இங்ஙனம் எத்துணை யுரைப்பினும் ஒருதலைப் படாது. நாம் அரசனுழைச் சென்று நமக்கோர் சாரணிகளைத் தரல்வேண்டுமென்று கொண்டுபோந்து அவனுற் பொருளெ னப்பட்டது பொருளாய் அன்மெனப்பட்டது அன்றாய் ஒழியக் காண்மென, எல்லாரு மொருபட்டிப் பாண்டியனுழைச் சென்றார். பாண்டிய னெதிர்பென்று “என்னை! நூலுக்குப் பொருள் கண்மரோ?” என்றான். அவர் “அது காணுமாறு எமக்கோர் கார ணிகளைத் தரல்வேண்டும்” எனப், “போமின்! நாமக்கோர் காரணிகளை எங்ஙன நாடுவேன்! நீயிர் நாம்பத்தொன்பதின்மராயிற்று. உமக்கு நிராவார் ஒருவர் இம்மையி னின்றே” என்று பாண்டியன் சொல்லினான். சங்கப்பலவர் போந்து கன்மாப்பலகை யில் ஏறியிருந்து, “அரசன் இது சொல்லினான்; காரணிகளைப் பெறுமாறு என்னை கொல்?” என்று சிந்திப்பழிச், “சூத்திரஞ்செய்தான் ஆலவாயில் அவிர்சடைக்கடவுள ன்றே; அவனையே காரணிகளைத் தரல்வேண்டுமென்று சென்று வரங்கிடத்தும்” என்று வரங்கிடந்தார். இடையாமத்து “இவ்வூர் உப்புரிசுபுருசுமார் மகனாவான் உருத்திரசன் மனென்பான், பைங்கண்ணன், புன்மயிரன், ஐயாட்டைப் பிராயுத்தான், ஒரு மூங்கைப் பிள்ளை யுளான்; அவனை அன்னெனன் நிகழாது கொண்டுபோந்து ஆசனமேலிரீஇக் கீழி ருந்து சூத்திரப்பொரு ளுரைத்தார், கண்ணீர் வார்த்து மெய்ம்மயிர் சிலிரீக்கும், மெய் யாயினவுரை கேட்டவிடத்து. மெய்யல்லாதவுரை கேட்டவிடத்து வாளாவிற்கும். அவன் குமாரதெய்வம்; அங்கோர் சாபத்தினுற் றேன்றினான்” என முக்காலிசைத்த குரல் எல்லார்க்கு முடன்பாடாயிற்று, எழுந்திருந்து தேவர்குலத்தை வலங்கொண்டு போந்து, உப்புரிசுபுருசுமாரனுழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, இவ்வார்த்தை யெல்லாஞ் சொல்லி, “ஐயனாவான், உருத்திரசன்மனைத் தரல்வேண்டும்” என்று வேண்டிக், கொடு போந்து, வெளியது உடஇ, வெண்பூசுக்குட்டி, வெண்சார்த்தணிந்து, கன்மாப்பலகை யேற் றிக் கீழிருந்து சூத்திரப்பொரு ளுரைத்தார். உருத்திரசன்மனாவான் எல்லாரு முறையே உரைக்கக் கேட்டு வாளாவிருந்து, மதுரை மருதனிளநாகனார் உரைத்தவிடத்துக் கண் ணீர் வார்த்து மெய்ம்மயிர் நிறுத்தினான்; பின்னர் கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரர் உரை த்தவிடத்துப் பதநொதுங் கண்ணீர் வார்த்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப விருந்தான். இருப்

பச், சங்கப்புலவ ரார்ப்பெடுத்து “மெய்யுரை பெற்றா மிந்நூற்கு” என்றார். அதனால், உப்புரிசுபுகிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மனுவான் செய்தது இந்நூற்கு உரையென் பாரு முளர். அவர் செய்தவர். மெய்யுரை கேட்டாரென்க. மதுரை ஆலவாயிற் பெரு மானபுகளார் செய்யப்பட்ட நூற்கு, நக்கிரனூரால் உரை கண்டு, குமாரசுவாமியார் கேட்கப்பட்டதென்க. களவியல் வந்தவாறும் அதற்கு மெய்யுரை கண்டவாறு மிவையாம். இனி உரை நடந்தவாறு சொல்லுதாம். மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரனார் தம்மகனார் கிரவியொற்றனார்க்கு அதனை யுரைத்தார்; அவர் தேனூர்கிழார்க்குரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனார்க்குரைத்தார்; அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க்குரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனார்க்குரைத்தார்; அவர் சொல்லூராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமாரனார்க்குரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க்குரைத்தார்; அவர் மாதளவனார் இளநாகனார்க்குரைத்தார்; அவர் முசிறியாசிரியர்க்குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றது உரை. இந்நூலுட் கூறிய முச்சங்க வரலாறு களவியன்முதலான் முகத்து நக்கிரனார் உரைத்து நிறுத்தியதென் றறிக.

அற்றே லஃதங்ஙனமாக; ஆசிரியர் அகத்தியனார் முதற்கண் முத்தமிழ்நூல் முதன்மைபெறச் செய்தனர். அதனால் அகத்தியமே தமிழ் முதனூலாய்ச் சிறந்தது. மற்று அகத்தியத்தின் பின்னர் ஆலவாயில் அவர்சடைக்கடவுள் செய்தருளிய களவிய தமிழ் முதனூலாகுமா நென்னையோவெனின்,— முற்காலத்தாகப் பிற்காலத்தாக வினையி ன்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவன் செய்தனவே முதனூலாம். அங்ஙனமாயினும், அம் முதல்வன் மன்னருளால் வினையின்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவரை அதிர்ஷ்டத் துச் செயப்படுவனவு முதனூல்களாம். அதனால், சிவபிரா ணுபதேசவழி வினையின்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவராகிய அகத்தியனாராற் செய்யப்பட்டநூல் முதனூலாயது. இது தனால், பிற்காலத்துப் பாண்டியன் பொருட்டுப் பெருமானபுகள் செய்த களவியல் வேதா கமம் போல்வதோர் முதனூலேயாமென் றுணர்க. மற்றின்னு மிதனானே, முதல்வன் உபதேசவருளால் வினையின்கி மெய்யுணராதார் முதன்மையாக நூல்கள் செய்யினும் அவை முதனூலாகாவென்பது தெனிக. மற்றிவைவெல்லாம் பெறுவித்தற்பொருட் டன்றே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின்—முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்” என நோக்குப் பெரிது புணர்த்து அங்ஙனஞ் சூத்திரம் யாக்கலு றவா ராயினதென்க.

இக்களவியலென்னு முதனூல் “அன்பி னேந்தினைக் களவெனப் படுவ - தந்தன ரறுமறை மன்ற லெட்டினூட் - கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவ” ரென்பது முதலாகக் “களவு கற்பெனக் கண்ணிய ணீண்டையோ - ருளநிக முன்பி னுயர்ச்சி மேன” வென்பது ஈறாக அறுபது சூத்திரமுடையது. இதன் சூத்திரங்கள் அறுபதுந் திட்டமு துட்பமு மொட்பமுஞ் சிறந்து, அகப்பொருட் டிறனெல்லா மிகத் தெளித்துரைத்தலிற் ருமே தம க்கு நிகராய், ஏனோர் கூறிய அகப்பொருள்கட்கெல்லாங் கடவுட் பிரமாண வரம்பாய் நிலைபெறுவன. இஃது உள்ளுதொ றுள்ளுதொ றுள்ள முருக்குவதாம்! நவிரெறு நவி ரெறு நாச்சுவை பெருக்குவதாம்! பயிரெறும் பயிரெறும் பேரின்பம் பயப்பதாம்! எல்லாமியல்பி னுணரவல்ல வினைவ னுருளிச்செய்த இதன்பெருமைகளைச் சொல்லா லுரைத்து அவதி நேர்தல் யார்க்கு மொல்வ தன்று. மற்றிதன் பெருமை நிற்க; கண க்காயனார் மகனார் நக்கிரனார் கண்டு கசடற வகுத்த இதுனூரையுந் திட்டமு துட்பமு

மொப்பமுஞ் சிறந்த ஏனோ நுரைகட்கெல்லாம் ஓர் வரம்பாய் நிலைபெறவது. இந்நூல் “இறையனார்களவிய” லென்றும் “இறையனாரகப்பொரு” னென்றும் வழங்கப்படும். இது நன்மக்க ளெய்துதற்குரிய அறம் பொரு ளின்பம் வீடுபெறென்னு நான்குணுவைத்து ஐம்பொறிகளானு மொருங்கு துகர்த்தபாலதாம் அன்புடைக் காமவின்பதுதலி இயற்றப்பட்டது. இவ்வன்பம் அகத்துறுபொருளாய் நிகழ்தலின் அகப்பொரு ளெனப்படும். இவ்வன்புடைக் காமக்கைகோள் களவென்றுங் கற்பென்று மிரண்டாய் நடக்கும். இவற்று ளிந்தூ னுதலுங் கைகோள் களவாம். களவாவது தலைமகனுந் தலைமகளும் உழுவலன்பினுனே கொடுப்பாரு மடுப்பாரு மின்றிப் பால்வகையிற் றமியராய் ஓர் பொழிவ்வயிற் றலைப்பட்டிக் கரந்த வுள்ளத்தினராய் துகர்ந்து செல்லுங் காமவொழுக்கமாம். இது கற்பொழுக்கமு மோதினு மிகுதிபற்றிக் களவியலெனப் பட்ட தென்றுணர்க.

இக்களவென்னுங் கைகோள் காமப்புணர்ச்சியும், அது நிகழ்ந்தபின்ன ரிடந் தலைப்பாடு, அதன்பின்னர் பார்வற்குச் சொல்லி அவனாற் கூடுதலும், அதன் பின்ன ர்த் தோழியிமின்று குறைமுடித்துக் கோடலுமென நான்கா யடங்கும். அது “காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் படலும் - பாங்கொடு தழாலுந் தோழியிற் புணர்வுமென் - றுந் கநால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு - மறையென மொழிதன் மறையோ ராறே” என் னுந் தொல்காப்பியக் கூத்திரத்தா னறிக.

இது தலைமகன் தலைமகளென்னு மிருவோரும் அஃகாவன்பிற் றலென்று பால் வகையாற் றமக்குரித்தாய் நிற்கு மின்பங் கரந்து துகர்ந்து வருவதோ ரொழுக்கமாய் நிற்பலானும், தலையாயவறனும் நிலையாய ஞானமும் பயந்து அவை வாயிலாகச் சுவ ர்க்கம் வீடுபெறுதலுதலானும், பிறர்க்குரியபொருளை மறையிற் கொள்ளுங் களவன்றா யிற்று. இத்தன்னைக் களவென்றல் வேதத்தினை மறையென்றல் போலுமென் றறிக. இது மன்றலெட்டனுட் கந்தருவத்தின் பாற்படும். கந்தருவ மன்றலாவது— இருவரொத் தார் தாமே கூடுங் கூட்டம். இனி இந்நூல் கூறுங் களவொழுக்கம் இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரா னுட்டப்படுவ தொன்றதலின், உலகவழக்கத்தினோடு இயை யாதென் றறிக.

அற்றே லஃதாக; தெய்வத் தமிழ்மொழியினுனே ஓர் நூல் செய்தற்சமந்த தனிமுதற்கடவுளாகிய இறையனார்க்கு நன்மக்கட் குறுதிபெரிது பயத்தும் கிறிப்புடைய அறம் வீடுபெறென்னும் உறுகிப்பொருள்கள் பற்றி முதலுந் செய்தலே மாண்பாம். பொருள் அவ்விரண்டுந் சாதித்தற்குத் துணையாய் நிற்பதொன்றாகலால் அதுபற்றியு நூல் செய்த லப்பரனார்க்கு மாண்பாம். இச்சிறப்புடைய அம்முன்றையு மொழி த்து இம்மையே உறுதி சிறிது பயக்கு நீரதாகுங் காமப்பொருள் பற்றித் தமிழ் நூல் செய்தருள வமைந்தது அப்பரனார்க்கு மாண்பாமா நென்னையெனின்,— கூறு தும். நிலவுலகத்துத் தலைமகன் தலைமகளென்று சிறப்பித் தோதப்படுவார் உம்மைக் காலத்துப் பிறப்புக்க ளெல்லாவற்றினும் அன்பான் உயிரொன்றுபட்டு ஒருவரையொ ருவ ரின்றியமையாராய் அந்நலவினையா னிம்மைக்கண்ணும் அந்நீராகி யொழுருபவ ராவார். இவர குலங் கல்வி முதலிய பத்துவகை யிலக்கணங்களுந் தம்முள் ஒத்தபாலி னராவார். இத்தலைமகற்கு இழிந்தாரல்லது, ஒத்தாரும், மிக்காரும், உலகத்திலலை. தலை மகளு மந்நீர்மையினளாம். இப்பெற்றியார் ஒழுக்கங் கேட்டன் மாத்திரையானே

விழைவு விடுத்த விழுமியோருள்ளும் விழைவிற்குட் டாழ்வுறும். இத்தரையி லிவர் துய்க்கு மிவ்வின்பம் அத்தறக்கத்தாரும் விழைவதொன்றும். இத்தனை விழுப்பமுடைய அன்புடைக் காமவின்பம் இம்பரிற் றுய்த்தச் செல்லு மிவர் அறப்பாலெல்லார் திறப் பட வுடையாரென்பது ஒருதலையாம்; இப்பேறுடையார் பொருப்பாலெல்லார் திறப் பட வுடையாரென்பது சொல்லாமே யெய்தும். இங்ஙனம் அறம் பொரு னென்னு மிவை சிறப்புறப் பெற்று முனிவருந் தேவரும் விழைதரு மின்ப துகார்தா செல்லு மிவர், எதிர்காலத்து நிலையாமை யுணர்ந்து பற்றறத் துறந்து மெய்யுணர்ந்து வீடுபே ரொருதலையாற்றலைக்கூடுபவராவர். இங்ஙனமாதினன், இப்பெற்றியார் அன்புடைக் காம வொழுக்கமாகுங் களவியல் காமவியலாதலன்றி அறவியல் பொருளியல் வீடுபெற்றியு லுமா மாஉலால், அதுபற்றித் தமிழ்நா லுருளிச்செய்தது இறையனார்க்கு மாண்பே யாமென்று கடைப்பிடிக்க.

அற்றே லெதங்ஙனமாக; பொருளதிகாரம் வல்லாரைப் பெற்றிலேமென்று புனட்டைக் கவன்ற பாண்டியற்கு ஆலவாயி லமுனிநக்கடவுளாகிய இறையனார் பொரு ளதிகாரம் வல்லார் தம்மைக் கூட்டிக் கவற்சி நீக்குதலே முறையாமன்றிப் பொருளதி காரத் துள்ளுறையாகக் களவியல் இயற்றி அருளுதன் முறையாங்கொல்லோ வெனின்,— ஆலவாயி லமுனிநக்கடவுளாகிய விழையனார் பொருளதிகாரத் துள்ளுறுதெளிவாகக் கள விய லிப்பற்றியருளி அதன் மெய்யுரை நிறுத்தவல்ல உருத்திரசன்மனாரைச் சங்கத் தார்க்குக் கூட்டு முகத்தானே பாண்டியன் கவற்சி நீக்கியருளினாராதலால், அது கடா வன்றென்று விடுக்க. இனி நக்கிரனார் முதலிய கடைச்சங்கப் புலவரெல்லாம் பொரு ளதிகார மிக வல்லரேயாயினும், அவர் தாந்தாம் வல்லவாறு பலபட வெடுத்துரைக் கும் அப்பொருளதிகாரப் பொருணுட்பங்களுள் இவை வாய்ப்புடையன, இவை வாய்ப் புடையன வல்லவென்று, ஒருதலைப்படுத் துரைக்கவல்ல தெய்வப்பெற்றியுடைய கார ணிகர்ப் பெருமை காரணமாகவே பாண்டியன் கவன்றான்; இறையனார் அக்காரணி கராதற்குரிய தெய்வப்பெற்றியுடைய உருத்திரசன்மனாரை அவற்கு உதவியருள, அவன் அக்கவற்சி யகன்று மகிழ்ச்சி யெய்தினுனென்பது. அற்றேல், உருத்திரசன்ம னாரை உதவியருளுதலே அது தீர்த்தலா யமையும், களவிய லியற்றி அதன் மெய் யுரை வரையறுப்பிக்கு முகத்தால் உருத்திரசன்மனாரைப் பாண்டியற்கு இறையனார் கூட்டியருள வேண்டிய தெற்றுக்கெனின்,— அகத்தியத்தினுந் தொல்காப்பியத் தினு மோதியு கப்பொரு ளிலக்கணங்கண் மிகப் பரந்து கிடந்தன வாநலால், அவை யெல்லாநு சுருங்கி ஒவ்வோர் துறைப்பட்டுத் தெளிவுற்று நிலைபெறச்செய்தல் வேண்டி இறையனார் களவிய லியற்றி அதன் மெய்யுரை வரையறுப்பிக்கு முகத்தானே அவரை உதவிட அமர்த்தருளினு ரென்க. “உலகிய னிறுத்தும் பொருண்மா பொடுங்க, மாற னும் புலவரு மயங்குறு காலே, முந்தறும் பெருமறை முளைத்தருள் வாக்கா, லன்பினைந் திணையென் றறுபது குத்திரந், கடலமு தெடுத்துக் கரையிலவைத் ததுபோற், பரப் பின் றமிழச்சுவை திரட்டிமற் றவர்க்குத், தெளிதரக் சொடுத்த தென்றமிழக் கடவுள்” என்னுங் கல்லாடத்தானு மிதவே கருத்தாத நெளிக. ஆனநி உலகியனிறுத்தும் பொருண் மா பொடுங்க வென்று பொதுப்பட வெடுத்தோதியது, உறுதிப்பொருண்கணையுந் தழுவு வேண்டியென் றுணர்க. அறம் வீடு பயவா அகப்புறப்பொருள்கள் உலகிய னிறு த்தா வாநலால், உலகிய னிறுத்தும் பொருளெனவே அவையு முடன் போதரு மென்க. இவ்வுலகியற் பொருளொழுக்கம் இறைவ னருளிய வேலாகம முத்தலோத்துப் பற்றி

ஆகிலாதொடங்கி இம்மேதினிக்கண் ஆன்றோர் வழிவழிக் கொண்டுபோதரும் வழக்கா நென்பது குறிப்பிப்பார், பொருளென் றெழியாது, பொருண்மரபென்றார். பரப்பின் றமிழ்ச்சுவை திரட்டி மற்றவர்க்குத் தெளிதரக் கொடுத்தவென்றார், அசத்தியத்தின்கண் ணுந் தொல்லாப்பியத்தின்கண்ணு மகப்பொரு ளிலக்கணங்களாய்ப் பரந்துகிடப்பனவும் பிறவுங் களவியலின்கட் டிரண்டு துறைப்பட வமைந்தவாறு அறிவித்தற்கு. இன்னு மிதனோக்குக்கள் விரிப்பிற் பெருகுமென்பது.

தொல்லாப்பியவுரைகள்.

கடைச்சங்கத்தின் பிற்றைஞானு தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர், கல்லா டர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியரென்றார், தனித்தனி உரையியற்றி னார். இவருள் இளம்பூரணர் இதற்கு முதற்கணுரை யியற்றினமையின் உரையாசிரிய ரென்றவவாறு வழங்கப்படுகின்றார். இனி இதற்குளம்பூரணர் செய்தவுரை எழுத்ததிகா ரஞ் சொல்லதிகாரமாத்திரையி னிக்காலத்தா நிலைபெறுகின்றது. பேராசிரியருரையும், கல்லாடருரையும், ஒவ்வோர் கூற்றினன்றி, முழுது நிலைபெறக்காணாமையி னிறந்தனபோ லும், சேனாவரையர் சொல்லதிகாரமாத்திரைக்கே யுரையியற்றினர். நச்சினார்க்கினியர் மூன்றதிகாரங்கட்கும் உரையியற்றினர். இவை நிலைபெறுகின்றன. இளம்பூரணரிய ற்றிய எழுத்ததிகாரவுரையும், நச்சினார்க்கினியரியற்றிய எழுத்ததிகாரவுரையும், ஓர் பெற்றியவாயேவிளங்கும். ஆயினும், நச்சினார்க்கினியரியற்றிய எழுத்ததிகாரவுரை, இளம்பூரண ரெழுத்ததிகாரவுரை றுட்பங்கன் ஆண்டாண்டு விளக்கி அதற்கு விருத்தி போன்று நிற்கும். இனி இம்மூவருஞ் சொல்லதிகாரத்திற்குத் தனித்தனி யுரை யியற்றி னும், சேனாவரைய ரியற்றியவுரையே சொல்லதிகாரத்திற்கு மிக வாய்ப்புடைத்தாய் விளங்குகின்றது. சேனாவரையர் இளம்பூரணரியற்றிய சொல்லதிகாரவுரைத்திறங்களை ஆண்டாண்டுத் தழுவிய மறுத்தார் தந்தணிபு நிலையிட்டுரைப்பார். நச்சினார்க்கினியர் சொல்லதிகாரச் சூத்திரங்கட்கு யாண்டுஞ் சேனாவரையர் உரைத்தவாறே யுரைத் தார். ஆயினும், சேனாவரைய ருரைதுட்பங்களை ஒரோரிடங்களில் விளக்கி யுதாரண மேலுஞ் சில சில காட்டினர். இனிச் சேனாவரைய ருரைக்கருத்துக்களைச் சிற்சில சூத் திரவுரைகளில் நச்சினார்க்கினியர் மறுத்துத் தங்கருத்து வேறாக் நிறுத்துவர். அவற் றுள் ஒரு சில பொருநதுவனவு முள். நச்சினார்க்கினிய ரியற்றிய பொருநதிகாரவுரை அவ்வதிகாரத்திற்குச் சிறந்ததோ ருரையாம். நச்சினார்க்கினிய ரிதன்கட் பூர்வாசிரியர் சிலர்கருத்துக்களை உடம்பட்டும், மறுத்தும், ஆண்டாண்டுத் தந்துணி: நிலையிட்டுரை ப்பார்.

தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தி, முதல்துத்திரவிருத்தி.

வடநாற்கடலுந் தென்றமிழக்கடலு நிலைகண்ணென்ற்த வாசிரியர் சிவஞான யோகிகள், தொல்காப்பியப் பாயிரச் சூத்திரத்திற்கும், அதன் எழுத்ததிகார முதற்குத்தி ரத்திற்கு மாபாடியரூபமான விருத்திக டனித்தனி இயற்றினர். இவ்விருத்திகள், திட்ப றுட்பம்வாய்ப்பப்பொருந்தி மற்றவ்விரண்டன் சொற்பொருணமுடிபெல்லாம் இனிது நனி விளக்கி யியற்றமிழக்கோ ராணைவரம்பாய் நிலைபெறுகின்றன. சூத்திரவிருத்தி இள ம்பூரணர் நச்சினார்க்கினியர் எழுத்ததிகார உரைக்கருத்துக்களைப் பெரும்பான்மை யாக ஆண்டாண்டுப் பூர்வக்கருசெய்து தொல்லாசிரியர் இயற்றமிழ் வரம்புநிறுத்தி விளக்காநின்றது. இன்னும், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சூத்திரவிருத்தியில், இளம்

பூரணச் சேனாவரையர் நச்சினுர்க்கினியரியற்றிய சொல்லதிகார வுரைகளைச் சிற்சில சூத்திரங்களின் முழுது மறுத்து ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்துத் தடைவிடைகளா னினிதவிளக்கித் துணிவுதோன்ற வேறுரை யுரைத்தார். பொருளதிகாரத்து நச் சினுர்க்கினியருரையையுஞ் சூத்திரவிரித்தியில் ஒரோரிடங்களின் மறுத்து அவ்வாறு வேறுரை யுரைத்தார். இங்ஙன மூவருரைகளையு மவ்வாறு மறுத்து வேறுரையு ரைத்து உண்மை நிறுத்தினாரேனும், “வடநூற்கடலை நிலைகண்டறிந்த சேனாவரை யர் எழுத்ததிகாரத்திற் குரைசெய்தாராயின், இன்றோன்ன பொருளைத்துந் தோன்ற ஆசிரியர் கருத்துணர்ந் துரைப்பர். அவர் சொல்லதிகாரம்போலப் பெரு ம்பயன் படாமை கருதி எழுத்திற் குரைசெய்யா தொழிந்தமையின், தமிழ்தூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியருள்ளிட்டோ ருரையை ஆசிரியர் கருத்தாகக்கொண்டு பின்னு ள்ளோரு மயங்குவாராயினு” ரென்றும், “இனிச் சேனாவரையர் ஆகுபெயரு மன்மொ ழித்தொகையு மொன்றே யெனவும், இயற்பெயர் ஆகுபெயரென்ப பெயரிரண்டா யடங்கும்வழிப் பொற்றொடி யென்ப தொரு பெயர்ப்பட்டது. அதுவே யன்மொ ழித் தொகையாதலு முடைமையான் எச்சவியலுள்ளந் கூறப்பட்டதெனவும், கூறி னார். அது வடநூல் விதியோடு முரணுதலானும், வடநூலோடு மாறுகொள்ளா மற் கூறலே ஆசிரியர் மேற்கோளென “அதனினியறல்” என்னுஞ் சூத்திரத்துத் தாமுங் கூறினாராகலானும், அவர்க்கு கருத்தன்மென்க. இன்னும் அவர், சாத்தனதனை சாத் தனதனோடு என்புழிச் சாத்தனென்பது துவ்விருதியும் அகரச்சாரியையும் பெற்று உருபேற்றுநின்ற பெயராகலின் ஈண்டு அதுவென வேறாக வைத்து ஆறனுருபென் மல் பொருந்தாதென்பது நோக்காது, உருபேற்றல் பெயர்க்கேயுரிய விலக்கணமென் பது நோக்காது, எச்சவியலுட் கூறுந் தொகைச்சொற்க ணுருபுதொகுதல் ஈண்டுக் கூறுதற்கோரியைப்பின்றென்பது நோக்காது, இனமல்லவற்றை யுடனெண்ணுதன் மர பன்றென்பது நோக்காது, “பிதிது பிதிதேற்றலும்” என்பதற்கு ஆறனுருபு பிதிதோரு ருபையேற்றலும் ஆறுருபுந் தொக்குநின்றலும் வழுவாகாவென உரையாசிரியருரை த்தவாறே யுரைத்தார். இச் சூத்திரப்பொருண் முன்னர்க் கூறுதும்: ஆண்டுக்காண்க. இன்னுமொரோவிடங்களி லவ்வாறே மயங்கிக்கூறுவர். அங்ஙனமொரோவழி மய ங்குதல்பற்றி அவரை யிகழற்க; நச்சினுர்க்கினியர் முதலியோர்போல யாம் பிடித்த தே சாதிப்பேமென்னுஞ் செருக்கால் யாண்டு மயங்காமையின். முக்குணங்களு மாறி மாறி வருதலின், அது பற்றி யெனைத்துணை துண்ணறிவாளரு மொரோவழி மயங்கு தலியல்பென்க. இக்கருத்துப் பற்றியன்றே, “அரியகற் றசுற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா - லின்மை யரிதே வெளிது”, “குணநாடிக்க் குற்றமு நாடி யவற்றின் - மிகைநாடி மிக்க கொளல்” என்றார் தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவநாயனரு மென்பது. இங்ஙன மாக லின், வடமொழியிலும் ஆசிரியர் பாணினியார் தொல்லாசிரியர் சூத்திரங்களுட் சில வற்றைத் தம்முடைய சூத்திரங்களா லெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றை ஆசிரியர் வரருசியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அவ்விருவரையு மொரோரிடங்களி னாசிரியர் பதஞ்சலியா ரெடுத்த தோதி, மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அது பற்றி யவ ரிகழப்படா ரென்க. அஃதேல், ஆசி ரிய ஈகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் பதஞ்சலியார் முத்லாயினரு மொரோவழி யவ் வாறு மயங்கிக் கூறுபவாலோ வெனின்,— அவர் தவத்தான் மன்னுயராய் முக்கு ணங்களையுந் கடந்து இறைவ னுள்ளபெற்றுடையராதலின், அன்ன ரல்லரென

00

விதிந்த. பொருளினிது விளக்குதல் பற்றி அங்ஙனங் கூறினாரெனின்,— இலக்கியம் வகையறுத்தின்று அவ்வாறுரைத்தலானும், பிராமாணியச்சொற்கு அது பொருளன்மை யுடனும், அது பொலியுழையென மறுக்க.

அஃதே, ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் “ஆசிரியர் பாணினியார் சூத்திரங்கள் ஒழுமுது மனத்திரையும் பயனில் ஒத்தாகாது” என்றும், “பாணினியார் சூத்திரங் களால் இலக்கியஞ் சித்திப்ப தறியமாட்டாதார் வேறு சூத்திரம் வேண்டி யிடப் படுவர். பாணினியார் சூத்திரங்கட்கு விரோதமாக எழுதவது பிரமாண மாகாது” என்றும், மாபாடியத்த னெடுத்தோதிய தென்னையோவெனின்,— பாணினியார் மகேசுரனா இறைவன் ஆணைவழி வடமொழி யிலக்கண நூலியற்றினமை யினை, அவர் சூத்திரவோத்தக் கடைப்பிடித்து வடமொழி யிலக்கியமாய்தலே முறையா மென்று அறிந்தடங்காது, சிற்றுணர்வுடையார், தாந்தா மறிந்தவாறெல்லாம் அவர் சூத் திரங்களுள் ஒருசில மிகைபடக் கூறலாம், ஒருசில குன்றக்கூறலாம், ஒருசில நின்று வற்றலாம் என்று, திருத்தங் காணலுநின், அது பெரியதோ ரிடர்ப்பாடா மென்று அவ்வா று ஆணைநருவாராயினு ரென்பது. தாம் அருந்தவந்தான் மனநூயராய் முக்குணங்களை யுங்கூட்டு இறைவனருள் முற்றப் பெற்றுக் கடவுட்டன்மை யுடையராயினமையின், அவ்வாசிரியர் முக்குண வசக்தான் அட்டாத்தியாயியில் ஒரோரிடங்ஙனின் முறை மற க்து உரைத்தனவற்றை முறைமைப்படுத்து வழக்கு வழிப்படுத்துவாராயினர். வரருசி யார் வார்த்திகத்தின் முறை பிறழ்ந்தனவற்றை முறைப்படுத்தியதற்கும் இஃதொக்கும். “ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் பாணினியார் சூத்திரமெல்லாம் பயனுடையனவேயாம்” என்று மாபாடியத்தக் கூறி, அவ்வாசிரியர் சூத்திரங்களுள் ஒரோவொன்றை ஆண்டாண்டு மறு தீதிவேறு விதி கூறுதன் மலேவாகு ”மென்று பின்னுள்ளோர் ஆசங்கித்து, “ஆண்டுப் பயனுடையன வென்றது பொருளின்மொழி யன்றென்றவாறும்” என்றும், “அவை இம்மைக்கண் இலக்கியம் பயக்காவிடிலும், அத்தியயனவோத்தாய் மறுமைப்பத்தல் ஒருதலையாகலின், குற்றமாகா ” வென்றும், சமாதானங் கூறுதலானும், இதனுண்மை கடைப்பிடித் துணரப்படு மென்க.

அற்றே ல்லத்தங்ஙனமாக; “ஆக்கியோன் பெயரே வழியே யெல்லை - நூற்பெயர் யாப்பே துதலிய பொருளே - கேட்போர் பயனோ டாயெண் பொருளும் - வாய்ப்பக் காட்டல் பூயிர்க் தியல்பே” என்னுந் தொல்லாகிரியர் சூத்திரத்தன் யாப்புக் கேட்போர் என்பவற்றற்றிற் உரையாசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் உரைத்தவுரை போலியென மறுத் துச் சிவஞானமுனிவர் வேறுரை யுரைத்தனர். ஆண்டு அவ்வாசிரியர்கண் முக்குணமயக் கந்தான் முறைமற் துரைத்தாரென்றல் பொருந்தாது; அவ்வுரை இறையனார் களவியன் முகத்துக் கணக்காயுநர் மகனார் நக்கிரருரைத்த பொருளாகலி னெனின்,— அவ்வுரை இறையனார் களவியன்முகத்து நக்கிரனார் கண்ட பொருளென்பது சிவஞானயோகிகள் அறியாதா ரல்லர். பொருந்துமாற்றிற் கேலமையானும், வடநான் மாருகலானும், அவை முக்குண மயக்கான் முறைமற் துரைத்த பொருளென்று மறுத்து, ஆசிரியர் கருத்தறிந் தன்மைப்பொருள் கூறினாராகலின், அது பொருத்த முடைத்தாகாமை யாண்டைய் தென்க. அவ்வுரை மாட்சி தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியுட் காண்க; ஈண்டுக் காட்டலுநின் விரியுமென்பது.

அற்றேல், தெய்வச் சங்கப்பலகை மேலீர்திக் கடைச்சங்கத் தலைமைபூண்ட நக் கிரனார் முக்குண மயக்கான் அங்ஙன முறைமற் துரைத்தாரென்றல் வேதவழி

க்கொடு மான்தோர் வழக்கொடு மாறுமுமலெனின், — அது வேதவழக்கொடு மான்தோர் வழக்கொடு மாறுமுமலெனின் காட்டுதும். தெய்வச் சங்கப்பலகை மேல் ருந்து தமிழாராய்தார் கடைச்சங்கப்பலவர் நக்கீரனார்முத லுற்பத்தொன்பத ன்ம ருளர். அவரெல்லா முக்குணமயக்க முற்றக் கடந்து மெய்யுணர்வா லுய ர்த்தாரென்ற னிரம்பாது. என்னை? அவர் “பாண்டியன் வேண்டுகோளார்” களவீ யற்பொரு டனித்தனி கண்டு, தாந்தார் கண்டித்த மெய்யுணர்பென்று சிலநா ளெல்லா மாறாது” ரென்றும், பின்னர் “ஆலவாயி ஸுமனிறக்கடவுள்பால் வரங்கிடந்த உப்புரிசுமுகிமார் மகனுவா னுருத்திரசன்மனைப் பெற்று, அவன்நன்னை மெய்யுரை கண்டு தேறின” ரென்றும், ஆலவாய்மான்மியத்துங் களவியலுரை முகத்திங் கூறுதல் னென்க. அற்றாயினும், “உருத்திரசன்மனார் நக்கீரனார் களவியற்பொருள் கேட்புழிப் பத ந்தொறுங் கண்ணிர் வார்த்து மெய்யம்மயிர் சிலர்ப்ப விருந்தார், சங்கப்பலவர் ரார்ப்பெற் றது “மெய்யுரை பெற்றும் இத்தாற்கு என்றார்” என் னுண்டாண்டுக் கூறுதலின், நக்கீர னார் முக்குணமயக்க முற்றக் கடந்து களவியற்பொருள் கண்டாரெனக் கொள்ளாமோர் வெனின், — கொள்ளாம். என்னை? உருத்திரசன்மனார் நக்கீரனாரை அவ்வாறு கேட்டா ரென்றதனால், ஏனைப்பலவரெல்லாங் கண்ட களவியற்பொருள்களை நோக்க நக்கீரனார் கண்ட களவியற்பொருள் சிறந்ததென்னும் பொருள் போதருதலன்றி, அவர் முழுதனை ர்த்து அது செய்தாரென்பது அதனாற் பெறப்படாமை யி னென்பது.

இன்னும், நக்கீரனார் மெய்யுணர்வின் முற்றுப்பேறுடையராய்க் களவியற்பொரு ளுள் கண்டாரென்பாரை, அவ்வாறு மெய்யுணர்வுடையராயினார் செய்வப்புலமைத் திரு வள்ளுவநாயனார் உத்தரவேதம் வித்தகமுறச் செய்துகொண்டு சங்கமேவிய னான்று அவரோடு சங்கப்பலகை மொகக் கீற்றிருக்கப்பெறுது, ஏனைப்பலவரோ டுழிந்ததென்னு னோவென்று கூடாவி மறுக்க. “திருத்தகு தெய்வத் திருவன் னுவரோ - இருத்தகு நற் பலகை மொகக் - விருக்க, வுருத்தர சன்ம ரெனவுரைத்து வானி - லொருக்கவோ வென்று தோர் சொல்” “மெய்த்தந்திரு வள்ளுவனார் வென்றுயர்ந்தார் கல்விநலன் - துய்த்தந்திற் கத் தார்தாழ்ந்தார் சோமேசா - வித்திறனான், மேற்பிறந்தா ராயினும் கல்லாதார் - தீயும் பிறந்துங் - கற்ற ரனைத்திலர் பாடி” எனனும் பாக்களான நக்கீரனார்விட்ட சங்கப்பலவர் திருவள்ளுவநாயனாரோடு சங்கப்பலகை கீற்றிருப்புப் பெறுது தாழ்ந்தமை தெனிகு.

அற்றே லலிதாக; முக்குணங்களையுங் கடந்து மெய்யுணர்வின் முற்றுப்பேறுடை யரல்லரான நக்கீரனார் முதலியோ ரியற்றிய திருமுருகுநிறப்படை முனைப் பிரபந்தங் களை முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவரான பெற்றுடைய நாயன்மார் திருவாக்குக் களோடொப்பப் பதிரொரார் திருமுறையில் ஆன்றோர் கோத்துப் போற்றுபா டென்னு கொலெனின், — அலிவோக்கும்: திருமுருகுநிறப்படை முழுவி, பிரபந்தங்கள் நக்கீர னார் முதலியோர் தவத்தான் மன்னுயராய் முக்குணங்களையுங் கடந், இவையினருள் பெற்றுடையராயின, அவர்தம்மா னருளிச்செய்யப்பட்டன; ஆகலின், ஆனந்தர் அவைதம்மையு நாயன்மார் திருவாக்குக்களோ டொப்பப் பதிரொரார் திருமுறையிற் கோத்த அவ்வாறு போற்றுவா ராயினாரென்க. அற்றுகலி னன்றி, துழிபுடாரூர் பெரு மானார் “பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கு மடியேன்” எனத் திருத்தென்னுடைய தொகைச் சுருதியுள் அவர்தம்மையுந் தொகுத்து, அருதுதல், சீவைசெய்வா ராயினதா லெமென வறிக. இவற்றானே, யாப்புக் கேட்போர் என்பவற்றிற்கு நக்கீரனாரைத்த பொருள் பொருந்தாவென மறுத்துச் சிலநா ளெல்லாங் வேறுரை வகுத்துப் பெற்றுத்

முடைத்தென்பது உம், அது வேதவழக்கொடு மான்றோர் வழக்கொடுமிக வியைவதன்றி மாறுதலா நிலையென்பது உம், தெற்றென வுணர்க.

வேண்பாமாலை.

இது ஐயனரிதனரென்பவ ரியற்றிய ஓர் புறப்பொருணால். இந்நூல், ரச்சினர் க்கினியர் காலத்திற்கு முற்பட்டித் தோன்றியதென்பது, “மன்னிய சிறப்பின் வாடோர் வேண்டத் - தென்மலை யிருந்த சீர்சான் முனிவரன் - தன்பாற் தண்டமிழ் தாவின் துணர்ந்த - தன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற் - பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த” வென்று மிந்நூற் பாயிரச்செய்யுளை மரபியலுரைக்கத்து எடுத்து அவர் காட்டுந் லானறிக. இந்நூல், தொல்காப்பியனார் முதலிய பன்னிருவராலுஞ் செய்யப்பட்ட பன்னிருபடலத்தினைத் தனக்கு முதுநூலாகக் கொண்டதென்பது, “தன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதற் - பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த - பன்னிரு படலம் பழிப் பின் துணர்ந்தோன்” என்னு மிந்நூற் சிறப்புப்பாயிரத்தானும் “பன்னிருடலமுதலாக வழிநூல்செய்த வெண்பாமாலை ஐயனரிதனரு மிது கூறின” ரென்று ரச்சினர்க்கினியர் மரபியலு ளுரை வகுத்தலானு மறிக. இஃது புறப்பொருளினை வெட்சித்தனை, கரந் கைத்தனை, வஞ்சித்தனை, காஞ்சித்தனை, கொச்சித்தனை, உழிஞைத்தனை, தும்பைத் தனை, வாகைத்தனை, பாடாண்டினை, பொதுவியல், கைக்கிளைத்தனை, பெருந்தனை பெனப் பன்னிரண்டாக வகுத்தக் கூறும். இஃது, சரந்தைத்தனை—வெட்சித் தனைக்கு மறுதலைத்தனை. நொச்சித்தனை—உழிஞைத்தனைக்கு மறுதலைத்தனை. பொதுவியல்—மேற்கூறிய புறத்தனைகட்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ளவும், பிரவுங் கூறுதலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று. கைக்கிளைத்தனை—ஒருதலைக்காம முள்ளிட்ட பல துறைகளையுடையது. அது ஆண்பாற் கூற்றும் பெண்பாற் கூற்றமென விரண்டாம். பெருந்தனை—பொருந்தாக் சாமமுள்ளிட்ட பலதிறையையுடையது. ஒனைத் தனையிலக் கணமெல்லா முற்கூறியவாறுபற்றி யுணர்ந்து கொள்க. இது ஐயர் நொச்சித்தனையை உழிஞைத்தனையின் பின் வைப்பது ஓர் முறை பிறழ்வாமென்பாரு முளராலோவெ னின்,—அது முறைபிறழ்வாகாது. என்னை? மதிந்காப்பு அதுனை முற்றுதற்கு முன்ன ரும் ஒருதலையாகச் செயற்பாலதாஸினைன்க. “வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை யெரிமுன்னர் - வைத்துது போலக் கெடும்” என்பதனாலும் அது கடைப்பிடித் துணர்க.

அகப்பொருள் விளக்கம்.

இந்நூலாசிரியன் நாகவிராயநம்பி. இஃது அகப்பொருளிலக்கணங்களைச் சுரு க்கிக் கூறு நூல். அகத்தனையியல், புறத்தனையியல், களவியல், வரைவியல், ஒழியிய லென ஐந்தியல்களுடைத்து.

யாப்பருங்கலம்.

இஃது யாப்பிலக்கணத்தைச் சூத்திரயாப்பினாற் றெளிவாக வுணர்த்து நூல். தற்குச் சிறந்ததோர் விருத்தியுரையுள்ளது.

யாப்பருங்கலக்காரிகை.

இந்நூல் செய்யுளிலக்கண முரைப்பது; இஃது உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழி யியலென முன்றியல்களுடைத்து.

வேண்பாப்பாட்டியல்.

இந்நூலாசிரியன் வச்சணந்தி. இது முதன்மொழியியல், செய்யுளியல், பொது வியலென முன்றியல்க் ளுடைத்து. இக்கணம் மங்கலப்பொருத்தம், சொற்பொருத்தம்,

எழுத்தப்பொருத்தம், தானப்பொருத்தம், பாற்பொருத்தம், உணப்பொருத்தம், வருணப்பொருத்தம், நாட்பொருத்தம், கதப்பொருத்தம், கணப்பொருத்தமென்னுந் தசப்பொருத்தங்களினிலக்கணமும், பிரபந்தங்களினிலக்கணமும், பிறவுங் கூறப்படும்.

தண்டியலங்காரம்.

இஃது அணியிலக்கணங் கூறு நூல்; பொதுவணியியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியலென மூன்றியல்க ளுடைத்து.

நேமிநாதம்.

இஃது எழுத்தஞ் சொல்லு முணர்த்துவது.

வீரசோழியம்.

இந்நூலாசிரியன், அருகந்தருட்பட்ட புத்தமிழ்திரன். இஃது எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணி யென்னு மைந்தலக்கணமு முணர்த்து மொரு சிறுநூல். “ஏதமறு சகாப்த மெழுதூற்றிற் கச்சியப்பசிவாசாரியர் தாம் பாடிப் கந்தபுராண மரங்கேறுழித் “தீட்டசக்கர”மென்னும் புணர்ச்சி முடிபிற்கு விதி இந்நூல் கொண்டு காட்டினு” றென்று பதிப்புலரகார ருரைத்தார். வீரசோழியம் அகத்தியத்தின்வழித் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தினையும் வேறு சில நூல்களையு முதலாகக்கொண்டு செய்ததோ ரியற்ற மிழ்தூல். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “யரள வென்னும் புள்ளி முன்னர் - முதலாகெழுத்து நகரமொடு தோன்றும்” என நூன்மரபுள்ளும், “யரள வென்னு மூன்று முன் னொற்றக் - கசதப நஞ்ரம் வீரேழற் றுகும்” என மொழிமரபுள்ளும், யரளக்கள் கசதபக்களொடு தனியொற்றையு மீனொற்றையு மயங்குமென் றோதுதலானும், “யகார விறுதி வேற்றுமைப் பொருள்வயின் - வல்லெழுத் தியையி னவ்வெழுத்து மிகுமே”, “அல்வழி யெல்லா மியல்பென மொழிப” என்று புள்ளிமயங்கியலுட் கூறிவைத்து அவ்விதியை “ரகார விறுதி யகார வியற்றே” “முகார விறுதி ரகார வியற்றே” என ரகர முகரங்களும் பெறுமென மாட்டெறிந் தோதுதலானும், முகரத்தின்முன் வந்து புணருங் கசதபக்கள் இருவழியினு மியல்பாயும் வல்லெழுத்து இரட்டியும் புணர்ச்சியுறுதலன்றித் திரியாவென்பது தென்னிதிற் பெறப்படுதலின், “பதனைந்தொ டெண்ணி ரண்டாய்த் - தோன்றுடற் பின்னர் தகாரம் வரினிரண் டுந்தொடர்பா - னுன்றவைந் தாமுட லாமுண்பி லொற்றுக் கழிவுமுண்டே” எனப் புத்தமிழ்திரன் வீரசோழியத்து முகரத்தின் முன்வருந் தகரம் டகரமாய்த் திரியு மென் றுரைத்தது, அங்ஙனம் போந்த தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோ ளென்று மறுக்கப்படு மென்க. அது தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறுகோ ளாயினும் பிற்காலத் தீலக்கியங்களி லங்ஙனம் போந்த பிரயோகங் கண்டு அவ்வாறு கூறப்பெற்றோ வெனின், — சங்கத்துச் சான்றோ ரிலக்கியங்களுள்ளும், பிற வான்கோ ரிலக்கியங்க ளுள்ளும் அவ்வாறு போந்த பிரயோகம் யாண்மிங் காணப்படாமையானும், இனி அவ்வாறு போந்த விலக்கியங் காணப்படினும், தொல்காப்பிய மாறுகோளாகலின் வழுவுவென்று களையப்படுவ தல்லது இலக்கணமென்று தழுவப்படா தாகலானும், அது பொருந்தாதென் றெழிக. இனித் கந்தபுராணத்துத் “தீட்ட சக்கரம்” எனவும், “தீட்டிசை வாயில்” எனவும் போந்த விலக்கியப் பிரயோகங் கண்டு புத்தமிழ்திர னவ்வாறு இலக்கணங் கூறப் பெற்றா னெனின், — அது கந்தபுராண விலக்கியப் பிரயோகம்பற்றி வீரசோழியத் தீல் அங்ஙனம் இலக்கணங் கூறப்பட்டது, வீரசோழிய விலக்கணவிதிபற்றிக் கந்தபுராணத்தீல் இங்ஙன மிலக்கிடந் செய்யப்பட்டதென, ஒன்றனை யொன்று பற்

றுதலென்னும் குற்றத்திற் கிடனாமென்க. வடநூலார் ஒன்றையொன்று பற்றுதலென்னும் குற்றத்தினை இதரேதராச்சிரயதோடமென்றும், தன்னைப்பற்றுதலென்னும் குற்றத்தினை ஆன்மாச்சிரயதோடமென்றும் கூறுப. இனி வீரசோழிய முாலிய ஆதனிக விலக்கணதூல்கள், சிற்றறிவுப் புலவர் தூல்களாகலின், அவைதம்முட கூறப்படுமிலக்கணங்க டவத்தான் மன்னாய்மார் முக்குணங்கையுங் கடந் துறையெனப் பெற்றுண்டய தொல்லாசிரிய நிலக்கணங்களோடு மாறுகோ ஁ரூதவழியே பிரமாணமா மென்று கடைப்பிடித் துணர்ந்து கொள்க. அற்றேல், கந்தபுராணத்தத் “கிகட சக்கரம்” “கீட்டிசை வாயில்” என்றங்ஙனம் போந்த பிரயோகந தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கண வழுவாய்ப்பாறு மெனின், — அது இலக்கண வழுவாகாமை இலக்கியமரபிய லுட் கந்தபுராண வரலாறுரைப்புழிக் கூறுதும்.

ந ள் னு ல்.

இந்நூலாசிரியர் பவணத்திமுனிவர். இஃதெழுத்திற் சொல்லு முணர்த்தும் பின் னுல்குளுள் வைத்து மிகச்சிறந்ததோ ரியற் றமிழ்தூல். ஆசிரியர் தொல்காப்பிய னார் கூறிய எழுத்துச்சொல் விலக்கணப்பரப்பினைச் சுருக்கி இனிது நனி விளங்க உரைத்தலிற் பிற்காலத்தார் எழுத்தாராய்ச்சிக்குஞ் சொல்லாராய்ச்சிக்கு மற்றிதனை விரும்பிக் கற்பாராயினர். இஃது பெரும்பான்மையுந் தொல்காப்பிய மரபுநிலை திரி யாமல் எழுத்திஞ் சொல்லு முணர்த்தி, அதற்கோர் வழிதூல் போன்று விளங்கும். ஆயினும், ஒரோரிடங்களிற் றொல்காப்பிய விலக்கணமரபு நிலை திரிதற்க்கொண்டு கூறிய இலக்கணங்களுஞ் சில இதன்கத்தள்ளன. அவை “சார்ந்துவரன் மரபின் மூன்றலங் கட்டையே” எனவும், “சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்—தேர்ந்து வெளிப் படுத்த வேளை மூன்றும்,” எனவும், வரையறுத் தோதியவாதே, சார்பெழுத்து முன் றென்னுது, சில வயிரெழுத்துக்களையு மெய்யெழுத்துக்களையு முடன் செர்த்தென் னுதலுந் தன்மைச்சொல்லு வுயர்ந்தினையென்னுது விரவுத்தினையெனச் சாதித்தலும் பொல்வன. சூத்திரவிருத்திகாரர் அவையெலாந தொல்காப்பிய மரபுநிலை திரிபாமெ ன்றெடுத்த மறுத்திட்டார். இந்நூற்கு வாய்ப்புடைத்தாயதோர் விருத்தியுரை சங் கரமசிவாயப்புலவரார் செய்யப்பட்டது. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், இவ்விரு த்தியை, ஆண்டாண்டுத் திருத்திச் சிறப்பித்தனர். சங்கரமசிவாயப்புலவர் கயிலா யபரம்பரைத் திருவாவுறுதறையாதினத்துச் சுவாமிநாததேசிகர் மாணுக்கர். அது “மல ர்த்தலை யுலகிற் பலநூலாய்ந்து - செயவதுந் தவிர்வதும் பெறுவது முறுவதும் - உய் வது மறியே னெருபொரு ளாக - நண்ணெறி பிறழா நற்றவத் தோர்பெறுந் - தன்னடித் தாமரை தந்தேனை யாண்டி திருவா வடுதறைத் தேசிக னாகிய - கருணையந் கடலையென் கண்ணைவிட் டகலாச் - சுவாமி நாத குரவனை யனுதின-மனமொழி மெட்களிற் றெழுதவ னுருளார் - பொன்மலை யெனவிட்புலிபுகழ்பெருமை-மன்னிய ஆற்று மலைமரு தப்பன்— முத்தமிழ்ப் புலமையு முறையர சுரிமையு - மித்தலத் தெய்தியு, விறைமக னாதலின் - நன் னூற் குரைநீ நவையறச் செய்து-பன்னூற் புலவர்முன் பகர்தெயன் நியம்பலி-என்னு லுலர்முக நகைநா னுமே-யென்னு வியன்றவை வியற்றுமிந் நூலுள்” என நன்னூல், உரைமுகத் தவர் கூறுமாற்றானுணர்ச்சு.

பிரயோக விவேகம்.

இந்நூலும் உரையுஞ் செய்த வாசிரியர் சுப்பிரமணியதிக்கிதர். இந்நூல் வட மொழிச்-சத்தசர்த்திரத்தைக் காரகபடலம், சமாசபடலம், தத்திகபடலம், திங்ங்பீ

பட்டம் என நான்கு படலங்களாக வகுத்து அவை தம்மைத் தென்மொழியில்க்கணத்தோ டொப்பித்துக் கூறுமுகத்தானே வடமொழிக்குத் தென்மொழிக்கு மிலக்கணமொன்றென்று நிலையட்டிரைக்கும். இவ்வாற்றால், வடமொழிவல்லார் தென்மொழியிலக்கண மறித்தற்கும், தென்மொழிவல்லார் வடமொழியிலக்கணமறித்தற்கும் 'கருவியாய்ச் சிறப்ப தித் தூலென்றுணர்க.

இலக்கண விளக்கம்.

இந்நூலும் ஊரையும் இயற்றிய வாசிரியர் வைத்தியநாததேசிகர். இஃது எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரமென, மூன்றதிகாரங்களுடைத்து. இதில் எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணியென்னு மைந்திலக்கணங்களுங் கூறப்படும். வைத்தியநாததேசிகர் இந்நூலைப் பெரும்பான்மையாற் றொல்காப்பிடநன்னூற்குத்திரங்கள் கொண்டும், சிறுபான்மையாற் றண்டியலங்காரம் யாப்பருங்கலம் பாட்டியன் முதலிய வற்றின் சூத்திரங்கள் கொண்டும், தாமியற்றிய சூத்திரஞ்சில தலைப்பெய்தம், செய்தனர். இதனானே இஃதோர் புதுநூலாயினும் பழைய விலக்கண நூற்றிரட்டென்றே கோடற்பாற்று. இந்நூற் சூத்திரவுரைகள் ஆண்டாண்டுத் தொல்லாசிரியர் மேற்கோண் மலைவு முதலிய குற்றங்கள் பலவுடையனவாயிருத்தல் கண்டு ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இதற்கு இலக்கணவிளக்கச்சூருவளியென ஓர் மறுப்பியற்றினர்.

இலக்கணக்கோத்து.

இந்நூல் கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதறைச் சுவாமிநாததேசிகராலியற் ப்பட்டது. இது தொல்காப்பிய விலக்கண நூலினுந் தொல்காப்பியங்களிலும் அருங்கிட்டத்தலிசுனைப் பெருகத்திட்டி வடமொழியிலக்கணவழக்குஞ் சிலவிராய்க் கூறுநூலாம். இது வேற்றுமையியல், வினையியல், ஒழியிய லென்னு மூன்றிடல்களாற், சொல்விலக்கணநூட்டற் தெள்ளிதிற் றுறைப்படுத் துணர்ச்சுமோர் சிறப்புடைநூலாம்.

இலக்கணவிளக்கச்சூருவளி.

இஃதியற்றினார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளென்பது மேலுரைத்தாம். இஃது இலக்கணவிளக்கநூலுரை வழக்களை இனிது விளங்கவாசகந்திது எடுத்துக்காட்டு முகத்தானே தொல்லாசிரியர் எழுத்திலக்கண நூப்பமுஞ் சொல்லிலக்கண நூப்பமும் துணிவுதோன்ற வுணர்த்தும். “சிவஞானமுனிவர் சூருவளியுள் இலக்கணவிளக்கநூலார் “மலைமக ளொருபான் மணந்தல சளித்த-தலைவனை வணங்கிச் சாற்றுவு னெழுத்தே” என்புழி “மலைமக” ளென்பது மலையு மலுளெனவு மமங்கலப்பொருட்குத் தொல்கயார் பொருள் பல வாய்ப்த் தோன்றலின், வழுவாமென்று மறுத்துதாதத்த, சருக்கசங்கிரக திபிகை முகத்து “மலைமகன் மணந்த வுலகினுக் கிறைவன்” எனீத் தாமுமவ்வாறு மங்கலங்கூறியது அவர்க்குப் பெரியதோரிழுக்கா” மென்பர் சிலர். அது நானுகியாராமையாற் கூறுங் கையறிபா : வுரையாம். யாதிலுலெனின்,—ஒதுதம். தூலாசிரியர், தாமே தமது நூற்குரையியற்றுவராயின், தூலினிது முடிதற்பொருட்டுக் கூறு மங்கலவாழ்த்தே உரை யினிது முடிதற்பொருட்டு மமையுமாகலின், உரைக்கு வேறு மங்கலவாழ்த்துக் கூறல் வேண்டாவுென்பது, ஒருசா ராசிரியர் கோட்பாடு. நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டுக் கூறு மங்கலவாழ்த்து, இஃது இனிது முடிதற் பொருட்டாயே யமமை, உரைக்கு வேறுக மங்கலவாழ்த்துக் கூறற்பாற்றென்பது, மற்றொருசாராசிரியர் கோட்பாடு. பிரயோகவிவேக நூலுடையார், இலக்கணக்கொத்து

நூலுடையார், இலக்கணவிளக்க நூலுடையார் முதலாயினார் நூன்மங்கல மொன் றுமே கூறி அஃதுரைக்குமாமென் றெழுந்தாராகலின், அவை முன்னதற்கும், அன்னம் பட்டர் முதலாயினார் நூன் மங்கலமும், அசனூரை மங்கலமும், வேறு வேறு கூறினா ராகலின், அது பின்னதற்கும், எடுத்துக்காட்டுக்களாத லறிக.

நூலுரைகளை யொற்றுமை நயத்தானென்றெனவும் வேற்றுமைநயத்தான் வேறெனவுந்கொண் டவ்வாறு செய்தலின், அவ்விருகொள்கைகளும் வழக்கென வான் றோர் போற்றிக் கோடற் கேற்பனவாத லுணர்க.

இனித் தருக்கசங்கிரகமும் அதனூரையும் தென்மொழியார் கூறப்புகுந்த வாகி ரியர் சிவஞானயோகிகள், இங்ஙன மாசிரியன்மா ரொன்றற்கொன்று மாறுபாடாகக் கொண்ட இரண்டு கொள்கைகளுள், ஒருதலைதூண்டலானே முன்னையதனையே தம் மதமாகத் தழீஇ, “மன்றவாணனை மனத்திடை நிறுவிவண் பிறைசை - வென்றதீர்நமச் சிவாயமெய்க் குரவனை வணங்கி - என்றனைப்பொருட மிளையவர்க் கினிதனை வுதிப்பத் - தென்றமிழ்ச்சொலாற் செயப்படுந் தருக்கசங் கிரகம்” என்னுஞ் செய்யுளான் மங்கல வாழ்த்துச் செய்தருளினு ரென்பது.

அற்றேல், அக்கொள்கை தழீஇ யங்கனஞ் செய்வாராயினார்க்கு, “மலைமகன் மணந்த” என்னும் பிற்செய்யுள் ஆண்டுச் செடாத்தொழிதல் வேண்டிநூலெனின்,-- அறி யாது கடாயினாய், அவ்வாசிரியர், “மொழிபெயர்த்ததர்ப்பட யாத்த” லென்னும் யாப் பினானே அன்னம்பட்டர் வடமொழிக்க ணியற்றிய தருக்கசங்கிரக நூலினையும், அதனு ரையினையுந் தென்மொழியான் மொழிபெயர்த்ததர்ப்பட யாத் தங்ஙனந் தருக்கநூல் செய்தருளுவாராயினமையின், அவ்வடநூலாசிரியர் கொள்கை யதுவென்று காட்டிய அப்பிற்செய்யுட் செய்தருளினர். ஆகலின், அது குற்றமாகா தென்க.

அற்றேல், அவ்வாறு காட்டல்வேண்டி அப் பிற்செய்யுண் மொழிபெயர்துச் செய்தார்க் கதனை மங்கலமொழி முதலாகச்செய்தலே முறையாமென்றி “மலைமகன்” என அமங்கலம்பட முதற்சீர்தலைப்பெய்து அவ்வாறு செய்தன் முறைமையாகாதாம் பிறவெனின்,--அற்றன்று; முன்னக் கொள்கையேதழுவி “மன்றவாணனை” என நூல் உரை இரண்டும் இனிது முடிபுபோக மங்கலச்செய்யுண் முதற்குட்செய்தருளினாரா கலின், பின்னைச் செய்யுளுமங்கலமாகச் செய்தடிண், தாந்தழீஇய வக்கொள்கைக்கு மாறாமென்று கண்டு, அங்ஙன மங்கலம்படச் செய்யாராய் “மலைமகன்” எனத் தொகை யார் பொருள் பலவாய் அமங்கலம்பட, அவ்வாறு செய்தருளுவா ராயினமையி னென்க.

அஃதேல், அவ்வாசிரியர்க்கதுவே கருத்தாமாறு எற்றாற் பெற்றீரென்பாரைப் பிரயோகவிவேகநூலார் முதலாயினார்க் கது கருத்தாமா நெற்றாற் பெற்றீரென்று டடாவி மறுக்க. பிரயோகவிவேகநூலார் முதலாயினார் நூன்முக மங்கலச்செய்யுளே யிய ற்றியுரைமுக மங்கலச்செய்யுள் வேறு செய்யாமைமையின், அவ்வருத்தாபத்தியான் அவ ர்க் கது கருத்தாதல் பெற்றாமெனின், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் நூன்மங்கல “மன் றவாணனை” யெனமங்கலம்படச்செய்து உரைமங்கல “மலைமக” னெனத்தொகையார் பொருள்பலவாய், அமங்கலம்படச்செய்தலின், அவ்வருத்தாபத்தியானே யாரும் அங் வாசிரியர்க் கது கருத்தாதல் பெற்றாமென்க.

இன்னும், “மன்றவாணனை மனத்திடையிற்” எனவும், “வண்ணிறைசை வென்றிச் சமச்சுவாயமெய்க் குரவனை வணங்கி” எனவும், முறையானே தமது சர்தான குரவர் தூரமெனக்கண்ணிபாசிக்கு நடராசமூர்த்தியையும், தமது குருமுதல்வரையும், மொழிபெயர்ப்பினுட் டலைப்பெய்து கிளர்நின்கோதிப், பிறசெய்யுள் வடமொழியுட் கிடந்தவாறே மொழிபெயர்த்துக் கூறுமதனாலும், அவ்வாசிரியர்க்கதுவே கருத்தாதல் இனிதறியப்படு மென்க.

அல்லது உம், ஒருநாற்கு மங்கலவாழ்க் தொன்றையன்றிப் பல கூறினரு மங்கலமுதற்கீர் முகம்செய்யுளின்கண்ணி, மன்றைச் செய்யுட்கடோறும் யாப்புறுத் திரையாமை வழக்கின்கட் காண்டலின், வடமொழித் தருக்கசங்கிரக நூலு முறையுந் தென்மொழியானொருங்கு பெயர்த்துச் செய்யலுற்ற வாசிரியர்க்கு, முன்னேச் செய்யுளிற்போலப் பின்னேச் செய்யுளினு மங்கலமெய்த முதற்கீர் தலைப்பெய்துரைத்தல், வெண்டற்பாற்றன்றாகலின், “அம் மலைமேலேறிய குற்றம் இம் மலை மேலேறாதோ” வென்றல் கடாவாகாமை யோர்ந்துணர்க.

அற்றை லக்ஷக; மொழிபெயர்த்தல் யாப்புள் ஆண்டில்லாத பொருள்க டலைப் பெய்து அங்குந் கூறுத லமையாதாம்பிறவெனின், மொழிபெயர்த்தல் யாட்புள் அப் பொருள்களோடு மாறுபடுவன ஆண்டுத் தலைப்பெய்து உரைத்தல் அமையாதென்ப தொக்கும்; அன்றி ஆண்டுகட் ருபகாரமாய் வேண்டப்படும் பொருள்க டலைப்பெய்து கூறுத லந்நாற்குச் சிறப்பேயாகலின், அஃ தமையாதென்றல், கையறியாருரையையா மென் றொழி. இன்னோ ரன்ன யெல்லாம் அமைவுடைபவனவாமென் றறிவுறுத்தற் றன்றே, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “தொகுத்தல் வகுத்த றொகைவிரி மொழிபெயர்த” தென் றொழியாகு, “மொழிபெயர்த் ததர்ப்பட யாத்தலோ டனைமர பிண்டுவ” என் றங்குந் குத்திரஞ் செய்வாராயினதுஉமென்று கடைப்பிடிக்க. அக்கருத்தறியாத றன்னுலார் “தொகுத்தல் வகுத்த றொகைவிரி மொழிபெயர்ப் - பெனத்தகு நூல்யாப் பிரிவண் டென்ப” எனச் குத்திரஞ் சிதைத்து வேறுபடுத்து, மொழிபெயர்ப்பியாப் பிலக்கணங் குன்றக் கூறிப் புரையோயினு ரென்பது.

இம்முறை யெல்லா றுணுகி நோக்காது, “இலக்கணவிளக்கநூலார் “மலைமக” ளென்றெடுத்தது குற்றமா” மெனச் சொற்ற வாசிரியர் தாமே “மலைமக ளொருபான் மணந்தென்று” அவ்வாறெடுத்து இழுக்குற்றா ரென்று னுற்றது னையியாமார்தர் என கடவரென் றொழிக. அது நிற்க.

ரித் “குடாகாயம் வடநான் முடிபு” என்றும், அதனைக் “குடவாகாயம் குடாகாயமென மரீஇயிற்றுத், குள ஆம்பல் - குளாமபலென மரீஇயினுற்போல” “எனச் சிவஞானபோதச் சிற்றுரையிற் சிவஞானமுனிவர் உரைத்த தேலது” என்றும், கூறி னரு முளராலோவெனின், — “குடம்” என்பது தமிழியற்சொல்லாகலின், அதனோடு புணரு மாகாயம் தீர்க்கசந்தி பெறுதல் சாலாதென்பார், சிவஞானயோகிகள் “குடவா காயம் - குடாகாயமென மரீஇயிற்று” என்றுரைத்தா ராகலின், அஃது சாலாமையான் டையதென மறுக்க. குடந் தமிழியற்சொல்லாதல், “குடந்தம்பட்டி”, “குடக்கத்து” “குடமுழா” என்றற்றொடக்கத்தாற் பயின்று வருந் தமிழ் வழக்குரைகளா னறிக. இன்னும், குடம், தமிழியற்சொல்லென்பது, “குடந்தம்பட்டி” எனவருந் திருமுரு

கூற்றம்படைச்சோடர்க்கு— “வழிபட்டு” என்றும், “வணக்கம்பட்டு” என்றும் உரைப்பர்” என்றும், “குடவென்பது தடவென்பதுபோல உலாவணர்த்தவரேயே ருளிச் சொல்லாசலின் அசனடியிற் பிறந்த பெயருமாம்” என்றும், “சச்சினார்க்குரிய ருரை கூறுதலானு மறிசு.

வடமொழி அமரநிகண்டிள் அந்நூலார் ‘குடம்’ வடசொல்லாகக்கொண் டோ அசலின், அது வடவிபநசொல்லுமாம். ஆயினும், அஃதாண்டுத் தமிழ்த் போலப் பெரு வர்விற்றாது உ, அது வழங்குதலானும், வடநூலார் ‘கடாசாயம்’ ‘மடாகாசம்’ என வழங்குதலின், ‘கடாசாயம்’ என யாண்டும் வழங்காமையானும், அசனை வடசொல் லென வைத்து முடிபு கூறுது, தமிழ்ச்சொல்லென வைத்து அவ்வாறு மருஉ முடிபு கூறினார் ஆசிரியர் சிவஞானியோகிகளென் றுணர்க. குடம் பொதுவெழுத்தானாய் சொல்லாதலின், இருபொழிக்கண்ணும் அங்ஙனம் வெவ்வேறு பொருள்குறிக்கு பொழி யாதற் கெற்றமாய் அறிக.

அந்நூலார் அங்ஙனமாக; ஆசிரியர் சிவஞானியோகிகள் “கடாசாயம்” வட நூன் முடிபுமாம் எனச் கூறுதலெனையோவெனின் — “கடாசாயம் வடநூன் முடி பெனக் கொடலு மொன்று” எனச் சிவஞானமாமாடியத் துரைத்தா ராசலின், அது உ - வனென நொழிசு.

இலக்கணமாயின் முற்றிற்று.

இலக்கிய மரபியல்.

தமிழிலக்கியம் - திருமுறையிலக்கியம், சங்ககலிங்கியம், காவியவிலக்கியம், புரா ணவிலக்கியம், இசுகாசலிலக்கியம், பல்வகையுடையபிரபந்தவிலக்கியமென்ப டலசிறப்பிற்கு

வேசத்தையோர்ப்பிரபாடல், முதுநாளை, முடி குருகு, களரியாவிறையெனநிச்சொ டுக்கத்துக்கலைச்சங்க விலக்கியங்களும், கல், குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலையகவ ளெனநித் தொட்டக்கூட்டைச்சங்கவிலக்கியங் ளும், இறந்தனவா தலான், அவற்றினவ ரொ ழுற்றது கூறுமாறில்லை. கடைச்சங்கவிலக்கியங்கள் - நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந் தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைப்பத்து, சல், எழுபந்நிரபாடல், சூதது, வரி, பேரிசை, சிற்றிசையெனநித்தொடக்கத்து. இவற் றுச்சில இறந்தது. பல் நிலவுகின்றன. இவையம் இன்னொருனையுமான கடைச்சங் கிலக்கிய வரலாறு திருமுறையிலக்கியங்களின் பின்னர்த் துறது கூறுதம்.

திருமுறையிலக்கியம்.

திருமுறையோத்தின் முறைவைப்பு.

திருமுறையிலக்கியங்கள் சங்கநூன்று அவதரித்தல்பற்றியும், அவையெல்லாம் திரு றுந்நோததுக்களாதற் சிறப்புப்பற்றியும், அவற்றின் வரலாறு முதற்கட்டந்த சொல்லு கும், திருமுறையிலக்கியங்கள் பன்னிரண்டு திருமுறைகளாகவகுக்கப்பட்டன. ஆளுநைய பின்னோடர் அருளிச்செய்த தேவாரவோத்து முதன்முன்று திருமுறைகளாம். திருநாவு க்கரசர் அருளிச்செய்த தேவாரவோத்துப் பின்முன்று திருமுறைகளாம். நம்பியாரூரர் அருளிச்செய்த தேவாரவோத்து அதன்பின் றோர் திருமுறையாம். இவ்வாற்றினே தேவாரவோத்துக்கள் ஏழு திருமுறைகளாயின வென்பது. வாழ்வுடிகள் அருளிச்செ

யத் திருவாசகவேதம் திருக்கோவையும், எட்டார்த்திருமுறைகளையும். திருமணிசைத் தேவர் முதலிய பொன்பதினமரும் அருளிச்செய்த திருவிசைப்பாவும், அவருட் செஞ்ஞர் அருளிச்செய்த திருப்பல்லாணியும், ஒன்பதார்த்திருமுறைகளும், திருமூலகாரணர் அருளிச்செய்த திருமந்திரம் பத்தார்த்திருமுறைகளும். திருவாவையுடைய சிவபிரகர் மூலாயினர் அருளிச்செய்த திருமுக்கப்பாசரமுதற் திருநாவக்கரசு தேவர் திருவிசை சமஸ்தை யீருள நார்ப்பது பிரபஞ்சங்களும் பத்தொராத்திருமுறைகளும். அந்நன்முழுதி தேவர் அருளிச்செய்த திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம் பன்னிண்டாக் திருமுறைகளும்.

தேவாரத் திருவாசகத் திருக்கோவை திருவிசைப்பாட் திருப்பல்லாணிய் திருமந்திரம் திருமுக்கப்பாசரமுதலிய நார்ப்பான் பிரபஞ்சங்களென்று மிகவாய்மை அபாயச்செகரசோழவரசர்பெருமான் லேண்டிடத் திருநாகரபூர் நயபிபாண்டாரம்மி பத்தொரு திருமுறைகளாக அங்கனம் வகுத்தருளினார். இனித்தேவாரத்திருமுறைகளே மூன்றும் பண்ணைடவு, திருநிலகண்டயாழ்ப்பாணர் மரபிற் பெண்மகளொருத்தமால் அடியருவச்செகரசோழவரசன் காலத்திற்குள்ளே வகுத்தப்பட்டது. இவ்வரலாற்றெல்லாம் தருமுறைபண்ட புராணத்திட்காண்க. அருண்மொழித் தேவருளிச்செய்த தருத்தொண்டர் புராணத்தினைப் பன்னிரண்டாத்திருமுறைகளாக அந்நாயக்கோழவரசர்பெருமானுள்ளேயால் ஆன்றோர் அவுன்காலத்து வகுத்தருளினார். இவ்வரலாறு தருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றுட் காண்க.

ஆளுடைய பின்னையார் வாசீசர் தேவார "வாத்துக்கன் முடத்திருமாறன் காலத்தும், எட்டியாரூர் தேவாரவோத்து அவன்வழித்தொன்றலான மற்றோர் மாறன காலத்தும், அவதரித்தன. வாத்தூரடிச்சிருவாசகத் திருக்கோவை பெண்ணு மோத்துக்கள் அரிவத்தனவழுசி காலத் தவதரித்தன. அரிமர்த்தன் வழுசி, முடத்திருமாறன் முற்றோன்றலாயுள்ளான். அது ஆலையப் புராணத்திட்காண்க. "நிறியைப் குத்தொண்டர் வாணும்" என்னும் வாசீசர் திருவாக்கு மிதற்குறுசான்றாக வதிக.

தேவாரவோத்துள்ளார் திருவாசக வோத்துள்ளார் சிராமச்சந்திரன் சரித்திரப் பிரயோகமும் அவற்கு முன்னுள் சில புராண சரித்திரப்பிரயோகமும் அவற்குப்பின் னுள் பரசுக்காலத்து மன்னர் முதலியோர் சரித்திரப்பிரயோகமும், கண்ணகியிலானும், அவற்றுள் இச்சிலிரல் சரித்திரப் பிரயோகம் யாதும் வரலாறுகொண்டவாறும். அவை தான் கலியுகத்தின் முற்பொழுதே அவதரித்தன வென்பது கென்னிசிறுநுணியப்படுங்க. இனி அநாரிய பாடை நூல் வழிப்பட்ட சிலர், சென்றாழ்ந்தகால வரலாற்றினைத் தமிழாசிரியர் நூலுரை பற்றி முறைமாற்றொள்ளாக, பிரமுக்கொண்ட, ஆளுடைய பின்னையார் முதலிய வன்மை நாயன்மார், Christ பிறந்தபின் னவதரித்தவரென்று தாங்க வேண்டியவாறு கூறுவர். Christ இக்கலியுகத்தின் மூலவயிற் பொருளாற்ற ண்டுண்டிற் றோன்றினோனென்ப தநாரிய பாடை நூல்களா னினித்தரிப்பட்டுத் தலாவிட, கடைச்சங்க மிரீதிய பாண்டியர் முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருங்குரு யீராக நார்ப்பதொன்பதின்மா" என்றும், "கடைச்சங்கம் ஆயிரத்தெண்ணூற்றாற்பத்த நியாண்டு நிலிற்று" என்றும், தோலா நாவின் மேலோரான கடைச்சங்கத் தோலும் பிழ்வரான கக்கிரோர் களாவியலுரை முகத்துக் கூறுதலானும், கடைச்சங்க மொன்று

ஞான்று சொடங்கி இற்றை ஞான்றுவரை யுள்ள காலம் இரண்டாயிரத்தின் மிச்ச சென்பது தமிழ் நூலுரைகளால் இனி தறியப்படுதலானும், ஆளுடைய பிள்ளையார் முடாதிருமாறனைக் திருப்புகைத்தொழிற் சுரப்பினி தீர்த்தாண்டருளிய சமயாசாரிய ரென்பது திருத்தொண்டர் பெரிய புராண முாலையவற்றார் பெறப்படுதலானும், அவர் கூற்று வேதவழக்கோடு மான்றோர் வழக்கோடு மாறுபாடுறு மயக்க வுறையே யென் றெழுக.

அற்றேலோசா; திருவாதவூரடிகள் அரிமர்த்தன வழுதிக் கமைச்சராய் அகல னைந்தெய்வவாற்றலால் ஆட்கொண்டருளிய சமயாசாரிய ரென்பதானும், ஆளுடையபிள்ளையார் முடாதிருமாறனைக் கூணியிர்த்துச் சமணமயநீர்த்தத்துப்பக் கொண்டருளிய சமயாசாரிய ரென்பதானும், புராண நூல்களா னறியப்படுதலின், திருவாசகத்தினையுந் திருக்கோவையினையுந் தேவார வோத்துக்களுக்கு முன் வைத் தோதுதலே முறையாபெனின், — அதுவே காலம்பற்றிய முறையாயினும், திருஞானசம்பந்தர் உண்மைநாயன்மார்களுட் டவழகவராய் முதல்வன் பிரளயாசலர்க்குப்போல நாம்நேருளு முச்சண்ணுங் சமைமி டறு முதலிய வுறுப்பிற்றார் முத்தொழினடாத்தி நின்ற தன்னியற்கைவடிவே சருவடி வாகக்காட்டி முன்னின்று தலையளித்துத் தன்னருட் சத்தியாகிய உமைப்பெரும் பிராட் மனையக்கொண்டு திருமுலைப்பாலருளமுது பொன் வள்ளத்துடனிடவிக்க வுண்டு ஞானசம் பந்தராய் ஆளுடைய பிள்ளையாரென விளங்கி வைதிகைசுவத் திருநெடுநிப் பெருந்தலைமை யெய்திய சமயாசாரியராகலான், நம்பியாண்டார் சுப்பி அவரருளிக்கெய்த தேவாரத்திரு வோத்துகளை மன்றைக் திருமுறை யோத்துக்களுக்கெல்லா முதலாக வைத்து அந்நான் திருமுறை வகுப்புச் செய்தருளுவாராயிற் றென்றுணர்ச்சு.

இனி வாகீசர் வன்றெண்டர் திருவோத்துக்கள், ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவோ த்துப்போலு மியலு மிசைய முடையவாய்த் தேவார மென்பப் பின்னமாதலின், அதை தலைமை மற்றவர் திருமுறைகளுக்குப் பின்றிருமுறைகளாகக் கொண் டவ்வாறு வகுத் தருளிச், சமயாசாரியர் திருவாக்காகத் தமிழ் வேத மாத லொப்புமையாற் றிருவாசகத் திருக்கோவைகளை அவற்றின் பின்முறையாகக்கொண்டு அவ்வாறு வகுத்த ருளினார். திருவிசைப்பாத் திருப்பல்லாண்டென்னு டோத்துக்கள் வேதப்பொருண் மலிந்து ஒத்தருளிய விசைப்பமைத்யமுடையவாய் அருளோத் தொப்புமையுறுதல் பற்றி, அமை தம்மை அவித்தின் பின் னென்பாரர் திருமுறையாகக் கொண்டவ்வாறு வகுத்தருளினார். திருமத்திரம் வேதப்பொருள் விராய் வேத வேதார்த்தத் தெளிவான சிவாகம நர்ப்பாதப் பொருண் மலிந்து நிற்பதொன்றாதலின், அதனை அவற்றின் பின்னாகக்கொண்டு பத்தார்திரு முறையென் றவ்வாறு வகுத்தருளினார். திருமுகப்பாசுர முதலிய நார்ப்பது பிரபந்தங்களும், தெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்த உண்மை நாயன்மார் திருவாக்குக்களாய் அருட்பா வோத் தலக்கண் முறுதலின், அவை தம்மை அதன் பின்னாகக்கொண்டு பதினேரார் திரு முறை யென் றவ்வாறு வகுத்தருளினார். மற்றுத் திருமுகப்பாசுரம் ஆலவாயிலவிரச்சடைக் கெடவுளானவிறையனார் திருவாக்காதலின், அதனைத் திருமுறைசுட்கெல்லா முதலாகக் கொண்டு வகுத்தலே முறையாம்பிறவெனின், — அஃதப்பெற்றித் தாயினும், பாணபத்திர ரென்னு மன்பர்க் கொளியவந்து அவர் வேண்டிற்று அருளுதற்பொருட்டிக் கட்டளை செய்த கோர் திருமுட்பாசுரமாய் முழு நூற்றன்மை யெய்தாமையின், அதனை அவ்வியல்புடைய பிரபந்தங்களோ டொன்றெனத் கொண்டவற்றின் முகந்தட்டர் தவ்வாறு வகுத்தருளினார்.

சென்றதிசு. பெரிய புராணம் கிளவருட்பாவாய்த் திருமுறைகள் ஆங்கியருளிய நாயன் மாரும் பெரும்பான்மடமேயர் சரித்தரம் கூறி, அந்நாயன்மார் அருளுமுகத்திற் கோரியல்க்கியாராய் நின்றத் திறப்புடைமை பற்றி, அங்ஙனம் இறுதிக்கட்டந்த பன்னி ரண்டார் திருமுறை யென் தவ்வாறு வகுத் தருவினார்.

இனித் திருத்தொண்டத் தொகையுட் போந்த தனியடியாரும் சண்ணப்பநாய னாரும், சண்டேசுரநாயனாரும், கோச்செங்கட்சோழநாயனாரும், சாங்கியநாயனாரும், புத்தத்துணைநாயனாரும், காரைக்காலம்மையாரும், வாழ்நாடிகள்கொல ஆளுடையப ன்ளையாருக்குத் திருநாவுக்கரசருக்கு முற்பட்ட நாயன்மார்க ளென் றணங்க, அது 'வேபுளைய தோளுமையொர் பாகமது வாசலிடை யெறிசடைமேற் - நாயமதி குமுகரி காட்டினட மடியை தன்னை வினவின் - வாய்கலச மாகவழி டாந்செயும் வேடம்மை ராகுநாயன் - சாப்சணையி னுவிடர் தீசனடி கூடுகா எத்திடவேயே" எ - ம் "பீரடை ந்த பாலதாட்டப் பெனு தவன்றாகை - வேரடைந்து பாய்த்தாளை வேர்தழற் தான்ற னக்குத் - தாரடைந்த மடையுடைய தலைமை வகுத்தென்னே - தீரடைந்த கோயின்மல்கு சேய்ஞ்ஞர் மெய்யானே" "எரிதரவனலங்கையி லுத்திபெல்லியி - னரிதிரிளானிடையட் டமாயிவ-ரரிசிலப்பொருபுனலம்பர்யாநகர்க் - குரிசில்செங்கண்ணவன்கொயில் செவ்வே" எ - ம் வருமானுடையபின்னையார் தேவாரவோத்தக்களானும், "புலந்தகால் பூவுரீருங் கொண்டடி போற்றிமாட்டா -வலஞ்செய்து வாயினுலால் வட்டனைப் பந்தர்செய்த - சில ர்தியையரசனாதிச் சிர்மைக ளருளவல்லார் - ஈலந்திழர் சொலை குழந்த நலிடள்ளியடி சனாரே" எனவும் "புத்தன் மறவா போடி - யெறிசல்லி புதுமலர்க ளாக்கி னுன்சான்" எனவும் "அகச்சடி மைசெயு மன்னைன்ரு னரிசிந்புனல் கொண்டிவர் தாட்டுகின்றன் மிசுத்தளர் வெய்திக் துட்கதையுறும்முடி மெல்லிமுக் கிட்டி நடுங்குதலும் - வகுத்தவ னு க்குநித் தற்படியும் வறுமென்றொரு காகினை தின்றனறிப் - புத்தத்துணை கைப்புச் செய் துநத்திப் பொழிலார் திருப்புத்தூர்ப் புனிகரே" எனவும் வருந்திருநாவுக்கரசர் தேவாரத்திற் துச்சுளானும், "இம்மையிலே புவியுள்ளோர் யாருங் காண வேழுலகும் போற்றினைசப்ப வெம்மை யாளு - மம்மைதிருத் தலைபாலே நடந்து போறது மம்மையப்பர் திருவாலங் காடா மென்று - தம்மையுடை யவர்குதார் மிதிக்க வஞ்சச் சண்டைவரு சிவபணியார் சாரச் சென்று-செம்மைநெறி மருவாத பதியின் மார்டோர் செழும்பதியி னன்றிவா பள்ளி செந்தாரி" என்னு மருண்மொழித்தேவர் பெரியபுராணத் திருவாக்களானும், விவற்றானு மறிக. இவர தம்சுக்கு முற்பட்ட நாயன்மார் பிறருளாராதல் உரைபனவையாற் பெறப்பட ிற் கொள்க. மந்திவர் தம்முட் கண்ணப்பநாயனாரும் சண்டேசுரநாயனாரும் வாழ்நா டிகளுக்கும் முன் விளங்கியருளினோர். அது "கண்ணப்ப னுடையோ ரனபின்மை சண் டயி - னென்னப்ப னென்னொப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளீர் - வண்ணப் பணித்தெ ன்னை வாவென்ற வான்கருணைச் - சுண்ணப்பொன் னீற்றற்கே சென்றுநாய் கோத்து ம்பி" எ-ம் "திதிலை மாணி சிவதருமஞ் சிதைத்தானைச்-சாதியும் வேதிடன் றுதைதனைத் தாளிரண்டுஞ் - சேதிப்ப வீசன் திருவருளாற் நேவர்தொழப் - பாதகமே சோறு பற்றி னவா தோணைக்கம்" எ-ம் வரும்அவர் திருவாசகச்சுருதுகளானதிசு. "கண்ணப்ப னுடையோ ரனபின்மை" என்பழி, ஒப்பு மறுதலைப் டண்டிங்கண்ணந்த வுபயம். பற்றிது "வினை பயன் மெய்யுரு" வென்ற நான்குண யாதண்பாற்பற்பெனின், —அன்பு மற்றன்பின் மையும் பொருட்டண்பாடெனின், மெய்யின் டாலதா யுடையவரு மென்க.

“ஆளுடைய பிள்ளை யாரும் கொடுநர் தம்மு னாட்புலமை நட்புடையராய் வைத்தி
சைவத் திருநெறி வளர்த்த தருளினு ரென்று அருண்மொழித்தேவர் முதலியோர்
திருத்தொண்டர் புராண முதலியவற்றில் அவர் சரித்திரம் பரவியருளுதலின், அச்
சமயாசாரிய ரிருவரும் ஓர் சாலத்து விளங்கியருளினு ரென்பது ஓதாமே விளங்கும்.
இனி நம்பியாரூரர் “பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கு மடியேன்” என்று திருத்
தொண்டத் தொகையுட் சேவித்தலின், அவர் தான் “தரணியிற் பொய்மை யில்லாத் தமி
ழ்ச் சங்க மகிழ்க்பிலர் - பரணர்க்கு கீரர் முதனும்பத் தொன்பது பல்புலவே - ரரு
ணமக் கீபுர் திருவால வாயரன் சேவடிக்கே - பொருளமைத் தின்பக் கவிபல பா
டும் புலவர்களே” என்னு நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாத்தியனான மதுரை
கடைச்சங்க மொடுங்கிய பிறைநூன்று அவதரித்து வைத்திசைவம் வளர்த்த
தருளிய சமயாசாரிய ரென்பதனும், “தம்பிரானருளினு ரைவத்தினிம்மிக்கார்ப்பெ
று - நம்பியாரூரரென்றே நாமமுஞ் சாற்றி யிக்க - வைமபடைச்சதங்கை காத்தியணிமணி
ச்சுட்டிசாத்திச் - செம்பாணுணரயின் மின்னத்தெருவிற் றெருட்டிராளில்” “நரசிங்
சமுடையரென்னுநாரிளாழ்ரசர்சுண்டி - பாடிருங்குடைய கூரப்பாயத்தவர்தம்பாற்சென்று -
விரலியநகல் பினுலேவென்றுரைப்பெற்றுத்தங்க - ளரசிளங்குமார்தேற்பவன்பினுள்ளகன்
மைத்தொண்டார்” என்று திருத்தொண்டர் புராணத்தவர் அருண்மொழித்தேவர் கூறியரு
ளுதலின், அவர் கால நந்தாட்டரசு புரந்தருளிய நரசிங்கமுனைவர் காலமென்ப
தனும், தெள்ளிதற் பெறப்பச் சென்பது.

மற்றுக் கடைச்சங்கப் புலவர் தமிழ்நாட்டி மூலவந்தர் முதலியோரையும் பாடி
னாராக, அவர் தம்மை நம்பியாரூரனார் “பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்” என்றும்,
நம்பியாண்டார் நம்பி “அருணமக் கீபுர் திருவால வாயரன் சேவடிக்கே - பொருளமைத்
தின்பக் கவிபல பாடும் புலவர்கள்” என்றும், அருண்மொழித்தேவர் “செய்யுணிமு
சொற்றெளிவுஞ் செவ்வியநூல் பலநீநாக்கு - மெய்யுணர்வின் பாயனியுடைய யெனத்
துணிந்து விளங்கியோளிர் - அப்பயனியுங் கண்டத்தார் மலரடிக்கே யாளானார் - பொய
யடிமை யில்லாத புலவரெனப் புலமிக்கார்” “பொற்பமைக் க வரவாரும் புரிசையார்
தமையல்லாத - சொற்பங்கள் வாய்த்தவாத் தொண்டநெறி தலைந்த - பெற்றியி
னின் மெய்யடிமை யுடையராம் பெரும்புலவர்” என்றும், பொற்றுதல், பொருந்தா
தா லெனின், அப்ப மூலவந்தர் முதலாயினு ரையணியுங் கண்டத் திறையனா மலரடிப்
பத்தி வழிபாடி தலைநின்று செங்கோளமையும் வரையா வீனசுயம் விண்ணு
மண்ணும் போற்ற நண்ணிய பெரிபராத்தா பற்றித் கடைச்சங்கப் புலவர் அவரையும்
பாடினார். அப்பாட்டெல்லாம் அறம் பொருளின்பம் வீடென்னு முறுதிப் பொருணன்கன்
றிறனும் விசேஷத் தமிழுலகத் துறத்தேய பவவா நிற்கும். ஆகலின், அவர் தம்மை
நம்பியாரூரர் முதலியோர் அவ்வாறு போற்றியத பொருத்த முடைத்தேயா மென்க.

சமயாசாரியர் கொடுபநிநுபணம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார் முதல்வ னைவன் திராதாரத்தார் சிவஞானமருள்ப
பெற்றாரென்பது, “அந்நிலையிற் திருத்தோணி வீற்றிருந்தா ரருணைக்கான் - முன்னினை
மைத் திருத்தொண்டி முன்னியவர்க்” கருள்புரிவான் - பொன்மலைவல் விபுத்தாமும்

பொருவினாடெம வெழுந்தருளிச் - சென்னியினம் பிறைதிகழ்ச செழுமப்பாயகை
மருங்கினைச்சார் ” “திருமறைநூல் வேதியர்க்குந் தேவியர்க்குந் தாங்கொடுத்த - பெருகு
வர நீனைச்சோதான் தம்பெருமைக் கழல்பேறு - மொருநெறியில் வருஞானங் கொடுப்
பதனுக் குடனிருந்த - வருமையா னுடையலையெ யளித்தருள வருஞ்செய்வார் ” “ஆருண்
ன்ற பிள்ளையார் தலைநீங்கி யருட்கருனை - யெழுதின்ற திருவள்ளத் திறைபவந்தா
மெவ்வலகூர் - தொழுதின்ற யலைக்கொடியைப் பார்த்தருளித் துணைமுலைகள் - பொழிக்
ன்ற பாலகிசில் பொன்வள்ளத் தாட்டுகென ” ஆரணமு முல்க்குமு மீன்றருளியனைத்
தனுக்குந் - காரணமாய் வளம்பெருகு கருணைதிரு வடிவான - சீரிணந்து சிவபெரு
மூ னருளுதலுந் சென்றனைந்து - வாரிணங்கு திருமுலைபொன் வள்ளத்துக் கமர்த்தருளி
“ எண்ணரிய சிவஞானத் தின்னமுதங் குழைத்தருளி - யுண்ணுகி லெனவூட்ட வுமை
யம்மை யெதிர்நோக்குந் - கண்டலர்நீர் துடைத்தருளினித் தகடிப்பொற் கின்னமணித்
தண்ணலைபங் கழுவுகதீர்த்தங் கண்ணு ரருள்புரிந்தார் ” “யாவர்க்குந் தந்தைதா யெனு
மவரிப் படியளித்தார் - ராவது லாளுடைய பிள்ளையா ராயகில - சேவர்க்கு முனிவர்க்குந்
தெரிவரிய பொருநாருந் - தாவிற்றிக திருஞான சம்பந்த ராயினார் ” சிவனடியை யடை
விக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம் - பவமுனை யறாநதும் டாங்குனிலோங் கியஞான
முவனாமயிலாக் கலைஞான முணர்வரிய மெய்குஞான - தவமுதல்வர் சம்பந்தர் சாறுணர்
நதா ரந்தலையில் ” என வருந் திருதொண்டர் புராணத் திருப்பாட்டுக்களா னறிக.

“முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டி முன்னியவர்க் கருள் புரிவான் ” என்றருளிச்
செய்தலின், பிள்ளையாரும்பையிற் சிவஞானப் பேற்றிற்கேதவாகும் அருந்தவ முயன்று
வைத்தனை குறிச்சுப்பரிம். படவே, “தவமுதல்வர் சம்பந்த ” ரென்றடம்பொடு புண
ர்த்தருளிச் செய்து மற்றதற்கு ஞாபகமாயிற்று.

“திருமறைநூல் வேதியர்க்குந் தேவியர்க்குந் தாங்கொடுத்த - பெருகுவர நீனைச்
சோ ” என்றதனால், “மனையறத்தி லின்பமுறு மகப்பெறுவான் ” விரும்பிப் “பரமேய
நீராகித்த நீருங்கி ” வைசிக சைவம் வளர்க்குந் தரிய “புனைமணிப்பூண் காதுலைப் ”
பெறுசற் பொருட்டு அவரு மும்மையிற் தவமுத்தா ரென்பதூஉம், வேண்டியார்
வேண்டிந்தே யருளும் பரங் கருணைத்தடங்கடலான சிவபிரான் ஆண்டு அவர்க்கயுவர
நோர்த்தருளின ரென்பதூஉம் பெறப்பட்டன. இனி அவர் அந்நிலைவே தலைக்கொக
இம்மையி லின்னிலே நின்று “பெருத்தெழுந் பாற் பெரிய நாச்சி - சூன்சூன்சூன் -
திருத்தோணி வீர்திருத்தார் சேவடிக்கீழ் வழிபட்டுக் - கருத்தமுடிந்திடப் பராயினு ”
ரென்றும், அங்ஙனம் பராய்ச் செல்கின்றழித் “காழலியார் மணியவிற்தி - னுருத்
தெரிய வரும்பெரும்பே துலகுய்ய வுளையிற் றென்றும், “ஆளுடைய ஞான
ஞேணி யமர்ந்தபிரா னருள்போற்றி - மூளும்கீழ்ச் சியிற்றங்கண் முதன்மறைநூன்
முறைச்சடங்கு - நாளுடைய விரைந்து நிற்கலினு நலஞ்சிறப்பக் - கேளிருடன் செயல்
புரிந்து பேரின்பங் கிளர்வுற்ற ” ரென்றும், அங்ஙனம் கிளர்வுறு நாளில், “அருக்
கன்முதற் கோளனைத்து மழகியவுச் சங்கிலிலை - பெருக்கவலி யடனிந்பப் பெருகிய
நல் லோரையெழத் - திருத்தருள மாசுரைநாட் டிகை விளங்கப் பரசமயத் - தருக்கொழி
பச் சைவமுதல் வைதிகமுந் தழைத்தோங்க ” “அவம்பெருக்
கும் புல்லறியினமண் முதலாம் பரசமயப் - பவம்பெருக்கும் புரைநெறிகள் டாழ்பட
கல் லாழிதொறும் - தவம்பெருக்குஞ் சண்மையிலே தாவில்சரா சரக்களெலாஞ் - சிவம்

பெருக்கும் பிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்கா” ரென்றும், உணர்ச்சு. ஒ—செரிநிலை,
“திருச்சொண்டிமுன்னியா” “பெருகு வரநிலைந்தோ” யாதநோக்கி யெனத் தெரிதற்
கண் வருதலின்.

உமையம்மை எண்ணரிய சிவஞானத் தின்னமுதல் குழந்தையினி எதிர் நோக்
கும் உண்மலர் நீர் அடைத் தருளிக் கையிற் கொற் கண்ண மளித்து அடிசில் உண்ணென
ஆட்ட அங்கண்ணார் அங்கு அண்ணலை யமுனை தீர்த் தருள்புரிந்தா ரெனப் பொருளியை
யிற் கேற்பக் கொண்டு கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

“யா வர்க்குந் தந்தை தா யெனுவ வரிப்படி யளித்தா” ரென்றத —ச-ல
ராகிய சிவபாத விருதயர் பசுவத்யார் மாதவத்தானே அவர் புனைபணிப்புகள் சரிந்
தாராய்த் திருவவதாரஞ் செய்த பிள்ளையாருக்குச் சகலர்க்குரிய பட்டக்கூடானன்
திற்ப் பிராயாகலர்க்குரிய முன்னிலையால் அங்குளஞ் சிவஞான மளித்திருநதல்
சாஸ்பாமோ வென் றுசங்கித்துப், பிள்ளையார் தவமுதன்மை நோக்கி அவ்வாறு
அளித்தருடலின், அது சாஸ்பையாமென்று விடுத்தவாறாயிற்று. அன்றினை யுயர்களு
மடங்க யாவவக்கு மென்றோதாராயினார், தத்துவ ஞானமெய்தற்காம் பரிபக்
குவம் உபத்தினைக் கண்ணதாத னோக்கி பென்க. இப்படி யளித்தா ரென்பதற்கு - அப்ப
டியில் அளித்ததற்குரிய பேற்றினை இப்படியில் அளித்தருளினு ரென்று பொருள் கூறுதலு
மொன்று. ஆவசுல லாளுடைய பிள்ளையாராய்த் திருஞான சம்பந்தராயினு ரென்றது -
அங்குளந் திருமுலைப்பாலுண்டமையின் ஆளுடைய பிள்ளையாராய்த் திருஞான சம்பந்த
ராயினு ரென்ப தறிவித்தவாரும். “செயற்கைப் பொருளை யாக்கமொடு கூறல்” ஆக்
கந்தானே காரண முதற்றே” என்பவாசலின், ஆதலினு லாளுடைய பிள்ளையாராய்த்
கருஞானசம்பந்த ராயினு ரென் றங்குளந் காரணமுதற் கிளந்து ஆக்கந்தலைப்பெய்
தோதினாரென்க. பரஞான சத்தி பிள்ளையார் அறிவின்க ணியற்கையா ணுள்ளதாயினும்,
அந்நிலையில் அபியியஞ்சு முதலதலின், ஆக்கப்பொருளாக உபசரித்தோதப்பட்டது.
ஆளுடையபிள்ளையா ரென்பது — ஆளப்படுதலுடைய பிள்ளையாரென்று வி ரிக க ப
பயிம். ஆளப்படுதல்—பண்டைப்பேதநிலை விண்டொழியுமாறு பரஞானத்தான் ஓந்
துமை செய்யப்படுதல். இவ்வத்துவித் ஞான ஓற்றுமையானே பிள்ளையார் பரமசிவனாக்
குரிய முற்றறிவுத் தொழி லோடு சிவானந்தந் தமதெனக் கொண்டு அனுபவித்
தஞ் சுதந்தர மகன்மை ஆண்டுந்ரு ரென்பது. “ஆண்டவரசு” முதலியவாகப்
போதருங் குடிகாட்டக்கிழ்கும் இதுவே பொருளாகக் கொள்க. பரமசிவனே கந்தசுவாமி
யாய் வின்குதலின், அக்குமாரசுவாமியோடு இப்பிள்ளையார்க்கு வேறுபாடு தெரிப்
பார்” “ஆளுடைய பிள்ளையார்” என்று அங்குளம் பிரித்தியைபு நீக்கும் விசேடனை மடு
த்தோதியருளினு ரென்பது. கந்தசுவாமி பரமசிவனே யென்பது, “சுசனேயவ
னுடலான் மடையா யினன்கா - னுசிலாவவ னுமுகத் தன்மையா லறிநீ - பேசிலாக்க
வன் பரனெயி பேதக னல்லன் - தேசலாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்”
எனவும், “அருவமா யுருவ மாசி யனுதியாய்ப் பலவா யொன்றாய்ப்-பிரமமாய் நின்ற சோ
நிப் பிழம்பதோர் மேனி யாகிக் - கருணைகூர் முகங்க ளாறுங் கரங்கள்பன் விரண்டுங்
கொண்டே - பொருதிரு முருகன்வந்திங் குதித்தன னுலக முய்ய” எனவும், “காலமாய்க்
கால மன்றிக் கருமமாய்க் கரும மன்றிக் - கோலமாய்க் கோல மன்றிக் குணங்கடாய்க்
குணங்க ளன்றி - ஞாலமாய் ஞால மன்றி - யனுதியாய் நங்கு, செல்லா - மூலகா ரண
மாய் நின்றோன் மூவரு முகங்கொண் டெருண்” எனவும், “மானிடத்தரில் விவங்கினிற்

பட்களின் மந்து—மூலநெடுக்துழல் யாக்கையிற் பிறந்தனோ ரொப்ப—நீ நனைக்கலை பரஞ்
சுடர் நெற்றியற் றலப் பற் றுணுகி ட்டன்ன மனதெனங் கடந்தவோர் தலைவன்” || “தன்னு
ருவாகு - மொருமகன்” என்றறறொடக்கத்தான் வருந் கடத்தபுராண வசனங்களா னறிக.
சோமஸ்கந்தமூர்த்தியிற் குமாரசுவாமி பொன்றாய் நிலவுவலின், தன்னுருவாகு மொரு
மக னென்றார். சோமஸ்கந்தமூர்த்தி அபன் மா லுருக்கிரக்டவு னென்னு மூவரை
யுற் தோற்றுவித்து முத்தொழிலினு நிறுத்துத் துரிய முரத் கடவுளான பரமசிவனை
பசு, வேதாகமங்க ளிரண்டிறகு மொப்ப முடி. 63 தணிபாசலினை, அம் முதல்வனோடொன்
றான கந்தசுவாமி அப் பரமசிவனின் வேறாகாத பரம்பொரு ளென்பதனும், அவ்விரு
முன்னுற்து மொப்ப முடிந்த தணிபாத றுணே போதருமென்க.

பெரிய புராணம் இங்ஙனம் பின்னையார் கவுணியர் மாசவத்தானே தவமுசல்வராய்
அவதரித்துச் சிவஞான மெய்தி வைத்திசைவம் வளர்த்துத் திருமணச் சிற்பரஞ்சிசாத்
யிற் போதநிலை முடிந்தவழிப் புக்கொன்றிப் பரமசிவசாயுச்சியற் தலைக்கூடனாரென்று,
அர்த்தவாசுற் குணவாதற் துதிவாதமென்பவற்றிற் கவசாசமில்லா வுரையாற் கூறுதலின்,
இந்நிரவகாச வுரைபோடு மாறு கொள்ளாமே திருப்பொண்டிற் புராணத்தும், பிறுண்
டும் பிள்ளையாரைச் சிவ குமார ரெனக் கூறிய வசனங்கட்குப் பொருள் கோட
லுரை முறைபாமென்க. இங்ஙனமாகலின், “ஒருபிறப்பு பெய்தாமை யுடையார் தம்மை”
“எநிலாந் திருஞானசம்பந்தர்” “பாசமற்றிலராயினும்பாரியிசை - யானைசங்குரந்தராயி
னதன்மையாற - தேசமிக்கதிருவுருவானவர்” என்பனவற்றிற் து - இனிப்பிறப்பொன்று
பெய்தாமை யுடையார் தம்மை பென்றும், திருப்பெருமணச் சிவபரஞ்சிசாத்
யிற் போதநிலை முடிந்தவழிப் புக்கொன்றியுட னுசந்தார் திருவுடையராகலின் ஏனோபோல
இறுதலில்லாத ஞானசம்பந்த ரென்றும், பற்றைப் பிறிதிலராயினும், பாசமயக் குறு
ப்பு கடிந்து சங்கரந்திருவுருனெனியை நிறுத்தி வளர்த்துந் பற்றுடையராய கார
ணத்தானே இப்புண்ணிய பூமியிற் தேசமிக்க திருவுருவா னவதரித்த பின்னையா
ரென்றும், இவ்வாறு அவிரோதப் பொருள் கொள்க. ஆனைசங்குரந்தராயினதன்மையா
னெனப் பின்வருவலின், பாசமற்றில் ரென்றருளிச் செய்தார். ஆண்டு மஹு, “மற்
றுப்பற்றெனச்சிந்தி” “மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்” என்புழிப்போலப் பிறிதென்
னும் பொருட்டாய் நின்றது. சங்குரந்தாசையென்புழி, நான்காவது ஏழாவதன் பொருள்
பட வந்தது. இது சதிசந்தியிபாது லுய்த்துணர்க. “இனிப் பிறவாமை செய்தான்”
“ஆறக்குமாசொலப்பட்டாய்தருத்தியாய்திருந்தடி - மறக்குமாநிலாதவென்றேமயல்செய்
தம்மண்ணின்மேற் - பிறக்குமாறுகாட்டினுப்பினிப்படுமுடம்புவிட் - டிறக்குமாறுகாட்
டினாய்க்கிருக்குதின்றதென்னையே” என வரும் ஆளுடையபின்னையார் திருவாக்குக்களா
னுபவயற்றிற்கவைய செம்பொருளாத றெளி. “பதியானனான மூனிவன்” என்றது.
தலைவனான ஞானசம்பந்த முனிவ னென்றவாறே யாசலின், இத்தேருந் முரணுமை
யறிக. தலைமை - சிவஞானப்பாலடிசில் உமைபொன் வள்ளத்துட்ட வுண்டருளிய தவ
மேம்பாடு. மற்று வாசீசர் வன்றெண்டர் வாதலுரடிகளு மிந்நீரான சமயாசாரிய
ரென்பது, அவர் சரித்தரங் கூறும் புராணங்களானும், “தொண்டனைப்பிறத்துவானா
தொல்வினைக் குழியில்வீழாது - பிண்டம்சுமந்தநந்திபேய்தோர்வழியுங்காணென்”
“பெற்றலும்பிறத்தே னினிப்பிறவாததன்மைவந்தெய்தனென்” “மரணம்பிறப்பென்றிவை
யிரண்டின்மயசுகறுத்த - கருணைக்கடல்” என்றறறொடக்கத்தான் வரு மவர் திருவாக்குக்
களானு மறிச்.

“புரமெரித்தார் திருமகனார்” “செய்யமேனியார் திருமகனார்” “இறைவர் திருமைந்தர்” “சேவிற்றிகழ்ந்தவர் மைந்தரான திருஞானசம்பந்தர்” “ஈசாமிழலை யிறையவர் பரிமையப்பாவை திருமுலைப்பா - நேசமுய்ய வுண்டவந்தார் திருமாய்க்கு ராசவினா - காசுவாசி யுடன் டெற்றார் கைத்தொண்டாகு மடிமையினால் - வாசியில்லாக்” காசுபடி பெறுவந்தார் வாசிகர்” என்றற்றோடக்கத்தான் ஆண்டாண்டுப் டெரிய புராணத்தருண்மொழித்தேவர் பிள்ளையாரைச் சிவகுமாரரெனக் கூறிய வெல்லார் திருத்தோணி வீற்றிருந்த சிவபிரான் திருவருளாற் பெரிய நாயகியார் திருமுலைப்பான் ஞானவடிவில் ஊட்டியருள வுண்டு ஆளுடைய பிள்ளையா ராயினமை பற்றியே யாகலின், அவை மேலதனோடு மாறுபடா வென்பது தெற்றென வுணர்ந்துகொள்க. திருச்சேய்ஞலூ ரெக்சுத்த குமாரர் தாதை சிவாபராதங்கண்டு அவனைத் தான்றவீசியகாரணத்தானே சிவபிரான் அவரை அந்நிலையில் ஆண்டு பிள்ளையாராக்கியது போலக் கவுணியார் தலைவராய் உதித்தருளிய பிள்ளையார் முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டு முதன்மை பற்றி அவருக்குச் சிவஞானப்பாலமுகில் ஊட்டிவித்துத் திருஞான சம்பந்தமியற்றி, ஆளுடைய பிள்ளையாராக்கியருளினாரென்க. அருண்மொழித்தேவர்க்கு இதுவேசுருத்தாமாறு “மாமறையாளர் வண்புகலிப்பிள்ளையார் - தாமெழுந்தருளிடத்தங்கள் பிள்ளையார் - காமரும்பதியினில வக்கண்டன - ராமகிழ்வுடன்பணிந்தாடியார்த்தனார்” என்றிங்ஙனஞ் செய்ஞலூர்ப் பிள்ளையாரோடு புகலிப்பிள்ளையாரை ஒப்பித்துரைத்தவாறுபற்றி யுணர்ந்துகொள்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளுக்கும் இதுவே சுருத்தாமாறு “ஆளுடைய பிள்ளையார் முலிய வுண்மையான்மார் குத்தவமின்றியுஞான நிகழ்ந்தவாறென்னையென்னுந் சடாவை விடுத்தற்கு “மேற்செய்துழி” என ஈண்டும் வலியுறுத்தார்” என்று சிவஞானயாபாடியுடன அவர் ஓதியவாற்றாணுணர்க. இவற்றுளே ஆளுடைய பிள்ளையார், உக்கிரபாண்டியனார் உருத்திரசன்மனார் போல்வாரோர் அபர சுப்பிரமணிய ரென்பது போந்தவாறுணர்க. ஆளுடைய பிள்ளையார் இவ்வாறு அபர சுப்பிரமணியரோ மொற்றுமை பற்றியே ஆன்றோரும் புராண ஞாலுடையாரு மாண்டாண்டு அப்பிள்ளையாரைச் சுப்பிரமணியப் கடவுட் குரிய குறி குணங்களால் விசேடித்து அவ்வாறே தவாராயினார். ஆகலின், அவை குணவாதற் துதிவாதங்களே யாமென்க. அருணகிரியார் முதலியோர் திருப்புகழ் முதலியவற்றில் ஆளுடைய பிள்ளையார் அம்புதச் செயல்களை அறுமுகக்கடவுள் செயலாக ஓகியனும், பிள்ளையார் உமை முலைப்பாலுண்டு அறுமுகக்கடவு டிருவருளமிச முறுதல் பற்றி யாதலின், அஃது வைரவக்கடவுள் வீரபத்திரக்கடவுண் முதலியோர் இயற்றியருளிய அயன்றலை கோட நக்கனவேள்விதகர்த்தன் முதலிய செயல்களை அவர் சிவபிரான் அருளமிசமுறுதல் பற்றி அம்முதல்வன் செயலாக ஓதவது போல்வதோர் உபசார வழக்கென்று துணிக. விசாலாக்கன் குணு சங்காரவுருத்திரரென்னுமபிசவுருத்திரர் குணிநுத்திரக்கடவுட்குரிய குறி குணங்களான் அங்ஙனம் விசேடிக்கப்படிலும் அக்கடவுளாகாதவாறு போலவும், குணிநுத்திரக்கடவு டெரியமுதற்கடவு ளான பரமசிவனுக்குரிய குறி குணங்களான் அங்ஙனம் விசேடிக்கப்படிலும் அம்முதல்வனாகாத வாறு போலவும், ஆளுடைய பிள்ளையார் உருத்திரசன்மனார் உக்கிரபாண்டியனாரென்னு மபிச சுப்பிரமணியர் பரசுப்பிரமணியக்கடவுட் குரிய குறி குணங்களால் அங்ஙனம் விசேடிக்கப்படிலும் அச் சிவசுப்பிரமணியக்கடவு ளாகா ரென்பது தெற்றென வுணர்ந்துகொள்க.

இன்னும், சிவபாதவிருதயர் மாதவத்தால் அவர் கடவுட் கற்பித்திருந்த தேவியா-
ரான பகவதீயார் மணியயிற்றி இருத் தெரியவந்தவருடையத் திருவவதார முடிதல், திரு-
முலைப்பாலருளமுதலித் திருஞான சம்பந்தராதல், அத்தவஞானப்பெற்றிருந்தொ-
ண்டர் தொகையுட் சேர்தல், போதநிலை முடிந்தவழி ஏனைச் சமயாசாரியர் போலச் சிவபரி-
பூரணம் புகுகொன்றி யுடனாகப் போல்வன, அபர சுப்பிரமணியர்ச்சாரிப் பரமசிவனு-
ன பரசுப்பிரமணியக் கடவுட் சேலா வென்ச. இன்னும், திருக்காளத்தியிற் சண்ணப்ப-
நாயனார் திருவுருத்தெட்டு வணங்குதலும், காரைக்காலத்தையார் திருத்தலையா னடந்த-
திருப்பதியாமென்று திருவாலங்காட்டினி மதிப்ப வஞ்சி ஒதங்குதலும், மானேசர் வண-
ங்க அவரெவர் வணங்குதலு மென்றின்தோ ரன்ன அடிமைப்படுத்திமைத் தொண்டிசுப்-
புள்ளுடையபிள்ளையார் பேணியதூஉம், அவர் அபர சுப்பிரமணிய ரென்பதைத் தெள்ளி-
த்த புலப்படுத்தி மென்ச. இன்னும், ஆளுடையபிள்ளையார் “மாயச் சூரன் மறுத்த
மைத்தன் முதை” “சேயடைத்த சேய்குணரிற் செல்வன்” “பெற்று முகந்த
கந்தனையே” என்றித் தொடக்கத்தான் அறுமுகக்கடவுளை வேறுசொன்னிப் பரமய-
தூஉம், அவரமிக சுப்பிரமணியராதலை வலியுறுத்து மென்ச. இன்னும், பாலை-
நெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதும் - காலையன் தேலிச் சரண்கொண்ட -
பாலன் - மரணத் தவிர்த்து தவு மற்றவர்க்கு நஞ்சு - சரணம்போ லல்லாமை காண்”
எனச் சைவசித்தர்த்த தூதுடையார் கூறிய திருவார்த்தம் பிள்ளையார் ஏனைச் சமயா-
சாரியாரோ டொத்த சிவஞானச் செயலுடைய வாராயி ரென்பதை நன்று நிறு-
த்து மென்ச. அங்குணமாயினும், உமைப்பெரும்பிராட்டியார் திருமுலைப்பா லுண்டு
ஆளுடைய பிள்ளையா ராயினமையின், சமயாசாரியருட் சேவரு முனிவரு மேமைத்
கள் யாவரும் வணங்கி யேத்தம் ஆசாரிய முதன்மை யுடையராயினுரென வவர்
பிரபாவங் கடைப்பிடித் துணர்ந்து கொள்க. இனித் திருநாவல்கரசர் வன்முன்னடர்
வாதநூலிகளெனது மற்றைச் சமயாசாரியரும் ஆளுடைய பிள்ளையார் போல உம்
மையிற் சிவசுணநாதராய் வைகிச் சங்கரனருணெறி வளர்த்துநடப் புற்றுடைய
ராய காரணத்தானே இப்புண்ணியபூமியிற் திருவவதாரத் செய்தருளினு ரென்-
பது, அவர் பிரபாவங் கூறும் புராணங்களானே நன்றறிய திற்றலின், அவருட் சேவரு
முனிவரு மேமைக்கள் யாவரும் வணங்கி வழிபடற்குரிய சமயாசாரியசுவாமிக ளென்-
பது தெரிந் துணர்ந்து கொள்க. இனிச் சமயாசாரியர் ராலவருள் வைத்து ஆளுடைய
பிள்ளையார் அமிசசுப்பிரமணியராதலின், விசேட சகற்குருகுவாமிகளு மாவமுன்பது
“வூரநிலவலங்குதூய ஜமதூய ஜமசுமாரொ” என்றற் றொட்கத்தின் வரும்
ஆலவாய் மான்மிய வசனங்களானு மறிக. இன்னும், ஆளுடையபிள்ளையார் நம்பியா-
ண்டார்நம்பி முதலிய சைவத்திருத்தருத் சங்கராசாரியர் முதலிய வைத்தத்திருத்
தருத் தத்தம் பிரபத்தங்களி லெடுத்தேத்தப்படு மகிமை யுடைய ஆசாரியசுவாய்ச் சோ-
கலின், மற்றவர் விசேடவைக்க சைவ சகற்குருமுதல்வரென்பது தீர்வாதவழக்காமென்ச.

இனிச் சிவஞானச் செயலுடைய நாயன்மார் தாமுற்ற சாதி குல நிலைகளான்
வேறுபாடுநிலும், எய்திய சிவஞானத்தானே மொற்றமை யுடையரே யாவர். அது
“மவாருதெகவண்காநாந் கதீரவயுர்பெருகவண்காநா-கதீரவசுரபுரூ தெஜாநம் அம்
திதவூமவாந்லாஹா” என்றுத் சருவ ஞானோத்தராகம வசனத்தா னறிக.

மற்று ஆளுடையபிள்ளையார் முதலிய சமயாசாரியர் ராலவரு நிலவுகத்திற்
திருவவதார முறிலும், பரமசிவன் அவர் முற்றவ முதன்மைநோக்கி ஆசான்மூர்த்தியை

யுதிட்டிக்காது, முறையே திருத்தோணியம்மையப்பராயும், திருவதிகை வீரட்டான மூர்த்தியாயும், திருவருட்டினை யந்தனானாயும், திருப்பெருந்தமையிற் துருந்தின்கீழ்ப் பரமாசாரியராயும், தானே முன்னின்று, ஞானதிக்கையினை மற்றவர்க்குச் செய்துப் யக்கொண்டருளினு ரென்பது. இது நிராதார திக்கையெனப்படும். நிராதார திக்கையாவது - விஞ்ஞானரூபந் பிரளயாகலர்க்குத் தீவிரத் தீவிரதர மென்னு மிருவகைச் சத்திபாதத்தாற் பரமசிவன் ஆசான் மூர்த்தியை அபிஷேகித்து நின்று செய்வ தன்றித் தானே முன்னின்று செய்வது. இந் நிராதார திக்கை தீவிர சத்திரிபாதத்தான் அனைத்தேவர் முதலியோர் பதங்களை யுதவுவது உந் தீவிரதர சத்திரிபாதத்தான் கீழ்பேறுதவுவது உ மென இருவகைப்படும். அவற்றுட் சமயாசாரியர் நால்வருக்குஞ் செய்தருளியது பின்னையதென்றுணர்க. திக்கையென்னுஞ் சொற்குப் பொருள்—மலத்தடைக் கெடுத்து ஞானத்தைக்கொடுப்ப டென்பதாம்.

தவமுதல்வர் சர்ப்பந்தர் தாம், சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருநு சிவஞான முவமையிலாக் கலைஞானம், பவமதனை யறமாற்றும். பாங்கினிலோங்கியஞான முணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம், அந்நிலையில் உணர்ந்தா ரென நிரணினையற கொண்டு கூட்டுக. தவமுதல்வர் சர்ப்பந்தர் உவமையிலாக் கலைஞானமாகிய அபரஞானமும் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானமாகிய பரஞானமுமென்னும் இரண்டனையும், அந்நிலையில் உணர்ந்தா ரென வினைமுடிவு செய்து. கேட்டல் சிந்தித்த லென்னு மிரண்டு னூல் பற்றியும், தெளிதலின்படையென்னு மிரண்டு னூல் பற்றாது நிசுமுமொப்புமையான், அவை தம்மை அங்ஙன மிரண் டிரண் டோரினமாக்கி ஒதயருளினார்.

இனிக் கேட்டல் வடிவான கலையும், சிந்தனைவடிவான கலையும், அபரஞான மெனவொன்றாயினும், சிந்தனைக்கலை தன் செவிக்கே புலப்படுங் குக்குமவைசரியாயுண்ணிலவும் விருசத்தக்குறைவுங் கேட்டற்கலை தன் செவிக்கும் பிறர் செவிக்கும் புலப்படுந் தூலவையிரியாய்ப் புறத்து நிலவும் விருத்தி மேம்பாடு முடையன வாசலின், அக்குறைவாக்கு வடிவான சிந்தனைக்கலையை விசேடணமாக்கியும், அந்நிறைவாக்குவடிவான கேட்டற்கலையை விசேடிய மாக்கியும், அவ்வாறேறியருளினார். தெளிதலறிவு நிட்டையறிவும் பரஞானமென வொன்றாயினும், தெளிதலறி நிருவருண்ணானசத்தி குறைவாயு நிட்டையறிவிறைவாயும் விளங்குதலின், அக்குறைவு நிறைவுபற்றித் தெளிதலறிவை விசேடணமாக்கியும், நிட்டையறிவை விசேடிய மாக்கியும், அவ்வாறேறியருளினார். ஆசிரியர் சகலநீகம்பண்டிதர் “கேட்டலுடன் சிந்தித்த தெளித னிட்டை கிளத்தலென வீரண்டாங் கிளக்கின் ஞானம்” எனக் கேட்டல் சிந்தித்தலுனை யொன்றாகவும் ஏனைத்தெளித னிட்டைகளை மற்ருன்றாகவுங் கொண்டோதியருளுதலின், அந்நான்கும் இங்ஙனமிரண்டிரண்டோரினமாமென்பது அவர் தமக்கு முடம்பாடாதுலெற்றும். “கேட்டலுடன் சிந்தித்த தெளித னிட்டை கிளத்தலென வீரண்டாம்” என்புழி ‘உடன்’ என்னுஞ் சகார்த்தத்த் திருந்தையை ஐயாது ஊடண்டையெனப்பின்னும் பிரித்துக் கூட்டியுரைக்கற்பாலதென்பது, ‘சாரிரண்டா’ மென்றங்ஙனம் வகுத்தோதியவாறுபற்றி யுணரப்படும். இத்திருப்பாட்டிற்கு இங்ஙன டோக்குறுப்புப் பெரிது புணர்த்து நிரணிறைப் பொருள் கோளுக்கிட னுக் வாசிரியரோதிய கருத்தணரமாட்டாதார் இடர்ப்பட்டித் தமக்கு வேண்டியவாறு உரையளவை மாறுதல் போலியுரை பல வாறுரைத்தார். ஈண்டு யாமுரைத்ததே ஆசிரியர் கருத்தாமாறும், அவருரைத்தனவெல்லாம் போலியுரைகளாமாறும், ஞானசூடாயுனர் பென்னுங்கிரந்தத்தில் விரித்துக் கூறினும், ஆண்டுக் காண்க.

திருமுறைகள் சூர் வேதமோக்தந்தமிழ்வேதமாதறொந்தல்.

இறைவன் திருவாய் மொழியான விருக்கு முதலிய நான்கு முதற்முட்டு வேத மென வழங்கப்படும். ஆளுடையபிள்ளையார் முசுலிய வுண்ணை நாயன்மா ரருளிச் செய்த திராவிட வேதத்துக்க டிருமுறைகளென்று வழங்கப்படும். மற்றவைதம்மை வேதமென்று வழங்குதன் மரபாமோ வெனின்.— “எழுது மாமறை யாம்பதி கத்திவச - முழுதும் பாடி முதல்வரைப் போற்றி” மிக்கசொற் தமிழினால் வேதமும் பாடினர்” “விருப்புடன் பாட லிசைத்தார் வேதந் தமிழான் விரித்தார்” “திருத் தோணியிசை மேவினார்க் - டங்க டிருமுன்பு சாழ்ந்தெழுந்து தமிழ்வேதம் பாடினர் தாளம்பெற்றார்” “என்றித் தொடக்கத்தார் பண்ணிரண்டார் திருமுறையுள் அருண்மொழி-தேவ ரோதியருளுதலின், அவைதம்மைத் தமிழ்வேத மென்றவ்வாறு வழங்குதன் மரபேயாமே” என்று விரிக்.

இனிப் பரமான்மாவாகிய பரமசிவத்தினுடைய பராசுத்த குமுடைய நோக்கிய வழிக் குமுடையினின்று நாடவடிவாயும், அதன்பின் விந்து வடிவாயும், அதன்பின் னக் கரவடிவாயும், வேதாங்கமங்க டோன்றியவாறுபோலப், பாசமனைத்தினு நீங்கி விளங் கிய ஆளுடையபிள்ளையார் முதலிய சமயாசாரியர் னாயவறிவின் மேம்பட்டு விளங் கிய சிவசுத்தி அத்துவித வியைபான் மற்றனைப் பிரேரிக்கலுற்றழி, ஆண்டு நின்று நாடவடிவாயும், விந்துவடிவாயும் அதன்பின் னக்கர வடிவாயுந் தோன்றின கட வுண்மொழி யாகலின், தேவாரந் திருவாசகந் திருக்கோவை யென்னும் அருளோத் துக்களைத் ‘தமிழ்வேத’ மென்றுந் ‘திருமுறை’ என்னுந் ‘திருவருட்பாக’ என்னுந் அவ்வாறு, ஆன்றோர் வேதகொண்டு போற்றி வழங்குவாராயிற்றென் னுன்றுந் கொள்க. அவ்வாறு, “எனதுரை தனதுரையாக நீரணிக் டேயுந்க்நேறிய நிம லன்” என்னு மாளுடையபிள்ளையார் திருவாக்காலும், “டன்னியநூற் தமிழ்மாலை பாடுவி த்தென் - “சிந்தைமயக் கறுத்ததிருவருளினை” என்னும்வாசுசர் தருவாக்காலும், “எல்லை யிலா மறைமுதன்மை யுடனெடுத்த வெழு துமறை - மல்லெனின் தமிழாலும் மாநிலத்தோ ர்க் குரைசிறப்ப” எனவுந் “திருக்கெழுல விரட்டா னத்திருந்த செங்கனக - வரைச்சிலை யார் பெருங்கோயி ரொழுதுவலன் கொண்டிறைஞ்சித்-தரைத்தலத்தின் மிசைவீழ்ந்து தம் பிரான் திருவருளா - லுரைத்தமிழ்மா லைகள்சாத்து முணர்வுபெறு வுணர்ந்தரைப்பார்” எனவுந் “தம்பெருமான் கொடுத்தமொழி முலாகத் தமிழ்மாலைச் - செம்பொருளாற் திருத்தொண்டத் தொகையான திருப்பதிக - மும்பர்பிரான் றுளணரு முணர்வுபெறு வுல கேத்த-வெம்பெருமான் வன்றெண்டர் பாடியவ ரெதிப்பணிந்தார்” எனவுமவரும் அருண் மொழித் தேவர் திருவாக்குகளாலும், “சிவனவனென்சிந்தையுணர்ந்துவதன - லவன றுளாலேயவன்றான்வனங்கிச் - சிந்தைமகிழ்ச்சிவபுராணந்தன்னை - முந்தைவினைமுழுது மோயவுரைப்பனியான்” என்னும் வாதுவாசுசு டிருவாக்காலும், “வண்டுபோற்புண்ட ரிகமலரின்விளைசிவானந்தமவைவாரி - யுண்டிவாசகம்பாடி” என்னு மாலவாய்ப்புரா ணவசனத்தாலும், “ஐயாததன் மிசையெட்டுத்தலைபட்ட - மையிலவான்சலைமெய்யுடன் பொருந்தித் - தில்லைமுதார்ப்பொதுவினிற்றென்றி - யெல்லையிலானந்தடம்புரிகின்ற - பர மகாரணன் திருவருளாதன - திருவாதவழிமகிழ்செழுமுறைமுனிவர் - ஐம்பொறிசையிகந் தறியாயறியாச் - செம்புலச்செல்வராயினராதலி - னறிவனுற்பொருளுலக நூல்வழக்கு மென - விருபொருளுதுதலியெடுத்துக்கொண்டனர்” எனவும், “மாணிக்கவாசகரறிவாற் சிவனே யென்பது தின்னம். அன்றியும், அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் அவர்

வாக்கிற்கலந்து (திருவாசகர்: திருக்கோவைகளை) இரந்து அருமைத் திருக்கையா லெழுதினார்” எனவும் வருமானற்றோருரைகளானும், தெனிக், ஆண்டு “மறைமுடினமை” யென்றது - பிரணவத்தினை, முடினமை யுடையதனை முடினமையென் அபசரித்தார். புண்டரிகமல ரென்றது - தத்துவமலத்தினை, தத்துவபங்கயத்தின் மேற்படுத்தி சுத்த மாயை யாகலின், அதன் கண்ணதான வருட்சத்தி சிவானந்த மதவென அபவா நருவகஞ் செய்யப்பட்ட தென்பது. இலிதபலக்கணமாசலின், ஏனோத் திருமுறை களும் இவ்வாறரு ளோத்தர்தால் கொள்சு. இலிதொன்றெனமுடித்த லென்னு முத்தி.

இனிச், சமயாசாரியர் நால்வர் திருவோத்துக்கள் வேத வியலிசைப்பொரு ளும் புராண விதிகாசமுதலிய வைதிகதூதர் பொருளும் பெருநியுஞ் சிவாகமப்பொரு ளருநியும் கிளங்க வருளிச்செய்யப்பட்ட திருமுறைகளாசலின், அப்பரிநிதிப்பற்றித் தமிழ்நவத மென் தவ்வாறு வழங்கப்படுவன வரயினவென் றறிசு. உத்தரவேதமான திருக்குறநர் திருமுறைகள் போல்வதோ ரருளோத்தாம். அதன் வரலாறு முன்னர்க் கூறுதும்.

வேதா க ம ப் பி ரா ம ணி ய ம்.

வைதிகரி லொருசாரார் “வேதம் பிரமாணதூல்” என்றும், “சிவாகமம் பிரமாணதூலன்” நென்றும் கூறுவர். சைவரிலொருசாரார் “சிவாகமம் பிரமாணதூ” லென்றும், “வேதமதுபோல்வதோர் பிரமாணதூலன்” நென்றும், கூறுவர். நீலகண்ட வாசிரியர் அப்பயதித்திதர் முதலிய சிவாத்துவித சைவாசிரியர்கள், நீலகண்டாடியும், சிவாதித்தமணிதிபிகை, சிவதத்துவவிவேக முடலியவற்றில், அவ் வைதிகரை மறுத்துச் சிவாகமப்பிரமாணியம் வலியுறுத்துரைத்தார். அரத்தத்திவாசாரியர் உமாபதிசிவா சாரியர் முதலிய வைதிகசித்தார்த சைவாசாரியர் சதுர்வேதகாற்பரியசங்கிரகம், பவுட்கரவிருத்தி முடலியவற்றில், வேதா க ம ப் பி ரா ம ணி ய ம் வலியுறுத் து ரை த் தார். அவ்வாறெல்லாம் ஆசிரியர் சிவஞானயோகின் சிவஞானமாபடியுத் துபோற்றாதத்தது ளெடுத்தக்காட்டிக் தத் துணிபு நிலையிட்டு ரைத்தார். அம் மாபாடியவுரையை யவ் வாறே ஈண்டெடுத்தக் காட்டு முகத்தால், வேதா க ம ன் க் ளொற்றுமையுடைய முத ளுல்களாதல் விளக்கித், திருமுறைகள் அவ்விரண்டின் சாரமான வருளோத்துக்களாத் துறுத்துதும்.

“வேதம் ளொருவராத் செய்யப்படாது நிலைபெறுடைமையானும், ஆன்றோராத் தருவப்படுதலானும், குற்றமின்றிப் பிரமாணமாமென்பது துணியப்படும். ஆகமங்களவ் வாறு நித்தமன்றி யொருவராத் செய்யப்பட்டமையானும். பிரமப்பொருள் வேதமொன் றானே யுணரப்படுமென்ப தெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையானும், அங்ஙனமாயினு மிருதி தூண்டுதலியனபோல வேதமுதனுலாகக்கொண் டாகமங்கள் செய்யப்பட்டன வெனின், அது தும்மன்றோர்க்குக் கொள்கையன்மையானும், அங்ஙனங் கொள்ளின், வேதப் பொருளுணர்ந்த தூல் செய்த மனுமுதலியோர்போல வாகமஞ்செய்த விதைவனுக்கு முற்றுணர்வினமை பெறப்படுதலானும், அவ்வாறன்றி முற்றுணர்வியல்பாகவுடைய விதைவனுத் செய்யப்பட்டமையின் ஆகமங்கள் பிரமாணமெனக்கூறின், முற்றுணர்வு டைய விதைவனுண்மை துணிந்தபின்னர் அவனுத் செய்யப்பட்டமையி னாகமம் பிரமா ணமெனத்துணியப்படும், ஆகமம் பிரமாணமெனத் துணிந்தபின்னர் அது ளுலிதவைனு ண்மை துணியப்படுமென, ஒன்றனையொன்றுபற்றாத் லென்னும் குற்றமாமாகலானும்,

ஆசுமம் பிரமாணமென்பது தெளியப்படாதாம். அல்லது உம், வாசிட்டலயிங்கத்திற்
 “பாஞ்சராத்திரம் புகழ்ந்தெடுத்தொருசிலர் பகர்வார்” என்பது முசுலாகத் தந்திரவழி
 யொழுதுவோரை எடுத்துக்கூறி “அவர்மாமுட” ரெனவும், பாற்முபராணத்தில் வசித்
 டனுக்குந் திவிபனுக்குங் கூற்று நிகழ்வுழித் “திராவிடதேசந்சன்னிற் சித்திரசேனனெ
 ன்பா” நென்றெடுத்தொகொண்டு, “சித்திரசேனனென்னு மரசன் பாசண்டர் கூற்றே
 பற்றி வைகிக் கொழுக்கத்தைக் கைவிட்டிப் பாசபவழியொழுதி நரகத்தில் வீழ்ந்தா”
 நெனவும், வாசிட்டலயிங்கத்திற் “சாண்டில்லிப நென்பாநெருவன் தறுகண்ணையப்
 பிறர்மனை நயந்து வாசுதேவனைத் தீங்குநெறியானே வழிபட்டி நிரையத்தில் வீழ்ந்தா”
 நெனவுஞ், குசுசங்கிதையின் “மொழிபாஞ்ச ராத்திரம் காபாலம் காளாமுகஞ் சாத்
 தம் பவுத்த மாருகதற் தன்னிற் -கழிபாசு பந்நூல் சாம்பவத்திற் றீக்கை கசுதலிப்பீர்
 வேதியரிற் கடையர் கானீர்” என்றற்றொடக்கத்தாற் “மந்திரவழியொழுதுதல் பொய்த்
 தொழிலுணர்ந்து வெகுண்ட கவுதமன் சாப்பய” நெனவுங், சூர்முபராணத்தில் “அனை
 வருமரன்னை யரியை யண்பி” யென்றெடுத்துக்கொண்டு “அறுமுனிவரிட்ட சாப்பயத்
 தாளே வேட்பித்தன் முதலியவற்றி னதிகாரமின்மையான் விருத்தியின் திருந்நவோர்
 ன்கு விருத்தியின்பொருட்டுத் தந்திரஞ் செய்யப்பட்ட” தெனவும், அசுனண “மோக
 நூலிருவோமுந் செய்வோம் விடைக்கொடியா” யென்பது லாகமங்கண் மோகிப்பிக்கு
 நூலெனவுங் கூறுதலால், ஆசுமம் பிரமாணமல்லவென்பதே தெற்றென விளங்குமாக
 லின், அவைவிட்பேறிய முதலிய மறுமைப்பயன் பயப்பிக்குமாறென்னை யெனின், —கூறுதும்.
 வேசு நித்தமென்பதற்குப் பிரமாண மின்மையானும், தோற்றக்கேடுகள்காணப்படுதலா
 னினித்தமென்பதே துணியப்படுதலானும், “அந்தக்கரமேயிது” வென்னுமறித்துணர்வு
 அச்சச்சுடரேயிதுவென்பதுபோலச் சாதியொருமைபற்றி நிகழ்வதேயாமாகலானும்,
 அய்வாறன்றி யெழுந் தக்கணித்தமெனக் கொள்ளினும் அவையொன்றோடொன்று தொ
 டர்ப்பாடுந் துவருஞ்சொற்க ளினித்தமேயாகலானும், உலகத்திற்குத்தோற்ற வொடுக்கங்க
 ளுண்மையிற் பிரவாக நித்தமென்பதும் பொருந்தாமையானும், எல்லாவுயிர்கண்மாட்டும்
 பேரருளுடைய பரமசிவனாற்செய்யப்பட்டமை பற்றியே வேதங்கட்குப் பிரமாண வுண்
 மை கொள்ளப்படும். அம்முதையானே சிவாகமங்களும் பிரமாணமாத துணியப்படும்.
 அது “வேசமுத லுலகாயத நூலிதுகியாகிய கெல்லா நெறியும் பரமசிவனாற் செய்யப்
 பட்டமையானும், இதுதக்காலத்துப் பரமசிவனிடத் தொடுங்கிய வேதம் படைப்புக்காலத்து
 முன்போலவே தோன்றுதலானும், ‘நித்த’ மென்றுபசரித்துக் கூறப்படும். ஆதலின், சிவா
 கமங்களை நித்தமென்பது மிக்கருத்தே பற்றி யென்க. அங்ஙன மல்லாக்கால், “வேதம்
 பரமசிவனாற்செய்யப்பட்ட” தென்னுஞ் சுருதிகளோடும், “ஷுட்டாதச வித்தைக்கு முத
 ற்கருத்தாவாகிய சூலபாணி” யென்றற்றொடக்கத்துப் புராணவசனங்களோடும், ஈண்
 டிக்கூறும் அனுமானவளவையோடும், முரணுமா றறிக.

ஒருவனின்னென் வந்தெனென்புழி அவனு மவன் வாய்மொழியும்போல, முசுல்
 லனு முசுல்வனாற் செய்யப்படும் வேதாகமங்களுந் தம்முட் சாரசவேதவு ஞாபசவேத
 வுமாகிய வேதபாபிடமையின், இன்னோரென்னவை யொன்றனை யொன்று பற்றுத்
 லென்னுந் துற்றமாகா வென்க. இனி யான்தோராற்றமுதவப்பட்டமைபற்றி வேதஞ் சிவா
 சமமிரண்டும் பிரமாணமெனத்துணரிந்தபின்னர் அவற்றானே யவை பரமசிவனாற் செய்
 யப்பட்டனவென்பது துணியப்படுமாநலானு மொன்றனையொன்றுபற்றுத் தாகாமையு
 முணர்ச்சு. ஆன்றோராற்றமுதவப்படுத லாகமப்பகுதியினின்றாலெனின், —அதற்கு; “அது

க்கம் வேண்டியோன் சோதிட்டோமத்தான் வேட்க" வென்றற் றொடக்கத்தச் சுரு
 திகட்டு அவை வேட்குமாறு வகுத்துக் கூறுஞ் சுருகிகளு மத்தன்மையவாகிய கற்ப
 ருத்திரங்களு மின்றியமையாது வேண்டப்படுமாறுபோல வேதத்துள் விதிக்கப்படுஞ்
 சிவபூசை முதலிய விதிகட்கும் அவற்றைவகுத்துக் கூறுங் காமிக முதலிய சிவாகமங்க
 ளின்றியமையாது வேண்டப்பட்டு நின்றலின், அவை யான்றோரற்றமுடவப்படுத லொரு
 தலையாகலானென்க. இது சதர்வேததாற்பரியசங்கிரகத்தின் அரசத்தாசாரியர் கூறிய
 வாற்றானறிக. அங்ஙனமாயினுந் தீக்கைப்பே ருன்றோரார் தமுடவப்படாமையின்,
 அப்பகுதியிற் பிரமாணமாமாறென்னையெனின்,—அற்றன்று; சுவேசன் உபமன்னியன்
 அகத்தியன்முதலியோர்க்குத் தீக்கைப்பேறு காண்டலாலென்க. உபமன்னியன் அகத்
 தியன் முதலியோர்பார் கண்ணன் இராமன் முதலியோர்க்குத் தீக்கைப்பேறு அரி
 வஞ்சம் பாரதம் பாற்முராண முதலியவற்றின் விரித்துக்கூறியவாறுங் காண்க. அஃ
 தெல்லாரும் பெருமை, எல்லாருக்கு மலபரிபாக மின்மையார், பரமஞ்ச சந்தி
 யாசம்போல, அதற்குரியவதிகாரிகள் சிலரேயாகலானென்பது. அற்றேல், வாமுதூல்
 முதலாயினவும் பரமசிவனார் செய்யப்பட்டமையின், காமிகமுதலியவற்றோடொப்பப்
 பிரமாணமாசல் வேண்டப்படும்பிறவெனின்,—படாது; அவற்றுட் கூறுஞ் சுரைக்
 குடந்தாபித்தன் முதலியவாசாரங்கன் வேதத்து னெடுத்தோதி விஸ்க்கப்பட்டமையிற்,
 சவுத்திராமணியாகத்திற் சுரையேற்றல் வேதத்துள் விதிக்கப்பட்டதாயினு மேனையோர்
 க்கேயாயவாறுபோல, அவையும் ஏனையோர்க்கே யுரியவென்பது பெறுதலாகலின்,
 அவையு மவற்றிற்குரிய வதிகாரிகள் வேறுபாட்டார் பிரமாணமாமெனக் கொள்ளப்
 படு மென்க. அங்ஙனமாயின், அது வேத விதியோடு முரணுமாலோவெனின்,—அவ
 ற்றுட் கூறுங் கிரியைசட்கு வேதநெறியிறப்பிய மாந்தரதிகாரிகளெனப் பிரித்து
 வைத்தலான் முரணுசென்க. இது கார்த்தத்துட் கூறப்பட்டது. இனிப்பொருள்கண்
 முரணியவழி வலியவற்றான் மெலியவை கண்டிக்கப்படு மெனக்கொள்க. எல்லாநெறியு
 மிறைவனார் செய்யப்பட்டமையான் விசேடமின்மையின் அவற்று னொன்றற்கொன்று
 வன்மை மென்மை கூறின், இதுவே மாறுகொள்க் கூறலாமாவெனின்,—அற்றன்று; அவ
 ற்றைப் பின் வழிப்படுத்து தூல்செய்தோர் தாரதம்மியத்தானே யவற்றிற்கு வன்மை
 மென்மை கூறுதலமையுமாகலின், பின்னூல் செய்தார் அவ்வநெறியிற் கூறும் பொருள்
 களை யம்மொழியின், றுற்பரிய மறியாது மயங்கி அவற்றோடு மாறுகொளத் தொகு
 த்தம் விரித்துஞ் செய்தாராகலின், அவை மென்மை யெனப்பட்டன. மாறுகொளில்
 கூற்றினெல்லாம் பிரமாணமேயாமென்க. இனி வேதத்தினுஞ் சிவாகமத்தினு மிந்திரன்
 முதலியோர் அவ்வாறு வழிப்படுத்து வேறு தூல் செய்யாது, வேதத்திற்கு வியாசர்
 முதலியோரும் ஆகமத்துக்குப் பிரணவர் முதலியோரும்போலச் சம்பிரதாயமாத்
 திரமே விளக்கினாராகலின், அவ்விரண்டினுள் வன்மை மென்மைகள் கூறுதல் பொருந்
 தாமையின், அவற்றுளொரோவழி மாறுகொள்போலத் தோன்றியவழி, வேதவாக்கி
 யங்கடம்முண் மாறுபட்டவழிக் கருத்து வேறுபாடு பற்றிக் கூறியதெனத் தெரிந்
 தரைத்தக்கொள்வதபோல், அவை முரணுவாறு தெரிந்தரைத்தக்கொள்வதன்றி,
 அவை யொன்று னொன்று மறுக்கப்படாவென்க. இவ்வாறன்றி, இன்னுமொருவாற்
 றான் விடுக்குமாறு: சாருவாக முதலிய வெல்லாச்சமயமும் பரமசிவனார் செய்யப்
 பட்டமையிற் பிரமாணமேயா மாயினும், அவற்றுண் முதற்கண் மிகவுமந்தவுணர்
 வினராயுலகவின்பமெபெரும்பய னெனவுந் தமக்குப்புறம்பாகியமக்கண் முதலியோரே
 யான்மாவெனவு மபிமானஞ் செய்துமதுமதிகாரிகளுக்குப், பரமசிவனாரங்கித், துன்ப

முதலியவற்றோடு விரவுல்லா ஐலகலின்பம் பேருறுதிப்பயனன்றெனவு மக்கண் முதலியோரான்மாவல்லெனவு முணர்ந்தி, அவர்களுணர்வு அவ்வளவி னிலைபெறுதற் பொருட்டு றுடப்ப்பொரு ணுணர்ச்சுப் புதிற் கொள்ள மாட்டாமையாற் றூலவுடம்பே யான் மாவெனவும் அவ்வுடம்பு நசித்தலே பேருறுதிப் பயனெனவு மறிவுறுத்தருளினான். பின்பங்ஙன மறிவுறுத்த நெறியே யொழுதிப் பரமசிவன் திருவருட்குரியராய் மல சத்தியிற்சிறிது நீங்கி, உடம்பே யான்மா உடம்பு நசித்தலே பெரும்பய னென்பவற்றி னையப்பாடுதோன்றிய ஃசிகாரிகளுக்கு, உடம்பு முதலியன வான்மாவல்லவென்று மறுத் தற்பொருட்டிப் புத்தூ லுநிலுறுத்தருளினான். இவ்வாறே மேலுஞ் சோபானமுறை யூறுபுதேசித்தருளிப்பென மாறுபாடினமையுணர்ந்துகொள்ளப்படும். இங்ஙனஞ் சாருவாக முதலிய நூல்களைச் சோபானமுறையாற் றொள்ளவே, அதிகாரி தாரதம்மியத்தான் மேலுள்ள நூல்கள் கீழுள்ள நூல்களை மறுக்குமுத்தாற் றேற்றினவாகலின், மாறுகோ னிலையென்பதூஉம், அவையு மொருவாற்றாற் பிரமாணமேயாமென்பதூஉம், போந்தமை யுணர்க. இது தயிர்க்கிரிபத்தி லத்காரிபேதம்பற்றி “ஆன்மமயசோசம் பிரம” மென் தும், அதனை மறுத்து மேலதனிற் சூக்குமமாகிப் “பிராணமயகோசம் பிரம” மென் தும், அதற்குமேல் “மீனோமயசோசம் பிரம” மென்றும், அதற்குமேல் “விஞ்ஞானமய கோசம் பிரம” மென்றும், அதற்குமேல் “ஆனந்தமயகோசம் பிரம” மென்றும், ஒன் றற்சொன்று சூக்குமமா யணர்ந்ததல் போலவும், சுவசுதசுவநிடதத்தி லதிகாரிபேதத் தால் இந்தரன் றயிந்தியனுக்குத் தன்னையே பிரமமாகக் கூறியதபோலவும் கொள்க. அங்கனம் புல்லையெதிரகாட்டி யாக்களைப் பிடிக்குமாறுபோலச் சோபானமுறைமை பற்றிக் கூறியதென்பதும், அவையெல்லா மொருவாற்றாற் பிரமாணமென்பதும், சூத சங்குகையிற் காண்க. இங்ஙனங் கூறியவாற்றானே, வேதமுஞ் சித்தாந்த சைவாகமமு மென்னு மிரண்டுமே யுத்தமநூலெனவும், ஏனைச் சாருவாகமுதற் பாஞ்சராத்திர மிறுதி யாகிய நூல்களெல்லா மிய்விரண்டினொடு மாறுபட்டவழி மறுக்கப்படுமெனவும், அவற் றுள்ளும் வழிநூல் செய்தார் தாரதம்மியத்தாற் கீழ்க்கீழ் நூல்கண் மேன்மேலூல்களான் மறுக்கப்படுமெனவும், உணர்ந்து கொள்க. இனித் “ஃந்தரவழி யொழுதினோர் மூட” ரெனவும், “நிரயத்திஸ் லீந்தா” ரெனவும், “அவை சாபப்பய” னெனவும், “விருத்திப் பொருட்” டெனவும், “மோகநா” லெனவும் புராணங்களிற் கூறியது, வேதப்பொரு ளொடு மாறுகொள்க் கூறும் பாசுபதம் பாஞ்சராத்திர முதலிய புறச்சமயங்களேயாம்; வேதப்பொருளையே விரித்துக் கூறப்புகுந்த வேதசாரமாகிய சித்தாந்த சைவாசூமங்களை யன்றெனவுணர்க. இதுவும் வாயவ்யசங்கிதை சனற்குமாரசங்கிதை கூட்புராண மகுடாகம முதலியவற்றுட் கூறியவாறு. இனிப் புறச்சமயவழி யொழுதினோர யங்கன மிழித்துக் கூறியதூஉம், அந்நெறி யொழுதுதல் பற்றியன்று; மற்ற்ென்னெனின், அவற் றையே பொருளாகக் கொண்டு வேதநெறியை நிரந்தத்தமை பற்றி யென்க. அது வும் ஆண்டே கூறப்பட்டது. புறச்சமய நூல்கள் விருத்திப் பொருட்டுச் செய்யப் பட்டன வென்பதூஉம், உடலோம்புதற் பொருட்டென்றதன்று; விருத்தி யொழுக்கமு மாகாகலிற் சாபத்தால் வேதநெறியி னீங்கினோ ராசரித்தற்பொருட் டென்றவாறும். மோகநூலென்றதூஉம், மணிமந்திர மருந்து முதலியவற்றுண் விம்மிதம்பயக்கு நூலெண் றவாறேயாம். இனி வேதமுஞ் சிவாகமமு மொன்றேயாயினு மிருபகுதிப்பட்டது, வேத மூன்றுவருணத்தார்க்குஞ் சிவாகம நான்குவருணத்தாருக்கும் பொதுவாதல்பற்றி யாத லாற் சிவாகமங்கள் பிரமாணமென்பது தெற்றெனவுணர்க. இங்ஙனஞ் சைவாகமங்களு க்குப்பிரமாணியம் பவுட்கரவுரையி னுமாபதிசிவாசாரியர் காட்டியவாறே காண்க. நில

கண்டபாடியத்திற் பதியதிகரணத்திற் காட்டிமாறு: “சிவாகமங்களி னொருசாரண பரப் பிரமம் கேவல நிமித்தகாரணமெனக்கூறும்; அதனை மறுத்தற்கெழுந்த தீவ்வதிகரண மென்றுரைப்பாருமுளர்; அது பொருந்தாத; யாம் வேதத்திற்குஞ் சிவாகமத்திற்கும் வேற்றுமைகண்டிலம்; சிவனாற் செய்யப்படுதலின் வேதமுஞ் சிவாசமமென வழங்கப்படு மாதலாற் சிவாகம மூன்றுவருணத்துக்கே யுரித்தாயது நன்குவருணத்துக்கே யுரித்தா யதுமென விருவகைப்படும்; அவற்றுள் முன்னையது வேதமெனவும் பின்னையது சிவாக மமெனவும் வழங்கப்பட்டன; இவ்விரண்டுஞ்செய்த கருத்தன் சிவனொருவனேயாம்; இவ்வாறு சுருதியிலும் புராணங்களினுஞ் சிவாகமங்களினுங் கூறப்பட்டது; பஞ்சப்பிர மம் பிரணவம் பஞ்சாக்கரம் பிராசாடிமுதலிய மந்திரங்களும், பதி பசு பாச முதலிய பொருள் வழக்கமும், திருநீற்றி னுத்துள்ளனந் திரிபுண்டர முருத்திராக்கர் தரித்தல் சிவ லிங்கபூசை முதலிய தருமங்களும், பிறவும், வேதஞ் சிவாகமமிரண்டினு மொப்பக்காண்ட லான், அவ்விரண்டும் பிரமாணமேயாகலானும், கருத்தா வொருவனேயாகலா னவ்விரண் டிற்கும் பொருளொன்றேயாகலின் அவற்றுள்ளொ மாறுபாடிண்மையானும், இவ்வதிகரணங் கேவல நிமித்தமாத் திரமே யிறைவெனக்கூறு பிரணியகருப்பநூலாகிய யோகசாத் திரத்தை மறுத்தற் கெழுந்ததெனவே யாங் கூறுதும்” என்நிவ்வாறு நீலகண்டவாசாரிய ரார் காட்டப்பட்டது. இதனை விசித்துச் சிவாதித்தமணிதிபிகை சிவத்தீவலிவேசமுத லிய நூலுடையார் சிவாகமங்கட்குப் பிராமானியங் காட்டியவாரும் அந்நூல்களுட் காண்க. வேதஞ் சிவாகமமென விருபகுதிப்பட்டது, மூன்றுவருணத்திற்கு முரிமையா தலு நான்குவருணத்திற்கு முரிமையாதலும் பற்றியென நீலகண்டபாடியத்திற் கூறப்பட் டது. “வேதநூல் சைவநூலென் றிரண்டேநூல்கள் வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரி ந்த நூல்களாதிறு லனதுயம லன்றருநூ லிரண்டு மாறணநூல் பொதுச்சைவ மருஞ் சிறப்பு நூலா-நீதியினு லுலகர்க்குஞ் சத்தநிபா தர்க்கு நிசுத்தத்தியது நீண்மறையி னொழி பொருள் வேதாந்தத்திதல்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்கைவம் பிறநூ லிசுழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாறும்” எ-ம், “உலகியல் வேதநூ லொழுக்க பென்பது - நிலவு மெய்ந் நெறியை நெறிய தென்பதம்” எ-ம், கூறுபவாகலின், அங்ஙனம் நூலாருந்ததி முறைமைபற்றிக் கூறுதலின் இருபகுதிப்பட்டதெனவே யாங் கோடும்.

இனிச் சைவரிலொருசாரார் சைவாகமங்களில், “உலகநூல், வைதிகம், அத்தியா ன்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திர” மென நூல்களைவகைப்படுத்தி, “மாந்திரமொழிந்த நான்குத்திறு” லென வைதிகத்தினையும் அவற்றுடன் விலக்குதலானும், “வேதாந்தத் திலேகனேயான்மா” “வென வேதாந்தத்தைப் புறச்சமயங்களோ டெடுத்தோதி மறுத்த லானும், வேதம் பிரமாணமன்றென்பர். அது பகுத்துணர்வில்லாதார் கூற்றேயா மென்று மறுக்க. என்னே? “ஆண்டு ‘வைதிக’ மென்றது மீமாஞ்சைநூலும், வைசேடிகநூலும், ஸையாயிசுநூலுமென்னு மூன்றுமேயா” மெனவும், “புறச்சமயங்களோடு வைத்தெண் ணிய ‘வேதாந்த’ மாவது ஏகான்மவாதங்கூறும் வியாசநு” லெனவுந், சித்தாந்தப்பிரகா சிக்கயிற் சர்வான்மசம்புகிவாசாரியர் கூறுதலான், அது வேறென்பது தெற்றென விள ற்குமாகலின், ஆண்டு ‘வேத’ மென்றதும் மீமாஞ்சைநூலையெனக்கொள்க; வேதத்தள் விதித்த கருமகாண்டத்தை யாராய்ச்சிசெய்தலின் அதற்கு மப்பெயராயிற்று. அங்ங னம் கொள்ளக்கால், வேதசாரஞ் சிவாகம மாதலாற் “சைவாசாரத்திற்குரியோன் வைதிக” னெனவும், “வேதாந்தப்பொருளைத் தெளித்தக் கூறுவது சித்தாந்த” மென வும், “பிறநூல் பிற பொருள்களைக்கூறு” மெனவும், வேதத்தோ டொற்றுமை யுடனமை

பற்றியே சிவாகமங்கட்குப் பிரமாணமாதல் கூறும் வசனங்களோடு மூரணுமாதிக. 'பாசுபத' மென்பத யோகப் பெயராத் சைவாகமங்கட்கும் உருடப்பெயராத் பாசுபதாகமங்கட்கு மாமாயுபிரஸ, 'வேதாந்த' மென்பத யோகப்பெயரான் வேதத்தன் முடிபாடிய வுபநிடதங்களைக் கூறும்; உருடப்பெயரால் அவற்றை யெடுத்துச்செய்த வேகான்மவாததுலைக் கூறும். ஆகலின், அவ்விருவேறுவகையுந் தெரிதுணர்ந்து கொள்க.

வேதமோததற்கண்ணும் வைதிகாசாரத்தின்சண்ணும் உபநயனப் பேறுடை யார்க்கன்றி யத்காரயின்மைபோலச் சைவாகம மோததற்கண்ணுஞ் சைவாசாரத் தின்சண்ணுஞ் சிவதிக்கைப் பேறுடையார்க்கன்றி யத்கார மில்லையெனக்கொள்க."

இவ்வாறு சிவஞானமாபாடியத் துரைக்கப்பட்டது.

தமிழ்வேதமதலயநீருழறைகள்வைதிகசைவவோத்தாமாறு
விளக்கல்.

இனித் தமிழ்வேதங்கள் வேதாகம முதலானவையையு மூலமாகக்கொண்டவ ற்றின் சாரமாய் அவதரித்தனவென்பது, "ஆகமத்தொடு மந்திரங்களமைந்த சங்கத பங் கமாய்" எ-ம், "மந்திரமாவதூரீய வானவாழ்மலதூரீய - சுந்தரமாவதூரீய துதிக்கப்படு வதூரீய - தந்திரமாவதூரீய" எ-ம் "மந்திரநான்மறையாகியானவர் - சிந்தையுணின்மவ ர்தம்மையாள்வன்" எ-ம் தோகையம்பிலிகொள்வார் துவர்க்குறைகள் போர்த்துழல்வா- ராகமச்செல்வனாகையலர் துன்றுதல்காரணமா" எ-ம் வரு மாளுடையபிள்ளையார் திரு வாக்குக்களானும், "சூலப்படையுடையார்தாமேபோலுஞ்சுடர்த்திங்கட்கண்ணியுடையார் போலு - மாலை மிழ்த்தொருபால்வைத்தார்போலுமந்திரமுந்தந்திரமுமாளுப்போலும்" எனவரும் வாதிசர் இருவாக்காளும், "தொண்டர்தமக்கெளியசோதியைவேதியனைத் தூபமறைப்பொருளாநீதியைவார்க்குடனஞ் - சண்டதனக்கிறவாதென் றுமிருந்தவனையுழிப டைத்தவனோடொள்ளாரியும்முனரா-வண்டனையண்டர் தமக்காகமுதன்மொழியுமாநியை" எனவரு நம்பியாரூரர் திருவாக்காளும், "ஆகமமாகிநின்றனண்ணிப்பான்ருள்வாழ்க" எ-ம் "கேவேடராகிக்கென்றதபடுத்த - மாவேட்டாகியவாகமம்வாங்கியு - மற்றவைதம்மை மகேந்திரத்திருந் - துற்றவைம்முக்கவசனாம்பணித்தருளியும்" எ-ம் "மறையுமாய்மறையின் பொருளுமாய்வந்தென்மனத்தடைமன்னியமன்னே" எ-ம் வரும் வாழ்வுரடிசுடிருவாக் குக்களானும், "வேதநெறியுழைத்தோங்கியுசைவத்துறைவிளங்க" எ-ம் "தவம்பெருக் குஞ்சுண்பையிலேதாவிச்செராசரங்கனெலாரு --- சிவம்பெருக்கும்பிள்ளையார் திருவவதார ள்செய்தார்" எ-ம் "வேதமொடுசைவநெறிவிளங்கவந்தகெளனியனார்" எ-ம் "மன்னுபு சழ்த்திருத்தொண்டர்முழாத்தினோடுமறைவாழ்வந்தவார்தாம்" எ-ம் "மறைவாழ்வந்த னார்தம்வாய்மையொழுக்கம்பெருகுந் - துறைவாழ்ச்சுற்றத்தார்தமக்கருளி" எ-ம் "தென் னற்குயில்காடுநீறளித்துச்செங்கமலத் --- தன்னமனையார்க்குமமைச்சர்சுமன்பருளித் - தன்னுநெறியைவித்தின்றுநெறியேயாக்குதலான்" எ-ம் புறத்தியுலகவருரைத்தபொரு ள்பொருளன்றும்படியன்ப்பொருந்தக்கூற - மந்தவுணர்வுடையவரைநோக்கிச்சைவமல் லாதமற்றொன்றுமில்லையென்றே - யந்தியில்நீர்மறைகளாகமங்ளேனையகிலகலைப்பொரு ளுணர்ந்தாரருளிச்செய்ய" எ-ம் "துக்கின்றமிழ்விருக்சொல்லிறந்தஞானமறைதேக் குந்திருவாயாத்செப்பியருஞ்செய்தார்" எ-ம் "வந்தணந்தமாதவத்தோர்வணங்கித்தாழ்ந் துமறைவாழ்வகைவசிகாமணியே" எ-ம் "இன்னதன்மையிலிவர்கிவநெறியினையெ ய்து" எ-ம் "மறைகளாயநாங்குமெனமலந்தசெஞ்சொற்றிருப்பதிக - நிகையுஞ்சாதது -

செடுத்து" எ-ம் "தாண்டவம்புரியுந்தம்பிரானுரைத்தலைப்படக்கிடத்தபின்னைவ-வாண்டகையாருக்கடுத்தவநிலைமை" எ-ம் வரும் அருண்மொழித்தேவர் திருவாக்குக்களானுமறிக. ஏனைத் திருமுறைகளு நிகமாகம சாரமாத லாயந் துணர்க.

மந்திரம் - வேதம். தந்திரம் - ஆகமம். "தாவில்சரசரங்கொலாஞ்சிவம்பெருக்கும்பின்னையா" ரென்றார், தம்மை வழிபட்ட திருக்கூட்டத்தடியார் முதலியோருக்குத் திருவோத்தராரண்பனைகளுக்குஞ் சிவப்பேறருநர் திறமறிவித்தற்கு. ஆளுடையபிள்ளையார் வளர்த்தருளிய வைதிகநெறி, பூர்வமீமாஞ்சை, சாங்கியம், நியாயம், வைசேடிகம், பாடஞ்சலம், உத்தரமீமாஞ்சையென் நித்திறத்து வைதிகசமயங்கட்குமேலாழ் அவைதம்ச் சுணுகொணுத றுண்பொருளுடைத்தாய்த் தூய்மையுற்று "வைதிகசைவ"மென நிற்குமாட்சி யுணர்ந்துவார், "துன்னுநெறிவைதிகத்தின் றுநெறியேயாக் குதலான்" என்றவ்வாறெடுத்தோதிருரென்பது. அறிவினும்மிக்க வறுவகைச்சமயத்தோர்க்கும் வைதிகத்தின் றுநெறி கடைப்பிடித்துச் சிவபரத்தவந் தேறினோர்க்கும் வேறு திருவருளினால் வீடுபெறுமுயன்றோர்க்குத் திருவைந்தெழுத் துபதேசப் பிரமஞானம் பிரசுத்திருளி வைதிகசைவவாசிரியத்தலைவராய் நின்றாரென்பது விளக்குவார், ஆளுடையபிள்ளையாரை "மறைவாழ்வே சைவசிகாமணியே" யென்றவ்வுணம் போற்றிசைத்தார். பிரமஞானமெனினுஞ் சிவஞானமெனினு மொக்கும். "ஞானமெய்நெறிதான்யாங்குருமச்சிவாயச்சொலாமென்-ருணசீர்மச்சிவாயத்திருப்பதித்தைடங்கண் - வானமுநிலனுக்கேட்கவருள்செய்திம்மணத்தின்வந்தோ - ினமாய்பிறவிதீரயாவரும்புகுவென்ன" "ஆறுவகைச்சமயத்திலுந்தவருமடியவருந்-கூறுமறைமுனிவர்களுங்கும்பிடவந்தனைந்தாரும் - வேறுதிருவருளினால்வீடுபெறுவந்தாரு-மீறில்பெருஞ்சோதியினுளெல்லாரும்புக்கதர்பின்" "கூடலையைக்கைப்பற்றிக்கொண்டுவலங்கொண்டருளித் - தீதகற்றவந்தருநந்திருஞானசம்பந்தர் - நாதனெழில்வளர்சோதிநண்ணியதனுப்புதுவார் - போதநிலைமுடிந்தவழிப்புக்கொன்றியுடனார்" என்னும் அருண்மொழித்தேவர் திருவாக்குக்களால் ஆளுடையபிள்ளையார்க்குத் திருவஞ்செழுத்தின் வாச்சியமான பிரமஞானவுபதேச வாசிரியத்தலைமையத்திறத்தார் கண்ணெல்லா முண்மை கடைப்பிடித் துணர்ந்துகொள்க. ஆளுடையபிள்ளையார் பரஞானப்பாலமுதண்பிரமஞானசாரியராயினோர்; "ஆறுவகைச்சமயத்திலுந்தவருமடியவருந் - கூறுமறைமுனிவர்" முதலாயினோரு மலபரிபாக வேறுபாட்டிற்கேற்பச் சிவ சரியை கிரியாயோக ஞானநெறிநின்று வீடுபெறு காதலித் தவர் தொண்டு பேணினோராதலின் அவருளிய திருவஞ்செழுத்தருமறைத் திருப்பதிசுஞானவுபதேசமாண்டுநினுமற்றவரொப்பப் பரமுத்தியான சிவசாயுச்சியம் ஈறில் பெருஞ்சோதியுட் புக்கெய்தினுரென்ப தியாங்கனமியையுமெனின், - என்று வினாயினாய். அத் திருக்கூட்டத்தாரெல்லாமீறில் பெருஞ்சோதியுட்புக்கு வீடுபெறுகுகுடினோனும் ஆளுடையபிள்ளையாரொப்பப் போதநிலைமுடிந்தவழிப்புக்கொன்றியுடனாலும் பரசிவசாயுச்சியந் தலைக்கூடு ரல்லரென்பதே சேக்கிழார்முனிவர்க்குக் கருத்தாம். அது திருக்கூட்டத்தடியரெய்திய வீடுபெற்றினைச் "சீர்பெருந்நலங்கீர்திருமுருகர்முதற்றெண்டர்-ஏர்கெழுவுசிவபாதவிரதயார்மப்பாண்டாசீர்-ஆர்திருமெய்ப்பெரும்பாணர்மற்றெனையோரணைந்தளோர்-பார்நிலவுகினைச் சூழப்பன்னிகளோடுடன் புக்கார்" "அணிமுத்தின்சிவிகைமுதலணிதாங்கிச்சென்றோர் கண் - மணிமுத்தமாலையுணைமடவார்மங்கலம்பெருகும் - பணிமுற்றுமெடுத்தார்கன்பரிசுனங்கர்வினைப்பாசர் - துணிவித்தவுணர்வினராய்த்தொழுதுடன் புக்கொடுங்கினார்" "ஆறுவகைச்சமயத்திலுந்தவருமடியவருந் - கூறுமறைமுனிவர்களுங்கும்பிடவந்தனைந்தாரும்

ரும் - வேறுதிருவருளினால் வீடுபெறவந்தாரா - மீதில்பெருஞ்சோதியினுள்ளொன்றும்புக்க தற்பின்” என்றவங்கம் பொதுவாகவும், ஆளுடையபிள்ளையார் தலைக்கூடிய வீடுபெற்றி னைத் “தீதகற்றவந்தருளுந்திருஞானசம்பந்தர் - நாதனெழில்வளர்சோதிநண்ணியதனுட்பு குவார்-போதநிலைமுடிந்தவழிப்புக்கொன்றியுடனான” என்றிங்கனஞ் சிறப்பாகவு மெடுத்த துத் திருப்பாட்டருளிச்செய்தவாற்றா ணுணர்க. சேரர்பெருமான் முதலியோர் நம்பியாரு ரரோடு திருக்கயிலை தலைக்கூடினு மன்றவர் பதப்பேறுறுது தத்தம் பரிபாகவறிவுச் செய் திக்கேற்ற பதப்பேறுக ளான் நின்றதுபற்றியு மற்றிது தெளிந்துகொள்க. வாசீசர் நம்பியாருரர் வாழ்வுரடிசுளும் ஆளுடையபிள்ளையா ரொப்பப் போதநிலை முடிந்தவ ழிப் புக்கொன்றியுடனாலாகும் பாமுத்தியெணப்பரிஞ் சிவசாயுச்சிய வீடுபெறு தலைக் கூடினாரென்பது, அவர் பரஞானவொழுக்கங் கூறும் புராணவரலாறுகள் பற்றி யுணர் ந்து கொள்க. இப்பரமசிவசாயுச்சிய வீடுபெறு தலைக்கூடியநாயன்மார் பிறருமுளர்.

அற்றெல்லிசங்கநமாசு; நம்பியாருரர் சிவபிரானால் விடுத்தருளப்பட்ட வெள்ளை யானை யூர்ந்த அரியயன் இத்திரன்முதலிய தேவருங் கணங்களு மெதிர்கொண்டு புடை சூழ்ந் தெத்தெடுப்பத் திருமேனியோடே திருக்கயிலைசென்றெய்தி அணுகக்கத்தொண்டரா ய்ப் பண்டுபோல் அமர்ந்தருளினு ரென்று பெரியபுராணமுதலியன வோதுதலின், அவர் ஏனைச்சமயாசாரியர் மூவரோடொப்பப் பரசிவசாயுச்சிய வீடுபெறு தலைக்கூடினாரென் றல் பொருந்தாதாழ் பிறவெனின்;—அறியாது கூறினாய். நம்பியாருரர் இஹைவர டணி தலைமேற்கொண்டு திருக்கயிலையினிங்கித் தென்னுட்டிற் திருவவதாரஞ் செய்து திருந் தொண்டத்தொகை தந்து வைதிகசைவம் வளர்த்த தீன்புறது வைதி அய்வினைவர் அருளு ப்பாட்டாணை கேட்டதுணையானே திருக்கயிலையைத் தலைக்கூடிப் பண்டுபோல அணு க்கத்தொண்டராய் ஆண்டு மேவீனார். ஆயினும், ஆண்குறைவர் திருவருளாத் போதநிலை முடிந்தவழி அவர் சிவபரிபுரணம் புக்கொன்றியுடனாக லொருதலைடாகலின், அவரும் பரசிவசாயுச்சிய வீடுபெறு தலைக்கூடினாரென்று துணிந்தாரைத்தாம். ஆதலின், அது பொருத்தமேயாமென்க. இனி நம்பியாருரர் திருமேனியோடுசெய்தே திருக்கயிலைதலைக் கூ டினார். அது “தானெனைமுன்படைத்தானதறிந்துதன்பொன்னடிக்கே - நானென்பாடலந் தோநாயினேனைப்பொருட்டித்துவானெனைவந்தெதிர்கொள்ளமத்தயானையருள்புரிந்து - உளனுயிர்வெறுசெய்தானொடித்தான்மலைபுத்தமனே” எனவரு மவர் தேவாரவோத்தா னறிக. நொடித்தல் - அழித்தல். அது “நோக்காதுநோக்கிரொடித்து” என்பதுணறிக.

முத்துவைசத்தானதமிழ்ப்புலவர் பாங்கு
புருவநட்பாவுந்திருமுறையுமாராமநீருதீத்தல்.

இனிச் சமயாசாரியர் முதலியோ ரருளிச்செய்த திருவருட்பாக்களு மன்றைக் கலை ப்புலவர் பாட்டுக்களுஞ் சொல்வடிவு பாவடிவுகளாற் தம்மு ளொருபுடை யொப்பண போன்று காணப்படலும், அத் திருவாக்குக்க டிரோதானநீங்கிய வருணை வொலியும் இவை மாயாநாதவொலியுமாமாகலின், சிறிதுந் தம்முள்ளொப்புப்பெறு வென் றுணர்க. இது மெய்யுணர்ந்த ஞானிகளுந் சையறியாமாக்களுந் தம்முள் வடிவா னெரோவழி யொப்பிது முறையே யுண்ணின்றவருளறியும் பிராகிருதவுணர்வும் பற்றித் தம்முட் சிறிது மொவ்வாமை போலவும், இயற்கைமாணிக்கமுஞ் செயற்கைச் செங்கல்லும் வடிவுநிற மொருபுடை யொப்பினும் எரிசுடர்க்குண முடைமையும் அக் குணமின்மை யும் பற்றித் தம்முட் சிறிது மொவ்வாமை போலவுங் காண்க.

இனிப் புல்லறிவாளர் சிலர் முக்குண வசத்தரான இக்காலைச் சமீபிப்பவ்வரை
 “அருட்பிரகாச வள்ளலார்” என்றும், “அஞ்சாஞ்சமயகுரவர்” என்றும், அவர் பா
 ட்டிடுக்களைத் “திருவருட்பாக்கள்” என்றும், அப்பாட்டுக்க டொகுத்த புத்தகத்தினைத்
 “திருமுறை” யென்று, தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் பிற்றித் திருமுறை வரம்பழி
 த்தைக் கொள்வாப் நிரப்பக்கூர் காளாவர். “செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர் - செய
 ற்கரிய செய்கலா தார்” “பெருமைக்கு மேளைச் சிறுமைக்குத் தத்தன் - கருமமே
 கட்டளைக் கல்” எனத் தெய்வப்புவலமைத் திருவள்ளுவரையனார் கட்டளை தருதலின்,
 “காழிநாள் சிவபாதவிதபர்தந்தக் காலுனியார் கோனமுதலையா னாராருதியூட்டி - மேழிசையின
 முதனநிதாளம்வாங்கிவிடல்கியநித்தலக் சிலிகையிசையாடுவறி - வாழமுயல்கனகற்றிப்பா
 ந்தரேயந்தவளங்கிழிபெற்றவின்விடமுநற்றித்த - வீழ்நகர்க்காசெய்திமனை நக்கதவம்பி
 ணித்தமினவன்மேனியின் வெப்பலிநிவிந்தாரே” “ஆரெரியிட்டெடுத்தவேடவைமுன்னே
 ற்றியாற்றிலிநிமெட்குப் போயனை யடுவற்றி - யோரமணரொழியாடுமகமூவிலேற்றியோ
 னுக்குப் புகித்தாலோடமேற்றிக் - காருலவுமிடிபுத்தன்மலையிலேற்றிக்காயாசபனையின்மு
 தகனிகளேற்றி-யீரமிலாவங்கமுயிரெய்சடுவற்றியிலங்குபெருமணத்தரணையெய்தினரே”
 “போற்றுகிறுவாழிநிலுவளாண்டொன்மைப்பொருலில்கொறுக்கையர திபர்புகழனார்பான்
 - மாற்றநுமன்பினிற்றிலகவதிபாமாதுவந்தித்தபின்புருணிக்கியாரந் - தோற்றியமண்
 சமயமுறுதுயரநில்கத்தனைவாருடரவந்தருளைநோயாத் - பாற்றநூரினிடரெய்திப்பாடலி
 புத்தரத்திப்பாழி யொழித்தரனைக்கைப்பதியில்வந்தார்” “வந்ததிமக்கையருளானிது
 சாத்திவண்டமிழாடுளய்தீர்ந்தவாக்கின்மன்னாப் - வெந்தபொடிவிடம்வேழம்வேலைநீத்தி
 வியன்சூலங்கொடியிடபம்விளங்கச்சாத்தி-யந்தியிலப்புகமகனரவுமாற்றியருட்காசபெற்
 றுமறையடைப்புநீக்கிப் - புந்திமகிழ்ச்சையாற்றித்தயிலைகண்டிபூம்புகலூரன்பாதம்பொரு
 ந்தினாரே” “தன்கயிலைபுதநிங்கிரவனார்வாழ்சைவனாரசடையனார்தனையனாரய்-மண்
 புகழ்வருந்திறையானுலைகாட்டிமணம்விலக்கவன்றொண்டாயதிகைசேர்ந்து - நன்பிணுட
 னருள்புரிபாராரும்மேவிலங்கினாரும்பரவைதோனயந்தனவகித்தன்சூலவுமலிதன்மிண்
 டாத்திலக்கண்டே - துந்திருத்தொண்டத்தொகையருளாற்செப்பினாரே” “செப்பலருங்கு
 ண்டையூர்நெல்லைழந்துத்திருப்புலூர்ச்செஞ்சால்செழும்பொண்ணுச்செய்து - தப்பின்மு
 துஞ்ஞாந்தரும்பொருளாற்றித்தித்தக்தெடுத்திச்சங்கிலித்தோள்சார்ந்துநாத - னெப்பிற
 னித்தாதுவந்தாநூநிதியுமுதலைசிறுமதலைபுமிழ்நிலை - மெப்ப்பெரியகனிதேறியருளாற்
 சேரவேந்தருண்டவட்கயிலைமேவினாரே” “வைக்ககரைசடக்கமாடுவறிச்சோதிவரத் - தை
 யலொருநாளைத்தான்பேசக் - கையாந்தாம்-ஏதுவுரைதுறக்கவிசைந்தாலெழுத-வாதுபுரிசர்
 செய்தார்மாண்பு” என்றினை செயற்கருந் தெய்வச் செயல்களாற் சிவபரத்துவநிலை
 யிட்ட உண்மைநாயன்மார் திருவாக்குக்களை திருவருட்பாக்களாமென்க. இவ்வருளறி
 வாற்றல் சிறிது மெய்தப்பெருது அவை யெய்தப் பெற்றுடையவர்போல விரியித்தக்
 கைதவப்பழிபாவச் செய்திக ளஞ்சாது புரிந்து சிறுமைக்கிலக்கான கயமைப் புலவர்
 பாட்டுக்கள் அருட்பாப் போலியே யாமென்க. இவர் கைதவப்பழிபாவ வரலாறு
 போலியருட்பாமறுப்பானும், “வெள்ளைமாநகியின்மாடேவிளங்கவொருநகண்மோ-ஊள்
 ளுயிர் துற்தோர்யாக்கையூங்குறப்புதைப்பித்திட்டுக் - கொள்ளையாமாந்தர்க்குட்டியுயிர்ப்
 பிப்பலென்பொய்கூறி - வெள்ளிடியொடுநோயுண்டு வீசீ” தொழிந்த பரிபவக்காட்சியா
 னும், நன் துணரப்படுமென்க. இவர் அருட்பெற்றியேயன்றிக் கலைப்புவமை தானு
 நிரம்பின ரல்ல ரென்பதற்கு, இவரியற்றிய பாட்டுரைசளி லுள்ள சொல்வழுவும்
 பொருள்வழுவும் யுதகரியா மென்க. அவ் வழக்கள் பலவாம். அவற்றுண் முன்

முறை வழக்களிற் சில தாலிபுலாக நியாயத்தார் டொலியருட்டா மறுப்பிற் காட்டப்பட்டன. பின்முறை வழக்குகள் ஒரு சிலவற்றை அந் நியாயமே பற்றிப் “போலியருட்டா வழத்தீர” டென்ப பெயர்த்து, வேறெந்தக் காட்டுதல். இன்னும், தமிழ்வேதங்கள் வேதாகம புராண விதிகாச முசலிய வடசலைகள் பற்றியும், அத்தியர் தொல்காப்பிங் களவியன் முசலிய சென்னைகள் பற்றியும், திருவருட்சண்ணையார் தறியற்பாலன். தமிழ்ச்சுவர் செய்யுட்க னெல்லாம் அத்தியர் தொல்காப்பிய முசலியன் பற்றிப் பெரும்பான்மையா னாராய் தறியற்பாலன். ஆகலின், சங்கச்செய்யுட்கள் சொன்மாட்சியிற் தமிழ்வேதக்களா டொரோவழி மொப்புகிறும், பொருண்மாட்சியி னெப்பப்பெறு வென்ப துணர்ந்துகொள்ச. இனிச் செய்வச்சுத்ப புலவர் செய்யுட்னோ தமிழ்வேத மொப்புமை ரெருவெனின், முசலியன்வசப்பட்டுமுன்ற விக்கலைச் சிற்றறியுத் தமிழ்ப்புலவர் பாட்டக்கண் மறநகர் தமிழ்வேத முதலியவற்றோ டெக்குத் திருவருட்பாக்களா மெனைய மதமான மேற்கொண்டு கலாபத்தல், புல்லறியுப்பெற்றிடேயாபென் ரெருதலோ னறித்துகொள்ச. என்மிச் சங்கச்செய்யுட்களென்றவற்றுட் டிருமுறைக்கேற்ற பிரபந்தங்கொழித் தொழித்தனவே கொள்க. அத்தகுக் காரண மிலக்கண மரபியலுட் கூறியும; கலாட்டிபிச்சு.

ஆரியநோதமிழ்வேதம்த் தமிழ்நோத்தகருத்துடையனவென்பதுணர்ந்துதல்.

ஆரியநான்மறை யுபநிசத்தாருத் தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைகளு மொழியான் வேறுபாடுதிலும், பொருளா னொருமையுடைய சுருதிக்களாம். அது “தேவரகுநாந்திருநான்மறைமுடிவு - மூவர்தமிழ்முமுனிமொழியுங்-கோவை-திருவாசகமுத்திருமூலர்சொல்லு - மொருவாசகமென்றுணர்” என்னும் ஒளவை திருவாக்கா னுணர்க. தேவரகுநர்-திருவன்ருவநாயன ரருளிச்செய்த உத்தர வேதம். திருநான்மறைமுடிவு-உபநிசதம். திருநான்மறையு முடிவுமென வும்கைத்தொகையாகக் கொண் நிரைத்தது மொன்று. மூவர்தமிழ் - ஆளுடையபிள்ளையார் முதலிய சமயாசாரியர் மூவருமருளிச் செய்த தேவாரவோத்துக்கள். முனிமொழியுங்கோவை திருவாசகம்-வாழ்நாழ்முனிவராகிய சமயாசாரிய ரருளிச்செய்த திருக்கோவை திருவாசகவோத்துக்கள். திருமூலர்சொல்திருமூலநாயன ரருளிச்செய்த திருமந்திரவாத்து. வாழ்நாழ்முகண் முற்றத்தறந்து முமுதனார்த வந்தணர் சிகாபணியாதலின், முனியென் மெய்த் தோதப்பட்டார். பேராசிரியருந் “திருவாதுவார்கிழ் செழுமறைமுனிவர்” என் நங்குடைய-“ஆங்கியது காண்க. ஆளுடையபிள்ளையார் வாசுதேவர் முதலியோரும் “பிரமபுரத்தகமறைநாளுநான முனிவன்” “திருநாவுக்கரசுவளர்தருத்தொண்டினெறிவாயு - வருநானத்தவமுனிவர்” என் நங்குனம் வறுங்கப்பொம றுணர்க. மொழியுமென்பது முன்னும் பின்னுங்குட்டியுரைக்க நின்றமையின் நடுநிலை விளக்கு. இச் செய்பொருள்நான் மாட்டாதார், முனிமொழி - விடாசகுத்தர மென்று, ஓர்முறையுமின்றி யுரைத்தார். முனிமொழி விடாசகுத்தரமென் நங்குன முறைத்தாரை, அப்பொருள் செய்பொருள் இலக்கணப்பொருள் குறிப்புப்பொருளென்னு மூன்றனுள் யாதெனக் கடாயிலுக்கு, அது செய்பொருளென்றல் பொருந்தாது. என்னை? வழக்கின்கண்ணால் செய்யுட்கண்ணுத னிகண்டுதல்கனிஞ்சுன் முனி - விடாசமுனிவரை யுணர்ந்துதற்கும், மொழி - அவர் குத்திரத்தை யுணர்ந்துதற்கும், பிரயோக மின்மையா னென்க. இனி இலக்கணப்பொருளென்னும் பொருந்தாது. என்னை? கங்கையின்கண்ணேவெட்சேரி யென்புழித்

கங்கையென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகிய வெள்ளநீர் வேடச்சேரிக் கிடனாதல் செல்லாமையின், ஆண்டுக் கரையென் நிலக்களைப்பொருள் கோடல் வேண்டிற்று. முனி மொழியென்பன, பகையின்றி பொன்றனைப்பான் தவறவியுந் தகுதியுற்று மண்மைகொண்டு நின்றலின், அவற்று னொன்றனை யியற் பெயராக வைத்து மற்றொன்றனை யிலக்கணப்பொருள் செய்தல் வேண்டற்பாற்றன் றாகலா நென்ச. இனிச் சொன்மொத்திரையா னன்றிச் சொல்லுவான் குறிப்பொடு பூதித்தணரப்படுவ தாகிய குறிப்புப்பொரு ளென்றலும் பொருந்காது. என்னை? ஆண்டு ஓளவைகருத்து வேறாதல் காட்டினமாகலானும், வியாசமுனிவரையு மவர் சூத்திரத்தினையுந் குறிப்பான் விளக்குதற்குரிய சொற்றொட ரான் டின்மையானு மென்க. “வியாசநூல் ஏகான்மவாத னுதலுவு” சென்று சித்தார்த்தப்பிரகாசிகையினுஞ் சிவஞானமாபடியத்து முனையே சர்வான்மசம்புசிவாசாரிபுறம் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளுந் கூறுதலின், அத்தனை அவற்றோ டுடனெண்ணி ஒரு வாசக மென்றல் பொருந்தாமையு முணர்க.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகளோதுதலியபரம்பொருள்

பரமசிவன்.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைகளோதுதலிய பரம்பொருள், அயனரியரென்னு மூவரையுந் தோற்றுவித்து நடத்தும் துரிய முழுமுதற் கடவுளாகிய பரமசிவனும். அது, “தேவராயஞ்சுரராயஞ்சித்தர்செழுமுறைதேர் - நாவராயுண்ணுபாரும்விண்ணெரி சான்ற - மேவராய்விரைமலரோன்செங்கண்மாலீசனென்னு - மூவராய்முழுமுதலொரு வன்மேயதுமுதுகுன்றே ” “வரிவாயமலரானும்வையர்தன்னை - யுரிபதாயவளந்தானு முள்ளுதற்கங் - கரிபானுமியாதகள்ளின்மேயான் - பெரியானென்றறிவார்க்பேசுவாரே ” “மாவையுரித்ததர்கொண்டங்கமணிந்தவனைவஞ்சர்மனத்திறையுநெஞ்சனாகாத வனை - மூவருருத்தனதாமுலமுதற்குருவை ” “படைத்தளித்தழிப்பமும்மூர்த்திகளாயினே ” “தேவர்கோவரியாததேவதேவன்செழும்பொழில்சுளபயந்துகாத்தழிக்குமற்றை -- மூவர்கோளுய்கின்றமுதல்வன் ” “முந்துநிலவுமுடிமுகியமூவரறியாச் - சிந்து ரச்சேவடியானே ” “முந்தியமுதனடுவிறுதியுமாய் - மூவருநிலில்யாவர்மற்றறிவார் ” என்றற் றொடக்கத்தான் வருந் தேவார திருவாசகச் சுருதிகளா னறிக. இவ்வேறுபா ணெராத மகாருத்திரனாகிய பரமசிவனைக் குணிஞ்கிறானை வைத் தெண்ணுவோனா நோக்கி, “நம்மவரவரே - மூவரென்றேயெப் பிரானெடுமெண்ணிவிண்ணு ண்மெண்மேற் - நேவரென்றேயிதுமாந்தென்னபாவர்க்கிரிதவரே ” என வாதவ்யுடிகள் இரங்கிக் கூறியது முணர்க. “தேவரிலொருவனென்பதிறவுருச்சிவனைத்தேவர் - மூவராய்கின்றதோரார் ” என்னுஞ் சிவஞானசித்தியு மது. இதுவே சுருதி மிருதி புராண விதிகாசங்கட் கெல்லாம் கருத் தென்பது, சிவதத்துவவிதேகநூலுடையார் “குணதீதன் ” என்னுஞ் சுலோகத்திற் தடைவிடைகளான் விளங்க விரித்துக் காட்டியவாற்றா னறிக.

தமிழ்வேதமுதலியதிருமுறைகளோதுதலியவதிகள்கள்.

உபநயனப்பேறுடைய துவிசர் மூவரும், சிவதிக்கைப்பேறுடைய சுதர்த்தரான வேளாளரும், மற்றைச் சங்கரகுலத்தருட் சிவதிக்கைப்பேறுடைய அதுலோமர் முதலிய நன்மக்களும், தமிழ்வேத முதலிய திருமுறைகளோதுதற் கதிகாரிகளாவர். மற்றிவர்

சத்தியுடைய தந்த மானிகுத்தலங்களினும், சிவாலய மடாலய வித்தியாலயங்களினும், ஸ்நானனுட்டான சீலர்களாய்த் திருமுறைகளைப் பீடத்திலேற்றி ஆராதித்து அவ் வவற் றிற்குரிய இசை முறை பற்றி அன்பா னோதக்கடவர். இவ்வாறன்றி யோதவார் அவ் வோதற்பய னெய்தப் பெருமை மேலும் அக்குற்றப் பயனூர் தப்பா தெய்தவர். மதுமா யிசு முன்போர் திருமுறைகளை ஒகிவிவரேல் கடுகிரயத்தில் வீழ்ந்து பெருந்தயருழப்ப ரென் னுண்மைய லோதம். இனிச் சமயாசாரியர்முதலிய நாயன்மா ரருளிச்செய்த பன்னிரண்டு திருமுறைகளல்லாத தமிழ்ப்புலவர் பாக்களை மற்றவைகளோடு விராயோது தல், அவற்றோ டவைதம்மை யொப்பித்தவுய்தியில் பெருங்குற்ற மாம். அது “ஒப்பிலா வனாதிமுத்தனோதியபனுலவா திக--கொப்புயர்வுரைப்பார் நிந்தையரைத்திடவுன்னுவாரும் - வெப்பெரிசிரயந்தன்னுள்வீழ்ந்துவெந்தருகியீயா-ரெப்பொழுதேறுவாமென்றினைத்தினைத் தேங்குவாரோ” என்னுஞ் சிவகுருமோத்தரத்தினு லறிக.

ஆகிசத்தத்தானே பரமசிவன் திருவருள் கைவந்து கிடைத்த வுண்மைநாயன் மார் திருவருணுல்குநர் தழுவப்படு மென்க.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைகள் பரார்த்தவான்மார்த்தமந்திரவோத்தாயதறிவுறுத்தல்.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைக டிருவருட் சுருகிக ளாதனோக்கி, அவையவ தரித்தனானே மெய்யுணர்வுடைய வானோர் அவைதம்மைப் பரார்த்த வான்மார்த்த சிவாராதனைக்குரிய மந்திரவோத்தாக விதித்தருளி, அவ்வாறு வழங்குவர ஆணைத்தரு ளினார். அவர் அது வொன்றோ, அத் தமிழ்வேத முதலிய திருமுறைகளை யருளிச் செய்த சமயாசாரியர் திருவுருக்களை ஏனை நாயன்மார் திருவுருக்களோடு திருக்கோயி லான சிதம்பரர் திருவாரூர் திருவேகம்பர் திருவாலவாய் முதலிய சிவாலய மெங் குர் தாபித்து மற்றவர்க்கு நித்திய நைமித்திக வாராதனை விதியுளி யியற்றிவரவு மாணை தந்தருளினார். இனி யாரிபவேதாகமபுராணமுதலிய பாராயண மெய்தினும், தேவாரர் திருவாசகர் திருக்கோவை யென்னுந் தமிழ்வேதபாராயணமு மற்றைத் திருமுறைப் பாராயணமு மெய்திடப் பெறாத சிவாலயம், மடாலயம், வித்தியாலயம், மானிகைக டிருவருள் விளக்கம் இக்கலியுகத்தில் அத்தனை வாய்ப்பப் பொருந்தாவாம். தமிழ் வேதம் அப்பெற்றியவாம் அருட்சுருகிகளாதனோக்கியன்றோ “சொற்கோவுந் தோணிபுரத் தோன்றலுமெஞ் சுந்தரானுஞ்சிற்கோல வாதவூர்த் தேசிகனு-முற்கோலி - வந்திலரே னிறை ம்கே மாமறைநா றுனெங்கே-யெந்தைபிரா ணைந்தெழுத்தெங்கே” என் னுன்றோ ரெடுத் தங்குன மோதவாராயிற்பென்பது.

தமிழ்வேதந்திருச்சிற்றம்பலமெழுவாயிறுவாயாகவோதுமுறைதெரித்தல்.

தமிழ்வேதமுதலிய திருமுறைக டிருச்சிற்றம்பல மெழுவாயாகவு யிறுவாயாக கவு மோதற்பாலன. இம்முறை தமிழ்வேத வாசாரியர்களாற் தமிழ்வேத மருளிச்செ ய்தபொழுதே நிறுத்தப்பட்டது. தமிழ்வேதத் தந்தருளிய சமயாசாரியர் திருச்சிற்ற ன்பல மெழுவாய யிறுவாயாக அங்குனர் தமிழ்வேதமோத வாணரிறுத்தியருளியதென்கை யெனின்,—திருச்சிற்றம்பலம் பிரணவவுறையுளாதலின், அஃதெழுவாய யிறுவாயாகத் தமிழ்வேத மோதிடச் சமயாசாரியர் அங்குன மாணை நிறுத்தியருளினு ரென் னுன்க. திரு ச்சிற்றம்பலம் பிரணவவுறையு ளாமா றியாங்குன மெனின்,—ஈதுதம். இந்தச் சரீரம் பிரமபுரமாம். பிரமம்-பரமான்மா, புரஞ் சரீரம் புற்கல மென்பன வொருபொருட்

கிளவி. மற்றிந்தச் சரீரஞ் சீவான்ம வாசக்கிரக மாயினும், அச்சீவான்மாவின் கிசன் கண் ணறி விச்சை தொழில் வியாபாரம் அந்தரிமாயியான பரமான்மாவை யின்றி யமையாமையின், அம்முறை பற்றிப் பிரமபுரமென்று அவ்வாறு பரமசரிக்கப்பட்டதென் றுணர்க. இந்தப்புரத்தினுட்கர புண்டரீக முளது. தகரபுண்டரீகமெனினும், இருதய கமலமெனினு மொக்கும், இத்தகரபுண்டரீகத்த் லம்பரமுளது. அம்பரமெனினும், ஆகாய மெனினும், வெளியெனினு மொக்கும். இவ்வம்பரஞ் சித்தாகலின், சிதம்பரமெனப்படும். இவ்வாறே விராட்புருடசரீரமானபிரமாண்டமும் பிரமபுரமாம். இதன் கண்ணுந் தகர புண்டரீக முளது. இது விராட்புருடவிருதயகமலமாம். இச்சமலநானமுதலாகமேருளக் கித் தோன்று முலசத்துக்கமலம்பாலாது பீசமுதலாகக்கீழ்நோக்கித் தோன்றியோர் திப்பியகமலமெனக் கொள்க. இதுமுன்னையிருதய கமலத்துக்கு மாம். இவ்வாறு சார் தோங்கியத்தற் கூறப்பட்டது.

இனித் தகரவித்தது பரமான்மாவான சிவபரம்பொருளாமாதும், அதனையெல்லாம், அதனைப்புகிக்குஞ் சீவான்மாவின்விதப்படி, உபாசிக்கமுறையும், அவ்வுபாசனையானெய்தும் வீடுபெறும், சைவவல்லியமுல்லம், உபாசிக்குகின்றிப் பொதுவாற்றா நெடுத்தோதப்படும். மற்றிட்டிண்ட வண்டவிருதயகமலமரீக முப்பத்தாறெனப்படு மாயாதத்துவங்களா மாறும். இத்தத்துவகமலமீடத்தனை வ்யாபிதது வித்தயாதேகமன்னி விளங்கும் பரமசிவ த்தினைச் சீவான்மக் கண்டு வழிபடுமாறும், அவ்வழிபாட்டானெய்த முண்மையானத்தி னுந் துவிர பாவனைவ்யக்கைவிட்டுச் சிவோகமென வந்துவிதபாவனை செய்யுமாறும், அவ் வத்தவி: ஞானபாவனையாற் சிவபரம் பொருளைத்தன்னுட் கண்டு முழுதம் வியாபகமாய் நின்றறியு முற்றுணர்வுடையானுப் பொருளுண்மையுணர்ந்து மலவாசனை நீக்கிக் கேவல மாய் நின்று முடிவுகாண்கில்லாப்பேரின்பம் பெறுமாறும், சைவாகக் கின்றிற் சிறப்பாற்றா நெடுத்தோதப்படும். இந்தத் தகரபுண்டரீகபுரமான சிதம்பரஞ் சேதனசேதனப் பிர வஞ்சந்தோன்றி நின்றொடுங்குமிடனு முத்தானம் நிரத்சயானந்த பூரணப்பொதுவுமாம். இதுவே தில்லைத்தருச்சிற்றம்பலமெனப்படும். இத்தில்லைத்தருச்சிற்றம்பல மிங்றனம் பரமாதாரப் பொதுவாகலின், சமயாசாரியர் மற்றிதனையெல்லாத்திருத்தனிகளுக்கும் உமே கான “திருக்கோயி”லென் றவ்வாறு வழங்கியருளுவா ராயினார். இவ்வாற்றாற்றிருச்சுற்ற ம்பலம் பிரணவவுறையுளாமாறு தெற்றெனவுணர்ந்து கொள்க.

தேவாரம்.

இதித் தீரம், தேவாரமென் றுயிற்று. தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பாடலையெ ன்றவாறு. தேவாரமென்பது தெய்வத்தன்மைபொருந்திய பதிகப் பாடலையே யுடைய தென வன்மொழிசொலையாய் மூவர் திருமுறைகளுக்கும் காரணக்ருதியாயிற்று. ஆளுடையபிள்ளையார் திருப்பதிகம் பதினாயிரமும், லாகீசர் திருப்பதிக நாற்பத்தொன் பதினாயிரமும், நம்பி டாருரர் திருப்பதிக முப்பத்தேழாயிரமுமாம். இவை உம்முளொடுங் கின்போக வெஞ்சுயிர்க்காலத்து நிலைபெறு மூவர் பதிகங் கண் முறையே முந்நூற்றெண் பத்துநான்கும், முந்நூற்றுட்பதினென்றும், நூறுமாம். இவ்வெழுநூற்றுத் தொண்ணூற் றன்றது மட்டும் திருமுறையடங்கண்முறையென் றவ்வாறு வழங்கப்படும். இவை பண் முறையாகவுட தலமுறையாகவு மோதப்பட்டும்.

சிவாலய முனிவர் தேவாரவோத்து முழுதையு நித்தனும் பாராயணஞ்செய்யமா ட்டா துடப்பட்டிற் அகத்திடமுரைச் சரணடைந்து அக்குறை கூறி உணங்கிட, அவர்

தேவாரப்பதிகங்களுள் இருபத்தைத்தனைவாங்கித் திரட்டிச்சொடுத்த, இவ்விருபத்தைத் தனையும் பாராயணஞ்செய்வோர் அடங்கல்முறை முழுதையும் பாராயணஞ்செய்தாரெய்தும் பயனை பொருதலையாக வெய்துவ ரென்று கட்டளைபுரிந்தருளினார். இங்ஙனமாகலின், ஆவ்விருபத்தைந்தும், அகத்தியத்திரட்டென்றவ்வாறு வழங்கப்படும். “சுருவருளும்வெண்ணி” நெழுத்தைந்தும் கோயிலரனுருவு மென்றலேமே லாக்குந்-திருகுடியுந்-சுட்டான வர்ச்சனையும் தொண்டிஞ் சிவாலயர்க்கென்-றிட்டா ரகத்தியனு ரெட்டு” எனவும், “தோடுகந்துப்பித்தாமுன்றம்-பீனடைக்கேசிகன்-போருளாகு-ந்தம்பதிகநிகழ்த்தும்-காலே-மாற்றுப்பரையின்-வரலாருந்-துஞ்சல்வாழல்-சொற்றுனைமற்று-மஞ்செழுத் தன்மை-மருளிபதாரு-நாரூர்-தில்லையாட்டோமூன்-துஞ்சீரார்-கோயிற்றிறமையாரு - மோருருவரியபாளை-வடிவே-மருவாரென்றவண்டியிழந்தர் - திருவாரமேனிச்செய்தியதாரும் - பொடியுடையரவணையர்-தணை-னடியினைத்தவருளெயாகும்-பந்துவேற்றுகொன்றிவவமூன்று-நத்தலிளஞ்ச்சனைநாடியதாரா-வேய்குலந்தில்லையெனியிவைமூன்று-நாயனாமடியுந்-படியதாரா-மிப்பரிசுத்தியமுனிவனிருகிலத் தொப்பருமுவரோ-துதேவார-முழுதையுஞ்சிவாலயருளிச்சிறிவித்த-பழுதலாவ-வயுப்பரி-தெடுத்திருபத் - தைந்தயார்பதிகமுமிவறுததிரட்டி-மெண்ணமுட்டக்-கல்யாவையுமுன்றம்-புண்ணியமிவைகொடுபொருந்-தமென்றவன் - நனக்குள்செய்தனன்றகவுருவதனார் - றிதினாவகத்தியத்திரட்டினையுலக - லோதனரடங்கலுமோதினராவரே” எனவரும் தருவாக்குக்களானே அத்திருப்பதிகமிருபத்தைந்தும், அவுத்திரினிவடைவும், அவைவறுதலும் பொருளூர் தெரிந்தகொள்க.

தேவாரவோத்துக்கள் அபயகுல சேகர சொழுவெந்தள் காலத்திற் றமிழ்நாட்டின் கண்மறைந்தன. அவ்வரசர்பெருமான் நன்னவைக்களத்தக்குப் போதாராதின் பெரியோர் அவைதம்முனோரோர் பத்தகமோகிடக்கேட்டுக்கைகளிரண்டு கந்தலைப்பெருந் கண்ணலானந்தவெள்ள மெய்யெலாம் பொழிபத் தமிழ்வேழமுந்நலவாரன நாயன்மார்களைப் போற்றிச் தேவாரத்திருமுறைகளை யாண்பிற் கேடிக் கண்டிலுநார்க் கவந்தியுறுவாருமினான். அந்நனங்கவல்கின்றான், திருநாரையூர் ஆதிசைவ வேத்யாண்டாபிவந் தவந்திரத்தருளிய நம்பியாண்டார்நம்பி அத்திருப்பதியில் விற்றிருத்தருளும் பொல்லாப்பிள்ளையார் திருவருளாரின் வேதமுதலிய சலைகெல்லா மோதரதுணர்ந்தருளிய வரலாறு கேட்டு அவர்பாப் போந்து வழிபாடாற்றி, “எம்பிரானே! தேவாரவோத்துக்களையும், அவைதம்மாறாருளின் செய்த மூவர்முதலியோர் சரித்திரங்களையும் உலகில் விளங்கச் செய்தருளுந்” மென்று பிரார்த்தித்தான். நம்பியாண்டார்நம்பி அவ்வரசன் வேண்டுகோளுக் குடம்பிட்டாராய். திருக்கோயிலுட்புறத்த, பொல்லாப்பிள்ளையாருத் சதினைவண்ணிப்படுத்தெய்தார். பொல்லாப்பிள்ளையார் “நம்பி! தேவாரத்திருமுறைகள் சிதம்பரத்தின் மூவர்வையுடைய முடையவோ ரறையில் உள்ளன” வென்று திருவாய்மலர்ந்து, அவைதம்மை யருளச் செய்த வாளுடையபிள்ளையார் முதலிய நாயன்மார் சரித்திரத்தையும் அவர்க்குச் செய்த யறிவுறுத்தருளினார். நம்பியாண்டார்நம்பி அவ்வரசர்பெருமானுக்குச் செல் யறிவுறுத்தருளினார். அவ்வரசர்பெருமான் நம்பியாண்டார்நம்பியோடு திருத்தில்லை சென்று பரமகாரணனான நடராசமூர்த்தியைப் தரிசித்து வணங்கித் தில்லைவாழ்துணர்களை யு மிறைஞ்சி அம்முனிவர்கள் கட்டளைப்படி மூவரையுந் திருவுலாசித்தொல போந்து, அவரடையாளமுடைய அவ்வறையின்மார்டெ நிறுத்திக் கதவினைச்செய்து திருமுறைகளை வண்டிசூழியிருப்பக் கண்டு, கரையில் பெருங்கலைச்செய்தி டிப்டாள். அவ்வரசர்பிரானைக் கவலைச்சுடனின்னு கரையெற்றி பகிழ்வுக்குமாறு நடராசமூர்த்தி திரு

வருளினால் “வேந்தர் பெருந்தகையே! தேவாரப்பதிகங்களுள் வைத்து இக்காலத்துக்கு வேண்டு மவை தம்மை நிதிஇ, ஏனையவற்றைச் செல்லுணச்செய்தாம்” என்று ஓர் திரு வாக்கு அந்தரத்தெழுந்தது. அது கேட்ட வேந்தர்பெருமான் மனக்கவலைமாரிக் கழிபேரி றும்பூதற்று, நம்பியாண்டார் நம்பியைத்தொழுது, “எம்பிரானே! தேவாரத்திருப்பதிகங் களைத் திருமுறைகளாக வகுத்தருண்மோ” வென்றிரப்ப, நம்பியாண்டார்நம்பி அவை தம்மையு மற்றைத் திருவாசக முதலியவற்றினையும் பதினொருதிருமுறைகளாக வகுத் தருளினார். அன்றுதொடங்கித் தேவார பாராயணம் பண்டுபோல யாண்டு நடைபெறுவ தாயிற்று.

திருவாசகம்.

திருவாசகமென்பது திருமயமான வாசகமென்பொருள்படும். ஈண்டுத்திரு அரு ட்டிரு. எனவே, அருணாதவடிவானவாசக மென்றவாருயிற்று. திருவாசகமென்பது- அழகியவாசகத்தையுடையதென வன்மொழித்தொகையாய் வாதலுரடிக ளருளிச்செய்த தமிழ்வேதத்திற்குக் காரணக்குறி யாயிற்று. இனித் திருவாசகம் பின்மொழியாகுபெய ரென்றுரைப்பாருமுளர். உற்றுநோக்குவார்க்கு அதன்மொழித் தொகையேபாம். அவ் வாறு தொல்காப்பியச்சூத்திரவருத்தியுட் காண்க. வாதலுரடிகள் “நமச்சிவாயவாழ்க” வென்பது முதலிய நான்குதிருவகவன் முதற்கொண்டு, திருச்சதகம், நீதல்விண்ணப்பம், திருவெம்பாவை, திருவம்மாளை, திருப்பொற்சண்ணம், திருக்கோத்தும்பி, திருத்தெள்ளே ணம், திருச்சாழல், திருப்பூவல்லி, திருவுந்தி, திருத்தோணைக்கம், திருப்பொன்னுசல், அண்ணப்பத்து, குயிற்பத்து, திருத்தசாங்கம், திருப்பள்ளியெழுச்சி, கோயின்முத்ததிருப் பதிகம், கோயிற்றிருப்பதிகம், செத்திலாப்பத்து, அடைக்கலப்பத்து, ஆசைப்பத்து, அதிசயப்பத்து, புணர்ச்சிப்பத்து, வாழாப்பத்து, அருட்பத்து, திருக்கழுக்குன்றப்பதி கம், கண்டப்பத்து, பிரார்த்தனைப்பத்து, குழைத்தப்பத்து, உயிருண்ணிப்பத்து, அச்சப்பத்து, திருப்பாண்டிப்பதிகம், பிடித்தப்பத்து, திருவேசறவு, திருப்புலம்பல், குலாப்பத்து, அம்பு தப்பத்து, சென்னிப்பத்து, திருவார்த்தை, எண்ணப்பதிகம், யாத்திரைப்பத்து, திருப்ப டையெழுச்சி, திருவெண்பா, பண்டாயநான்மறை, திருப்படையாட்சி, ஆனந்தமாலே, அச்சோப்பதிகமீறாகப் பலவகைப்படுத்துச் செந்தமிழ்வேதமுருளிச்செய்தார். இத்தமிழ் வேதப்பகுதிகளருளிச்செய்தவிடனும், அவற்றினுட்கருத்தும், அதனதன் முகத்துக் காண்க. வாதலுரடிகண் மற்றுத் தமிழ்வேதம், “நமச்சிவாய” வென்பது முதலாக வெடுத்தருளிச் செய்தார். திருவுருத்திரத் தள்ளுறையான அத் திருவைந்தெழுத்து வேதமந்திரங்கட் கெல்லா மேலாயு முயிராயு நிற்கு மகிமைநோக்கி யென்க. வேதாசமமுதலிய நூல்க ளெல்லா மித்திருவைந்தெழுத்தின் பொருளே துதலி யெழுந்தன வென்பது “அருணாந் திராயு மாரணமுமல்லாதுமந்தின்-பொருணாறெரியப்புநின்” என உமாபதிசிவாசாரியர் திரு வுருட்பயனு ளோகியவாறு பற்றி யுணர்க. திருவைந்தெழுத்து, பெருவார்த்தை, மகாவாக் கிய மென்பன வொருபொருட்கிளவி. இது சித்தார்த்தமகாவாக்கியம். சித்தார்த்தமகாவாக் கியமும் வேதார்த்தமகாவாக்கியமுந் தம்முளொத்த கருத்துடையன வென்பது சிவஞான ம்பாபாடியத்துட் காண்க. ஆளுடையபிள்ளையார் “தோடுடையசெவியன்” எனப் பிரணவ முதலாகக்கொண்டு தமிழ்வேதந் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். வாதலுரடிகள் “நமச்சிவாய” வெணப்பஞ்சாக்கர முதலாகக் கொண்டு தமிழ்வேதந் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அற்றே லுடையநான்காக; வாசீசர் “சுந்தரூயினவாறு” என்றும், நம்பியாரூரர் “பித்தாபிறைசூடி” இயன்றும், தமிழ்வேதந்திருவாய் மலர்ந்தருளியதுயாதுபற்றியெனின், குருவருள், குலை

நோய் முந்துறுத்தும், ஆவணவோலைவிகாரமுந்துறுத்தும், தமக்கு முன்னிடாகல்ன், அவை முன்னுக்க கொண்டு அச்சமயாசாரிய நிருவருந் தமிழ்வேத மங்கனன் திருவாய்மல ர்த்தருளுவாராயிற்றென் றுணர்ந்து கொள்க. அவை அவ்விருவர்க்குங் குருவருண்மறை யாயவாறு “தோடுகூற்றுப் பித்தாமூன்றும்-பீடுடைத்தேசிகன் பேரருளாகு” மென்றான் ரேரேமித்தோதியவாற்றா னறிக. இத் தமிழ்வேதர் அன்னையன்போ டோதுவாரைப் பிற விக்கடலிப்பெடுத்து அவர்க்குச் சிவானந்தமாக்கவல்ல தென்பது “தொல்லை யிருப்பிற விச் சூழும் தலைக்கி-யல்லலறுத்தானந்த மாக்கியதே - யெல்லை - மருவா நெறியன்க்கும் வாசலு ரெங்கோன் - நிருவா சகமென்னும் தேன்” என்னு மான்றோரூபவத் திருவாய்மல னறிக.

திருக்கோவை.

வாதவூரடிகள் இத்தமிழ்த் திருக்கோவை னுலை அறிவனாற் பொருளு முலக னுல் வழக்குமென விருபொருளுதுதலி யியற்றியருளினார். அறிவனாற்பொரு ளாகமப்பொருள். “உலகியல் வேதனாலொழுக்க” மென்பவாகலின், அகத்தியத்தினுந் தொல்காப்பியத் தினுந் களவியலினும் வேதமரபுபற்றி யெடுத்தோதப்பட்ட களவு கற்பென்னும் பாகு பாடு டைய அகனைத்தினையின்ப வரலாற்றே ஈண்டுலகநுல் வழக்காம். வாதவூரடிகள் இங்ங னன் துலாருந்ததி நியாயம்பற்றி யறிவனாற் பொருளு முலகநுல் வழக்கும் விராயத் தமிழ்வேதமருளிச்செய்தற் குக்காரணம், இலக்கணமரபியலிற் கூறினும், இந்நூ லிவ்விரு திறனு துதலுதலோடு இயற் நமிழாராய்ச்சிக்கு நியாயவாராய்ச்சிக்கும் வாய்ப்புடைய சொல்வழக்கும் பொருள்வழக்கும் இனிது துதலு நன்னாலுமாம். அது “ஆரணங்கா ணென்பரந்தணர்யோகியராகமத்தின்-காரணங்காணென்பர்காமுகர்சாமனன்னுலிதென்ப- ரேரணங்காணென்பரெண்ணரெழுத்தென்பரின்புலவோர் - சேரணங்காயகிற்றம்பலக்கோ வையைச்செப்பியினே” என்றானோர் அதன் மாட்சி யெடுத்துப் போற்றிசைத்தலான் இனிதறியற்பாற்று. ஏரணம்-நியாயம். எழுத்த - இயற்றமிழ் - இந்நூல் இங்ஙனஞ் சொன் மாட்சி பொருண்மாட்சி நன்றுபொருந்திச் சிறப்புறுது ஐக்கியன்தே “வருவாசகத்தினி ன்முற்றுணர்ந்தோனைவண்டில்லைமன்னித் - திருவாதவூர்ச்சிவபாதத்தியன்செய்திருச்சிற்றம் பலப் - பொருளார்த்தருதிருக்கோவைகண்டேயுமற்றப்பொருளைத் - தெருளாதவள்ளத்தவர் சலிபாடிச்சிறிப்பிட்டரே” என நம்பியாண்டார்நம்பியும், “உருவாருந்தமிழ்ச்சங்கத்தடம் பொய்கைத்தோன்றியுயர்ந்தோங்குமெய்ஞ்ஞானவொளியையுடைத்தாகி-மருவாருங்கிளவி யிதழ்நாளுருகிமதுப்பெருள்வாய்மதிப்புலவர்வண்டாயுண்ணத் - தருவாரும்புழையுரினுலகு ப்யக்குணிப்போன்றடங்கருணையெனுமிரவிதன்கிதராலலருந்-திருவாதவூராளிதிருச்சிற்றம் பலவன்றிருவடித்தாமரைச்சாத்தற்கிருவளர்தாமரையே” எனவயிபுத்தனரும், “பல்காற் பழகினுந்தெரியாவுளவே - ரெல்காப்பியந்திருவள்ளவர்கோவையார் - மூன்றினுமுழங்கு மாண்புனுமில்லையெல்-வடமொழிவெளிபெறவழங்குமென்க” எனச் சுவாமிராததேசிகரும், இதன்பெருமை அவ்வாறு போற்றிசைத்தா ரென்க. இது “திருவளர்தாமரை”யென்பது முதலாகக் “காரணிகற்பக” மென்ப திறுக்க களவுகற்பென்றிருக்ககோளா யெற்கைப் புணர்ச்சி, பாங்கற்கூட்டம், இடந்தலைப்பாடு, மதியுடன்படுத்தல், இருவருமுள்வழி யவன்வரவுணர்தல், முன்னுறவுணர்தல், குறையுறவுணர்தல், நாணநாட்டம், நடுங்க நாட்டம், மடல், குறையப்பித்தல், சேட்படை, பதற்குறி, இரவுக்குறிஞருவழித்தண த்தல், உடன்போக்கு, வரைவுமுடிக்கம், வரைபொருட்பிரிதல், மணஞ்சிறப்புரைத்தல், ஓதப்பிரிதல், காவற்பிரிதல், பனகதணிவினைப்பிரிகல், வேந்தற்குற்றமுறிப்பிரிதல், பொருள்

வயிற் பிரிசல், பரதசகயம் பிரித லென்னு மிவ்விருபத்தைத் து கிளவிக்கொத்துக்கள்
கொணத் தோக்கப் படுகலிற் கோவையெனப் பட்டது. கோவையென்பதில் ஐ செய
ப்படுபொருள் விருசி. இந் தூணுலும் பொரு ளிரண்டனுள் வைத்துலக தூற் பொருண்
மரபினிது விளங்குமாறு பேராசிரியர், இதற்கோருரையியற்றினர். இவ்வுரை மற்ற்
தூணுலு மகோருதணையின்ப வுறுத்தப்பொருளின் திப்பது ப்டுஞ் செய்வதின் விளக்கி,
மற்றிதற் குச் சிறந்ததோ ருரையாம். இனி யிககாலேத் தமிழ்ப்புலவருட் சிலர் இவ்வுரை
யாசிரியர் நச்சினுக்கின்பரென்ப. க் நக்கோவைக்கு நச்சினுக்கினிய ருரைசெய்தல்.
மற்றுப் பிரயோகவிவகளுலார் “வஞ்சனரயஞ்சப்பரிம்” என்னுஞ்ருமளினுள் “கொள்
ளப்பாது மறப்பதறிவி லென் கூற்றுக்க ளோ” என்னுற் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழ
கும் பேராசிரியரு மு னிலைபெய் பிற் “தெழுவாயாக்கி முடித்தலும் காண்சு; “மருங்கோ
மு-தினிலைசெய்யானெவின்” “கறுதல்கண்டன்னம்.” என்னுற் றுமளினுற் திருக்கோவை
யாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியருஞ் செய்தலோடுங் கற்றலோடு முடியு மென்பர்;
இனி “கொழுந்தொழு முகமுழவான்” “பொழுதெழுவார்வினைவளநீறெழ” என்னுற் திருவ
ள்ளுமளினுற் திருக்கோவை யாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியருந் துணைவினையாக வுரை
ப்பார்;” என்றிங்ஙன முரைத்தலானும், “பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்தப்பாட் டெய்கலியு
மாரக் குறுத்தொருசு யுள்காண்குஞ்சாரத்திருத்தொரு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்-
விருத்திரச்சினுக்கினியும்” என்பதுனானும், திருக்கோவை யுரையாசிரியர் பேராசிரிய
ரென்றே துணிக. இனித் திருக்கோவை னுதலிய வறிவாறுப்பொருள், வாத்தூரடி.
ளொப்ப வுலகநிலைபாமை கண்டு முற்றத் துறந்து மெய்புணர்ந்தவாய் துத்துச் சிவந
னந்தச்செல்வ ராணுக்கே யனுபவமாய்ப் புலனுந் பாவுதா மென் துணைச். இனிப்
பேரின்பப்பொருடான் ஒத்த கிழவனுங் கிழக்கியுந் தம்மு ளெகாவுமுலவன்பாதுசு
ந்து போசருஞ் சிற்றின்பம் போல்வ தொன்றாகலின் மற்றது சிற்றின்ப மகனைநிலை
பற்றி நிகழ்சல்போலக் குருநரிசனமுன்னுந் நின்மலசாக்கிராதி யையந்தும்பற்றி நிகழ்
நீரசாம். அங்ஙன நிகழ்வுதிப் பேரின்பக்கிழத்த சிற்றம்பலமுங் கிழவோன் முத்
தான்மாவுறாம். என்னே? ஆண்டுக்கிழத்தியை “உணர்ந்தாரக்குணர்வரியோன்றில்லைச்
சிற்றம்பலக் கொருத்தன் - குணந்தான்வெளிப்பட்டகொவ்வைச்செவ்வாய்க்கொடியிடை”
“பாயும்விடைபரன்றில்லை” என்னுந் “அளவியையாரக்குமறிவரி யோன்றில்லை பம்பலம்
போல்-வளவியவான் கொங்கை” “துவனைக்களத்திப்பலவன் குறைகழல்போற்கமலச்-துவனை”
“சேயத்தைய் ரென்னலெண்ணெப்புணர்ந்ததெஞ்சுந் தெசப்போ - யாயத்தையமுதாயணக்
காயரணம் லென்போற்றேயத்ததாய்” என்றிற் சொடக்கத்தாற் சிற்றம்பலக் கொடுசார்ந்
கொன்றாகக் கூறுதலானும், “அச்சிற்றம்பலத்திண்கண்ணதாம் பேரின்பம் விழைந்தார்பு
பெறுதற் குரிபான் முத்தான்மாவாகிய கிழவனுலானு மென்க. இனி முத்தான்மா
வெய்ததற்குரிய பேரின்பவறுதிப்பொருள் சிவனரு ட்குணமா ன சிற்றம்பலமே
யாதல். “ஆரணவுருவார்தில்லையம்பலமெய்தப்பெற்றே - ரோருணர்வாவரென்றுமொன்
தலரொன்றிரல்லா-காரணராகரொத்தகருத்திலரிருத்தவின்பப் - பூரணரவாக்கள்வாழும்
புலவரும்பொதுவாமன்றே” என்பது னனிக. முத்தான்மாவா லனுபவிக்கப்படுந்
சிவானந்தம் அவ்வான்மாந்தரியாயியாய் விளங்குஞ் சிவஞானசத்தாகலின், அது சிவனைந்
தொழிந்தாரணமான பரையாத் சிவசத்திபெருங்கரு ளொன்றாகவைத் தெண்ணுதற்
கோரியையின்றாம். இணையின்றாகவே, இக்கூற்று முறைபிறழ்வு முதலிய குற்றங்கட்கு
மிக்க செய்ததாமா துணை. “பேரின்பமானிரமக்கமுதத்தியோ-டோரின்பத்துள்ளாரெ
ன்றுத்திபற்” “இருட்டறைமூலேயிருத்தகுமரி-குருட்டிக்கிழவனை கூட்டினே” த-சுருட்டினை

நீக்கிக்குணம்பலசாட்டி-மருட்டியவனைமணம்புணர்ந்தானே” “என்விடைநுணைவல்லிய நன்மண்புணர்த்தி - யானுநெய்த் தரும்பொருள்வழங்கி-யிறவாவிட்டிவந்திடுநாங்கு - குடிய மாச்செல்வரொடுகூட்டுகமகிழ்ந்தே” என்றற் றொடக்கத்துத் திருவாக்குச்சொற் பின்பு ண்மை தெளிவித்தல் காண்க. பெத்தத்திற் சித்தின்பகாரணமாய் மறைந்து டகருவஞ் செய்துவந்த சிவசத்தி மூத்தியில் அவ்வியல்பினிக்கு வெளிவின்று போளின்பகாரண மாய்ப் போரூபமாயிற் தென்பார் “பேரின்பபாணிபிரமக்கிழத்தி” யென்றார். உயிர்க் குப் பரிபக்குவஞ்செய்தற்பொருட்டி மலத்தினவழிச் சிறுமையுற்று நிற்கின்றாங்குத் திரா தானசத்தியை “இருட்டறைமூலையிருந்ததுமரி” யென்றார் ஆன்மாவை நாயக்யாய்வுத் துலனை நாயகனுசுவு மருளிச்செய்த திருவாக்கெல்லாம், ஆண்டா னடிமைமுறை பற்றி யெழுந்தன. இஃது னாகர்வான் னுசரப்படுப் பொருண்முறைபற்றி யெழுந்தது. இவ் விருவழக்கினு மான்மா அடிமைத்திறத்திற்சிறுகலாஹம், சிவ முபாசிக்கு மிறை மைச்சுண்சத்திற்சிறுகலாஹம், உடராசனருட்குணமான சிற்றம்பலம் பெண்டாற பரித்தோதப்பட்ட தல்லது ஈடராசடமம்பொருள் பெண்டாற்படுத்தோதப் படாணமயா னம், தம்முண் முரணுமைபறிசு. இனித் திருக்கோவைப் பேரின்பத் துறைக்கட் டிழநி சுற்றுகள் ஒராரிடங்குவிந் டண்குமொழியானும் வருந்தமொழியானு டிசுழ வுன் ஒன்மாயிசெய்தும் வருட்டையறவிறகு மெனிகுந் வருணையுமிரக்கமுடாசவுய், நிழ்வான் சுற்றக்கள் பெருமியத்தா. ௨௦ துயெளிப்பானு டிசுழ்வன இன்பப்பெற்றி னின்று மாப்பும் அவ்விண்மவத்துவிடுவனுபவ கொப்புரவாகவுப், கெளக. இன்னு மிசன்றிறம விரிப்பிற்பெருகுமென்பது.

நிருவினைப்பா.

அழகிய வினைப்பொருத்திய பாக்களையுடையதென அன்மொழித்தொனையாய்த் திருமுறைக்குத் காரணக்குறியாயிற்று. இது திருமாளிகைக்கேவர், சேந்தனார், சுரு ளுச்சேவர், பூந்துருத்திரம்பிகாடாம்பி, கண்டாதித்தர், வேண்டாடிசுள், திருவாலியமு டனார், புருட்டாகுத்தமரம்பி, சேதிராய சென்னும் ஒன்பதநாயன்மாரானு மருளிச்செய் யப்பட்டது. இவை யருளிச்செய்யப்பட்ட தலங்களின்பெயர் அவ்வப் பதிமுடித்துக் காண்க.

நிருப்பல்லாண்டு.

இஃகிறை முதற்பலவுள்ள பரமவெனைப் பல்லாண்மவாழ்கவென வன்பினுற் பாட்டருளிச்செய்தலின், பல்லாண்டென்றாயிற்று. பலவாண்டுபயத்தலைச் செய்வகியானு அஃது பல்லாண்டென அன்மொழித்தொனையாய்த் திருமுறைக்குத் காரணக்குறியாயிற்று. இஃது திருக்கோயின்மேல் வைத்துச் சேந்தனாரார் நிருவாய்மலர்ந் தருளப்பட்டது. “சொல்லாண்டகருதிப்பொருள்சோதித்ததுய்மனததொண்டருள் ளீர்-சில்லாண்மற்சிறை யுஞ்சிலதேவர்சிறுநெறிச்சராமே-வில்லாண்டகனகத்திரண்மேருவிடங்கன்விடைப்பாகல்- பல்லாண்டென்னுய்பதங்கடந்தாணுக்கேபல்லாண்டுகூறுதமே” எனச் சேந்த னார் இதுஹுட் டிருவாய்மலர்ந்தருளுதலின், சில்லாண்மற்சிறையுஞ் சிலத்தேவர்க்குப் பல்லாண்ம்கூறுத லுபசாரமென்றம; அவாக்கூறும் பல்லாண்டு மக்கடம்முளொருவரை யொருவர் நடு வாழ்கவெனக்கூறும் வாழ்த்துப்போல்வதாமென்று மறிக.

திருமந்திரம்.

இஃதெதுபாண்மும்மை நாயன்மாரு ளொருவரான திருமூலநாயனார ளருளிச்செய்யப்பட்டது. இவர் நந்தி திருவருள்பெற்ற நான்மறையோகிகளிலெனுவர். அணிமா மூதலாகவரு மென்பெருஞ் சித்தியும் பெற்றுடையார். சித்தியெனினு முத்தியெனினுஞ் செல்வமெனினு மொக்சும். அணிமாமூதலிய வென்பெருஞ் சித்திகளாவன: அணுவினு மதி குக்குமவடிவுற்று நின்ற லணிமாவென்னுஞ் செல்வம், 'மேருவினுமிகப்பெரிய வடிவுற்று நின்றன் மகிமாவென்னுஞ் செல்வம்; விடயங்களை நுகர்ந்த மவற்றிற்றுடக் குண்ணமை கெரிமைபென்னுஞ் செல்வம். சேறுமூதலியவற்றி னியங்கிணு மழுந்ததலி ிக் காற்றினுங் கடுங்கையுடைத்தா மெல்லியவடிவுற்று நின்ற லகிமாவென்னுஞ் செல்வம். மனததான் விழையப்பட்ட வனைத்தும் விழைந்தவாறே பெறுதல் பிராத்தியென்னுஞ் செல்வம். சங்கற்பமாத்तिரையா னுயிரமகளிரைப்படைத்து அவ்வாயிரமகளிரோடு மாயிரம் வடிவாய்நின்று கீரிடித்தல் பிராகாயியமென்னுஞ் செல்வம். பிரமன்மூதலியோர்மாட்டித் தன்னுண்செலுத்தி யவரார் பூசிக்கப்படுதல் ஈசத்துவமென்னுஞ் செல்வம். உலகமுழுவதையுந் தன்வசமாக்குதலு முலகத்தை யுண்டாக்கலும் வசித்துவமென்னுஞ் செல்வம். இவ்வெண்வகைச்சித்தியுள், முன்னைய மூன்று முடம்பானும், பின்னையவை ந்த மனமூதலியவற்றினும் பெறப்படுவனவென் றுணர்க. சிவஞானயோகியான மற் றிவர் மூனிப் பெருங்கடவுளான குறுமுனிவர்பாலுற்ற தொருகேண்மையினு னற்றமிழ்ப் பொதியமலையை நண்ணி யகத்தியனருடன் சிலநாளுநதைவத் கெண்ணிக் கொற்றவ ளார் திருக்கயிலைமலையின்று நீங்கித் திருக்கேதாரம், பசுபதிநோளம், அவிமுத்தம், திருக்காளத்தி, திருவாலங்காடு, திருவேகாம்பரம், திருவத்தை, திருப்பலியூர், இவை களை வழியில் வணங்கி யாண்டாண்டிறையும் யோகமுனிவர்களை நயந்து காவிரியின் கரையனைந்து, திருவாவடுதிறையைத் தலைக்கூடி, ஆண்டுள்ள பசுபதியார் சிவாலயம் வலம்வந்து பெருங்காதலினுற் பணிந்து விருப்போ டங்குறையுநாளில், கோக்குலங்களை யாண்டன்பான் மேய்த்தவருஞ் சாத்தனார்மூலனென்பா னோரிடைக்குலமகன், வாழநான் உலர் திறந்தொழிந்தானாக, ஆனிரைக ளவனுடம்பினை வந்தனைந்து சுற்றியிக்கத்தரிச் சுழன்று மோந்து தயருமுத்தலை அந் நற்றவயோகியார் கண்டு, நம்பருளானே யிவ் வானிரைகளுற்ற தயரினை யொழிப்பவென்று தம்முடம்புக் கரண்செய்து தாமுயன்ற பவனவழியினுற் தம்முயிரை யவனுடலிற் பாய்த்தி யெழுந்தார். அதுகண்ட பசுக்க ளெல்லா முன்னது நாத்தழும்புற் நக்கி மோந்து கனைத்து நயந்து களிப்பினால் வாலெடுத்தித் துள்ளித் துயர்நீத்து நிரைந்துபோய் மேய்ந்தன. அவர், அவை தம்மைமேய்த்து, அவற்றோடுன்போந்து, அவை மனைகடோறும் புக்கதற்பின், திருவாவடுதிறை சேர்ந்து, காப்பினில்வைத்த முந்தையுடற் பொறை காணராய் முழுதுணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானச் சிந்தையினில் வந்த செயலாராய்ந்து தெளிவின்றார், தண்ணிலவார்சடையார்தாந் தந்தவாகமப்பொருளை மண்ணின்மிகைத்தந்திருவாக்கினுற்றமிழ்வருப்பக் கண்ணியவத் திருவருளினுற் கரப்பித்தாரென் றறிந்து திருவாவடுதிறைத் திருக்கோயிலை யனைந்து பரம்பொருளை வணங்கி யத்திருகோயிற் புறக்குடபாலின் மிக்குயர்ந்த வரசின் கீழிருந்து சிவயோகந்தலையின்று பூவலருமிதயத்தப் பொருளாகிய பரமசிவத்தோ டுணர்ந்து சமாதியில் வீற்றிருந்தருளினார். அங்ஙனஞ் சமாதியில் வீற்றிருந்தருளா நின்ற நாயனார் ஊனுடம்பிற் பிறவிவிடந்தீர்ந்து தமீமுலக முய்ய ஞான மூதலிய நான்கு மலர்கின்ற நற் திருமந்திரமாகையோரான்கிக் கொள்ளுகப் பரம்பொருளாகிய பரமசிவனை" ஒன்றவன்

முன்னே யிரண்டவ னின்னரு—ணின்னன் மூன்று னுன்னுனர் தானேத் துவென்றன னுறு விரித்தன னேழும்பர்ச்-சென்றன் ருநிருந் தானுணர் தெட்டே” என்னுந் திருப் பாட்டுமுதலாக வெடுத்து அவற்கு மூவாயிரத் திருப்பாட்டுச் சாத்தி மூவாயிரத்தியாண்டு புவிமேன் மகிழ்ந்திருந்து, சென்னிமதியணர்ந்த வப்பரன் திருவருளிணுந் திருக்கலை யைத் தலைக்கடி, பொருக்காலும்பிரியாப் பேராணந்த வாழ்வை அவன் திருவடிச்சீழை டைந்தார். நாயுளுக்குத் திருமூலனென்னும் பெயர் வந்த வரலாறும், திருமுத்திரனால் செய்தருளியவரலாறும், இக்கூதியவாற்றா னறிக்.

இம்முதற் படியுளின் பொருள் வருமாறு: அவன் ஒன்றே—மகா வாக்கியத்திற் றற்பத்தாலெங்கித் தொதப்பரிம் பரமான்மாவான பரமசிவன் ஒரு பொருளேயாம்; அவன் இன்னருள் இரண்டு—அங்ஙன மொருபொருளாயினுந் தன் னின்னருட் டாதான் மியசத்தியோடெண்ணித் சிவமுஞ் சத்தியுமெனவிரண்டிடாம்; மூன்றினுள் நின்றனன்— தன்போல நித்தியம்பொருள்களாயினுஞ் சமவராயுள்ள சீவான்மாக்களை அம்மலப்பி ணியினீக்கி வாழ்வித்தொடொருட்டு இலய போக வகிலா அவத்தை யுற்று முறையே சத்தன் உத்தியுத்தன் பிரவிருத்தன் என மும்முதலாய் நின்றான்; நான்குணர்ந்தான்—அங் னனநின்று ஆன்மாக்கள் மெய்யுணர்ந்து வீழ்பெறு கூறித்தற்பொருட்டிச் சத்தமாயையைக் காரியப்படுத்தி வேதகாமமென்னுமுதன்றல்களான அறமுலைய வுறுதல்பொரு ணன்கி னையு மோதயருளிணுன்—இஃது வென்றனன்—அங்ஙாற் று னேந்தவதையு முயிர்களுக் கு விளைத்தும் பஞ்சபாகவுபாதி தனக்கிலனாய் அமலனென நின்றான்; விரித்தனனா— இன்னும் ஆன்மாக்கள் கன்மபோக னுசரிந்து மலப்பிரபாக மெய்துதற்பொருட்டு மந்திர முதலிய அத்துவாகுகள் ஆறினையு நித்தப்பரிக்கிரக சத்தியான அம்மாயையினே விரித் திட்டான்; ஏழும்பர்ச் சென்றன்—இன்னும் ஐவகை முத்தொழில்னையும் அச்சுக் குமாயும் சூத்திரமாயும் தூலமாய் நடாத்த வேண்டி, லின், அவ்வத்துவாகுகளினிட னாய்ச் சிவன் நாசகிவன் எனவும், சதாசிவன் எனவும் மகேசன் உருத்திரன் பாலையன் எனவும், முறையே அருவம் அருவருவம் உருகமென்னு பூசகந் தெழுநெசைத் திரு மேனிகளையுமுற்று மேலாயோங்கினுன்—தான் எட்டுணர்ந் திருந்தனன்—உப்பெற்றிய னாய் முகல்வன் முற்றறிவு முதலிய வெண்துணை சொருபுயுணரப்பட்டு என்னுள் எத்தின்கட் சோகம்பாவனையாற நுவித மற்று ஏகனாய் மண்ணினுள்; ஆசலின் அவன் திருவருளான வேதாசம்ப பொருள்களையெடுத்துத் தமிழுலக மெளிதினான்—இதயத்தற் பொருட்டு இங்ஙனம் திருமுத்திரமலை செந்தமிழார் கூறலுற்ற மென்றவாறு. அவன் திருவருளான வேதாகம்பொருள்களையெடுத்துத் தமிழுலக மெளிதினான்—இதயத்தற் பொருட்டு இங்ஙனம் திருமுத்திரமலை சொதமிழார்கூறலுற்ற தென்புற, நிப்பெச்சம். உணர்ந்தானெனக் காரியத்தைக்காரணமாக வுபசரித்தார். ஏழாயுமடர்ச் சென்றனென ஆக்கச்சொல் வருவித்துணாக்கப்பட்டது. உணர்ந்த-உணரப்பட்டு, தான்-மூலனையதனை நிலை, பின்னையது பெயராய்ச் சுட்டுப்பொருள்படநின்றது; “புலந்தொருத்தான் போக் கூறுபனவ” லென்புழிப்போல, இஃதெண்ணலங்காரம். தானுணர்ந்தானிருந்-ட்டெயென் பதற்கு-அவன் அட்டமூத்திகளாக வெளிதினாணரப்பட்டு யாவருமறிய விரும்பாதானென் னுரைத்தலுமென்று. ஏழுபாறென்பது பாடமாயின், ஏழுவகை ஞானபூமிகளையும் வியா பித்தானென வுரைக்க. ஏழு ஞானபூமிகளாவன: சுபேச்சை, விசாரணை, தனுமானசி;

சத்துவாபத்தி, அசஞ்சத்தி, பதார்த்தபாவனை, துரியகை யென்பனவாம். இம்முதற்செய்யுள், னாற்பொருளை யிங்ஙனந் தன்னகத்தடங்கக்கொண்டு நிற்றலின், வருபொருடெனக்கு மங்ஃலமாம். அத்திறம் விரிப்பிற்பெருகும். னுண்ணுணர்வாற் கண்டுகொள்க, இந்நூலின்கண் வேதப்பொருள் அருகுவருமாறுஞ் சிவாகம நாத்பாதிப்பொருள் பெருகி வருமாறு மூற்றுணர்ந்துகொள்க. இந்நூல் பாயிர முளப்பட ஒன்பது தந்திரங்களுடத்து. இந்நூற்பொருள் பெரும்பான்மையான் ஆசமநா னன்குணர்த்தார்க்கே இனிது புலனாகியாவதாம்.

பத்ரோந்திருமுறைப் பிரபந்தங்கள்.

இஃது திருமுடிப்பாசுரமுதற் திருவேகாதசமாலை யீறான நாதபுத்திரபந்தங்களைந் தன்னுட்கொண்டது. இவற்றுட் திருமுடிப்பாசுரந் திருவாலவாயுடையார் திருவாய்மலர்ந்தருளியது. திருவாலங்காட்டு மூத்ததிருப்பதிகம், திருவிரட்டைமணிமாலை, அம்புதத் திருவந்தாதி யென்னு மூன்றுங் காணாக்காலம்மை அருளிச்செய்தன. கேடத்திரத்திரு வெண்பா ஐயடிக்கங்காடவர்கோர்பாராருளிச்செய்தது. பொன்வண்ணத்தந்தாதி, திருவாரூர்மும்மணிக்கோவை, திருக்கைலாயஞானவுலா வென்னுமூன்றுஞ் சேரமரன்பெருமானாயுரை அருளிச்செய்தன. கைலைபாதிக்காளத்திபாதி யந்தாதி, திருவீயங்கோய்மலை யெழுபது, திருவலஞ்சுழிமும்மணிக்கோவை, திருவெழுசுற்றிருக்கை, பெருந்தேவ பாணி, கோப்பிரசாதம், காரொட்டு, போற்றித்திருக்கலிவெண்பா, திருமுருகாற்றுப் படை, திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமற மென்னும் பத்துந் நக்கீர்தேவரருளிச்செய்தன. திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறங் கல்லாடாராருளிச்செய்தது. மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணிமாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவந்தாதி சபிலதேவரருளிச்செய்தன. சிவபெருமான் திருவந்தாதி பரணதேவரருளிச்செய்தது. சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை, இளம்பெருமானடிக ளருளிச்செய்தது. மூத்த தயிர்நையார் திருமும்மணிக்கோவை, அத்திராவடிகளருளிச்செய்தது. கோயி னான்மணிமாலை, திருக்கமூமல மும்மணிக்கோவை, திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை, திருவேகம்பமுடைமார் திருவந்தாதி, திருவொற்றியூர் ஒருபாவொருபடி நென்னு மைந்தம் பட்டணத்தசடிகள் அருளிச்செய்தன. விராயகர் திருவிரட்டைமணிமாலை, கோயிற்றிருப்பண்ணிப் பர் விருத்தம், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, ஆளுடையபிள்ளையார் திருவந்தாதி, திருச்சண்மைவிருத்தம், திருமும்மணிக்கோவை, திருவுலாமாலை, திருக்கலம்பகம், திருத்தொகை, திருநாவுக்கரசுதேவர் திருவேகாதசமாலை யென்னும் பத்துந் நம்பியாண்டார் நம்பியருளிச்செய்தன. இங்ஙனம் பத்ரோந்திருமுறையிற் கோக்கப்பட்ட நாதபான் பிரபந்தங்களுக்கும் வகை கண்டுகொள்க. திருமுறையிற்கோத்ததிருமுருகாற்றுப்படையினைப் பத்துப்பாட்டுடைச் சங்கப்பாட்டினுங்கோத்தத் தொகைகொண்டவாறென்னையெனின்,—அதற்குக் காரணஞ் சங்கவிலக்கியவரலாறுபுழிச்சுறுதும். பெரியபுராணம்.

இது சேக்கிழார்நாயனாரா ளருளிச்செய்யப்பட்டது. இது பெரியபுராணமெனவும், திருத்தொண்டர்புராணமெனவும் வழங்கப்படும். இவ்விருதிருநாமங்களும் இதற்கு ஆசிரியரோ யிட்டனவென்பது “எடுக்குமாக்கதை”யெனவும் “இங்கிதனும்ங்குறின்—செக்கத் தவன்போ லீக்குந் திருத்தொண்டர் புராண மென்பாம்” எனவும் போந்த பாயிரத்தாலித. பெரியபுராணம் - பெருமையை யறிவுறுக்கும் புராணம். யாழ்ப் பெருமையென்னு மவாய்நிலைக்கட் திருத்தொண்டர் பெருமையென்பது தானே போதருமென்பது. அநபாயனென்னுஞ் சோழமகாராசன் சிந்தாமணி யென்னும் அமைதிகத்

தொடர்நிலைச் செய்யுளைப் பலபடப்பாராட்டிக் கேட்டான். சேக்கிழார் அதனை லேந்தர் பெருந்தகாய்! இது சமணர் பொய்நூல்; இதன் சேள்வி மறுமைக்குமாகாது; மற்றிம்மைக்குமாகாது. சிவகதை கேட்பின், மறுமைக்குமாம்; மற்றிம்மைக்குமா மென்றெந்தரசரந்ந் குபதேசித்தருளினார். அநபாயவேந்தன் அடிசேன்! இச்சிந்தாமணி அவசனையாய்ப் பயனுமற்றதாயின் அம்மையு மிம்மையு முறுத்பயக்கத்தக்க சிவகதை யாது? அதகண்ட தனிப்பேரார்? அதுதான் நவசுதையோ? புராதனமோ? அதற்கு முத னாவண்டோ? அதனைக் கேட்பித்தார் யாவர்? கேட்டார் யாவர்? அது தவமுயலங் கதையோ? தவஞ்செய்து பேறுபெற்ற கதையோ? இவற்றிற்கு அடைவுபட வுத்தரங் டையுக் வென்றான். சேக்கிழார் அன்னுழித் “திருவாரூர்ப்பெருமானடிள் அடியெடுத்தக் கொடுத்தருளத் திருநாவலூர் நம்பியாரூர் பதினொருதிருப்பாட்டால் அம்பலவாணர் திரு த்தொண்டர் பெருமையினைத் தொகுத்துத் திருப்பத்கம் பாடியருளினார். அது திரு த்தொண்டத்தொகையென் னுலகம் பரவப்பெற்றது. அதற்குத் திருநாணாழிப் பொல் லாப்பிள்ளையார் பொருளுரைத்தருள நம்பியாண்டார் நம்பி வகைத்து சுருதிமொழிக் கலித்தையந்தாதி செய்தருளினார். அதனைத் திருமுறைகண்ட அபயகுலசேகரசோழ மகாராசன் முதலியவயர்ந்தோர் பாராட்டிக் கேட்டனர்” என்றுத்தரங் கூறியருளினார். அதுகேட்ட அநபாயவந்தன் அவ்வருட்டொண்டர் பெருமை வரலாறெல்லார் திறம்பட விரித்துச் செந்தமிழ்க்காவியமாகச் செய்தருளுந் வென்றிரந்து வேண்டினான். சேக்கி ழார் அரசன் வேண்டுகோளுக குடம்பட்டி அவன்பால் விடைரொண்டி தருத்தல்லை நக ரினைத் தலைக்கூடித் திருக்கோயிலை வணங்கித் திருச்சிறுமப்பல மனைந்து, “அம்பலத்தெம் பெருமானே! உமதடியார்சீர் அடியேனுரைத் தீடர்கெம்படி யடியெடுத்துத் தந்தருளு வீர்” என்று பிரார்த்தித்துத் திருவருளையுன்னி யிறைஞ்சினார். அன்னுழி யிலகு மன்றினி லாடுவார் திருவருளினால் அசுரி “உலகெலாம்” என அடியெடுத்துரைத்தருளிய து. அப்பெரிய வருணைவாக்கொளி தில்லைவாழந்தணர் முதலாக வாண்டித்தலைக்கூடி நின்ற திருக்கூட்டத்தாரா செவிப்புல மெங்குமாகி நிறைந்தது. சேக்கிழார் அவ்வருளப தேச வாக்கமித்தஞ் செவிமடுத்த மெய்யுணர்வெய்தித் தெய்வப்புலமைமிககார், அப்பொ முது தில்லைவாழந்தணர் மன்னுடைய பிரானு வள்ளலார் திருமாயோர் திருநீறுத் திரு ப்பரிவட்டமுஞ் சேவையர் காவலர்க்கு அளித்துச் சிறப்பித்தார். சேக்கிழார்நாயனார் அத்திருவருட் பிரசாதங்களைப்பெற்றுச் சிவானந்தக்களியுற்று திருவம்பலத்தினை வண ங்கப்போந்து தாம் பாடுகின்ற புராணத்திற்கு மூவரோதிய திருநெறித் தமிழ் அடியாத லால், அத்திருநெறித் தமிழ்வேத முதல்வர்களை வணங்கி யவர் திருவருளே அணங்கிச் சிவசாதனங்கண் பிப்பூண்டு, ஆபிரக்கான் மணிமண்டபத்தினை யனைந்து, எந்தை யார் திருவருளையுன்னி வீற்றிருந்து, அவர் தந்தருளிய “உலகெலாம்” என்பது முத லாகக்கொண்டு திருத்தொண்டத்தொகை திருவந்தாதுவகை வழிபே செந்தமிழ்த்தொகை விளங்கிய திருவிருத்தத்தாற் றுணுவான புராண நூல் விரித்துப் பாடிமுடித்தருளினார்.

உலகெலா முணர்ந் தோதற் கரியவ

னிலவு லாவிய நீர்மலி வேணிய

னலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான்

மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

உலகு என்பது ஆரியத்தரிசொல், அஃது ஈண்டியர்கண்மேனிற்றது. உலக மென்பது இடத்தை யுணர்த்துஞ் சொல்லாகலின் மக்கட்டொகுதியை யுணர்த்தும்வழி

ஆகுபெயராம் பிறவெனின், —அற்றன்று; வடநாளுள், “ஹோகஸு- ஹவநெஜெ” என இரு பொருட்கு முரித்தாக வேர்த்தப்பட்டமையின், மக்சட்டொருத்யை யுணர்ந்தும் வழியு முரியபெயரோ யாகலின், ஆகுபெயரன்றென்க. இது “காலமுலக” மென்னுஞ்சூத்திரத்துச் சேனாவனாயர் கடாவிடைகளான் விளங்க வெடுத்தோதிய வாற்றாறு முணர்க. அவ்வயிர்தாம், மலமொன்றே யுடைய விஞ்ஞானகலரும், மலங் கண்ம மென்னு மிரண்டுமுடைய பிரளயாகலரும், மலங் கண்ம மாயை யென்னு மூன்று முடைய சகல ருமென மூவகையராதலின், எல்லா மென்றார். மலரடி வினைத்தொகை. சித்சித்திரபஞ்ச மெங்கு, மலருகின்ற சிலம்படி மென்க. சிலம்பு-ஆரணதூபுரம். அது சிலம்புதலிற் சிலம்ப்பெனப்பட்டது.

தீதன் பொருள்:—அம்பலத் தாடில் துரிய வகிசார சிவஞான முழுமுதல்வன் உலகெலா முணர்ந் தோதற்கரிய சொரூப சிவமாயும், அலகில் சோதிமயமான வியை சிவரூபும், நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியுடைய போகசிவரூபு நின்ற னாகலின், யாம் இவ்வருட்காவிய விலக்கிப் பிணிது முடித்த பொருட்டி அவன் மலர் சிலம்படியினை வாழ்த்தி வணங்குவா மென்றவாறு. யாம் என்று மெழுவாய் வெளிப்படாது நின்றது. நிலவுஞ்ஞானசந்திரகலை, நிலவு உலாவிய-நிலவு விளங்காநின்ற. உலாவியவென்பதனைச் செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டி வினையெச்சமாகக் கொண்டு நிலவுலவுப்படி நீர்மிசாநின்ற வேணியனெனப்பொருளுரைத்தது மொன்று. வேணி-அனைத்தையு மோரியல்பா நெருங்கதியுஞ் சருவருஞ்சுவமெனப்படு மொரு பெருஞ் சுடர்முடி. அனவெனினும் அலகெனினுமொக்கும். அம்பலஞ் சிதாசாசம். ஆடல்-ஐசொழிற்கூத்து. அது “தோற்றத் துடியதனின் ரூபுந் சித்யமைப்பிற்-சாற்றியிற் மங்கியில சங்கார-முற்றமா-பூன்று மலர்ப்பதத்தே யுற்ற த-ரோதமுத்தி - நன்ற மலர்ப்பதத்தே நாய்” என்பதனு னறிக. மற்றிய்வினையுடைய திருவஞ்செழுத் தருட் கூத்துமாம். அது “சோக்குந் துடிசுரஞ் சிக்கனவா லீசுக. - மார்த்தம் யகர மயகரம் - பார்க்கிலினை-சங்கநகர மடிக்கீழ் முயலகரை-தங்கு, அரமது தான்” என்பதனு னணர்க. இத்திருக்கூத்தானே ஆன்மாவகரு மும்மல நீக்கெனப்படுந் பாச விதியும், சிவத்துவ விலக்க மெனப்படுந் பரமானந்த வனுபூதியுந் ஸைகநிம். அது “மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ் - சாய வமுக்கியருடானெடுத்தி - நேயத்தா-லானந்த வாரிதியி லான்மனைவத் தானமுத்த-ருனென்றை யார்பரதந் தான்” என்பதனு னறிக. இவ்விருதயகமல சிற்சபா நடன தகரவித்தை வரலாறு, இனையுபாசிக்கு முறையுஞ் சாந்தோக்கியங் கைவல்லியமுதலிய வுபரிடத் துள்ளிற் கண்டுநோக்க. இன்னு மிவ்விருதய புண்டரீகவியல்பு சிறப்பாற்றான் வீரித்தெடுத்தோதுமாறு ஆகமங்களுட் காண்க.

இறைவன் தன்னியல்பெனப்படுஞ் சொரூப விலக்கணமும் பொதுவியல்பெனப்படுந் தடத்த விலக்கணமு முடையனென வேதாகமங்க ளோதுதலின், அவற்குத் தன்னியல்பெனப்படுஞ் சொரூபவிலக்கண மிதுவென்பார் உலகெலாமுணர்ந் தோதற்கரியவ னென்றும், பொதுவியல்பெனப்படுந் தடத்த விலக்கண மிதுவென்பார் நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணிய னலகில் சோதிய னம்பலத் தாடியான் என்று மோதியருளினார். நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியுடைய சதாசிவத் திருமேனி மேலுள்ள அருவ தத்துவங் கையுந் கீழுள்ள வருவ தத்துவங்களையும் வியாபித்து நிற்குஞ் சிறப்பு நோக்கி, அதனை முழுகுறி யருளினார். அங்கனங் கூறிலும், அலகில் சோதியரூபு நின்றே நிலவுலாவிய

நீர்மலிவேணியனுப் அம்பலத்தாடு மென்பது கருத்தாம். இனி மிவ்விரண்டு திருமேனி களோடும் அம்பலத்தாடுவானென வடர்பொடு புணர்த்து விளைமுதலாக வோதிய மகே சத்திருமேனியங் கூட்டத் தட்டத்த திருமேனி மூன்றாமாறு காண்க. சேக்கிழார் முனிவர், தாம் “உலகெலா முணர்ந் தோதற் கரியவ”னென்று நடராசப்பெருமான சிதிராகாதத் திருவாம்பல வெளியில் அசுரரிவாக்கா னுட்கே சித்தருளக் கேட்டு மெம்புணர்ந்து இவ்வரு ட்காவிய விலங்கியஞ் செய்கின்றமை உலகிற் குணர்த்தும்பொருட்டு, அச்சுனை முதலடியாக நிதி இங்குண மங்கல வாழ்த்துக் கூறியருளினார். அது “அருளி னீர்மைத் திருத்தொண் டறிவருந் - தெருளி னீரிது செப்புத் தாமெனின் - வெருளின் மெய்ம்மொழி வானிழல் கூறிய - பொருளி னுது மெனப்புக் வாமென்றே” என ஆசிரியர் தாமே பாயிரத்துட் கூறியபாற்றாறு முணாசு. அறிவுநும்-அறியவரும், வெருளின் மெய்ம்மொழி யாகிய வானிழலென. வானிழல்-அசுரரிசு திருவாக்கு. ஐமென்பது-குறிப்புமொழியாய் ஆகாமையினக்கின்றுது; “உடம்போ மெய்கிட நட்பு” என்புழிப்பொல.

இங்குண ஞானமுதலிய நான்கு நெறியின்று மொழுகி வழிபடற் குரிய சொரூப மும், நிச்சளமும், நிச்சளசகனமும், சகனமுமென்று நான்கு மிதன்கட் பொருந்தி விளங்குக் கொண்டாசிரியர் மங்கலங் கூறியருளியது, தாம் பாட வெடுத்திக்கொண்ட செந் தமிழ்க்காவிய விலங்கியத் தலைவரான உண்மை நாயன்மார் இந்நான்கு திருமேனியும் பற்றி நார்பாத நெறியினை மொழுகிப் பரமுதலி பதமுத்திக டலைச்சுடியுடெற்றிமை விளக்க னுச்செய்யென்க. இங்குணமாவின், இம்மங்கலத் திருப்பாட்டு வாழ்த்து வணக்க மடிப் பாடாக வருபொருடெரித்தலாயவாறு காண்க.

இத்திருப்பாட்டிற் கிவ்வாறன்றி விஞ்ஞானகலர் முதலிய மூவருக்கும் அருள் வழங்குதற்குரிய விவைய னருவுருவத் திருமேனிகள் பொருளாகக்கொண் டிணைப்பாரு முளார். அவர் அலகில் சோதிய னென்பதனை அம்பலத்தாடுவானுக்கு விசேடணமாக் குப. அருளும், அருவம் அருவுருவம் உருவம் என்றே மூவகைத் தட்டத்தத் திருமேனிகள் பெறப்படுதலன்றி யகண்டாசார நித்தவியாபக சச்சிதானந்த சொரூபத் திருமேனி பெற ப்படாமையானும், அவை லோகைக நாயருளான நடராசப்பெருமானைச் சகலர் வழிபடற்குரிய மூர்த்தி மெய்தல் ஏலாமையானும், அது பொருளன்மையுணர்ச்சு. இனி உலகெலா முணர்ந் தோதற்கரியவன் என்பதற்குத் “திருவருட்முறிப் சிவஞானந்தால் இவ்வியல்பின னென வறிஞ்நோதி யுணர்ந்தும் அங்மையல்பெய்த் தோதுதற்கரியவன்” என மூ. ஆறுமுக முனிவ ருணர்த்தார், “மனநயினு லானுண் மாலான் மனத்தினுள் வாச்சான் மற்றங்-குறை விலா வனவினுலங் கூறெனா தாகி கின்ற - விறைவனார் கமல பாத” மெனவெடுத்தோ திய வாசிரியா சகலாசமபண்டிதர், பின்னர் “அருளினு லாகமத்தே யறியலா மளவி னுதல் - தெருளலாஞ் சிவனை ஞானச் செய்றுயாற் சிந்தை யுள்ளோ - மருளெலா நீங்கக் கண்டு வாழலாம் பிறவி மாயா - விருளெலா மிளக்க லாகு மடியரோ டிருக்க லாமே” என்று கூறியருளினார். இதனுடைய, இறைவனியல்பு சிவஞானத்தா லுணரட்பட்ட தன னுடைய யோதவும் பங்குதா மென்பது போதருதலின், அவ்வுரை போலியாமென் றெழிக. இனி யுணர்ந்தரு மோதற்கு மரிதாம் பொருள் குறியமாமாலென வாசன்கை கிசுழ்ந்தறி, ஆண்டினார் தோதற்கரிய னென்ற கருத்தப் பசுபாச ஞானங்களான் முறையே சிந்தித்தற்கும் விவசித்தற்கு மெய்தா துண்ணிய னென்ப தாகலின், தன் னருளானே உள்ளத்தின்கண் வைத்தாராய லுதவவார்க்கு முதற்பொருள் அவ்வாற்த்

றானே யுணரவு மோதவும் படுவதாகி யுள்ளதொரு சிவசத்தாமென விடுப்பார், அல-
கில் சோதிய னம்பலத் தாவிவான் - மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவா மென்ற
ரென்பது. இது “பாசஞா னத்தாலும் பசுஞா னத்தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பரணைப் பதி
ஞானத் தாலே - நேசமொடு நாடி.” யென்னுஞ் சிவஞானசித்தியினு முணர்சு.

ஆறுமுகமுனிவர் இவ்வாதே ஆசிரியர் சொற்பொருட் பெற்றி தேற மாட்டாக, ஆண்டாண்டுப் போலியாக வுரைத்தனவும், வழமலையா வுரைத்தனவு மிசுப்பலவாம். ஆறுமுகமுனிவ ருரை கூறாதொழிந்த புராணங்கள் சிலவற்றிற் கிராமலிங்கரென்பா ரொருவர் திருவிருத்தங்கடோறும் ஆசிரியர்கொண்ட சொற்பொருள்” விருத்தமுற வுரை கூறி முடித்தார். இவரெல்லாந் தொல்காப்பிய முதலிய நல்லியற்புலமை நிரம்பி யுரை கூறினா ரல்லொன்பதற் கிவர் வாக்கிய வியல்வழுக்களே யுறுசான்ற மென்க. இனி வடலூர் இராமலிங்கர் “உலகெலாம்” என்பதற்குப் பலவாறு விசற்பித் துரைத்தன சொல் வழுவிராய் வேதாகம வுரையனவை மாறாகலின், உலகம் கொள்ளா தென்க. “எள்ளாத வெண்ணிச் செயல்வெண்டுந் தம்மொடு - கொள்ளாத கொள்ளா தலகு.” திருவாசகச் செந்தமிழ் அருமறைக்கு இவர்போல ஒருவர் போலியும் பொய்யுமலிய வுரை யொன் நெழுதி வெளிபிட்டார். இவை கையறியா மாக்கள் புல்லவையினனிற் செந்தமிழ் லிக்கிய விலக்கண வைதிக சைவநூ லுணைகளை முற்றக் கூறுவல்லமுதுவோர் நல்லவை யிற் செல்லப்பெறா வென்பது. இவரிவ்வாற்றாற் “பொய்படு மென்றோ புனைபூணுந் கையறியாப் - பேதை வினைமேற் கொளின்” என்னும் பொய்யாமொழிக்கு இலக்கியம் புனக்கினுனாங்க. இது செந்தமிழ்ச்சந்தச் செய்யுளானே வேதாகம வருணை யறிவுறு க்கு முத்தமகாவிய மாக்கலின், தொல்காப்பிய முதலிய பழைய விலக்கணங்களும், தேவா ரந்திருவாசகமுதலிய திருமுறை யிலக்கியங்களும், திருக்குறையிலக்கியமும், பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலிய சங்கவிலக்கியங்களும், வடமொழி வைதிக சைவ நூல்களு மரபாற் கற்றுவல்ல வாசிரியரோ இதன் மெய்ப்பொருளுணாக்க வல்லுநரான்க.

பெரிபுராணம் பரமசிவ னருட்பத்தி ஞானவெறிச்சென்ற வித்தகரான வுண்மை நாயன்மார் கருமஞான வருளொழுக்கஞ் சரித்திரத்தில் வைத்துணர்த்துந் திருவருட் சாவியமாம். இசண்கண் அகம்புறமென் றிருத்திரத்துப் பதினாற்றிணை வழக்கும், மனு முதலிய வாரணேர் வகுத்த வருணவாச்சரம வழக்கும், புறநெறிச்சமயப் பூர்வபங்க வழக்கும், அக்ஷெறிச்சமய வாசாரவழக்கும், வைதிகசைவ மெய்ந்நெறி வழக்கும், உண்மைச் சீர்ப்பை வழக்கும், உண்மைக்கிரியை வழக்கும், உண்மையோச வழக்குரீ, உண்மைஞான வழக்கும், சூரலிங்க சங்கம வழிபாட்டு வழக்கும், ஒப்பமுற் திட்டமு றுட்பமும் பொருந்தி யுலமனின்றாமா ரோதப்பட்டன. இஃதிப்பெருமைபெல்லா மொருங்கு டைத்தாய்ச் சிறப்புறுசுவின்னதே இஃனைத் திருச்சிறைம்பல மகா சன்னிதி யரங்கிருந் தகேட்ட வளவாற்பிரானுந் அநபாயவேந்தன் இஃதருண்மொழி யென்று கொண்டு இஃ தியற்றியருளிய சேக்கிழாருக்கு அருண்மொழித்தேவ னென்றுஞ் சிறப்புப்பெயர் வழங்கி யிதனைப் பதினொரு திருமுறைகளோடொன்றென வைத்துப் பன்னிரண்டாம் திருமுறை யென்று போற்றினுனென்பது.

இனி இக்காலத்தொரு சிலர் “சேக்கிழார் தெய்வப்புலமை நிரம்பி யிதபாடிந் திலர்” என்றும், “பலநூலாய்ந்த புலமை வலியானே யிதபாடினார்” என்றும், “அவர் பாடிய நாயன்மார் சரித்திரங்கள் ஒரோரிடங்களிற் குறைவுற்றன” என்றும், “அக்குறை

களை நான் கண்டறிந்தாம்” என்றும், “அவற்றையு மான்டாண்டுக் கூட்டிப் பொருள் கூறல் வேண்டும்” என்றும், தமக்குவேண்டியவாறு பித்தறித் திருமுறை வரம்பழிப்பர். மிக்குக் “களித்தானைக் காரணங் காட்டுதல் கீழ்நீர்த்—குளித்தானைத் தீத்தரிஇ யற்ற” எனத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் புல்லறி வான்மையு ளோதயருளுதலின், இந்நீரனாக் காரணங் காட்டித் தெளிவித்தல் கூடாதாகலானும், வைதிக சைவ வரன் முறை போற்றும் தமிழ் நல்லாசிரியர் வழிப்பட்ட நன்மக்க ளிவர் பித்தற்றுமாயார் பேது ரராகலானும், இவர் புல்லறிவுரை களைந்து மெய்ப்பொரு டேற்ற வேண்டிற்றில் மென்க.

இது முதற் றொடங்கி நமிநந்தியடிகள் புராண மீறாக வொருகாண்டமாகவும், ஆளுடையபிள்ளையார் புராண முதலாக வெள்ளானைச்சருக்க மீறாக மற்றொருகாண்ட மாகவும், வகுக்கப்பட்டது. இச்சாண்டங்களுட் சருக்கங்கள் பதின்மூன்றுப் பிரித்து முறை தெரிக்கப்பட்டன. இதன் நிருவிருத்த முழுதொகை நாலாயிரத்தொருநூற்றைம் பத்து மூன்று.

இதன்கண் மாமறையார் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணம் பன்னி ரண்டு. சிவமறையோர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராண மிரண்டு. மாமா த்நிரவேதியர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயனார் புராண மொன்று. முடிமன்னர் மர பில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராண மொன்று. குறுநிலமன்னர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணமொன்று. வணிகர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராண மொன்று. வேளாளர் மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணம் பதின்மூன்று. இடைபர்மரபில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராண மிரண்டு. சாலியர், குயவர், தயிலவியாளர், பரத வர், சான்றார், வண்ணர், சிலைமறவர், நீசர், பாணர் முதலிய மரபுகளில் வந்தவதரித்த நாயன்மார் புராணங்கள் ஒரோவொன்று. திருமரபு குறித்துமாயா நாயன்மார் புரா ணம் பதின்மூன்று. திருக்கூட்டந்தன்னிற் திருப்பதியறிந்த நாயன்மார் புராண மிர ண்டு. திருமரபறிந்த நாயன்மார் புராண மிரண்டு. திருப்பேரறிந்த நாயன்மார் புராண மொன்று. திருமரபு தெரியாத நாயன்மார் புராண மேழு. ஊரதிராத நாயன்மார் புராண மேழு. பேரறியாத நாயன்மார் புராண மெட்டு. இறுதியிலக்கங் கண்ட நாய ன்மார் புராண மொன்று. எண்ணித்தலையென் றறியாத நாயன்மார் புராண மெட்டு. எண்க்கூறிய வகைக்குப் பெயர் வரலாறு புராணத்து ஞற்றணர்ந்தகொள்க. மற்றுப் புராண வரலாற்றுள் விவை வெளிப்படையாம்.

திருத்தொண்டத்தொகையுட் போந்த நாயன்மார்களுட் குருகுளாள் வீர்பேறு தலைக்கூடனார் ஆளுடையபிள்ளையார் திருநாவுக்கரசர் முதற் பதனொரு திருப்பெயர். சிவலிங்க வழிபாட்டால் வீர்பேறுதலைக்கூடனார் எறிபத்தர் கலையர் முதன் முப்பது திருப்பெயர். திருவேடவழிபாட்டான் வீர்பேறுதலைக்கூடனார் திருநீலகண்ட ரியற்பகை யார் முதலாகப் பத்தொன்பது திருப்பெயர்.

அந்தே லெதென்கவமாக; சேக்கிழார் திருவருட்புலவரன்றே; இவர்க்கு நாயன்மார் சிலர் மரபு ஊர் பெய ரறியலாகாத தென்னையெனின்,—திருவருள்காட்டிய நெதியானே சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணம் பாடியருளின ராதுலின், அது சடாவன்மென்க. “அருளி னீர்மைத் திருத்தொண்ட டறியருந்—தெருளி னீரிது செப்புதற் காமெனின்—வெரு ளின் மெய்ப்மொழி வானிழல் கூறிய—பொருளி னுது மெண்ப்புகல் வாமன்றே” “வெறி யார் பொழிற்சன்னைபயர் வேந்தர்மெய்ப் பாகரத்ததைச்—குறியேறியு வெல்லையறிந்துகும்

பிட்டே னல்லேன்-சிறியே னறிவுக்கவர் தந்திருப் பாசந்கந்த-செறியே சிறி தியானநி நீர்
மையும் பிட்டேனன்பால்" என வாசியர் தாமே யோதய திருப் பாத்தினாலும் இது
கடைப்பிடிக்க. அல்தேல், திருவருள் நாயன்மாருட் பலர் மரபு ஊர் பெயர் சேக்கிழாருந்
க்குக் காட்டிச் சிலர் மரபு ஊர் பெயர் அவருக்குக் காட்டாொழிந்த தென்னையெனின்,—
நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டத்தொகை அருளிச்செய்தது திருவருள் காட்டிய வாய்பாளை
ன்பது யாவர்க்கு மொப்ப முடிந்த பொருளாம். அச்சிருவருள் சிவபிரான் திருவருளா
னே வீதிபெறுதலைக்கூடிய நாயன்மாா பின்னையுச்சுதில் காதலுடிகண்டமுற்ற பிறகு முள
ராகவும், அறுபத்துமூன்று திருப்பெயராயே தெரிந்ததொண்டவர்க்குக் காட்டித் திருத்
தொண்டத்தொகை பாடுவித்தருளிப்பது, யாதுகாரணம் பற்றியென்று வினாவுழிப் பதம்
விடையே, ஈண்டும் விடையாமென்றொழி.

இனித் திருத்தொண்டத்தொகையுட் போந்த அறுபது தனித்திருப்போர் புராண
ங்களோடு அத்திருத்தொண்டத்தொகை தந்தருளிய நம்பியாரூரர் அவர் உத்தையார் சடை
யனார் அவர் தாயார் இசைஞானிடார் தம்மையுள் கூட்டத் தனித்திருப்போர் புராணம்
அறுபத்துமூன்றாமாறும், அவ்வறுபத்து மூன்று புராணங்களோடு திருக்கூட்டப்புராண
மொன்பதங்கூட்டப் புராண முழுத்தொகை எழுபத்திரண்டாமாறும், சன்க்கொள்ச.

இனித் திருவருள் திருத்தொண்டத் தொகையுட் போந்த நாயன்மார் முன்னே
வரலாறியாதுத் சேக்கிழார் நாயனார்க்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளாநாயிற்று. மற்றது
அத்திருத்தொண்டத்தொகைப் பதிக மருளிச்செய்த திருநாவலூரர் பெருமானார் வரலாறு
மாத்திரம் அவர்க்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளிற்று. இவ்வண்ணமருளிப் திருக்குறிப்பு
யாதெனின்,—முன்றுவினாவினாப்: திருத்தொண்டத்தொகையுட் போந்த நாயன்மார்
முன்னே வரலாறுக் டனித்தனி கூறுபுகின் அளவுபடாமையானும், அவை கூறுண்டையாற்
பெரியபுராணத்தவ்வவர் சரித்திர மொழிக்க வாராய்ச்சிக்கு நேருந் குறைபொன் றின்
மையானும், அது அந்நாயன்மார் முன்னே வரலாறுகள் சேக்கிழார்நாயனாருக்குக் காட்டிக்
கூறுவித்தருளாதாயிற்று. மற்ற நம்பியாரூரர் புராணம் அத்திருத்தொண்டப் புராணத்தி
ற்கு உபோற்காதப் பிரகரணமாப் அளவுப்பட்டு நிற்குஞ் சிறப்புடைமையான், அவர் மு
ன்னே வரலாற்றினை மாத்திரம் அது சேக்கிழார் நாயனார்க்குக் காட்டிக் கூறுவித்தருளுவ
தாயிற்று. இவ்வென்கொல்லியவாறெவெனின்,—திருத்தொண்டத்தொகையுட்பட்ட நாய
ன்மார் புலர் சாதி குலம் பிறப்பாற் சிறந்தா ரல்லர்; சாதி குலம் பிறப்பாற் சிறந்த நாம்
அவர்தஞ்ஞாநித்திரங்கேட்டு வியப்புறக்கடவமாவாக்கலது அவர் தம்மை வழிபடக்கடவ
மாவ மல்லேமென்று உலகத்தார் தம் புல்லறிவா லவமதத்து மிரயத்தற்காளாவர்; திருத்
கைலாயக்கோயிலிற் சேகண்ட சிவபெருமானாக் கணுக்கத் தொண்டராயமாந்த ஆலாலசுக்
தரர் சிவத்துவிச வேதியர் தருமரபில் வந்தவதரித்துச் சிவபிரானுற் தரித்தாட்டுள்ளப
பட்டு அவர் அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளாத “தில்லைவா முத்தணாத மடியார்க்குமடிபேன்
நிருநீலகண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்” என்றிவ்வாறு தனிக்ஷனி திருத்தொண்டர்
பெயரெடுத்தோதி அவரடியார்க்கெல்லாந் தாமடியானென்று சேகைசெய்தருளியமுறை
கேட்பின், அவ்வுலகர் பொய்மராயச் சாதி குலம் பிறப்புத்தருக்கறது அவ்வுடியர்
மெய்யருளடிமைமேலுநியுதி கூறித் தொருநூலையாமென்று கடைப்பிடித்தது, திருவருள்
அந்நம்பியாரூரர் முன்னே வரலாறு மாத்திரையே எடுத்துச் சேக்கிழார்க்குக் காட்டிப்
பாடுவித்தருளிய தென்பவாறுமென்க.

உமாபதிசிவாசாரியர் பெரியபுராண மகிமை வரலாற்றெல்லாம் இனிது நனிவிளங்குமாறு திருத்தொண்டர்புராணவாலாறு எனப் பெயர்த்த ஒருதூல் இயற்றியருளினார். உமாபதிசிவாசாரியர் அதுவேயுமன்றித் திருத்தொண்டர் சரித்திரம் எளிதெனியும் பொருட்டுத் திருத்தொண்டர் புராணசாரமெனவு மோர் தூலியற்றி யருளினார்.

சிவஞானயோகிகள் இத்திருத்தொண்டர் திருநாமங்களைப் பத்தியோடு என்றும் பாராயணஞ் செய்வார்க் குபகாரமாகத் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை எனக் கலிவெண்பாவால் ஒரு தூல் இயற்றியருளினார். திருத்தொண்டத்தொகையினையும் இத்திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவையினையும் மந்திரமாகக்கொண்டு பத்தியோடு நித்தனும் பாராயணஞ்செய்பவோர் கைதவமு நல்லறியுங் கற்பனையு மையலுந் தீர்த் - தந்துவிதாஸந்த வசண்டபரிபூரணத்து - ணித்தியமாக வாழ்வொருதலையாம். திருத்தொண்டர் திருநாமபாராயண வழிபாட்டிற்குத் திருத்தொண்டத்தொகையே யமையதாகவும், சிவஞானயோகிகள், அவர் திருநாமக்கோவை வேறுசெய்யுளுளியது ஏற்றுகெனின், — திருத்தொண்டத்தொகையுள் அத்திருத்தொண்டத்தொகை திருவாய் மலர்ந்தருளிய சமயாசாரியரான திருநாவலூரார்பெருமானாரும் அவர் தந்தை தாயராகிய சடையனார் இசைஞானியாரொன்பாரும் அடங்காமைமீன், அவர்தர் திருநாம பாராயணமுமுட னெயத்தல்வேண்டிச் சிவஞானயோகிகள் திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவையென்று அங்ஙனம் வேறுதூல் அருளிச்செய்தா ரென்க.

இனித் திருமுறைகண்ட புராணம், அதுபான் மும்மை நாயன்மார் பரிபூரணமெய்கிய திருநகைத்தாக்கோவை, திருப்பதிகம் பெற்ற திருப்பதிக்கோவை, திருப்பதிக்கோவையென்பன திருமுறையாராய்ச்சிக் கின்றியமையாத தூல்களாம். இவையருளிச்செய்த பெரியார் திருநாமம் புலனாகவில்லை. இவை அருளிச்செய்தார் உமாபதிசிவாசாரிய ரொன்பாரு முளர்.

திருப்புசும்.

இஃது முகக்கடவு டிருவருட்செல்வரான வருணகிரீராத ரருளிச்செய்தது. இது அறுமுகக்கடவு டிருப்புசுழைப் பொருளாகக்கொண்டமையின், திருப்புசும் என்று அங்ஙனம் வழங்கப்படாநின்றது. திருப்புசும் என்பது - திருப்புசுழையுடையதெனப் பிரபந்தத்தின்மே னின்றலின், அன்மொழித்தொகை. யாவர் திருப்புசுழென்னு மவாழ்க்கைக்கண் அறுமுகக்கடவு டிருப்புசு ழென்பது தானே போதருமென்க. இஃது சந்தத்தோடைச் செந்தமிழ்த் திருப்பாட்டுக்களார் சிறக்கும் சிவ்விய பிரபந்தம். இது சொற்களவை பொருட்சுவை மிக நிரம்பியது. இது அறுமுகக்கடவு டிருப்படைவீடுகண் மேலதாயும் பொதுவாயும் விளங்கும். இத்திருப்புசும் பதினாயிரமென்பது, “அருணகிரி நாதர் பதினாயிரமென்-றுகாசெய் திருப்புசுழை யோதீர்—பரகதிக்கோ-ரோணி யருட்கடலுக் கேற்ற மனத்தளர்ச்சிக்-காணி பிறவிக்கரம்” என்னு மானரோர் வாக்கா னறியப்படும். இஃதருட்பா வாகலின், முருகக்கடவு ணித்திய கைமித்திக வாராதனைப் போழ்தினெல்லாம் அப்பிரான் மந்திரமொழிபோலக்கொண்டு பாராயணஞ் செய்யப்படுகின்றது. முருகக்கடவு டிருவடிப்பத்திருணவான்பயிர் வளர்த்தத் திரு சாலச்சிறந்த சந்தப் பிரபந்தமாம். இத்திருப்புசும் ஞானமிர்தம் விருப்புடனோடல் கேட்டல்களா னுகர்தல் செய்து அறுமுகக்

கடவுடருவருட்செல்வராய் வாழு மிம்பர் மாநிலப்புலவர் அறிவி லக்கட லமிர்த முண்டு சவர்க்கத்தில் வாழும் புலவர்களைப் பொருளாகப் போற்றல் செய்ய மாட்டார். இவ்வருண்கிரிநாதர் இதுவேயன்றித் திருவருட்புக் கந்தரலங்காரங் கந்தரனுபூகி முதலிய பிரபந்தங்கள் வேறு பலவும் தமிழிலுமுய் அருளிச்செய்த பெரியார். திருவருட்பாவாத லொப்புணமையானே திருப்புசும் வரலாறு திருமுறை வரலாற்றி னிதுதக்கட்டந்து கூறினும்.

நாலாயிரப்பிரபந்தம்.

திருமா திருவருட் செல்வர்களான பெரியோர் தம் பெருமா டிருவடித் தாமரைக்கட்கன்பாற் சாத்திய பா மாலைகள், நாலாயிரப்பிரபந்தமென வழங்கப்படுந். சுருகி மிருகி புராண விதிகாசங்களி னுராயணக்கடவுளைப்பற்றி யோதிய வசனங்கொருகுகளின் செம்பொருள்களைத் தமிழாக மறித்துய்யக திருமா திருவருட் தொண்டராகி மெய்யுணர்ந்த ஆழ்வார்கள் இங்ஙனஞ் செய்தமிழ்ப் பிரபந்தமாக அருளிச் செய்தார். வைணவப் பெரியோர் இவை தம்மைத் தமிழிவையென மென் றங்ஙனம் வழங் வர். அவருளொருசாரார் இந்நாலாயிரப் பிரபந்தமே ஒப்புயர்வி திராவிட வேதமெனக் கொள்ப, மற்றொரு சாரார் வடமொழி மாமறைகளை யொப்புயர்வில் வேதமெனக் கொள்ப, இம்முறையானே முன்னையோர் தென்கலை வைணவர்க ளெனவும், பின்னையோர் வடகலை வைணவர்களெனவும், இருபாலராயினார். அங்ஙனமாயினும், நாலாயிரப்பிரபந்தத் திருவருட்பாக்களான தமிழிவையென மென்றற்கண் வைணவமொன்று மொத்த சுருத்தக டையபேயென்பது. நாலாயிரப்பிரபந்தம் இங்ஙனம் திருவருட் சுருதியாழ்வர்த் திருமால் ஆராதனையினும் ஏனைக் கர்மானுட்டானங்களினும் அவை தம்மை வைணவர் திருமந்திர மாகக்கொண்டு பாராயணஞ் செய்ப. இப்பிரபந்த வாசாரியரான ஆழ்வார் திருவருக் களைத் திருமால் சமயத் தான்றோர் திருமா நிவ்வியத் தளிகளினும் வேறு புனிதத் தலங் களினும் பிரதிட்டை செய்து அவர்க்குப் பூசை திருவிழாப் புரிந்து வழிபடுப. இப்பிரபந்த பாராயணமும் இப்பிரபந்த வாசாரியர் திருவருத்தாபனமும் எய்திடப் பெருத திருமா திருக்கோயில்க ளெவ்விதவைபவ முடையவேனும், திருமா திருவருட்பொலி வதிக முடையவாகாவென்பது திருமால் சமயத்தர் கொள்கை.

தேவார திருவாசகங்கள் சிவபத்தினுன வான் பயிர் வளர்த்தற்குச் சைவர்களுக் கின்றி யகையாத ஞானமிர்தமென்பது நன்மக்கட் கெல்லா மொப்ப முடிந்த பொருளா ன்ற போல, நாலாயிரப்பிரபந்தத் திருமா திருவடிப் பத்தினுன வான்பயிர் வளர்த்தற் கின்றி யமையா ஞானமிர்த மென்பது நன்மக்கட்கெல்லா மொப்ப முடிந்த பொருளா மென்க.

நாலாயிரப்பிரபந்தத்துண் முதலாயிரம் பெரியாழ்வார், சூடிக்கொடுத்த நாச்சி யார், குலசேகரப்பெருமான், திருமழிசைப்பிரான், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்தன. பெரியதிருமொழி திருமறைக்கையாழ்வா ரருளிச்செய்தன. இப்பாடொபொ ய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், சிவா ங்கையாழ்வார், திருவரங்கத்தமுதலு ரருளிச்செய்தன. திருவாய்மொழி நமமாழ்வா ரருளிச்செய்தது.

இனி நாலாயிரப்பிரபந்தத்திற்கு வடகலையென்கலை வல்ல வைணவ வாசாரியர் கள் வியாக்கியானங்கள் வடமொழி தென்மொழி விரவிய நட்டையார் சிந்தாகவும் பெரி

தாகவும் பற்பல செய்திட்டார். நாலாயிரப்பிரபந்தஞ் செந்தமிழ்த்தொடை சிவணிய பா வானும் பாவின்ங்களானுஞ் சந்தவிசை பொருந்தி விளங்குந் தமிழாய் வடமொழி வேத வேதாந்தார்த்தங்களும் புராண விதிகாசார்த்தங்களு முட்பெருளாகக்கொண்டு நடத் தலாற் றமிழ்ப் புலமையோடு வடகலை வேதமுதலிய வோதியுணர்ந்தாரோ அதன்பொருட் டிட்ட நுட்ப நன்கு காண வல்லார். பிற்காலத்த னவைணவப் புலவர் சிலர் மதாபிமானத் தா னுண்டாண்டுச் சிவநிகத்தை பொதிந்து னூலுரைகள் செய்தார். நாலாயிரப்பிரந்த மூகநிருரான வைணவப் பெரியரா ளருளிச்செய்யப்பட்ட நற்றமிழ் நூலாகலின், அக் குற்றத்திற் மிக்க செய்ததாயிற்று. இனி நாலாயிரப் பிரபந்தங்களி னொரோ ரிடங் களிற் சிலவுருத்திரர் திருமாலுக்குத் தாழ்த்தவராக ஓதப்பட்டார். அவர் குணிருத்திராக் கடவுள் கூறான விசாலாக்கன் றுணு சங்கர வருத்திரனென்பாரோ. இனி மகா ருத்திரானு கிய பரமசிவன் றுரியமூர்த்தியாகலின், அவ்வாதி பகவண்பற்றி னுண்டாராய்ச்சி யில்லை யென்பது கூறல்வேண்டாம். “வெஷ்வெஷு பௌரணெஷு யொபகஷுஷு ஐயுதெ | ரு ஐயுரவ்யு ஹவ்யுரவ்யு விஹுதெரெவ கெவஹு” என்று பராசர புராணங் கூறுதலானும், பிறவாற்றானும், அவ்வுருத்திரர் அமிசபேத விடய மாதல் வச் சிரலேபமாக நாட்டப்படு மென்க.

வைணவர் தமிழ் வேத மாத லொப்புமை நோக்கி நாலாயிரப்பிரபந்த வரலாறு திருமுறை வரலாற்றைச் சாரவைத்தோதினும்.

திருக்குறள்.

தமிழ்வேத வொப்புமையினாலும், சங்க விலக்கியங்களுக்குச் சிரத்தான மாகி நிற்கு மேம்பாட்டினாலும், திருமுறை விலக்கியத்திற்குஞ் சங்க விலக்கியத்திற்கும் இடையே வைத்துத் திருக்குறள் வரலாறு கூறலுற்றும். திருக்குறள் திருவள்ளுவ நாயனா ருருளிச்செய்த திருமுறை. இது குறள்வெண்பாவா ளருளிச்செய்யப்பட்டமை யின், திருக்குறளென் றாயிற்று. திருக்குறளென்பது - திருக்குறள்வெண்பாவை யுடைய தென அன்மொழித்தொகையாய் நூலிற்குக் காரணக்குறியாயிற்று.

மற்றிலுது அறம் பொரு ளின்பமென்னு முப்பாலுடைமையால் முப்பாணா லென் றும், இருக்கு எசுச சாமம் அந்நவணம் என நான்கவாய் முன்மறைக்குப் பித்தமறையா யெழுந்தமையின் உத்தரவேத மென்றும், தெய்வவருளாற் பிறந்தமையிற் நெய்வனாலெ ன்றும், பொய்யாமொழியா னடத்தலிற் பொய்யாமொழி யென்றும், வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொற் - றாங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென் - டோம்படைக் கிழலியின் அறம் பொரு ளின்பம் வாயுறுத்தருளிச் செய்தலின் வாயுறைவாழ்த் தென்றும், தமிழான் மறையாய் பொருள் கிளத்தலிற் றமிழ்மறை யென்றும், அந்தணர் அரசர் வையிய றென்னுந் தவிசர் மூவரு மோதுதற்குரிய சிறப்பியல்புடைய நான்மறைகளும் போலாது அந்தணர் அரசர் வையியர் வேளாளர் என்னு நாற்பால் வருணத்தாரு மற்றைச் சங்கர சாதிகளுட்பட்ட நன்மக்களு மோதுதற்காம் பொதுவியல் புடைத்தாய் மறை பொருள் கிளத்தலிற் பொதுமறை யென்றும், திருவள்ளுவரார் செய்யப்படுங் காரியமாகலின், திரு வள்ளுவரென்றும், வழங்கப்படும். திருவள்ளுவர் என்பது காரியமாகிய நூலிற் காத லிற் சுருத்தா வாகு பெயர். இத்திருக்குறளாசிரியர், வேதத்துப் பல விடங்களினு மிலை

மறை காய்கள் போலப் புலப்படா திருந்த நலம்படு பொருள்க னெல்லாவற்றையுந் தொகுத்தெழுத் துலகத்தார்க்குக் கொடுத்தற் காரணத்தானே திருவள்ளுவ னென்றும், பாய நூலுறுதிப் பொருளெல்லாம் பாரினுள்ளா ரறிந்தாய்ப் பாற்பட வெடுத்திக் கூறிய அருட் டலைமையுடைமையானே நாயனா னென்றும், அறம் பொரு ளின்ப வுறுதிப் பொருளியல்களைத் தமிழலகந் தெளிந்தாய் அருள் வினோதத்திற் கூறினமையானே தேவனென்றும், முழுதுணர்வார் சொற்பொரு டெரிந்து நூல் செய்து எப்பாவலர்க்கு மேலாய் முதல்வராய் நிற்கலினுற்றான் நால்வகைப் பாக்களுள் வைத்து வெண்பாக்களுள் அவற்றுள் வைத்துக் குறள்வெண்பாவு முதலாய் நின்றலின் அக்குறள் வெண்பாவானே தமிழ்நூலியற்றிய அறிவுவலி யுடைமையாற்றான் முதற்பாவலனென்றும், தெய்வ வரு ளானெய்திய புலமை யுடைமையிற் நெய்வப்புலவ னென்றும், மலரையே வள்ளுவனாய் மறைந்து நான் மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளாகத் தருதலி னுள்முகனென் னும், தலைமக்களுக்கெல்லாந் தாய்போல முப்பாலைத் தண்ணளியாற் சுரந்தருளுதலின மாதானுபங்கியென்றும், அறனும் பொருளு மின்புமார் தெளிதேனை அறிபச்சொரி தருஞ் செந்நாப்போதுடைமையிற் செந்நாப்போதா னென்றும், அறத்துப்பாலும் பொருட் பாலும் காமத்துப்பாலும் தனித்தனிகொண்டு நூல்க ளியற்றிய சிறுநாவலர்கள் வியப்புற அம் முப்பாலும் ஒருங்குகொண்டு அறம் பொரு ளின்பம் விடென்னு நான்கு பொருளு மடங்கத் தமிழ்வேத நூல் செய்தலிற் பெருநாவனென்றும், போற்றப்படுகின்றார். திவ்-வினையாட்டு, மாதானுபங்கி-மாதாவைப்போலு மொழுக்கின்.

இவ்வுத்தர வேதங் கடைச்சங்கதார் காலத் தவதரித்து அவ ரரங்கேறிய ஞென் பதற்கு அச்சங்கப் புலவர்களுெல்லாந் தனித்தனி இதன் பெருமை நிலையிட் டியற்றிய சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்களே யமையுஞ் சான்றும். அக்காலத்துக் கடைச்சங்கத் திருந்தி கேட்ட பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி. பாண்டியனுங் கடைச்சங்கப்புலவ ரும் வணங்கிக் கீழிருந்து கேட்பத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரையானுர் உருத்திரச ன்மனாரோடு சங்கப்பலகை வீற்றிருந்து திருக்குற ளரங்கேற்றினார். அது “தருத்தரு தெய்வத் திருவள் ளுவரோ - நிருத்தரு நற்பலகை யொக்க—விருக்க - வருத்திர சன்ம ளெனவுரைத்து வானி - லொருக்கவோ வென்றதோர் சொல்” என்னு மசாரீரி யானைவாக் கான் அறியப்படும். இவ்விதரங்கேறிய பொழுது “நாடா முதனான் மறைநான் முகனாவிற் பாடா விஷட்பா ரதம்பகர்த்தேன்—கூடானா - பெள்ளிய வெளநி யிலஞ்நிலவேன் மா றபின்-வள்ளுவன் வாய்தென் வாக்கு.” என நாமகூறும், “என்றும் புலரா தியாணர்நாட் செல்லுகிண-நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்று நீர்மையதாய்க்—குன்றாத-செந்தளிர்க் கற்பகத் தின் நெய்வத் திருமலர்போன் - மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்.” என வினா யனாரும் புகழ்ந் துரைத்தருளினார். உக்கிரப்பெருவழுதி அரங்கிலிருந் திருக்கேட்டி வந்து “நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்-ருன்மறைந் து வள்ளுவனுய்த் தந்துரைத்த - நான்முறையை - வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சுஞ் - சிந்திக்க கேட்க செவி.” என்று உலகங் கைக்கொண்டு வழிபட்டோதி யுய்ய இங்ஙனம் வழிபாடு கூறினான். மற்றுக் கபிலர் பரணர் நக்கிரர் முதலிய கடைச் சங்கப்புலவருெல்லாரு மாண்டிதனைப் பலவாறு புகழ்ந்தெழுத்துப் போற்றி யிதன்றெய்வ மாட்சி நிலையிட்டார். அத்திருப்பாட்டெல்லாம் நண்டெடுத்தாக்கிற் பெருகும். இதன் சிறப்புப்பாயிரமான திருவள்ளுவமாலையிற் காண்க.

திராவிடப்பிரகாசகை.

திருக்குறள் உருத்திரசன்மனஞா நக்கிரனார் முதலிய சங்கப்புலவர் நூலுடைய அரங்கேறியதுவாய்மையே. அந்தோங்கேறுதற்குமுன்னர் நக்கிரனாரியற்றிய சளவியலுடையுள்ள அஃது மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டப்படுதல் பொருந்தமா நென்னையெனின், திருக்குறள், நக்கிரனார் சளவியலுடைய பற்றுமுன்னோ அவதரித்த துலகினிலகிப் பின்னர்ச் சங்கமீரீஇத் துலகின், அஃவெடுத்தக்காட்டிப் பொருத்த முடையதேயாம்; இஃகாலமாயு பாடாண்டுப் போதருமா தில்லையென்க. அந்தே லத்தாச; வாஞ்சர் “கனியிருப்பக் காய் கவர்த்த கள்வனேனே” என்று திருப்பதிகத்தி லருளிச்செய்தார். நாயனார் “கனியிருப்பக் காய்கவர்த்த” என்ற துத்தரவேதத்தி லருளிச்செய்தார். இவை தம்முள் யாது முன்னவதரித்தப் பின் மேற்கோளாயதெனின், —வாஞ்சர் கடைச்சங்க மிரீஇய முடத்திருமா றன் காலத்து விளங்கிய சமயாசாரியர். நாயனார் கடைச்சங்கத்திலுவாரி னதனை நடாத்திய உக்கிரப்பெருவழுதி காலத்து விளங்கிய தெய்வப்புலவர். ஆகலின், “கனியிருப்பக் காய்கவர்த்த கள்வனேனே” என்றெழுந்த வாஞ்சர் திருவாக்கே முன் னவதரித்துத் திருக்குறளின் மேற்கோளாய தென்று விடுக்க.

திருக்குற டெப்பவ மொழியான் உத்தரவேதமாகலின், உத்தம மறைநூலென்க. “நாலடி நான்மணி நானூப் தைந்திணைமுப் - பால்ககிகங் கோவை பழமொழி—மாமூல - மின்னிலைசொல் காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே - கைந்திலை வாநீழிக் கணக்கு.” என்னும் வெண்பாவி லெடுத்தோதப்பட்ட முப்பா திருக்குற ளென்றுகொண்டு, திருக்குறள் பதினென்கீழ்க்கணக்கி லொன்றாமென் றதனை யவற்றோ டொப்பிப்ப ரொரு சாரார். திருக்குறள் பெரிப தமிழ்வேதமாகலின், அதனை நாலடி முதலிய குறுநூல்க ளோ டிடெண்ணித் தொகைகோடல் சாலாமையின் ஆண்டு முப்பாடுவென்றது திருக்குறளன்றென்று மறுத்துணையாடுவர் மற்றொரு சாரார். ஆண்டு முப்பாடுக்குறளெனக் கொள்ளினும் ஏனையவற்றோ டொப்புப் பெருவென்பது, கடைச்சங்கப்புலவர் கோவூர்க்கிழார் “அறமுத னுன்கு மகலிடத்தோ ரெல்லார் திறமுதத் தோர்ந்து தெளியக்—குறள் வெண்பாப் - பன்னிய வள்ளுவனார் பான்முறைநே ரொவ்வாதே - முன்னே முதுவோர் மொழி” என்று திருக்குறளுபோற்காத்த்துள் எடுத்தோதுமாறுபற்றி நான்கு செளரியப் பரிம். ஆண்டு முன்னே முதுவோர் மொழிசென்றவை வடமொழியின் மனுஷ மற் றை முனிவரும் இயற்றிய தருமநூன் முதலியனவுந் தென்மொழியிற் சங்கத்தாரும் பிறரு மியற்றிய நீதிநூன் முதலியனவு மாம். மற்றுத் தேவாரம் திருவாழகர் திருக்கோவை திருமந்திரம் என்பன இறப்பிறவாத்தான் மன்ற ஞாயராய் முக்குண வவத்தை மூற்றக் கடந்து மிக்க தெய்வப் பெற்றி பெய்திய வுண்மை நாயன்மார் திருவாக்குக்க ளாய் நிறநலின், அத்திருமுறைகளோடு இத்திருக்குறளுக்கொப்பு நோதல் செப்பமேயா மென்க. அறநாகலின்னதே, ஒளவை “தேவர் குறநூற் திருநான் மறைமுடிவு-மூவர் தமிழு முனிமொழியுங்-கோவை - திருவா சமுந் திருமூவர் சொல்லு - மொருவா சக மென் றுணர்” என்று அவ்வாறு எடுத்துச் செய்யுள் செய்வாளாயிற் றென்க.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் போகமும் வீதம் பொருந்து நெறியையறிந்த மேவுதற்குரிய நன்மக்கட் குறுதியென இறைவனும் அவ்விழைவ நருள்பெற்று டையாருமோதியருளிய அறமுதலிய வுறுதிப்பொரு ளுண்கணுள் அறம் பொரு ளின்ப மென்னு மூன்றும் பற்றித் தமிழ் மறைநூல் செய்தருளினார். மற்று நாயனார், திருக்குற ட் டமிழ் மறைநூலுட் சிறப்புடைய சாத்தியமாகிய வீதி கூறிற்றில ராயின், அது

தான் மெய்மறமுதலாலாதெனின், — “தானே முழுதுணர்ந்து தன்மயிழின் வெண் குறளா-லானு வறமுதலா வந்நான்கு-மேனோருக்-கூழி னுரைத்தார்க்கு மொண்ணீர் முகி லுக்கும்-வாழியுல கென்னுற்று மற்று” “அறம்பொரு ளின்பம் வீ டென்னுமர் நான்கின்- நிறந்தெறித்து செப்பிய தேவை - மறந்தேயும் - வள்ளுவ னென்பானோர் பேதை யவன் வாழ்ச்சொம் - கொள்ளா ரதியுடை யார்” “இன்பம் பொருளறம் வீடென்னு மிந்நான்கு- மூன்பறியச் சொன்ன முதமொழிதான் - மன்பதைகட் - குள்ள வரிதென் தவைவள் ளவருலகங் கொள்ள மொழிந்தார் குறள்.” “இம்மை மறுமை யிரண்டு மெழுமைக்குஞ்- செம்மை நெறியிற் றெளிவுபெற-மும்மையின்-வீடவற்றி னுண்கின விதிவிளங்க வள்ளுவ னார் - பாடின ரின்குறள்வெண் பா” “ஓருவ ரிருகுறண் மும்பாலி னோதர் - தருமமுத னுக்குஞ் சாறு ம் மருமறை-உள்ளுந் துஞ் சமயதூ லாறுநம் வள்ளுவனார் - புத்தி மொழிந்த பொருள்.” “அறனறிந்தே மான்ற பொருளறிந்தே மின்பின் - நிறனறிந்தேம் வீதி தெளி ந்தே-மறனெறிந்த - வாளார் நெடுமற வள்ளுவனார் தம்வாயாற் - கேளா தனவெல்லாங் கேட்டு” என முறையே நக்கீரனாரும், மாமூலனாரும், நரிவெருத்தலையனாரும், இழிகட் பெருங்கண்ணனாரும், களத்தூர்க்கிழாரும், கொடிஞாழன்மாணிபூதனாரும் முதலாயினர், நாயனார் வீதிமுளப்பட வெடுத்தறுத்துப்பொருளுண்குந் திருக்குறளுள் அருளிச்செய்தா ரொன்றெறித்தோதுதலின், திருக்குறள் வீதிபேற றுறுதிப்பொருளுங் கூறிற்றோர் தூலையா ம், நாயனார்தாமருளிச்செய்த தமிழ்மறையுள் வீட்டியல் யாவ்நனங் கூறினானெனின், துற வறமாகிய காரண வகையாற் கூறினானென்க. அற்றேல், வீட்டியலை புனை முப்பொருள் கள்போல இலக்கண வகையாற் கூறுது காரண வகையாற் கூறியது என்னையெனின், — வீதிசிறந்தையு மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத் தாகலின், இலக்கணவகையாற் கூறும் பான் மைத்தன்மென்றுணர்ந்து அங்ஙனங் காரண வகையாற் கூறினானென்க. ஆசிரியர் தொல் காப்பியனார் “அந்நிலை மருங்கி னைமுத லாகிய - மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப” எனச்சூத்திரஞ்செய்ததூஉம் இக்கருத்துப்பற்றியேயாம். இனி வீதிபேற்றியனுதலி யெழு ந்த வேதாந்த சித்தாந்த தூல்களும் வீட்டியல் பொருட்டிறஞ் சிரவண மனை மென்னு மிருதிமத்தாற் றடத்தமாகவுஞ் சிரவண மனை நிதித்தியாசன நிட்டை யென்னு நற்றிற த்தாற் சொரூபமாகவுஞ் சாதனவகையாற் கூறினவையாமென்க. திருக்குறளில் வீட்டின் சாதனஞ் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டது. வேதாந்த சித்தாந்த தூல்களில் விரிவாகக் கூறப் பட்டது. இதுவே தம்முள் வேறுபாடு. இங்ஙனமாகலின், திருக்குறள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் உறுதிப்பொரு ளுண்குந் திறம்படக் கூறு முழுதூலையாமென் றும், நக்கீரனார் முதலியோர் அப்பெற்றி தேர்ந்தே அலிதறமுதல்ய வறுதிப்பொருளுண் குந் தெளித்துணைக்குந் கூறிழிமுறை தூலாமென் றங்ஙன மதனைச் சிறப்பித்துப் பாயிரஞ் செய்தாலொன்றும், உணர்ச்சு. திருக்குறள் வீதிமுளப்பட அறம் பொரு ளின்பம் கூறுமாறு முன்னர் விளங்கத் தெரிந்தும். “வீடென்பது சிறந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத் தாகலின், துறவறமாகிய காரண வகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கண வகையாற் கூறப்படாமையின், தூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம்” என்ற பரிமேலழக ருளையானும் மேலது துணிக. நச்சினுர்க்கினியர் இப்பெற்றி தேராத அகத்தியனார் தொ ல்காப்பியனார் திருவள்ளுவநாயனார் தமிழான் வீதி கூறானென்னும் பொருள்படத் தொல் காப்பியவுரையிற் றமக்குவேண்டியவாமெல்லாமுரைத்தார்.

நாயனார் நான்கவாய உறுதிப்பொருட் பெற்றி அறத்துப்பால் பொருட்பால் காமத்துப்பாலென மூன்று பாலாற் கூறுவான் றெடும்சி, உயிர்கள் போகமும் வீதி

மேவுறெறியறிந் தய்யுமாறு அனுகிக்கண் முதனூலான் அவற்றை யோதிய ஆதிபகவ
 னுனமுதற்கடவுளை வழுத்துவதாகிய மங்கலக் கடவுள் வாழ்த்தும், அம்முதற்கடவுள்
 தானையான் உலகமும், அதற்குறுதியாகிய வறம் பொரு ளின்பங்களு நடைத்தற் கேதவா
 கிய வான்சிறப்பும், அம்முதற்கடவு ளருளிச்செய்த முடினானேறி யொழுக்கி அருந்தியாக்
 குரம்பை யெனப்படு மகப்பொருளாகிய யாக்கையுந் கரணமும் அவற்றும் துயர்க்கப்படும்
 புறப்பொருள்களாகிய புவனமும் போசுமு நிலையாமை நாடி முற்றத் தறந்து மெய்யு
 ணர்ந்து அவாவதுத்து முதற்கடவு ளருட் பெற்றி தலைக் கூடினமையானே அவ்வறமுதற்
 பொருள்களை முதற்கடவுளருளால் உலகிற்குள்ளவா துணர்த்தவல்ல முனிவராகிய நீத்
 தார்பெருமையும், அங்ஙன மவரா லுணர்த்தப்பட்ட வுறுதிப்பொருள்களுட் பொருளு
 மின்பமும்- போலாது, அறம் இம்மை மறுமை வீடென்னு முன்றும் பயத்தற் சிறப்
 புடைமையின் அஃதேனையவற்றின் மகிமை பெரிதுடைததென அசன் வலியுறுத்த
 லும், முறையானே பாயிரமாக முதற்கட் கூறியருளினு ளென்பது. நாயனார் அறம்
 பொரு ளின்பங்கண் முறையே இம்மை மறுமை வீடென்னுமன்றும் பயத்தலும் இம்மை
 மறுமை யிரண்டும் பயத்தலும் இம்மையே பயத்தலுமாகிய சிறப்புச் சிறப்பின்மை
 ளோசிகி அறத்துப்பாலை முன்னும், பொருட்பாலை அசன் பின்னும், காமத்துப்பாலை
 இறுதியினு முறையே வைத்து, அவற்றிய றெறித்தற் காமர்த்தருளினான்க. இனிப் பொ
 ருடான் அறஞ்செய்தற்குங் காமர்த்துத்தற்கு முபகாரமாத லுடைத்தாகலின், அசன்
 முறை வைப்புச் சூங்க நோக்கா மென்க.

இல்லறத் துறவறமென்னு மிரண்டறங்களுள் இல்லறம் இல்லாளோடுகூடி
 வாழு மொழுக்கமாகலானும், பொருளு மின்பமும் தனக்காகக்கொண்டே யியலும்
 பெற்றித்தாகலானும், பொருளு மின்பமும் வேறுதலின்றி அப்பதினவழி நிச்சு நிரனவா
 யதனு ளடங்கு மியற்கையவாகும். “சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பம - மறத்தின்
 வழிப்பேறே தோற்றம் போல” என்றதனும் இச்சுருத்துப்பற்றியேயாம். இங்ஙனம் அற
 த்தின்கண் அடங்கும் பொருளின்பங்களை நாயனார் வேறு பிரித்தப் பொருட்பாலென்றும்
 காமத்துப்பா லென்றும் தனித்தனி நிறியுது, பொருளினிட் றிலும் அசன் பாதுகாப்பும்
 அதனு ளறஞ்செய்தலும், அரசன் காவலைநடத்துமுறைமையன்றும், பணக்காரணம் பற்
 றியல்லது செல்லாமையின், அன்ன வியற்கைகளுடைய அப்பொருண்மலிட்டு அரசு னீதி
 விரித்து முறைபெறக் கூறல்வேண்டியும், உருபுந் திருவும் பருவமுங் குலனும் குணனும்
 மன்பு முதலியவற்றும் தம்முளொத்த பான்மைமுடைய தலைமக்களான அறக்கிழவனுங்
 கிழத்தியும் ஓர் காலத்தொரு பொருளா னியுபரி னின்புல லுக்காத் சிறப்புடைய மமவிர
 வகைக் கைகோள் வரலாறு விரித்துச் சுவைபெறக் கூறல்வேண்டியு மென்றுணர்க. இனி
 ப்பொருளும் இன்பமும் அவ்வாறு கெண்ணமாய் அறத்தி ளடங்குதலின், திருக்குறண்
 முக்கிய விருத்தியால் அறங்கூறிய தூலையாதல் காண்க.

இல்லறம் இருவகைப்பற்றின் முறுகிய மந்த வகிகாரிகளாகிய மந்தருக்கு
 அப்பற்றுக்க ணன்னுகர்ச்சியா னுறுத்து சித்தசுத்தி யெய்துந் பொருட்டு விரிசுகப்ப
 ட்டதோ ரொழுக்கமாதலின், அவ்வொழுக்காற்றான் முனிவருந் தேவரும் விட்டரு
 போகம் ஈண்டுத் துயத்துச் செல்லாநின்றார், அத்துயப்பினுண் பொட்பபுறமு யெய
 ப்புற்றுநாடித் துறவறம் பூண்டு அந்தக்கரணங்க யேவாசற் பொருட்பு விரத மறுபடியும்
 தலை யுறுதியாகக் கைக்கொள்ப. ஆதலின், நாயனார் இல்லற வியன் முன்னும் துறவறவிய

லதன் பின்னு நிறுத்தியருளினார். அந்மேற்கூறிய நியாயம்பற்றியே இல்லறத் துறவுக்
மென இரண்டாய்தென்பது “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை - யேமஞ்சான்ற மக்க
ளொடு துவன்றி-யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்சிறந்தது பயிற்ற லிறத்த
ன் பயனே” என வருந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தினானு மறிந்து கொள்க.

இனித் துறவறத்தான் வினைமாசு தீர்ந்து அந்தக்கரணங்க ளியவாதற்பொருட்டுக்
அறந்தாராத் சாக்கப்படும் விரதங்களும் அவற்றான் அவை தூயவாய் வழுதி உதிப்பதாய்
ஞானமுமென இருவகைப்படும். இனி விரத மங்ஈழு ஞான மங்கியு மாகலின், விரத
மூன்றும், ஞான மதன்பின்னும், நிறுத்தியருளினார். இங்ஙனம் விரதத்தான் அந்தக்கர
ணசுத்தி பெய்தி வீதி பயக்கு முணர்வெய்தப் பெற்றார், நோற்றமுடையன யாவு நிலை
யுதலிலவார் தன்மை யுணர்ந்து, ஒரோவழிச் செல்வம் பெற்றிற் கடவுட்பூசை கடவுண்
ஞான முடையார் கைத்தான் முதலிய ஞானக்கிரமையே புரிந்து, புறமாகிய செல்வத்தின்
கண்ணும் அகமாகிய யாக்கையின் கண்ணு முளதாய பற்றினை அவற்றது நிலையாமையுண்
ர்ந்து காலம்பெறத் துவரத் துறந்து, யானென தென்னுஞ் செருக்கறுத்துப், பரம்பொரு
ளான இறைமுத்தகடவுள் ஓடிய வீட்டு றெறியினை இதுவே நன்னெறியென்று மனத்துட்
தொண்டு, அதன்க ணுபாயமாய் தியான சமாதிகளை மனத்தாற் செய்து, பிறப்பு வீதிகளை
யும் அவற்றின் காரணங்களையும் அவிச்சையான் விளையும் ஐய விபரீதங்களானன்றி உண்
மையானறிந்து, அனுபவமுடைய டேசிகுப்பாற் றத்துவ உபதேச மொழிகளைக் கேட்ட
லாகிய சிரவணமும் அவ்வுபதேச மொழிப்பொருளை அளவையானும் பொருந்தமாற்
றுநுந் தெளிய வாராய்த் லாகிய மனனமுஞ் செய்து, பிறப்பிற்கு முத்த்காரணமாய் வவி
ச்சைகெட வீட்டிற்கு நிமித்தகாரணமாகிய செவ்விய பரம்பொருளை அனுபுகியிற் காண்
புகிய நித்தத்தியாசன சமாதிகளூற்று, மேற்சாரக்கடவன துன்பங்ளிலராய்க், காமம்
வெகுளி மயக்கமென்னுங் குற்றங்கண் மூன்றனுடைய பெயருங் கூடக்கெடப் பெறுந்
லானே அவற்றின் காரியமாகிய வின்பத்தன்பதுகர்ச்சி முற்றக்கெடுத்து, எடுத்தவுடர்பும்
அதகொண்ட வினைப்பயனு கின்றமையின் நினைவு பயிற்சியவத்தாற் பழைய புலன்கண்
மேற்சேறலுறின், இடைபறாத் மெய்யுணர்வி னுறைத்துறின்னு அவ்வவாவினை யாற்றவறு
த்து மலவாதனையு நீங்கிச் சீவன் முத்தராயிருந்து களிப்புக் கவற்சிகளும் பிறப்புப்பிணி
முப்பிறப்புக்களு மின்றிக் கேவலமாய் நின்று முடிவு காண்கில்லாப் பரவீடாகிய நிரதி
சயவிற்பம் பெறுவரென்று, இவ்வாறு நிலையாமையுற் துறவு மெய்யுணர்வு மவாவதுத்த
லுமாகிய ஞானசாதனங் கூறுமுக்கத்தானே வீதி பேற்றுறுதிப்பொருட் பெற்றி நன்குவிள
க்கி யருளினார்.

இங்ஙனமாகலின், திருக்குறள் பொருளின்ப மதப்படக் கொண்டறங்கூறி வீட்
டியல்பு நன்று நாட்டியு தத்துவஞான தூலா முத்தரவேதமென்பது தெற்றென வுணர்
ந்துகொள்க.

அற்றே லெதாசு; நாயுறார் டுத்தரவேதத்திலுறுத்த முத்தகடவுளும் வீதிபேறுஞ்
சமயங்கள் கூறுங்கடவுளானுள் வைத்தும் வீதிபேறுகளுள் வைத்தும் யாவனெனவும் யா
தெனவுஞ் சிறப்பாற்றானியுங் குதூகலம் பெரிதுடையேன்; கூறல்வேண்டு மென்பை
யாயின்,—நாயுறார் முழுமுத்தகடவுளிலென்பதூஉம், மெய்வீதிபே ரிதுவேன்பதூஉம்,
மதிதுப்பதூலோ டுடைய புலவர் சிறப்பாற்றார் குறிப்பானறிந்திட வைத்தக் கடவுளிய
லும் வீதிபேற்றியலும் ஆத்திக் சமயங்கட் கெல்லாம் பொதுவாக வெளிப்படையா னெடு
த்தோதற் திருக்குறளில் அங்ஙனஞ் சிறப்பியல்பு அறிவுறுத்தன் முறைமன்றியும், இக்

காலத் தேகான்மவாதிகளு ளொருசாராரும் பிறரு நாயனார் வாழ்த்திய கடவுளும் அவரோதிய லீரிபேறுத் தத்தஞ்சமயக் கொள்கைகளோ டிபைபுற்று நிற்குமெனச் சில போலியுரைகட்டி யெழுதித் தம்முள் வைத்துப் பாராட்டித் தமக்கென வொன்றில ராகிய பேதைகளை அப்போலிக் கட்டுரைகொண்டு மயக்கித் தந்நெறியினிர்க்கக் கேடுபல குமுதலானும், 'பரிபாகியாகிய நீ அவ்விரண்டன் சிறப்பிய லறியலுற்று வினா நிகழ்த்த லானும், "அகரமுதலவெழுத் தெல்லாம்" என்னு முசற்றிருக் குறளின் மெய்ப்பொருள் விரிக்கு முகத்தானே அவ்விரண்டன் மெய்ம்மைத் தன்மை சிறி திண்டுத் தெரிக்கலுற்றும்.

கடவுள் வாழ்த்து

மு த ற் றி ரு க் கு ற ன் வி ரு த் தி.

அகர முதல வெழுத் தெல்லா மாதி

பகவன் முதற்றே யுலகு.

என்பது திருக்குற ளென்னுதலிற் றொ வெனின்,—உலகிற்கு முதற்கடவு ளொருவ னுள னென்பது உம், அம்முதற் கடவுடான் ஆகிபகவ னென்பது உம், உணர்த்துத லுதலி ற்று, உத்தரவேக வுரையாசிரிபரான பரிமேலழகியார் மற்றிம்முதற் குறளினுக்கு இய ற்றிய பிண்டப்பொழிப் புரையும் அதன் விசேடவுரையும் வருமாறு :—எழுத்து எல் லாம் அகரமுதல உலகு ஆகிபகவன் முகற்று:—எழுத்துக்கெல்லாம் அகரமாகிய முத லையுடையன் ; அதுபோல உலகம் ஆகிபகவனாகிய முசுலையுடையன் என்றவாறு. இது தலைமைபற்றிவந்த எடுத்துக் காட்டுவமை. அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தா னன்றி நாதமாத்திரையாகிய இயல்பாற் பிறத்தலானும், ஆகிபகவற்குத் தலைமை செயற்கை யுணர்வானன்றி இயற்கையுணர்வான் முற்றுமுணர்ந்தலானும்கொள்க. தமிழெழுத்திற் கேயன்றி வடவெழுத்திற்கு முதலாத னேன்கி, எழுத்தெல்லா மென்றார். ஆகிபக வன் என்னு மிருபெயரொட்டிப் பண்புத் தொகை வடநூன்முடிபு. உலகென்றது என் டியிருக்கமேனின்றது. காணப்பட்ட உலகத்தாற் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின், ஆகிபகவன் முதற்றே பென உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினார் ; கூறி னாரேனும், உலகிற்கு முதல் ஆகிபகவ னென்பது கருத்தாகக் கொள்க. ஏகாரத் தேற் றத்தின்கண் வந்தது. இப்பாட்டான் முதற்கடவுள துண்மை கூறப்பட்டது.

அதுபோல வென்பதிசை பெச்சம். அது வருவித் துரைசெய்யப்பட்டது. அகர நாத மாத்திரையான வியற்கைத் தோற்ற முடைத்தாய் நிறைந்து முதன்மையுற்று நிற்ப ஏனையெழுத்துக்க எல்லாம் அதனியக்கத்தான் விகாரமுயற்சியிற் றோன்றி அதனானே வியாபிக்கப்பட்டுப் பரதந்திர முடையவாய் நிலவுதல்போல, ஆகிபகவன் இயற்கை யுணர்வினானே முற்றுமுணர்ந்த யாண்டு நிறைந்து முழுமுதல்வனாய் விளங்கி, நிற்ப, உலகனைத்தும் அவனானையான் வியாபிக்கப்பட்டுப் பரதந்திரமுற்று வினைக் கிடாக வுடல் கரணமெய்தித் தோன்றி இடவிடய வியாபாரமுடையவாய் நிலவாநின்றனவென்ப திதன் கருத்தாம். இடம்-புவனம், விடயம்-போகம், இத் திருக்குறளினுக் கிடவே பொ ருளென்பது, உமாபதி ஐயாசாரியர் "அகர வுயிர்போலநிவாகியெங்கு நிகரிலிறை நி ர்கு நிறைந்து" என்கிறதன்பொருள் எடுத்தோதிய வுப பிருங்கணத் திருவாக்கானுமறிக. அகரவுயிர் முதலாதல்போல வென்க, முதலாத னென்பது அவாய் நிலையான் வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு வருவித்து முடிப்பதனை வடநூலார் அத்தியாகார மெ ன்பார். முதலாதல் - முதலாய் நிற்பல், முதலாயென்னுமுவமையடை பொருளினு நிறைத் தென்னும் பொருளடை உவமையினுங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டன. பொருளெ

னீனு முவமேய மெனிது மொக்கும். இங்ஙனம் ஆகிபகவஞ்சிய முதற்கடவுள் எழு த்துக்களிணிற்றைத் தவைதமக்கு முதலாய் நிற்கும் பொதுவியல்புபற்றி அகரத்தோ டொ ப்பித்தருளினும், அப் பரம்பொருள் அறிவுருவா யாங்ணு நிகழ்ந்து எப்பொருட்கு மாதாரமாய் நிற்கு முழு முதலான வுடையா னாகலின், உண்மையிற் றன்னுடைப்பொரு ளாகிய பசுபாச்சங்கு னொன்றினுந் முவமிக்கப்படா னென்பதே நாயனாருக்குக் கரு த்தென்ப தறிவிப்பார் “அறிவாகி யெங்கு நிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து” என்றச்சுருதிப் பொருளினே இங்ஙனம் தெளித் தோகியருளினார். இனி உடைப்பொருள் அடிமையு முடைமையுமென விருவகைப்பகம். அவற்று ளுயிர் வருக்கமெல்லா மாதிரிகவஞ்சிய விறைவனுக் கடிமை யெனவு மாபை கண்மங்கு மவற்றின் காரியங்களு முடைமை யெ னவு முணர்ந்துகொள்க.

நாயனார் ‘அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதிரி பகவன் முதற்றே யுலகு’ என றங்ஙன மெடுத்துக் காட்டுவமையாற் கூறியருளிய பொருட் பெற்றி யினிதபுலப்படும் பொருட்டு உமாபதி சிவாசாரியர் இங்ஙனம் உவமாலங்காரத்தல் வைத் தபயிருங்கண மாக வெந்ததோகியருளினார். உபயிருங்கணமாவது:—முதலால் வசனங்களின் மெய்ப் பொருளி னிது புலப்படுமாறு வேண்டிஞ் சொற் றலைப்பெய்து அவை தம்மை ஆண்டிக் கிடந்தவாறே பெரித்துரைக்கும் வாக்கியமாம். இது முழுவதையாமாறு முன்னர்க் காட்டுகும்.

எடுத்துக்காட்டென்னு முவமையினே வடநூலார் நிதரிசனாலங்கார மென்றுரைப் பார். நிதரிசன லங்காரத்திற்கும் உவமாலங்காரத்திற்கும் வேறுபாடு பாடுதெனின்,—உவ மான வுமையெங்குளிரண்டன் சாதிருசிய தரும்ப் பேதநெறியானே உவமவுருபு பற்றி வெளிப்படையால் விளக்குவ துவமாலங்காரம். அவ்விரண்டன் சாதிருசிய தரும் அபேத நெறியாற் குறிப்பி னுணர்த்தவது நிதரிசனம். இதுவே தம்முள் வேறுபாடெ ன்க. உவமத் தொகையில் அதிவியாத்தி நீக்குதற்கு அபேத நெறியானென்றும், குறி ப்பினைன்றும், ஊரத்தாம். இன்னும், உவமத் தொகை, சாதிருசியம் புலப்படுத்தும் உவமவுருபு விதியானெய்துவதாகவுங் கவி தொகையிலக்கண மேவ வேண்டி அததொ குத் தொதுவதாம். நிதரிசனங் கவி அவ்வுருபு வேண்டாது அபேதம் போதர்க் சுருதிப் பிரயோகிப்பதாம். இங்ஙனமாகலின், இரண்டற்கும் வேற்றுமை பெரிதாதலறிக. அற் றே லல்தாக; திருட்டாந்தாலங்காரம் உவமான வுமையே சாதிருசியம் அவ்வாறே யுவ மவுருபின்றிக் குறிப்பா னுணர்ந்துவ தாகலின், நிதரிசன லங்காரத்திற்கு அதன்கண் அதிவியாத்தவரும்பிறவெனின்,— திருட்டாந்தாலங்காரம் “வேந்த நீ கீர்த்திமான் வெண்மநயங்காந்திமான்” என்றங்ஙன முவமான வுமையே சாதிருசியம் பேத நெறியா னுணர்த்தும். நிதரிசன லங்காரம் அவ்வாறன்றி அவ்விரண்டன் சாதிருசியம் அபேத நெறியானுணர்த்தும். ஆகலின், நிதரிசனத்திற்கு அதன்கண் அதிவியாத்தி வருமா றின்றென்க. கீர்த்தியுங் காந்தியும் பேதமுடையனவாயினும், வெண்மைப் பண்பு இர ண்டன்கண்ணு மொத்தலின், அவ்வொப்பினுளே திருட்டாந்த மாகா நின்றது. மற்று எழுத்தெல்லாவற்றிற்கும் அகரமுதலாதலும் உலகுக்கெல்லாம் ஆகிபகவன் முதலாத லும் அவ்வாறு பேதமுறாது அபேதமாயொத்தலின், நிதரிசன மாகாநின்றது. அற் றேல், முகமதி யென்னு முருவகமும் அபேத சாதிருசிய முணர்த்தலின், நிதரிசனத்தி ற்கு அதன்கண் அதி வியாத்தி வருமெனின்,—அற்றன்று; உருவகமாவது உவமான வுப மைய வாக்கியங்களினுள்ள ஒவ்வொர் பதமாத்திரையானே அபேத சாதிருசிய முணர்த்

துவதாகலானும், நிதரிசனமாவது அவ்வாறன்றி உவமான வுலமேய வாக்கிய முழுதான் கொண்டு அபேத சாத்ருசிய முணர்த்துவதாகலானு மென்க. இனி நிதரிசனலங்காரம், திருட்டாந்தாலங்காரம், ரூபகாலங்காரம், அதிசயோத்தியலங்காரம், உத்தரேட்சாலங்கார மென் நித்திரத்தனவற்றிற்கு உவமான வுறுப்பு உவமேய வுறுப்புச் சாத்ருசியதரும மென்பன பொதுவிய லாதலும், உவமாலங்காரம் இவற்றிற்கெல்லா மடியாதலும், காண்க. இன்னும், இவ்வலங்காரங்களின் இலக்கண டுட்பம் ஈண்டு விரித்தப்புகிற் பெருகும். குவலயானந்த முதலிய வடநூல்களிற் கண்டுகொள்க.

ஈண்டுக் கூறியவாற்றாற் சாத்ருசியதருமம் போதித்தற்கண் ஏனையவற்றை நோக்க எடுத்துக்காட்டுவமை சிறத்தல் இனிதுவெளிப்படுதலின், நாயனார் அவ்வுவமை யுழைவபற்றி முதற்கடவுளதணமை இவ்வாறு சாதித்தருளினு ரென்க.

நாதமாவது தால வுடலின்கண் மன்னும் அருவுடம்பி னுள்ளான பரசரீரத்தின் ன்னுஞ் சத்த மாயா விருத்தியாய்த்தோன்றும் விவரஞ்சக வொலி யென்ப, அகரம் அதன் விருத்தியா யுந்தியினிற் றெழுதரும் உதானனென்னும் வாயு வேகத்தினுற் றுரங்கப் பட்டுக் கண்டருவி முயற்சி விசாரமின்றி இயல்பினுள்ளை வாகரியாய்த் தோன்றுதலின், அதனை விகாரத்தா னன்றி நாத மாத்திரையாகிய வியல்பாற் பிறங்குற் தலைமை யுடைத் தென்றார். ஆதிபசுவன் றனக்கொ ராதார மின்றி எப்பொருட்குற் தானுாரமாய் இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கி யாங்கணு நீக்கமின்றி நிறைந்த அனைப்பையுஞ் சுட்டிநற் தொருங்கே யறிய முற்றறி வுடையனாகலின், அவனைச் செயற்கை யுணர்வினா னன்றி இயற்கை யுணர்வான் முற்று முணருற் தலைமைப்பாடுடைய நென்றார். 'இவ்வாறு கூறுவே, ஆகார முதலிய வெழுத்துக்கள் அந்நாத காரிய விருத்தி யுற்று அவ்வாயுவாற் றாப் ப்புண்டு உரங் கண்ட முச்சி முத்கென்னு மிடங்கன் பற்றியும் இஃது நாய் பல் னென மென்பவற்றின் ரெழின் முயற்சி பற்றியும் வேறுபாடுறறு அகர ஒலிவிராப்த் தோன்றித் தலைமையின் நிற் றகும்; அதுபோல உலகு அனாதையே பாசத்தடையுற்று ஆதிபசுவனை யாதாரமாகக்கொண் டவனானையான் வினைக்கிடாக பெய்தற் சனாகரணங்கள் பற்றிச் சுடக்குற்றுத் தோன்றி அறிவிச்சை தொழில் பிறிது விளங்கிச் சிற்றுணர்வுச் சுட்ட நிவுடையவாய்த் தலைமைப்பாடின்றி நிற் றுமென்பது தானே போதருமென்க. சொற்கை யுணர்வெனினுஞ் சென்னிய ஞானமெனினு மொக்கும். இயற்கை யுணர்வெனினு னைசர்க்கிக் ஞானமெனினு மொக்கும். முற்றுணர்வெனினுஞ் சர்க்குஞ்சுவமெனினு மொக்கும். சிற்றறிவெனினுங் கிஞ்சிஞ்சுத்துவமெனினு மொக்கும்.

ஆரியமூற் தமிழுங்கடவுண் மொழிகளாய் நடத்தலின் எல்லாமென்பது பற்றி யவ்விரண்டனையுற் சமீபியுனானும், ஏனை மொழிகளின்கூண் வாகிய வெழுத்துக்க டாமும், அகர முதலவாய் நடக்கக் காண்டலின், அவையும் எல்லாமென்பதனாற் றழுவப் படுதற் கேற்றவாமென்க. இனி எழுக்கெல்லாம் அகர முதல எஃபதற்குத் தமிழின் கணுள்ள ஆகாரமுதல் ஒளகார மீறாகக்கிடந்த பதினோ ருயிரெழுத்துக்களும், ககரமுத னகர மீறாகக்கிடந்த பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்களும், அகரத்தை முதலாகக்கொண் டதனோடுசிவணி இயங்குவனவாமென்று பொருள் கோடலுமாம்.

அற்றே லஃதென்னமாக, ககர முதலிய மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டிற் தனித்த யங்கு மாற்றலுடையன வன்மையின், அவற்றிற்கு அகரத்தை முதலாகக் கொண்டத

னோடு சிவணி இயக்க முறுதல் பொருத்தமாம்; ஆகார முதலிய உயிரெழுத்துக்க டனித் தியற்கு மாற்ற லுடையனவாகலின், அவற்றிற்கு அகரத்தை முதலாகக் கோடலன்றி அத்தோடு சிவணி இயக்கமுறுமென்றல் பொருந்தாதாம்; “மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்” என வாசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் அத்தன்மை யொன்றுமே கூறியொழிந் தாரெனின்,—ஆகார முதலிய வுயிரெழுத்துக்க டனித்தியற்கு மாற்றலுடைய வென்ற தற்குக் கருத்து மெய்யெழுத்துக்கள்போலச் சடமாத லின்றித் தம்மியல்பின் உயிர்ப்பு டையன வென்பதேயாம். இனி அவ்வுயிர்ப்பும் அவை தமக்கு அகரத்தொடு சிவணுத லாற்றினே செம்மைபுறுவதாம். யாங்நனமெனிற்,—காட்டுதம்: இகர ஈகார உகர ணகாரங்கள் அகரத்தக்குரிய அங்காப்பு முயற்சியோடு சிவணிப் பிறக்கும். எகர ஏகார ஓகர ஓகாரங்கள் முன்ன ரகரக்கூறும் பின்ன ரிகர வகரக்கூறுகளு மியைந்து பிறக்கும். ஐகார முன்னர் அகரக்கூறும் பின்னர் இகரக்கூறும் இடையில் யகரமும் தலைக்கூடிப் பிறக்கும். ஔகார முன்னர் அகரக்கூறும் பின்னர் உகரக்கூறும் இடையில் வகரமு ம்தலைக்கூடிப் பிறக்கும். ஆகலின், உயிர் பதினென்றுத் தம் மியக்கத்திற்கு அகரமாகிய முதலை யின்றியமையாமை கண்டுகொள்க. ஏகாரமுதலியன வன்னவாதல் மாபாடியங் கையடங்கலிற் காண்க. இகர ஈகார உகர ணகாரங்க ளன்னவாதல் சிவஞானமாபாடி யத்துக்காண்க. ஐகார ஔகாரங்க ளன்னவாதல் “அகர விகர மைகார மாகும்” “அகர வகர மௌகார மாகும்” என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களா னறிச. இது தொல் காப்பியச் சூத்திர விருத்தியினுங் கண்டுகொள்க. இனி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்” என்று கூறினாற்போலப் “பதினேறியி னியக் கம் அகரமொடு சிவணும்” என்று கூறராயது, அத்தன்மை பிறர்க்கு உணர்த்துதல் அரி தாதனோக்கியேயாம். நச்சினர்க்கினியரு “மெய்யி னியக்க மகரமொடு சிவணும்” என் னுஞ் சூத்திரத்த இவ்வாறே யுரைத்து, “இறைவன் இயங்குக்கிணைக்கண்ணு நிலத்தினைக் கண்ணும் பிறவற்றின்கண்ணும் அவற்றின் றன்மையாய் நிற்குமாறு எல்லார்க்குமொப்ப முடிந்தார்போல அகரமும் உயிர்க்கண்ணுந் தனிமெய்ச்சண்ணுங் கலந்து அவற்றின் றன் மையாகிய நிற்குமென்பது சான்றோர்க்கெல்லா மொப்ப முடிந்தது; அகரமுதல வென் றுங் குறளான்—அகர மாகிய முதலையுடைய வெழுத்துக்க ளெல்லாம்; அதுபோல இறை வனாகிய முதலை யுடையது உலகு என வள்ளுவனார் உவமை கூறிய வாற்றாறும், கண் ணன் “எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன் யானே” யெனக் கூறியவாற்றாறும், பிறநூல் களானு முணர்க்” வென்றிவ்வாறு விளக்கினார். கண்ணன் எழுத்துக்களில் யானே அகர மாகின்றே னென்றது, சிவோகம் பாவனை தலைப்பட்ட வொற்றுமை பற்றியே யென் பது, சிவஞானமாபாடியத்துக் காண்க. “அக்கரங்க ளின்றி மகர வுயிரின்றே - லக்கிரமத் தென்னுயிருக்கு” “ஒன்றென மறைகளெல்லா முரைத்திட வுயிர்க ளொன்றி, நின்றன னென்றுபன்மை நிகழ்த்துவ டென்னே யென்னி, னன்றவை பதிதானென்றென் றறையு மக்காங்க டோறுஞ், சென்றிடு மகரம்போல நின்றனை சிவனுஞ் சேர்ந்தே” “எவ்விட த்து மிறையடியை யின்றியமைந் தொன்றையநிற் தியற்றிடா வுயிர்க ளிறைவன் றுனுஞ் செவ்விகிளி னுளம்புகுந்து செய்த்பெலா முணர்ந்து சேட்டிப்பித் தெற்குமாய்ச் செறி ந்த நிற்ப, னிவ்யுயிர்க டோற்றம்போ தவனையின்றித் தோற்ற விறற்றினுக்கம். முதலே முத்தக் கெல்லாமாய் நிற்கு, மவ்வுயிர்போ னின்றியிடுவ னுதலானு மரனடியை யகன்று நிற்ப தெங்கே யாமே” என்றத்துவித் சித்தார்த்த சைவ சுருதிகள் இவ்வியல்பு தெருட் பிதலுங் காண்க.

அவற்றுள், “இகர விதபெயர் திரிபுட னுடைத்தே” என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரவியால், நம்பிக்கொற்றன் நம்பிச்சாத்தன் நம்பிப்பிள்ளை யென்பனபோல ஆதிபகவனென வல்லொற்றுமிக்குப் புணர்த்தபாலது அங்கனம் புணராத ஆதிபகவனென இயல்பு புணர்ச்சி யுற்றது வடநூல் விதிபற்றி யென்பது. சூழி என்னும் இகரார்த்தப் புல்லிங்க சத்தம் பகவத்சத்தத்தோடு புணருங்கால் ஆகமம் ஆதேசம் லோபம் என்னுந் திரிபுகளுள் யாதும் பெருது ஆதிபகவனென அங்கன மியல்பாய்ப் புணர்தல் வடமொழி வியாகரண வழக்காரும், இனி ஆதிபகவனென்னு மிருபெயரொட்டுப்பண்புத் தொகைக்கணிலைமொழியீற்று ஸ (விசர்க்கம்) ‘ஸுவொயாதுவாதிவடிகயொ’ என்னுந் சூத்திர விதியால் லுக்காயிற்று. ஈண்டு லுக்கு அனுவிருத்தியான் வந்தியையும், அனுவிருத்தியாவது மேலே போந்த சூத்திரத்தின்கணுள்ள ஒரேகதேச பதங் கீழே போதருந் சூத்திரப் பொருட்கு உபகாரமாக வந்தியவது. மற்றிது அதிகாரமன் றோவெனின்,—அன்று. என்னை? அதிகார மேலே போந்த சூத்திர முழுதங் கீழே போதருந் சூத்திர விதிக்குபகாரமாக வந்தியவ தாகலி னென்க. ஆதிபகவ னென்பது கர்மதாராசமாச னன்றே; சமாசன் பிராகிபதிகமாமோவெனின்,—“சூதுவிதவஸா லாஸு” என்னுந் சூத்திரவிதியால் சமாசனும் பிராகிபதிகமாத் னேர்ந்தா ரென்க. ஈண்டுப் பிராகிபதிகச் சொல் “சுயஸ்வடியாதாஸுத்யயஃ ப்ராதி வடிகம்” என்னு முந் சூத்திரத்தினின்றும் அனுவிருத்தியான் வந்தியையும். மற்று ஆரியமேழிக டயிழில் வடகொல்லாய்ப் புணர்ச்சி யுறுங்கால், தமிழியன் முடிபு பெறுதலன்றி வடமொழியியன் முடிபும் ஒரோவழிப் பெறுமென் றுசிரியர் தொல்காப்பியனார் தொல் காப்பிய வெழுத்தக்காரத்தாப் புணரியல் லோதாமை அந்நூற்குத் குன்றக் கூறலென் னுந் குற்றமாகாதோ வேனின்,—“ஈறியன் மருங்கி னிவையிவற் றியல்பெனக்-கூறிய கிளவிப் பல்லா மெல்லா-மெய்த்தலைப் பட்ட வழக்கோடு சிவணி-யொத்தவை யுரிய புணர்மொழி நிலையே” என்னுந் தொகைமரபோத்துப் புறனடைச் சூத்திரத்தி லிவ்வாறு வரும் வடநூற் புணர்ச்சி முடிபும் அடங்குதலின், ஆகாதென்க. தொல்காப்பியனார் இன்னோரன்ன வடநூன் முடிபுகளை அமைத்தக் கௌளிக வென்றாண்டுக் கிளந்தோதாரா யினார், “வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ-யெழுத்தோடு புணர்ந்த சொல்லா கும் மே” எனச் சொல்லதிகாரத் தெச்சுவியலில் வடசொன் முடிபெல்லாமடங்கவங்கனமெ டித் தோதங் கருத்தினரா யென்க. வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ யெனவே, சொற் புணர்ச்சி ஆண்டுக் கிடந்த முடிபானும்வந் தெழுத்தோடு புணர்ந்த சொல்லா மென்பது தானே போதரு மென்க.

லோக மென்னும் ஆரியச் சொல் உலகெனத் தம்பவமாயிற்று. அது புலனத்தற் கும் உயிர்களுக்கும் தனித்தனி உரியபெயராம். உயிர்கள் சேதனப் பிரபஞ்சமும் புலனம் அசேதனப் பிரபஞ்சமு மாகலின், ஆதிபகவன் மறக்கருள் வழங்குந் சச்சிதானந்த முழுமுதல்வனென் றறிந் தவனானவழி யொருகிப் போகமும் வீடுபேறும் பொருந்தங் கிழமை சேதனப் பிரபஞ்சமான வுயிர்களுக்கே யுரித்தா மென்பார், முக்கியவிருத்தியால், “உலகு ஈண்டுயிர்கண் மேனின்ற” தென்றல்வாறு நரைத்தார். அங்ஙன முரைத்தாரே னும், அசேதனப் பிரபஞ்சமும் கௌணம்பற்றி உலகென்னுந் சொல்லால் ஆண்டுக்கொ ள்ளப்படுவதேயாம். என்னை? அதன் றேற்றமும், நிலையும், ஒடுக்கமும், ஆதிபகவனான

முதல்வனான யினாற்றினே நிகழ்தலா னென்க. உலகென்னுஞ் சொல் லிருவகைப் பிரபஞ்சத்தினையு மிங்ஹன முணர்த்திற் றெனவே, அவ்விரண்டும் ஆதிபகவானுய முதலை யுடையன வென்று பொருளாய் அகரமுதல வெழுத்தெல்லா மென்றது முற்றுவம மாயிற் றென்க. இஃதென்சொல்லியவாறே வெனின்,—எழுத்துக்கள் உயிர்மெய்யென விரண்டாய் அகரமுதலவாதல்போலப் பிரபஞ்சமுஞ் சேதனம் அசேதனமென விரண் டாய் ஆதிபகவானுய முதலையுடைய தென்றவாறுமென்க. உயிரெழுத்தச் சீவான்மா விற்கு மெய்யெழுத்தத் தத்தவப் பிரபஞ்சத்திற்கும் அகரம் ஆதிபகவற்கும் உவமை யாமென்பது.

உலகத் தோன்றி நின்றொடுங்கி வருதல் காட்சி யளவையா னறியப்படுதலானும், இறைவனியல்பு அங்ஙனங் காட்சியளவை பற்றி யறியப்படாது கருதலளவையின் வைத்த ஊகித் துணரற்பாலதாகலானும், காணப்பட்ட வுடைமையாகிய வுலகத்தாற் காணப்படாத வுடையானாகிய கடவுளி னுண்மை சாதிக்கவேண்டி உலகு ஆதிபகவன்முத ற்றே யென்றவ்வாறேதியருளிஞர். அவ்வாறேதிலும், பசுபாசங்களாகிய வுடைப்பொ ருள்கள் வியாப்பியவாதேயவுடைமையாயும் இறைவன் ஓளபச்சிலேழிக வியாபக வாதார முதலுமாகலின், ஆதிபகவன் உலகிற்கு முதல்வனென்பதே நியாயமெறியாம்.

சூனியமே யான்மாவென்பாரும், டேகமே யான்மாவென்பாரும், இந்திரியமே யான்மாவென்பாரும், அந்தக்கரணமே யான்மாவென்பாரும், சூக்ஞமதேகமே யான்மாவென்பாரும், பிராணவாயுவே யான்மாவென்பாரும், பிரமப்பொருளே யுபாத்வசத்தாற் சீவான்மாவென விவசிக்கப்பட்டு நிற்குமென்பாரும், பூதமூலிய தத்துவமனைத்துக் கூடியசமூகமே யான்மாவென்பாருமென வான்மாவினியல்பு கூறும் வாதிக்கள் பல திறத்தார். அவரெல்லாங் கூறுஞ் சூனியான்மாவாத முதலிய வனைத்தும் வழியளவையான் விளக்கி ஆன்மாச் சூனிய முதலியவற்றின் வேறாயுள்ளதெனச் சைவோபபிடதங்களுஞ் சைவாகமங்களு நிரூபித்துப் பெறுவிக்குமெனும், அவ்வனுமான உாதமவாராய்ச்சி தோன்றி நின்றெழும்ங்கி வாராநிற்கு முலகச் செல்கதிராகிய உாட்சி பற்றியே யுறுதி யுறுதலின், காணப்பட்ட வுலகத்தாலென் றவ்வாறுணர்த்தார். இறைவன் சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களோ டொன்றி யனவயேயாய் மறைந்து இப்பெற்றிய னென்றுணரவு முரைக்கவும்வாராத அறிவுருவாய் நின்றலின், அஃமுதல்வனைக் காணப்படாத கடவுளென் றவ்வாறுணர்த்தார். காட்சியளவையெனினும் பிரத்தியக்கப்பிரமாண மெனினு மொக்கும், வழியளவையெனினும் அனுமானப்பிரமாண மெனினு மொக்கும். உரைபளவையெனினும் ஆகமப்பிரமாண மெனினு மொக்கும். ஒளபச்சிலேடிக வியாபகமாவது—எள்ளினெய்ப்போல யாண்டு நீக்கமற நிறைந்திருத்தல், இறைவற்கு விசுவாந்தரியாமியா மியல்பும் விச்சுவாதிகுற மியல்பும் சொருபலிலக்கண மென வேதாகமங்க ளிரண்டு மொப்ப வெடுத்துக்கூறுதலின், இறைவன் உலகிற்கு முழு முதலாதல் என்று முள்ள வியல்பேயாம். என்றமென்றது—பெத்த முத்தி பிரண்டினு மென்றவாரும். விசுவாந்தரியாமியெனினும், விசுவான்மாவெனினு மொக்கும். “சுனொந்நியாநூஹகொஹீயா நாதூலு ஜனொநிஃஹிதொ ஁ஹூயாந் | தஃசூதா ஃபஸூநிவீதஸொகொயாதஃஃபூ ஸாஹாதூநிஹிதாநஹாதூத் || என்னும் கடவல்லி மந்திரமும் இவ்வியல்பு இனிது தெருட்டுதல் கண்டு கொள்க. இனி விச்சுவாதிக வியல்

உலகாயதரும் புத்தரு மீமாஞ்சருளு சாங்கியரு மென்றித் திறத்தார் முறையே னுல ழுக்கும் பூதங்களே முதலாம்; ஜீவான்மா, பிரகிருதி முதலாம்; இவற்றிற்கு வே ராகப் பரமான்மா வென்றொரு பரம்பொருள் முதலாத லில்லையென்ப ராகலின், அவர் கொள்கை மறுத்து முதல்வ னுண்மை நிறுத்தவும், ஏகான்மவாதிகளும் ஐக்கியவாத ஷைவருளு சிவாத்தவிக்ஷைவரும் பாரமார்த்திகமான முத்திநிலையில் உயிர்கள் பேதமாத லின்றி முதல்வனோ டொன்றா யொழிபு மென்றுஞ் சிவசமவாதசைவர் முதல்வனோடு சமமாய் நிற்கு மென்றுங் கூறுபவாகலின், அவர் கொள்கை மறுத்து முத்தி நிலையிலும் உயிர்க்கு முதலாய் நின்றுபகரிக்கு முறை இறைவற் குண்மை நிறுத்தவும், வேண்டி, “ஆகிபகவன் முதற்றே யுலகு ” என் றவ்வாறு தேற்றேகாரங் கொடுத்த ஓதியருளினு ரென்க. இவ்வனம் எடுத்துக் காட்டுவமை யளவையின் வைத்து ஆகிபகவனுகிய இறை முதற்கடவுளும் பசுபாசமாகிய விருவகைச் சேதனு சேதன யுலகு மென்னு முப்பொரு ளும் இம் முதற் திருக்குறளால், நாயனார் விளக்கியருளினார். அசேதனம்—மலங் கன் ம மாயை யென ழுமன்றும். இம் புண்தும் உன்பொருளாமாறு முன்னர்த் தெரிக்குதும்.

[illegible]

தொடியாய் தூய்மை || லொதெய் செவ்வாய் லொதெய் தீயாய் லொதெய்
 லொதெய் ஜெய் ரயயாய் து து தீயாய் ஜெய் ஜெய் தீயாய் தீயாய் லொதெய்
 காரணாயிவாயிவாய் ” என்ற றெடுக்கத்தப்பிரபஞ்சுதி வசனங்களும், பரமான்மாச்
 சிவான்மா இருவருந்தம்முள் வேறுதலு நித்தியராதலும் பரமான்மாச் சிவான்மாவிற்கந்த
 ரியாமியாதலுநியமிப்பவனாலு மாயையால் அசேதனப் பிரபஞ்சு காரியஞ்செய்வோனாக
 லும் பெத்தமுத்தி யிரண்டினு முபகாரி யாதலும் வீரபேறருளுவோனாகலு நன்று நிற்
 த்தமென்க, அற்றேல், உபநிடதங்கள் “ஏகமே” பென வெடுத்தோதிய தெற்றிற் கெ
 னின்,—பதிப்பொரு ளொன்றே யென்னுங் கருத்தால் உபநிடதங்க ளங்ஙன மோதன,
 ஆகலின், அது மேற்கூறிய வசனங்ளோடு முரணுமா நிலை யென்பது, “விண்ணுமண்
 ணுந் தோற்றவிக்ருந் தேவ னெருவனே” “ஒருவனே யுருத்திரன் இரண்டாமுதற் கட
 வுளில்லை” “பரமப்பொருளொன்றே” யென்ற றெடுக்கத்தச் சுருதுகள்போல ஏகமே
 என்பதாலும் பதிப்பொருளொன்றென்பது நாட்டுதற்கேயெழுந்ததென்பது, அற்றேல், “பிர
 மப்பொரு ளில்லையாயி நெரு பொருளுமில்லை” என்று சுருதி கூறிய தென்னே யெ
 னின்,—பிரபஞ்சத் தோற்ற நிலை யொடுக்கங்கள் பிரமத்தி னுபகாரத்தை யின்றி யமையா
 மையின், சுருது யங்ஙன மோத்தற்று. இங்ஙனமாகலின், அதுவு மேல் வசனங்ளோடு
 முரணு தென்க. அற்றேல், உபநிடதங்கள் ஏகமாகிப் பிரமத்தை யேகமென்றல் பொரு
 ந்தும்; யாண்டு மவ்வாறு ஏகமென்றும், சில விடங்களில் “பிரமமத்தவிலம்” என வபே
 தங்ஙனவ தென்னே? அத்துவித மிருப்பாருட் கண்ணதெனக் கொள்ளின், ஒரு பொருளை
 யத்துவிதமென்றல் பொருந்தாதாலெனின்,—ஆண்டுப் பிரமமத்துவிதமென்றது பிரமமுயி
 ர்தனின் வேற்றுமையின்றி நிற்பதென்னும் பொருட்டாகலான் அஃது ஏகமென்பதோடு
 முரணுமா நிலையென்க, நகரம் அப்பிராமணனை வருமொழிப் பொருளினி னன்மை
 யினையும், அப்பிரகாசமென வருமொழிப்பொருளி னின்மையினையும், அதன்மமென வரு
 மொழிப் பொருளின் மறுதலையினையு முணர்ந்து நிற்கும். அவற்றுள், அத்துவிதமென்
 னுஞ் சொற்கண்ணதான நகரம் வேறன்மைபுணர்ச்சி யன்மைப் பொருட்டாம். அற்றேல்,
 ஆசிரியர் பஞ்சுசலியார் மாபாடியத்து லொடுத்தோதிய நகரப்பொருள்களான தத்தாநு
 சிய முதலியவாறனுள் அன்மைப் பொருள் யாதாமெனின், முதற்கண்ணதான தத்தாநு
 சியமா மென்க, அத்துவித சொருபஞ் சிவஞான மாபாடியத்துத் தடைவிடைகளான் விரி
 த்தோதப்பட்டது. ஆண்டு இன்மை மறுதலைப் பொருள்கள் சுருதி வீரோதமாமாறும்,
 அன்மைப் பொருள்சுருதி சம்மதமாமாறு நன்று நாட்டப்பட்டன, சிவசிவ பேதப்பொரு
 ளிரண்டுந் தம்மு ள்பேதமாத்தற் குரிய சம்பந்த விசேட முணர்த்துதலே அத்துவித
 மென்னுஞ் சொற்குப் பொருளைப்ப தாண்டை முடிபுர யாமென்றுணர்ந்தகொள்க.

இனி ஏகான்ம காதிசுரு ளொருசாராரான மாயாவாதிசுண் மரையயாவதுமெய்ப்
 பொருளென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது, பொய்ப் பொருளென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது, அந்ரு
 வசனமாய் நிற்பதொன் மெனவும், அற்றுகலின்னே மாயை யெனப் பெயர்பெற்றதெ
 னவும், அத்தன்மைத்தாகிய மாயையிற் சித்தாகிய பரப்பிரமக் கண்ணுடியி னிழல்
 போல அத்தியாசமாய்த் தோன்று மெனவுப், அங்ஙனந் தோன்றியவழிப் பேய்த்தோர்
 நீராகவுங் கயிறு பாம்பாகவுந் திரிவுகாட்சியாற காணப்படுமாறுபோல அத்தோற்ற மண்
 புன லனல் காண் முதலிய பிரவஞ்சமாய்க் காணப்படு மெனவும், இங்ஙனமாகலிற் சித்
 தனுடைய விவர்த்தலமே சுகமெனவுங் கூறுவர். மெய்ப்பொருளு மன்றிப் பெயப்பொ

ருளு மன்றி நிற்ப தொன் றுண்டென் றெடுத்துக் காட்டுதற் கொரு பொருளின்மையின், வழியளவைக் கேலாமையான், வழியளவைக் கேலாதாகவே யுரையளவைக்கு மேலாதா கலானும், பேய்த்தேறிற் றேன்று நீர் மாத்திரையே யசத்திய மாவதன்றி யுள்பொருளா ய்த் தோன்றுவதாகிய பேய்த்தேர் அநிருவசன மாகாமையின் அஃதாண்டைக் கெடுத் துக் காட்டாதல் செல்லாமையானும், மாயை யநிருவசன மென்பது ஒரு சமயத்தார்க் குங் கொள்கை யன்மையானும், அஃதொன்றாக் வைத்து மறுக்கற்பாற் றன்றென் றோ முக. அல்லதுஉம், விவர்த்தனவாதிகள் ஒன்று பறிதொன்றுபோலத் தோன்றுதல் விவர்த்தன மென்பர். அஃ தசத்தியமேயாம். பிரவஞ்சஞ் சத்திய மென்பது காட்சி முதலிய வெல்லா வளவைகளானுந் துணியப்படுதலின், அத்தன்மைத் தாகிய பிரவஞ் சஞ் சித்தினுடைய விவர்த்தனமாமா நியான்மைய தென்க. இத்தனா மாயை யநிருவ சனை மன்றென்பது தெற்றென வுணர்க. மாயை யநிருவசன மாயின், அதன் காரியமா கிய பிரவஞ்சஞ் குனியமாதல் வேண்டு மாகலா னென்பது.

அற்றேல், பிரவஞ்சஞ் சத்திய மென்றற்குப் பிரமாண மென்னை? காட்சி யே பிரமாண மெனின்,— அற்றன்று; காட்சியானே நிகழ்காலத்துப் பிரவஞ்சஞ் சத் திய மென் றுணரப்படு மாயினு முக்காலத்தினு மொருதன்மைத்தாகிய சத்தியப்பொருள் பிரவஞ்ச மென்ப ததனானுணரப்படாமையின். அன்றியுங் காட்சி யளவையான் இது குடம் இஃதாடையெனவிதிமுகத்தாற் காணப்படுவ தன்றி, இஃதாடையன்று இது குட மன்றென மறுத்தலைமுகத்தாற் காணப்படாமையின், அன்மையாத வுணர்ந் தன்றிப் பேதற் தோன்றாமையின், பேதப் பிரவஞ்ச முண்மைக்குக் காட்சி யளவை பிரமாண மன்று. அற்றேல், ஆடை குட த்தின் வேறு குடமாதையின் வேறு என்னுங் காட்சியெல் லார்க்கு மொப்ப முடிந்த தாகலிற் பேதப் பிரவஞ்ச வுண்மைக்குக் காட்சி யளவை பிர மாணமன்றென்றல் பொருந்தாதெனின்,— அற்றன்று; அத்தன்மைத்தாகிய காட்சி சவிக ற்பமாகலின், சவிகற்பமெல்லா மயக்கமாகலானென்க. பேதப்பிரவஞ்சவுண்மைக்குக்காட்சி யளவைபிரமாணமின்றாகவே, அவ்விருபாலுமாயிய வேதவுணர்த்த கிடமின்மையின், வழிய ளவைபிரமாணமன்று. அவ்விரண்டிற்குமாறுபாடாகியபொருளி னாகமவளவையும் பிரமா ணமாகா தென்க. இன்னும், இஃதிதனின் வேறென்னுஞ் சவிகற்பக் காட்சி பிரமாணமெ ன்பார்க்கும் அபேதவுணர்வு நிகழ்ந்தன்றிப் பேதவுணர்ச்சி நிகழாது; எய்தியதற்கன்றி விலக்கின்மையின், அங்ஙனமாகவே, முற்படத் தோன்றும் அபேதவுணர்ச்சி பிரமாண மென்ப தொருத்தலையாகக் கோடல் வேண்டும். வேண்டவே, பிற்படத் தோன்றும் பேத வுணர்ச்சி யதனை யவாய்நிற்றலிற் பிரமாணமாகாமையிற். அபேதவுணர்ச்சி காட்சி யளவையானே பெறப்படுதலின் குடமாதையின் வேறன்று; திரவியமாகலால், ஆடை போலுமென்னு மனுமானமும், வேற்றுமையின்க் கூறும் வெதீவாக்கியங்களுந், அதற் குப் பிரமாணமா மென்க. ஆகவே, வான் வளித் தீ நீர் முதலியவனவாக நீ வேற்றுமை படக்கூறும் வாக்கியங்களெல்லா மிவ்வளவைகளோடு முரணுதலின், உபசாரமே யன் றிப் பொருள்படா வென்பது கண்டுகொள்க. இங்ஙனம் பேதவுணர்ச்சிக்குப் பிரமாண மின்மையிற் பேதப் பிரவஞ்சமாகிய பிரமேயமின்மையும் தானே போதரும். அவ்விர ண்டு முனவெனக் கொள்ளினும், பிரயிதிக்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சம்பந்தமென்னை? தா தான்மியமோ? காரணகாரியத் தன்மையோ? சையோகமோ? சமவாயமோ? வே ரென்றோ? எனக் கடாயினார்க்குத், தாதான்மியமாவது ஒன்றுதானே யொருவாற்றானிரு வகைப்பட்டுப் பிரிப்பின்றி நின்றற் குரித்தாத லாகலின், அத்தன்மைத்தாகிய தாதான்

மிய சம்பந்தங் குடஞானத்திற்குங் குடத்திற்கு முண்டெனின்,—குடஞானம்போலக் குடமு மகத்தின்கணுளதாதல் வேண்டும். குடம் புறத்தின் கண்ணதாகலுங் குடஞான மகத்தின் கண்ணதாதலு மெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையின், அவற்றிற்குத் தாதான் மியங்கூறல் பொருந்தாமையானும், காரண காரியத் தன்மையே சம்பந்தமெனின்,—காரணகாரியங்களி னென்றுள்வழி பொன்றின்றதல் பொருந்தாமையின், கனவிகட்குட ஞான முதலிய வுணர்வுண்மையின், குடமுதலியனவு மாண்மையாதல் வேண்டும். அஃ தின்மையானும், விடயமும் விடயிப்பதுமாந் தன்மை சம்பந்த மெனின்,—விடயமாவ திதுவென்றறிய வாராமையானும், சம்பந்தமே பெறப்படாமையின், பேதப் பிரவஞ் சம்பிரமிதிக்குப் புலனாகாமையானும், பிரவஞ்சம் அசத்தியப் பொருளே யாகலான், அவ ற்றிற்குக் காரணமாகிய மாயை யநிருவசன மென்றல் பொருத்தமுடைத் தென்று, இங் டன மாயாவாதிக்கள் கடாவிடையாளர்சாதிப்பராகலின், ஆண்டிடுக் கெண்ணெ யெனின்,— கூறுதும். பிரவஞ்சஞ் சத்தியப் பொருளென்பதற்குக் காட்சியளவையே பிரமாணமாம். கயிற்றை யரவெனக்காணுந் திரிவு காட்சியின்போல மாசறு காட்சியின் வேறுபடுதலின் மையின், நிஃசுகாலத்திற் கண்டது முக்காலத்தினு மொக்குமாகலானும், நிருவிகற்பக் கா ட்சியின் விதமுக்கத்தாற் பேதமறியமாட்டா தாயினுங் குற்றியோ மகனோ வெனனுமைய த்தின் பின்னர் இது குற்றியே மகனன்றென வெதிர்மறை முக்கத்தாற் பேதவுணர்வு கீட் சிக்குப் புலப்படுதலானும், திரிவுகாட்சியிற் கயிறு பாம்புபோலவு மானிபோலவு மொப் பொருவார்க் கொவ்வொரு காலத்திற் றேன்றும்; அதுபோலன்றி மாசறுகாட்சியின் எல் லார்க்கு மெக்காலத்துங் குடங் குடமேயாய்த் தோன்றுவதல்லது வேறுபடத் தோன்றா மையிற் சவிகற்பக் காட்சி பிரமாணமே யாகலானும், அன்றியுங் கயிற்றுக்கு மரவிற்சூன் கோணி நீண்டு கிடத்தன் முதலிய விலக்கண வொப்புமையா னுண்டொன்றை யொன்றா கத் திரியக் காண்டல் பொருந்தும்; அதுபோலச் சித்தாகிய பிரமத்தைக் குடமுதலிய பொருளாகத் திரியக்காண்டற்குத் தம்மு ளொப்புமை யின்மையின் அதுபோல மவ்வாறு திரிவுகாட்சி யென்றல் பொருந்தாமையானும், சவிகற்பக் காட்சிக்கு நிருவிகற்பக் காட்சி காரணமாகலிற் காரணத்துள்ளதே காரியத்தினு முண்மையாற் பெயர் சாதி குண முத லிய பேதவுணர்ச்சி நிருவிகற்பக் காட்சியி னின்றாயிற் சவிகற்பக் காட்சியினு மின்றாய் முடியுமாகலின், நிருவிகற்பக் காட்சியினுஞ் சூக்குமமாய்ப் பேதந் தோன்று மாசலானும், அதுபற்றி எய்தியதற்கே விலக்காகலிற் பேத முணர்ந்தன்றிப் பேதமின்மை யுணர்ந்தல் கூடாமையின் அபேத ஞானமும் பேதஞானத்தை யவாவி நின்றலின், அபேத ஞான முற்படத் தோன்றுதல்பற்றிப் பிரமாணமென்றல் பொருந்தாமையானும், ஆடை குடத் திற்கு ஸ்வேனென்றற் றொடக்கத்துப் பேதவுணர்ச்சி முக்காலத்தினும் வேறுபடாமையின், ஆடை குடத்தின் வேறஸ்வேனென்றற் றொடக்கத்து அபேதவுணர்ச்சி யெதிர்காலத்தின் வே றுபடுதலின், வேறுபடாமையும் வேறுபடுதலும் பற்றியே பிரமாணமென்றும் அப்பிரமா ணமென்றும் கோடல். பொருத்த முடைத்தாகலானும், காட்சியளவையே பேதவுணர்ச் சிக்குப் பிரமாணமாக லறிக். ஆகவே, அபேதஞ் சாதித்தற்கு முற்கூறிய ஃனமானமும் போலியாயவாறு காண்க. அங்ஙன மல்லாக்கால், அவ்வனுமானத்தானே ஆடையெடுக் கச் சென்றான் குடத்தை யெடுத்து வருதல் வேண்டுமென் றொழிக். இதனானே யபேத ன்ஃறு மாகமங்களு முபசாரமென்பது கண்டுகொள்க. இன்னும், பிரவஞ்ச மித்தை யெனத் துணிவதற்குக் கொண்ட பிரமாண மெய்யோ? பொய்யோ? எனக் கடாயினார்க்கு, மெய்யெனின் பிரவஞ்சத் துடப்பட்ட பிரமாண மெய்யெனவே யம்முதையாற் பிர

வஞ்சமுமெய்யேயாம், பொய்யெனின் பொய் பிரமாண மாகாமையிற் பிரவஞ்ச மெய்ப் பொருளென்பது தானே போதரும். அற்றேல், பிரமித்திக்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சம்பந்த மென்னை யெனின்,—அறியப்படுவது மறிவதமாகிய விடய விடயித்தன்மையே சம்பந்தமென் றுணர்க. விடய விடயித் தன்மை சம்பந்த மன்றென்பையாயின், நீ பிரவஞ்ச மித்தை யென்முன்னு முணர்விற கதுவிடய மாஃகாமையிற் பிரவஞ்ச மித்தை யன்றெனப்பட்ட னென்கே வழுவாமென் றெழுக.

அற்றேல், விடயமாவதியாதெனின்,—எவ்வுணர்வு நிகழ்ந்துழியெப்பொருள் விளங்கும் அஃததற்கு விடயமென்க. விளங்குதல் வளங்குதற் குரிமையாதல். ஆகவே, இவ்வளங் கூறியவாற்றான் பிரமாணமுஞ் சம்பந்தமு முண்மையிற் பிரமேயமாகிய பிரவஞ்ச மெய்ப்பொருளே யாகலான் அதற்கு முதற்காரணமாகிய மாயையு மெய்ப்பொருளாவதன்றி யகிருவசனமாதல் பொருந்தாமை யறிக.

இனி வேதத்து ளோரிடத்தும் பிரமப்பொருளை “உபாதான”மென்னுஞ் சொல்லா லெடுத்தோதக் காணாமையால், பிரமம் பிரவஞ்சத்திற்குப் பரமாதார வியாபக நிமித்த மென்பதே வேதத்துக்குங் கருத்தாமென்க. இன்னும், அவ்வமுதற் காரணங்களின் குணமெல்லா மவ்வக்காரியங்கட்கு முளவென்பது நியமமாதலின், சித்தாகிய பிரமத் திற்குள்ளுந் பிரவஞ்சமுஞ் சித்தாதல் வேண்டிமன்றிச் சடமாதல் பொருந்தாதென்க. அற்றேல், பாலிலுண்டாகிய தயிருக்குப் பாலின்குணமு நெல்லிலுண்டாகிய பதர் பலா லங்கட்கு நெல்லின் குணமும் கொம்பி லுண்டாகிய புல்லுக்குக் கொம்பின் குணமுஞ் சிலம்பியி லுண்டாகிய நூலுக்குச் சிலம்பியின் குணமும் கோமயத்திலுண்டாகிய தேனுக்குக் கோமயத்தின் குணமும் காணாமையின், காரணத்தின் குணமே காரியத் திற்கும் கோடுமென்னு நியமம் பொருந்தாதாலெனின்,—அற்றன்று; ஒன்றன்குண மொன்றற்காதலின்மையின், காரணத்தின் குணமே காரியத்திற்கு மென்பதற்குத் தாற்பரியம், காரணத்தின் குணங்களு டொத்த குணங்களே காரியத்திற்கு குளவாதலன்றி யவற்றிற் கு மறுதலையான குணங்க ளுளவாகாவென்பதேயாமாகலான், ஈண்டெடுத்துக்காட்டிய வற்று ணியமத்தக் கிழக்கின்மையறிக. சிலம்பியி னால் வருதற்குச் சூக்கும காரணஞ் சிலம்பி வயிற்றினுண்மையானுங் கோமயத்திற் றுள்ளியது தேளினுடம்பேயாகலானும், இன்னோ ரன்னைவையெல்லாம் பிறவிப்பேத மாகலானும், ஆண்டையப்பாடிண்மை கண்டு கொள்க.

ஈண்டுக் கூறியவாற்றான் மாயையே பிரவஞ்சத்திற்கு முதற்காரண மென்ப துடம், அதற்குத் தாரகமாய் விரவி நின் றதிட்டித்தலான் முதல்வ னியித்த காரணமே யாவெனப்பதுடம், தணிபொருளாயின்மை காண்க. “மாயையான விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டுப் பின்று முதல்வனு முதற்காரணமாம்” என்ற நீலகண்ட வாசிரியரும் பரந்து சென்று முடிவின்சன் இவ்வாறு கோடலே சித்தாந்தமாக வலியுறுத்தினார். அது சென் மாதிகரணத் திறுதியிற் சிவாதித்தியமணிதிபிகையினுங் காண்க.

அற்றேல், “பிரமத்தையுணர்ந்தோன் எல்லா முணர்ந்தோன்” என்றற் றொடக்க த்து வேத வசனங்கள் பயப்பா டிலவாமெனின், உடையானியல்புணர்ந்தவழி, உடைப் பொருளான உயிர் மாயை கன்மங்களும் அவ்விலக்கணத்து ளகப்பட்டு வியாபியமாய் நிற்கலின், அவையு மினிதவிளங்குமென்பது அவற்றிற்குப் பொருளாதலின், பயப்பா

மெய்யனவையாமென்க. நான்மணிமாஸையில், “றுநாயுந் திரையு-நொய்யுறு கொட்டும்-வனாவில் சீகர வாரியுந் குகைகடற் - பெருத்தஞ் சிறுத்தம் பிறங்குவ தோன்றி- யெண்ணில வாகி யிருங்கட லடங்குந் - தன்மை போலச் சராசர மனைத்த - நின்னிடைத் தேநன்றி நின்னிடை யொடுங்கும்” என்றது, முதல்வன் மாயைக் காதாரமாய் நிற்றல் பற்றி யாவலின், ஆண்டையப்பாடினமை யறிக. இது சீழங்கினின்றும் தோன்றும் தாமசையைப் பங்கசம் என்பது போல்வதோ ருபசார: வழக்கெனக் கொள்க. மாயைக்குத் தாரகமாய் நிற்றல்பற்றியே யவ்வாறுணாத்த தென்ப தணர்ந்து கோடற்கே, நீற்ற ரோன்றியொடுங்கு னுணா முதலியவற்றை நீர்க்கிடனாகிய கடலிற் றோன்றி யொடுங்குதல் போலென்றுவமை கூறினா ளென்க. கடலென்றது—நீர்க்கிடங் கொடுத்து நிற்கு மாகாயம். நின்ற திருத்தாண்டகத்தம் பிறுணவும் “இருநிலனாய்த் தீயாகி - எம்மடிக ணின்றவாறே” என்பது முதலாக எழுந்த தமிழ்வேதத் திருவாக்குக்களும், “அறிவாணுந் தானே யறிவிட்பான் ருனே, யறிவா யறிகின்றான் ருனே—யறிகின்ற, மெய்ப்பொருளுந் தானே விரி பொழில்பா ராகாய, மப்பொருளுந் தானே யவன்” என்னும் அம்மை திருவாக்கும், உலகெலாமாகி வேறு யுடனுமாய் முதல்வன் நிற்றல்பற்றியாகலின், ஆண்டாசங்கை யின்மையுந் கண்டுகொள்க. இதனானே, அபேதங்கூறும் வசனங்களு முபசாரமேயன்றி யுண்மையன்றென்பது கண்டுகொள்க. இவ்வாறன்றி முதல்வன் மாயையுடைய முதற்காரணமாவனெனின்,—அது மேற்கூறியகுற்றங்கட் கிடனாதலன்றியு “நிருவிகாரி” யென்னுஞ் சுருதிகளோடு முரணாகிய முடைத்தென்க. இங்ஙனங் கூறியவாற்றால், “காரிய காரணங்கண்முதறுணை நிமித்தங் கண்டாம் - பாரின்மண் டிரிகை பண்ணு மவன்முத றுணைநி மித்தம் - தேரின்மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தி யாக - வாரியன் குலால னாய்கின்றக் குவ ளகில மெல்லாம்” என்னு மத்துவித சைவசித்தாந்த வழக்கே சுருதி யுத்தி யனுபவ மூன்றற்கு மேற்றதாய்த் திருக்குறட் பொருளை வலியுறுத்தற் சூரிய மெய்ப்பிரசங்கமா மென்றறிந்தகொள்க.

அற்றேலஃதங்ஙனமாக; நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வன் முதற் காரணமாகிய மாயைக் காதாரமாவனாயின், உவமப்பொருளாகியசூயவனு மண்ணுக்காதாரமாதல் வேண்டுமாலெனின்,—அறியாத கடாயினாய். உவமமெல்லாமொருபுடை யொத்தலேயன்றி முழுவது மொத்தலின்ற. முழுவது மொக்குமென்பாரை முதல்வனுக் சூரிய வியாபக முதலிய குணங்களுந் குயவனுக்கு முளவாதல் வேண்டுமெனக் கடாயினார்க்கு விடையெண்ணையெனக் கூறி மறுக்க. ஒருபுடை யொத்தலானன்றே யொருபொருளுக் கொரோரியல்புபற்றி வேறு வேறுவமை கூறியது உமென்க. அற்றேல், இவ்வியல்பிற் குவமை யாதோ வெனின்,—என்றே கடாயினாய். குழுவியுடம்பின் முதற்காரணமாகிய வுத்தரசுக் கிலங்களுக் காதார மதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய தாய் தர்கை யாசனுஞ் சிலம்பி னாலின் முதற் காரணத்துக் காதார மதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய சிலம்பியாதனு மறிந்தாயன்றே! இவ்வாறு பலவுள வெனக் கொள்க. பிரமவிவர்த்தன வபேதவாதிராகரணம் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், சிவஞான மாபாடியத்து விரித்தரைத் தருளினார். சிவஞான போதத்துப் பிரமணவோத்தி னிரண்டாம்பாதத் திரண்டாமதிகரணத்துட் காண்க.

ஆதிபகவனாகிய முதல்வன் எள்ளினெய்ப்போலப் பசுபாசங்களிற் கலந்து நீக்கமற வெளப்பச்சிலடிக வியாபகமாய் நிற்குமியல்பினனாகலின், அவன் பிரபஞ்ச காரிய மியற் சூதியற்றுதற்குக் குலாலனை யங்ஙன முவமையாகக் கூறுதல் கருத்தாவாதன் மாத்திரை

க்டேயன் தி வேறில்லை என்பது தெரிந்தகொள்க. இயற்றாதியற்றதுதலாவது - கரணத்தா
 னன்றிச் சங்கற்பமாத்திரையாற் செய்தலாம். மற்றுக்குலாலன் சங்கற்பத்தானன்றிக்
 கரணத்தாற் காரியஞ் செய்யும் வினைமுதலாகவின் சங்கற்பத்தாற்காரியஞ் செய்யு மாதி
 பகவனுக்குக் கருத்தா முறையினுஞ் சிந்தொப்புப்பற்றியே யுலமாமினெருனென்றனர்
 க. என்னிச்சங்கற்பமென்றது- வியாபக சிற்சத்தி சன்னிதீப் பிரேரகத்தினி. கர்த்திருந்
 துலமங்கன மிருவகையாமாறு : “கத்யூகூண்டிதவிபுரஸூகூராகாணாதவி
 டுலமிலுங்குலுராதெ ணகூலாகுலுமெஃகியுதெவாஃ | ஸிவஸூகூலுராதெ ணஸி
 டுஃகெநாஃவகாஸுடா” என்னும் பவுட்கராகம வசனத்தானறிக.

இறைவ னெள்ளினெய் போலப் பசுபாசங்கனிற் கலந்து நீக்கமற வெளபச்சிலே
 யீக வியாபகமாய் நிறைந்து நிற்குமென்னு மத்தவித சைவ சித்தாந்த நிருவசனவுரையை,
 இக்காலத் தேகான்ம வாதிகளு ளொருசாராருட்டட்டார், எனினெய் கோதிகட
 யுற்றுப் பிரிந்திருக்கக் காண்டலின், உவமேயமா முதல்வனு மொன்றனிகை யீதற்றுப்
 பிரிந்த வியாபகமாகுங் கொலென் றுசங்கை நிகழ்த்தவர். ஒரு பொருட் கொரு பொரு
 ளுவம மாதலொருபுடை யொத்தல் பற்றியே யெனபது மேற்குறினமாகவின், அங்கு
 மாசங்கித் துவவமை யிலக்கணமறியார் கூற்றையா மென்றோழிக. பசு பாசங்கனின் முத
 ல்வன் கலந்து நீக்கமற வியாபகமாய் நிற்கற்கு எள்ளினெய்யை யுலமானமாகக் கூறு
 வது, நெய் எள்ளில் உள்ளும் புறம்புமாய்க் கலந்திருத்தல் பற்றியேயன்றிப் பிறிதில்லை
 யென்க. இங்ஙன மாசங்கிப்பார் ஆவிரம்பூப் பொன்றோடொக்கு மென்றவழி யஃதுருக்
 கியடித்து நீட்டவும் படுங்கொலெனவும், இவனுதல் பிறைமதி போலு மென்றவழிக்
 குறைதலும் வளர்தலு வாளுறியங்குதலு மென்றிவையும் இவனுதற் குள்கொலெனவு மா
 சங்கிப்பாராகவின், அவை யவர் வெள்ளிறிவு வியாபாரமாமென் றொழிக்கப் படுவன
 வல்லது மறுத்தற் சேற்பன் வல்ல வென்றிச. என்னைக் குறைதன் மலையதலும் வளர்தல்
 வெளியாதலுமாம். இன்னும், அவர் பசுபாசங்கண் டெய்ப் பொருளென்பார் முதல்
 வன் வியாபகத்துக்கு ஞானதை கூறுபவராவர். யாதிலெனின், —பசுபாசங்களுள்ள
 விடங்களின் முதல்வனிருப் பிடையறவுற்று அவன் வியாபகங் குறைவுதலா லென்றிங்
 கன மாசங்கை நிகழ்த்தாநிற்பர். இன்னோரன்ன வாசங்கைகளை அவர் பிராநிருத அவ
 யவ சண்டப் பொருட் பயிற்சியினு னிசுழ்த்துகின்றார். என்னை? அவயவமுடைய கண்ட
 ப்பொருளன்றி நிரவயவகண்ட சச்சிதானந்தப் பொருண் மற்றென்ற னிடையறவுற்
 துக் குறைவுறு தாதுலானென்க. ஆதிபகவனாகிய விறைவ னிரவயவகண்ட சச்சிதான
 நந்த முதற்பொருளாகவின், அவன் அனாகியே தன்போல நித்தியமாய்க் தனக்கீழ் வியாப்
 பியமான சித்தித்தக்களில் யாண்டுங் கலந்து நீக்கமறத் தன் பூரணத்திற்கு ஞானதையா
 துயின்றி யவையே தானாய் நிற்கும் பெற்றியுடையானு மென்க. இனி அப்பெற்றி யுயிர்
 களா லிற்றென வறியவு் மோதவும்வராத சொருப மாம். அற்றுகலின்னறே சுருதிகளு
 மவன் சொருபவியல்பு “வாங் மனசாதித மென்றும்” “அநிர்த்தசேயம்” என்று மங்ங
 னமெடுத்த முறையிற் டோய்ந்தன வென்பது, “வாக்கு மனஞ்சுழிய நின்ற மறையோ
 ளே” எனனுந் தமிழ்வேதமு மக்கருத்தே பற்றி யெழுந்தது. வளி தீ நீர் நில மெனவொ
 ன்றற் கொன்று துலமாகி நிலபெறும் பூதங்களுக்கிற்குஞ் சூக்கும பூதமான வாகாய யி
 டங் கொடுத்த வியாபகமாய் நிற்கும் பெற்றியே மக்கட் குற்றறிதற் கரிதாயதுன்பொரு
 ளாம். ஆனபின், நிரவய வகண்ட சத்தாயுஞ் சித்தாயு மாணந்தமாய் நிற்கும் பரப்பிரம

முதற் பொருள் பசுபாசங்களுக்கு அந்தரியாமியாயும் வியாபியாயும் பூரண முற்றுநிற்குஞ் சொருவியல்பை, மாயா தனுசுரணங்களாற் கட்டிற் தவற்றி னுபகாரத்தானுஞ் சத்த மாயா நாத விருத்தி காரிப சத்த சமூகமான வேசமூகலிய கலையறிவு மின்மினி விளக்கத் தானுஞ் சிற்சிறிவு விளங்கி, அங்ஙனம் விளங்கிய சிற்றறிவு மாத்திரையானே, நாம் பிரமமென்று தருங்கி, இறைவன் திருவருட்கயலாய்க் கேவலமுற்றுமுதலும் பசுபோதப் புல்லறிவுயின்கள், நாமநிந்தாமென் றொருப்படுத்தலும், பசுபாசங்கண்மெய்ப்பொருளாயின் அவற்றினிருப்பான் முதல்வன் வியாபகத்திற் கிடையறவு முட்டிற்று தானதை புதுதருமென்று பாண்டித்தியம்போல அபிர்விய்த்துக் குதர்க்க நிழ்த்தலும், புல்லறிவு முதிர்ச்சியாவதல்லது மற்றியாதாமென்க. இதிகாறுங் கூறியவாற்றால் “அகர முதலெழுத்தே ஆகாரமுதலிய வெழுத்துக்களாய்த் தோன்றா நிற்கும். அதபோலப் பிரமப் பொருளொன்றே அவிச்சையினாற் சிற்சுடங்களாய்க் காணப்படும்” என்னும் பிரமவிவர்த்தன ஏகான்மவாதக் கொள்கை, ஆகாய சித்திரம்போல வெறும் போலியாயது, தெளிந்து கொள்க.

ஏகான்மவாதிகள் இன்னுந் தங்கொள்கை நிறுத்தவேண்டி, “அகரம் அங்காத்தன் மாத்திரையானே பிறக்கும். ஏனைய வெழுத்துக்களும் அவ்வங்காப்பே காரணமாகக்கொண்டு பிறந்து வேறுபட்டு நடக்கும். அங்காப்பு முபற்சிவியழி யவற்றிற்குத் தோற்றரவு கூடாதாம். இங்ஙனமாகலின், அவையெல்லாம் அகரமுதற்காரணகாரியமே”யென் நிங்ஙனங் கூறுநிற்பர். அகர வக்கரம், நாதகாரியமானவோர் தீரவியம், அங்காப்பு, அண்ணத்தன் றெழில். என்றது.—கீழ்மேலுதடுகளி னீக்கவியாபாரம். திரவியமுந் தொழிலும் வேறுகலின், அங்காப்பே அகரமெனக்கொண்டு அவ்வங்காப்புமுயற்சியிற் பிறத்தலின், ஏனையெழுத்துக்களும் அகர காரியமேயாமென்றல் திரவியத்திற்குந் தொழிலுக்கும் வேற்றுமை யறியார் கூற்றையாமென்று மறுக்க. இன்னும், இசுனை யோர்தருட்டார்த்தத்தில் வைத்துப் புலப்படக் காட்டுதல். ஒரு வாயில் ஒரு ராண்மனையில் அரசன் புறம்போதரற்கென வமைக்கப்பட்டு அரசவாயிலென வழங்கப்படும். அவ்வாயிலால் அரசன் புறம்போதராநிற்பன். அவன் புறம்போதருங்கால் அவற்குரிய ஊர்திப்படைவீரரும் காண்டைப்படைவீரரும் அவ்வாயிலாற்றினே படையமைந்துடன் போதராநிற்பர். அங்ஙனம் போதருல்பற்றி அரசன் படைவீரராகான். படைவீரர் அரசனாகார். அதபோல, அங்காப்பு முயற்சினால் அகரமும் ஏனையெழுத்துக்களும் பைசந்தியவத்தையின்கி வைகரியாய் வெளிப்படுத்தல்பற்றி அகர மேனையெழுத்துக்களாகாத. ஏனையெழுத்துக்கள அகர மாகா. அரண்மனைவாயிற் புதவனீக்கமென்னுந் தொழில் அரசன் புறம்போதற்குச் சிறப்புடைத்தாய்ப் படைவீரர் புறம்போக்கிற்கும் ஏற்புடைத்தாம். அந்நே யுதடுகளி னீக்கமெனப்படுந் தொழில் அகரம் புலனாதற்குச் சிறந்த முயற்சியாய் ஏனையெழுத்துக்களின் புலப்பாட்டிற்கும் ஏற்கு முயற்சியாம். இதில் அரசன் அகரத்திற்கும் இருவகைப்படைவீரர் ஏனையிருவகை யெழுத்திற்கும், வாயிற் புதவன்களிரண்டுமேல் கீழுதடுகளிரண்டற்கும், அவற்றினீக்கம் உதடுகளினீக்கத்திற்கும், திருட்டாந்தமாயினமைகாண்க. இனி அரசன் வாயிலாற் புறம்போதற்குமுன் அரண்மனையுள் வீற்றிருந்தான். அவன் மெய்காவற்படை வீரரும் ஆண்டே அவற்காத்துடை னின்றார். அதபோல, அகரம் உதடுகளின் அங்காப்பினாற் புலனாதற்குமுன், நாத தத்துவத்தின்கட்சத்திமாத்திரையாய் வீற்றிருந்தது. ஏனையெழுத்துக்களும் அகரச்சத்தியான் வியாபிக்கப்பட்டு ஆண்டே சத்திமாத்திரையாய் அதற்குரிமையுற்று நிலைபெற்றன. இவ்வெழுத்துச்சத்திக ணித்த மாதலால், அக்கரமென் றங்ஙனம் வழங்கப்படும். இத்தானே, அகர

நாதத்தின்கட் சத்திமாத்தினாயாய் நிற்குஞ் செவ்வியிற்றானே, அங்ஙனஞ் சத்திமாத்தினாயாய் நிற்கு மோனையெழுத்துக்களுக்கு முதலாய், நிறையுயிர் முயற்சியி னாதமாத்தினாயாய் விகாரமின்றி அங்காப்புமுயற்சிப்பறி வியல்பான் வெளிப்படு மென்பதூஉம், ஏனையெழுத்துகளும் அதன்சத்தியான் அங்ஙனம் வியாபிக்கப்பட்டு நின்றவாறே, நிறையுயிர் முயற்சியால் அதன்றோற்றத்திற்குச் சிறந்த அங்காப்பு முயற்சிப்பறி, அசனூயிர்ப்பானே விகாரமுற்றுத் தோன்றுமென்பதூஉம், அம்முறையானே அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் ரோற்றவியக்கங்களுக்கு நிமித்தமாமென்பதூஉம், எழுத்துக்களுக்கு முதற்காரண நாதத்தின்கட்கிடக்கு மவ்வச்சத்திக ளென்பதூஉம், அண்ணத்தின் ரொழிலாகுமங்காப்புமுதலிய முயற்சிகள் எழுத்துக்களின் ரோற்றத்திற்குத் துணைக்காரண மென்பதூஉம், கண்டுகொள்க. நாதத்தின்கண் அகரமுதலிய வெழுத்துச்சத்திகளெல்லாம் வெவ்வேறு யிருத்தலின், அவை வெவ்வேறு பொருளாதலன்றி ஒன்று மற்றொன்றுகிட்கிர்த பொருள்களல்லவென்ப துணர்ச்சி. என்ருக்கூறியவாற்றால், அங்காப்பு, முயற்சியெகொண்டு “அகர முதற்காரணமாகி நிற்ப, ஏனையெழுத்துக்களெல்லாம் அதன் காரியமாய்த்தோன்றி விளங்காநிற்கும், அதுபோலப் பிரமமுதற்காரணமாகி நிற்பச் சிற்சடங்களெல்லாம் அதன் காரியமாய்த் தோன்றி விளங்காநிற்கு”மென்னும் பிரமவிவர்த்தனவாதம் அளவை கட்கன்றிப் பொருந்தமாற்றிற்கு மேலாதவாறு கண்டுகொள்க. வடநூலார் பொருந்து மாற்றினை யுத்தியென்பர். உயிர்க்கு அந்நரிபாயியாய்நிற்கு முதல்வன் சிற்சத்தி உயிர்க்கிழுவன் சிற்சத்தியினைப் பிரோரிக்க, உயிர்க்கிழுவன் சிற்சத்தி நாதத்தினை வியக்க, நாதத் தன்விருத்திருபமான அகரத்தினை வியக்க, அகரம் ஆகாரமுதலிய வெழுத்துக்களை வியக்கித் தோற்றுவித்தலின், அகரம் ஏனையெழுத்துக்களின் ரோற்றத்திற் கெல்லா நிமித்தகார மாமென் தங்ஙன முணர்த்தாம். உண்மையில் எழுத்துக்களின் ரோற்றத்திற்கு அகரம் அவாந்தர நிமித்தமென்றும், பரமநிமித்தகாரண முதல்வன் சிற்சத்தியோமென்றும், கடைப்பிடித் துணர்ந்துகொள்க.

நாயனார் ஆதிபகவானு முதல்வனு மவனுடைப்பொருள்களான சேதனசேதன விருவகையுலகு மிவ்வாறு மெய்ப்பொருள்களென நிர்நிசனவுவமையளவையான முதற்கணியுத்திக், “சுதந்தன லாய பயனென்கொல் வாலநிவ - னன்ற டொழாஅ றெனின்” “மலர்மிசை யேகினுன் மாணடி சேர்ந்தார் - நிலமிசை நீநவாழ் வார்” “வேண்டிடல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்—கியாண்டு பிழிம்பை யில்” இரஞ்சே ரிருவினையுஞ் சேரா வினைவன் - பொருள்சேர் புழுபுரிந்தார் மாட்டு” “பொறிவாயி லெந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க - நெறிநின்றார் நீநவாழ் வார்” என்றிங்ஙன றெய்ப்பொருளான வான் மாக்க டந்தலைவனுன வாதிபகவனை யவனருளிய மெய்நூல் சுற்றுணர்ந்து மீனமுதலிய முக்கரணங்களை யு மமுதல்வன் பணிக்காகுகின், அவன் திருவருட்பேறெய்திப் பேரின்ப வாழ்வு தலைக்கூடு மென்றும், “தனக்குவமை யில்லாதான்” றுள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்— மனக்கவலை மாற்ற லரிது” “அறவாழி யந்தணன் றுள்சேர்ந்தார்க் கல்லான் - பிறவாழி நீந்த லரிது” “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யென்குணத்தான் - றுனை வணங்காத் தலை” “பிறவிப் பெருங்கட னீந்தவர் நீந்தா - நிறைவ னைசேரா தார்” என்றவ்வாறு வழிபாடாற்றாதவழிப் பிறவிப்பெருங்கடலிற் பட்ட டதனு ளுருக்கமென்றும், ஒருதலைப்படுத்து, ஆன்மாக்கள் பொருளின் பந்தலைக்கிடக்கொண் டறஞ்செய்து வீடுபெறு கூடு நெறி உத்தரவேதத்துச் சத்தியமாக வெடுத்தருளிச் செய்தாராகலின், சீவான்மாக்களும், அவை வினைப்போகம்புசிக்குமுசுத்தாற் பக்குவமொதற்குக்கருவியாய்நிற்குஞ் சகமும்,

வீடுபயக்குமிறைவழிபாடான சாதகமும், பேதமென்னு மிவைச்செல்லா, வெறுக்கற்பனை யென்றுகொண்ட ஏகான்மவாதிகட்கும், இங்ஙனங்கூறும் உத்தரவேதத்திற்கும், யாதஞ் சம்பந்தமின்றும். உத்தரவேதமான திருக்குறளும், தேவாரம், திருவாசகம், திருக் கோவை, திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம், நார்பான்பிரபந்தங்கள், பெரியபுராணமென்னுந் திருமுறைகளும், தங்கொள்கைக்கு முழுமாருகின்றது கண்டு, அவற்றை அயலாக்கருதி யொதுங்குநீரான எகான்மவாதிகளுட்டார்சிலர் இக்காலத்த அவற்றின்கணுள்ள திருவாக்குக்களில் ஒரோவொன்றையெடுத்த இங்ஙனம் போலியாகவுவாசெய்து, உரிமைகோடற்குக்காரணம், உயர்ந்தோடெல்லாந் இத்திராவிடச்சுருதிகடெயவமொழியாததேர்ந்த பாராயணஞ் செய்து திருவரு டிகூட முயலாநின்றார். நாம் அவற்றைத்தருவாது ஒதுக்குதலால், நம்மைப் பரமசிவன் திருவருட் கயலானவரென்றும், நம் எகான்ம வாதக் கொள்கை தம் உண்மைநாயன்மார்க்கைக்கைசுவத் திருவருணெறிக்குப் புறம்பாயதென்றும், தமிழுலக நம்மனோரைக் காணும் பொழுதெல்லா மிகழ்ந்தவமதித்தணுகாது செல்கின்றது. உத்தரவேதத் திருமுறையென்பவற்றின்கணுள்ளவோரோர் செய்யுட்களை யெடுத்த நம்மதமாக்கியுரை செய்தபோற்றின், நம்மை இசுழாது மதித்து நம்மோ டினாயாடவரும். அன்னுழிய தனை நம் மதத்திலீர்த்துக் கொள்ளலாமெனக் கொண்ட தூரபிமானமே பிரிதில்லை யென்றறிக.

நாயனார் “கற்றிண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார்” “சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள்” என் நிவ்வா ருதிக்கவனுகிய முதற்பொருளை நித்தியசத்தென் றெடுத்தோ கியதபோல, ஆன்மாக்களையு “மன்னுயிரோம்பி” “மன்னுயிர்க்கின் லுசெயல்” “மன்னுயி ரெல்லாந் தொழும்” “மனநல மன்னுயிர்க் காக்கம்” என் நிவ்வா நித்திய சத தென்றெறித்தோதுசலின், உயிர்க ணித்தியப் பொருள்களென்பது உத்தரவேதத்து வெளிப்படப் பொருளா மென்க. “மன்னுயி ரோம்பி” யென்னுந் திருக்குறளுளையிற் பரிமேலழகியார் “உயிர்க ளெல்லா நித்தமாகலின் மன்னுயிரென்றார்” என் றவ்வாறுணாத்தார். “பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரு - மருளானு மாணப் பிறப்பு” “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்-மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்பன தமக்கிட்டமாவனவென்று கொண்டு, எகான்மவாதிகள், அவற்றையெடுத்தப் படித்துப் பிரவஞ்சமித்தை யென்பதே நாயனார்க்குந் கருத்தாமென்பர். ஆண்டு “பொருளல்ல” வென்றதம் “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு” மென்றதங் காரியப் பிரவஞ்சத்தனை. தத்துவப்பிரவஞ்ச முய்ப்பொருளாயினுந் காரியவவத்தையினின்ற வதன் றாவலபடிவம் இத்தனைப் பொழுது நிற்குமென நம்மனோரா லறியவாராது நீர்மெலெழுத்துங் க னவும் பேய்த்தேரும்போ னினைபெறுவதபோலத் தோன்றிக் காட்சிப் புலனாய் விரா வக்கெட்டு மறைந்தபொதற் சிறப்புடைத்த. அங்ஙன மறைந்தபொரு நீர்மையுடையதனை நிலையுத்துகையதென்று திரியக்கொள்ளுருணர்வு பிறப்பிற்கேதவாஜலால், அம்மயக்கவுணர்வை மெய்யுணர்வாற் களைந்து பரம்பொருளோடு ஒற்றமையுறுத்தேது வாகிய உண்மைஞானநிட்டை கூடுகவென்பார் “பொருல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரு—மருளானு மாணப் பிறப்பு” “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்—மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்றங்ஙன மோகியருளினார். ஆகலின், அத் திருக்குறள்களும் அவைபோல்வனவும் அவர்க்கிட்டவிகாதுசெய்து நம்ம்க்குலமபுரிவ னவாமென்க. “பொருளல்லவற்றை “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினும்” என்பவற்றும்

காரிப்பிரவஞ்மே கருதப்பட்டதென்பத” “நில்லா சுவற்றை நிலையின் வென்றண
 ரும்-புல்லறி வாண்மை கடை” என்னுந் திருக்குறளா னறியற்பாற்று. “தோற்ற முடை
 யனவற்றைக் கேடிலவென்று கருதும் புல்லறிவால் அவற்றின்மேற் பற்றுச்செய்தல்
 பிறவித்தன்பத்திற் கேதவாகலின் அது விடெய்தவார்க் கிழக்கென்ப திதனை கூறப்
 பட்டது” என்னும் பரிமேலழகருளையும் இதுணைக் கரிபோக்கி நிறுத்துமென்க. இன்னும்,
 “இரந்த முயிர்வாழ வேண்டிற் பரந்த - கெடுக வுலகியற்றி யான்” என்னுந் திருக்குற
 ளிற் போந்த ‘உலகிதற்றியான்’ என்னும் பிரயோகம் ஆதிபகவ னுலகிற்கு னியித்த
 காரணனையாதலை நன்று நிறுத்திற்று. யாங்ஙனமெனின்,— அது மாயையினு லிவ்வுல
 கிப்பற்றியானெனத் துணைக்காரண முதற்காரணங்களின் வேறுபடுத்தி வினைமுதலான
 நிமித்தகாரணத் தன்மை விளக்கி “ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு” என்னு முபக்கிர
 மக் திருவாக்கினை வலியுறுத்தலி னென்க. இன்னும், “மாயையையப் பிரகிருதி
 யென் றறிக” “மாயையுடையவன் மயேசுர னென் றறிக” என நிமித்த காரண
 த்தையு முதற்காரணத்தையும் பகுத்து வேறு வேறேது முபரித வசனங்களும்
 ஆதிபகவன உலகிற்கு நிமித்தகாரணனே யாமென்னு முத்தரவேத மகாவாக்கியத்
 திற் குறுசான்றத லறிக. மாயையைப் பிரகிருதியென் றறிக வென்பது - மாயையை
 முதற்காரண மென் றறிக வென்றவாறும். பிரகிருதி முதற்காரணம் உபாதானஞ்
 சமவாயிகாரண மென்பன பொருபொருட் கிளவி. “மா வென்ப தொடுங்குதல்
 யா வென்பது ஞ்நீதலாகலின், எல்லாக் காரியங்களுந் தன்பால் வந்து ஒங்கு
 தற்குந் தன்கணின்னு தோன்றுதற்குந் காரணமாய் நின்றது மாயை யெனப்படு மாக
 லான், ஞ்ந்நற்கொன்று துண்ணிதிற் செல்லுஞ் சூக்குமங்கட்கு முடிவிடமாய் நின்ற
 சூக்குமப் பொருள் யாது அதனை மாயையென்றலே பொருத்தமுடைமை யறிக” என்றார்
 சிவஞானமாபாடியகாரர். இனி முதல்வன் மாயைக் காதாரமாய் விரவி நிமித்தகாரண
 னாயினும், மாயையான் விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டனாய் முதற்காரணமு மாவனெனச்
 சிவாத்தவிதசைவர் கூறுவர். அது பொருந்தாது. என்னே? தோன்றி நின் நறியு
 முடம்பொடி கூடியவழி விகாரப்படுதல்பற்றி யுடம்பொடி விசிட்டனாய்நின்ற சீவான்
 மாவூர் தோன்றிநின் நறியவென்பது பொருந்தும்; அதுபோல மாயையொடி விசிட்
 டனாய் முதல்வனு முதற்காரண மாமென்பார்க்கு, விசிட்டமாவது விசேடணமும் விசே
 டியமு மவ்விரண்டினியையு மென்னு மவற்றின் வேறன்மையான் முதல்வனு மவ்வாறு
 விகாரியாதல் வேண்டப்படும், படவே, ‘நிருவிகாரி’ என்னுஞ் சுருதியொடு முரணுமாகலா
 னென்க. விசிட்டமாவது அம்மூன்றற்கும் வேறெனக்கொள்வார்க்கு, முதல்வன் முதற்
 காரணமென்பதே பெருந்தாதாய் முடியுமென் றறிக. அல்லது உம், நிமித்தகாரணமே
 முதற்காரண மென்றெடுத்தக் காட்டுதற் கொரு பொருளின்மையின் அது வழியளவைக்
 கேலாமையானும், வழியளவையினும் ஆகமவளாவ வலியுடைத்தெனின்,— அற்றாயினும்,
 வழியளவை யாகமவளவை யொடு முரணாகலானும், ஒரோவழி முரணுமாயின்,
 அதுபற்றி யான்டந் துணிவுபெறுமையின், வழியளவை பிரமாணமன்றெனப்பட்டு,
 அதுபற்றியோதிய நிகமாசமவசனங்கள் பயவல்லவாய் முடியுமாகலானும், நிகமாகமப்
 பொருள்க டம்முண் முரணுவனபோலத் தோன்றியவழி யவற்றுள் வன்மை மென்மை
 யுணர்ந்த பொருள்கோடற்கு தைத்ததே வழியளவை யாகலான் அடுத்தனோடு முர
 ணுதல் பொருத்த மின்மையானும், அது விடையன்மை யறிக, இனி இவ்விரண்டும்
 பொருத்தாமையானும், வேறுவிதிக்குமா தின்மையானும், மாயையே முதற்காரணம்; அத

ற்குத் தாரகமாய் விரவின்றதிட்டித்தலான் முதல்வனு முதற்காரண மெனக் கோ டல்வேண்டும். அங்ஙனங்கொள்ளின் விகாரியாதலின்மையான், முதல்வனு முதற்கா ரண மா மென்பது வாய்பாடுமாத்திரையே யன்றிப் பொருட்டாமையின், அஃது எமது அத்துவித சித்தாந்தமென ரொழிக. இவ்வாறாகலின், ஏகான்மவாதிகள் பிரவ ருச மசத்தியமென்பது சாத்தித்தற்கு அத்திருக்குறள்களைத் தமக் கணுகூலமாகக் கோடல் வியர்த்த வியாபாரமே பென்பது தெற்றென வுணர்ந்தகொள்க.

இனிப் பகவச் சொற்பொருட்பெற்றி சிறிது பகர்தும். பகமென்பது ஐசுவ ரியம் வீரியம் புதம் திரு ஞானம் வைராக்கிய மெனது மாற்றகுமாகலின், பகவன் அவ்வறு குணங்களை யு முடையோ னென்றும். பகம் என்பது அவ்வாற்றகுமாமாறு 'வெஸ்யயக்ஷுஸுஜ டுஷு வியக்ஷு யஸ்யஸுஸியஃ' ஐராவதொறு யொஸுஸவஷுணா ஹமஜகீரணா ' என்னும் விண்டு புராண வசனந்தா னறிக. இவ்வாறும் பரமசி வனுக் கியற்கைக் குணங்களாகலின், அப்பரப்பிரம முதல்வனே பகவனென் றவ் வாறு நாடனரால் உத்தரவேதமுகத் தோதப்பட்டா னென்க. இவ்வறு குணங் களும் பரமசிவனுக் குள்ளன வென்பதற்குப் பிரமாண மென்றையெனின்,— அவ ர்கு ஐசுவரிய முண்மைக்கு ஈசரபதச் சுருதியும், வீரிய முண்மைக்கு உக்ரபதச் சுருதியும், புசமுண்மைக்குச் சிவபதச் சுருதியும், திருவுண்மைக்கு இருக்கு வேதமும், ஞானமுண்மைக்குச் சருவஞ்ஞ சுருதியும், வைராக்கிய முண்மைக்குக் காமரிபுபதச் சுருதியும், பிரமாணமா மென்க. "தருவிஞ்சிரேட்டர்; திருவை யெய்தும் பொருட்டுப் புரமசிவனது விசித்திரமான லிங்கத் தேவராற் பூசிக்கப்பட்டது" என்று, இவ்வாறு இருக்குவேதத் தெடுத்தோதப்பட்டது. அநாவணவேதஞ் சிவநாமங்களுட் பகவனும் தக்ஷிப்பெய் தெடுத்தோதிற்று. சுவேதாச்சுவதரோபரிடதஞ் சிவபிராணைப் 'பகேச' னென் றெடுத்தோதிற்று. இவற்றானும் பகவனும் பொருளாயுள்ளோன் பரமசிவனெயென்பது கடைப்பிடிக்க. அரத்தாசாரியரும் உமாபதிசிவாசாரியருஞ் சதாவேததாற்பரிய சங்கிரகத்தினும் பவுட்கராகம விருத்தியினும் இங்ஙனம் பகவப்பெயர் சிவபரமாதலை நன்கு விளக்கியிட்டார்.

இனி மெய்யுணர் வெய்திய தேவர் முனிவராதிபோரைப் பகவப்பெயரால் வழங் குதல் அவர்மாட்டு விளங்கும் பரமசிவ விபூதியையுபுற்றி யாதலின, அஃதுபசா ரமே ஸா மென்க. நாராயணக்கடவுட்குப் பகவனும் மியற்கை யாகாதோவெனின்,— நாராயணக்கடவுள் புரமசிவனைக்குறித்து அருந்தவ முழந்த ஐசுவரியம் வீரிய ஞான முதலியன எய்தியவரல்லு, இசிகாச புராணங்களிற் கேட்கப்படுதலின், பகவப்பெ யர்வழக்கு அவர்க்குச் செயற்கையானாயதன்றி யியற்கையா னாயதன் மென்க. அற்றேல், நாராயணக்கடவுள்பார் பாகவதரெனவும், அவன்பெருமை யெடுத்தோதும் புராணம் பாகவதமெனவும், அங்ஙனம் வழங்கப்படுமா மென்றையெனின்,— ஈசரனடியார் சிவ பாகவதரெனவும், கௌரிமகிமையெடுத்தோதும் புராணத் தேவபாகவதமெனவும், வழ ங்கவுறி காண்கமாகலின், அவ்வழக்குக் கொண்டிதானே நாராயணக்கடவுட்கு அஃதி பற்றிக்கப்பெயரென்ற னிரம்பா தென்க. இனி நிகண்டுதலார் "பகவனே யீசன் மா யேன் பங்கயன் சின்னே புத்தன்" என்றுகூறியது, அது முக்கியவிருத்தியாற் பரம சிவனுக்குக் கவுண்கிருத்தியான் மாயேன் முதலிய கடவுளருக்கும் வழங்கப்படுதல் பற்றி யாகலின், ஆண் டையப்பா டையென்க. அது முக்கிய விருத்தியாற் பரமசிவ

னைய யுணர்ச்சிமென்ப தறிவித்தற்கே “பகவனேயின்” என்று அங்ஙனமுதற்கண் ணிற்றியினு ரென்க.

இனி அபரிச்சினைசுவரிப முணர்த்து மீசானப்பெயர் பரமசிவனுக்குரியதா கலின், அதவே பகவப்பெயர் அம்முதல்வ னுமென்பதற்கு அமையுஞ் சான்ற மென்க. ஈசரபதம் ஐசுவரியயோகத்தாற் பொதுப்பெயராம் பிறவெனின்,— அற்றன்று; ஈசர பதம் யோகம்பற்றிப் பொதுவாயினும், யோகநுடிபற்றிப் பரமசிவனுமேயா மென்க. ஈசரபதம் பரமசிவனுக்கு யோகநுடியாமென்றற்கட் பிரமாணம் யாதெனின்,— “ஸ்ர ஸ்ரஸ்ச்வஹாஸாநஸூகாஸூஹஸூஸவாஃ” எனவரும் அபிதான கோசமிருதி பரம்பரை யே பிரமாண மென்க. அவயவசத்தியொன்றேயுடைய தனித்த யோகத்தினும், அவயவ சத்தி சமுதாயசத்தி யென்னு மிரண்டு மொருங்குடைய யோகநுடி பிரபலமுடைத் தென்க. இக்கருத்து மீமாம்சை நூலார்க்கு முடன்பாடாதல் அந்தாலிற் காண்க. அற் றுசலின்னறே பிரமமீமாஞ்சசயில் “ஸஷாடெவபுரூபிதஃ” என்னும் அதிகரணத்தில் “அங்குட்டமாத்திரனை புருடன் புக்கையில்லாத அனலைடொக்கும்; இறந்தகாலத்து நிசழ் காலத்து முள்ளபொருள்க்கு ஈசானன்; அவனே யின்றமுளன்; நானையு முளானு”மென் றெழுந்த கடவல்லி மந்திரத்திற்கு, அங்குட்டமாத்திரனை பரிமாணலிங்கத்தினுற் சீவான்மாப் பொருளாத னேர்ந்தவழி, ஈசானனென்னும் அபிதானச் சுருதவடிவான சொல் லுன்னையிற் சீவான்மா ஆண்டுப் பொருளாகானென விலக்கிப் பரமான்மாவே ஆண்டுப்பொருளாகப் பாலனாமென்று தணிபு நேர்ந்ததுமென்க. ஈசான பதத்திற்குக் சேவல யௌகிகத்தன்மையே யுளதாயின், பரமான்மாவை யுணர்த்துஞ் சிறப்புச்சொல் லாண்டின்றென்ப்பட்டு, இறப்பெதிர்வி லுள்ளனவற்றிற்கு ஈசானனென்னு மிலிங்க மாத்திரையாற் பரமான்மாப் பொருளாத றுணிவாய், “ஸஷாடெவபுரூபிதஃ” என் னுஞ் சூத்திர நின்றுவற்றலாய் முடியுமென்க. இனி ‘அமிர்த்தத்திற் றீசானன்’ எனப் புருடசூத்தத்தின்கண்ணும் வருதலின், அதன்கணுள்ள புருடபதமும் பரமசிவனையே பொருளாகக் கொண்டதென்பது தானே போதரு மென்க. அஃதேல், புருடசூத்த ‘நாரா யண’ மென் றங்ஙனம் வழங்கப்படுமாறென்னையெனின்,— புருடசூத்தத்திற்கு “நாரா யணம்” என்னும் பெயர் நாராயணக்கடவுள் பொருளாதல் பற்றிப் போந்த வழக் கன்று. மற்றியாதுபற்றிப் போந்த வழக்கெனின்,— அவனிருடியாதல்பற்றிப்போந்த வழக்கா மென்க. ஈசானபதம் போலப் புருடபதமுஞ் சிவனுமாதலைச் சிவஜீத்தவ விவேகநூலுடையார் சிவஜீத்தவவிவேகத்துஞ் சிவகர்ணமிர்த்தத்திற் தடைவிடைகளான மிக விரித்தவாத்தார். கண்ணபிரான் அருச்சுனற்கு “தரேவவாடிஸ்வஹாஸூஸவாஃ” வபெய்யதஃ ப்ரஹ்மதிஃ ப்ரஹ்மதாபவஃராணி” என்று கிஷையில் எறித்தருளிச்செய்ய முகத்தால், புருடசூத்தத்துக்குப் பொருளாயுள்ளோன் பரமசிவனையென்பதை நன்று நிறுத்தினான். என்னே? தான் பரமபுருடனுயின், “ஆதிபுருடனை நான் சரணடைக ள்ளேன்” என்று கண்ணபிரான் அங்ஙன மோதாளுலினென்க. அல்லதுஉம், பாரதம் இலிங்கம் ஆகித்தபுராணமுதலியவற்று ளோதப்பட்ட சிவநாமங்களு ளடங்காத விண்டு நாமங்களில்லையாகலானும், “காஜாதிதவமொலிடியா நிகொகெஹாந்திஅதாபெவ ளிகாஜாதிதா தகாயாவிவாரணா” என்றெழுந்த அரிவஞ்சத்தில் “உன்பெயர்களு மகி மைபொருந்திய பிறர் பெயர்களும் என் பெயர்களேயாம்; இத்தன்கணுராய்ச்சி வேண்

டா"வென்று சிவபிரான் கண்ணனை நோக்கிக் கூறியதனாலும், பகவத்பெயர் புருடப் பெயர்கள் பரமசிவ நாமமேயாத றென்னிதிற் துணிபப்படுமென்க.

இனிப் பிரமன்முதலிய மூவரையு முறையே "படைப்புக்கடவு டிக்கடவுள் சங்கரக்கடவுள்" எனவும், "சாக்கிரமூர்த்தி சொப்பனமூர்த்தி சுமூத்தமூர்த்தி" எனவும் கூறிப், பரமசிவனைத் 'துரிமமூர்த்தி' பென வுபரிடதங்களெல்லா மூவரின் வேறாக வைத்தோதுதலின், அப்பரப்பிரம முழுமுகல்வனே நாயனாரால் "ஆதிபக வன்" என்று அவ்வனம் விசேஷிக்கப்பட்டானென்பது தெற்றென வுணர்ந்தகொள்க. இன்னும், மாலயனுருத்திரனென்னு மூவகையு முறையே சாத்தவிக்குணமூர்த்தி இராசத் துணமூர்த்தி தாமதகுணமூர்த்தியன்றோதிப், பரமசிவனைக் "குணதித்" எனெற்றவ்வா றுபரிடத முதலியன வோதுசலானும் அம்முழுமுகல்வனே ஆதிசத்தத்தால் விசேஷிக்கப் பட்ட பகவனென்பது துணிபா மென்க. இனிச் சங்கரவருத்திரனுஞ் சங்கரித்தற் றொழிவென்பொருட்டுத் தாமதகுணத்தை மேற்கொண்டதல்லது இயல்பாகத் தாமதகுண முடையனல்லன்; தாமதகுணத்தின் காரியமாகிய துயின் மயக்கம் வஞ்சமுதலியன அக்கடவுண்மாட்டின்மையின். துயின் மயக்கம் வஞ்சமுதலியன மாயோனுக்குளவாதல் புராண இடிகாசங்களிற் கேட்கப்படுதலின், அக்கடவுளுக்குச் சாத்தவிக்குணங் கூறியது காத்தற்றொழின் மாத்திரைக்கேயெனக் கொள்க. இன்னோ ரன்னவையெல்லாம் பிரம தருக்கத்தவத்தின் விரித்தக் காட்டியவாற்றா னறிசு. மாயோனுக்குக் காத்தற்றொழி லும் பிருதுவி முதற் பிரகிருதி மாயைகாறும் வியாபித்த நிற்கும் பிரதிட்டாசலை பரி யந்தமே யென்க. என்னை? நிவிர்த்தி பிரதிட்டை விந்தை சாந்தி ாந்தியதிதை யென்னு மைவச்சலைகளான் வியாபிக்கப்பட்ட தத்துவ புவனங்களுக்கு முறையே பிரமன் மா லுருத்திரன் மகேசுரன் சதாசிவன் என்னு மைவரு மதிசாரி-ளென ஆகமங்க ளோதுதலி னென்க. பிரகிருதிக்கு மேலுந் சத்தவபுவனங்களுண்மை சைவோபரிடதங்களினுங் கேட்கப்படுதலின், அது சைவாகமப்பொருளென்று புறங்கூறுத லேலாதென்க. புரா ணங்களினும் பாரதத்தினு மாயோனுக்கும் பிரமனுக்குந் சாழ்வாக வருத்திரப்பெயரார் கூறப்படுவோர் காத்தற்றொழிலும் படைத்தற்றொழிலு மினிது நடாத்துதற்பொருட்டுச் சங்கரவருத்திரன் கூறாய் அவர்பாற் றோன்றிய நீலலோகிதன் முதலிய வவதாரமூர்த்தி களே யா மென்க. அது பாரததாற்பரியசங்கிரக முதலியவற்றுட் காண்க. அதர்வ சிகை டுதலிய வுபரிடதங்களிற் "பரமசிவன் முட்டமூர்த்திகளையும் படைத்தான்" என்பது போலக் குணமூர்த்திகளை அவ்வனங் கூறுது தம்மை யொழித் தொழிந்த விருவளையும் படைத்தார் எனவே கூறுதலின், அவர் முழுமுதல்வ ராகாமை கடைப்பிடிக்க. "அயனை முன் படைத்திடு மொருகற்பத் தரியைமுன் படைத்திடு மொருகற்பத் - துயருருத்திரன் தனைமுனம் படைப்பி ஞெருகற்பமற் றொருகற்பத் தன்னின் - முயலுமூவரை யொருங்கு டன் படைப்பன் முன்பிறந்தவர் மற்றிருவனாயுஞ் - செடலினை படைச்சகவு மருள்புரி வன் சிவபிரானெனி லேற்றமிக் கெவடுஞ்" எனச் சிவதத்தவவீவேகததற் கூறியதனை யும் ஈண்டு விரித்துரைத்துக்கொள்க. பாரதத்தில் "அளவில்பே ரொளிப் பகவனுஞ்சிவ னுக் கச்சுத ணன்மாவாம்" என்றது அபேதம்பட வுபசரித்துக் கூறியதாம். ஆண்டு ஆன் மாவென்றது அந்தரியாமியென்னும் பொருட்டெனக் கொள்ளின், அளவில் பேரொளிப் பகவனென் றுயர்த்துக்கூறியதனொடு முரணுமாற்றிக். பாரதத்தின் மோக்க தருமத்தில் "ஆதலாலெனக் கான்மாவே யாமுருத் திரனை முன்னர்-காசலாத் பூசிக்கின் றேன்யான்" எனக் கண்ணன் கூறியவாக்கியத்திற் சிவபிரானேத் தனக்கான்மா யென்றது அந்தரியாமி

யென்னும் பொருட்டேயாம் ; தன்னாற் பூசிக்கப்படுங் கடவுளாதற்குரிய ததவோகலா
னென்க.

இனி வேசத்துட் கருமகாண்டத்தில் “விண்டு பரமன், அங்கியவமன், அவ்விருவ
ருக்கு மிகையே யெல்லாதேவரும்” என்றத, ஆண்டுச் செய்வதொரு வேள்வி விசேட
ததில் அளிப்பாக மேற்குமுறையின் விண்டு முந்தினவன் ; அங்கி பிந்தினவன் ; அவ்விருவ
ருக்கு மிகையே யேனைத்தேவ எல்லாமென்னும் பொருட்டாகலின், ஆண்டுப் பரமமவம
மென்பன ஆகியந்தமெனவே பொருள்படுமாறு காண்க. அவ்வாறன்றி ஆண்டு விண்டு
பரமனென்றதற்கு விண்டு எல்லாக்கடவுளருக்கு மேற்பட்டவனென்றும், அங்கியவமனெ
ன்றதற்கு அங்கி யெல்லாக்கடவுளருக்கும் கீழ்ப்பட்டவனென்றும் பொருள் கொள்ளின்,
“அங்கி கடவுளர்க்கு மேற்பட்டவன்” என்று ஆண்டாண்டிக்கூறுஞ் சுருதி மிருதி புராண
ங்கள் பலவற்றோடு முரணுமென் றொழிக. இவ்வாறு முன்பின் முரணமைப் பொருள்
கொள்ளவரியாத “விண்டு ஆன்மா” என்றதபற்றியும், “விண்டு பரமன்” என்றத
பற்றியும், விண்டுவுக்கு முதன்மை கோடல் பொருந்தாமை யறிக. இன்னும் வருவன
வெல்லா மிவ்வாறே யோர்த்தணர்க, ஈண்டுக் கூறியவாற்றாளுந் தரிய மூர்த்தியான
பரமசிவனே ஆகுபகவனென் றவ்வாற்றோடிப்பட்டா னென்று தெளிந்துகொள்க.

பாஞ்சராத்திரிகளின்னுங் கூறுமாறு : அரசனாலப் போதற்காலேத் தொகுதி
தொகுதியாகச் செல்வாருள் அரசனாவா னிவனென்பது ஆடை யணி யானே குதிரை முத
லிய வடைவம் பற்றித் தணியப்படாதாம். என்னை? அவை அமைச்சர் படைத்தலைவர்
முதலியோர்க்கும் பொது; அல்லதூஉம், அரசனுவகையுற்றுழி யமைச்சர் முதலாயினோ
ர்க்குத் தன்னினு மிக்க வரிசையளித்தலு முண்டாகலின். அதபோல வேதத்துட்
கூறப்படுங் கடவுளருட் பரப்பிரமப் பொருளாவா னிவனென்ப தேனைப்பெருமைகளாற்
றுணிப்பட்டாதாம். மற்றுக் கீரிடங்கவித்து வெண்கொற்றக் குடைநிழற்கீழ் வருதலொ
ன்றேபற்றி யரசனாவா னிவனென்பது தணியப்படுமாறுபோலக் காரணவாக்கியங்
களுட் படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகக் கூறப்படுத லொன்றேபற்றி யவனே
பரப்பிரமமென்பது ஹுணியப்படும். காரணப்பொருளாவான் நாராயணனே யென்பது
சுபால முதலிய வுபநிடதங்களிற் காணப்படும். அற்றேல், சிலவுபநிடதங்களிற் கார
ணப் பொருள் ‘சத்’ தென்றும் ‘பிரம’ மென்றும் ‘ஆன்மா’ வென்று மங்நனம் பொது
வகையானும், ‘இரணியகருப்ப’ னென்றுஞ் ‘சிவ’ னென்று ‘மூருத்திர’ னென்று மிக்
நனஞ் சிறப்பு வகையானும், வெவ்வேறு பெயரா னெடுத்தோதவும் பழிமாலோயெ
னின்,— அற்றன்று; சுபாலமுதலியவற்றுட் காரணப்பொரு ணாராயணனென்ற தலகத்
தோன்றுமுறைமை பெரித்துக் கொண்டவழிக் கூறப்பட்டதாகலான் அதவே யுண்மை
ப்பொருளெனவுஞ் சத்துப் பிரம மான்மா வென்றற்றொடக்கத்துப் பொதுப்பெயர்கள்
சாகடசுரியாயம்பற்றி நாராயணனையே யுணர்த்தநிற்கும் ; அங்நனமன்றி இடுகுறிப்
பெயர் காரணத்தைவிசைக்குமெனக் கொள்ளினும் ஆகுபெயராய்த்தான், மாயோனுடைய
வாயிரம் பெயர்களுட் சிவன் முதலிய நாமங்களும் எடுத்தோதுதலின் இடுகுறியாய்த்
தான், நாராயணனையேயுணர்த்தநிற்கு மெனவுங் கொள்ளப்படும். அற்றேல், நாராய
ணன் முதலிய மாயோன் பெயர்களுங் காரணக்குறியாய்ச் சிவனையே யுணர்த்தநிற்கு
மாகலின், காரணப்பொருள் சிவனென்னு முபநிடதங்களே வலியுடையவென மாறிக்
கொள்ளிற் படு பிழக்கென்னையெனின்,—அற்றன்று; மாயோன்பெயருள் ஏனையவெல்
லாங் காரணப்பெயராய் வேறொரு கடவுளை யுணர்த்துமெனக் கொள்ளினும், நாராயண

சென்னுப்பயர் இந்நிகழ்ச்சியைப்பெயராதலையென்றி ஏனைய பெயர்கள்போலக் காரணப்பெயராகுமென்றற் கேலாது, அஃதெவ்வகவெனின,--நாரமென்பது நீர்; அயனமென்பதும்; நாரம் அயனமாகவுடையவ ரூராயனென அன்மொழித்தொகையாய் இருமொழியும் புணர்ந்தவழி, ரகரத்தின் முன்வந்தநகரம் ஒருமொழிக்கண்ணையின், ணகரமாய்த்திரியும்; உயிரொழுத்தக் கூடும், யகர வகரங்களும், ககர பகர வருக்கங்களும், இடையே நிற்பினும், அங்குந் திரியும்; ரகரநிலைமொழிக் கண்ணதாக நகரம் வருமொழிக் கண்ணதேல், இந்நிகழ்ச்சியைப்பெயராயின், ணகரமாய்த்திரியுமென்பது, பாணினிக்குத்திரமாகலின், நாராயணன் என்பதனைக் காரணக் குறியாக்குவார்க்கு நகரம் ணகரமாகத் திரியுமென்றற் கோத்திலையென்பது. அற்றுகலி னென்றே சிவன்முதலிய பெயர்போல அவயவப் பொருள் பற்றிக் காரணக்குறியாய் மற்றோர் கடவுளை யுணர்த்துதல் பொருத நாராயணனென்னுஞ் சிறப்புப் பெயராற சுபால முதலியவற்றில் எடுத்தோதியதாவதென நிங்ஙனம் பிதற்றுவர். இவையனைத்துஞ் சுவேதாச் சுவதர முதலியவருபநிடதங்களை யோதியுணராமடவோர் கூற்றையாமென்று மறுக்க. படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் காரணமாகலென்றே பிரமத்திற்குச் சிறந்தவிலக்கென மென்ப தொக்கும். அதபற்றியன்றே பரப்பிரமப்பொருள் பரமசிவனெனெனத்தணிந்தாமென்க. சடாலமுதலியவருபநிடதங்கள் உலகநீர் தான்றியொடுங்குமுறைமை யுணர்த்தப்புகுந்தனவன்றிக் காரணப்பொருளை யுணர்த்தப் புகுந்தனவல்ல. இடையே இயைபுபற்றிக் காரணப்பொருளு முடன் கூறப்பட்டது. சுவேதாச்சுவதரத்தின் அவ்வாறன்றிச் சுபால முதலியவற்றுட் பொதுவகையா னுணர்த்த காரணப்பொருளைச் சிறப்புவகையா னுணர்த்தப்பொருட்டுக் 'காரணமாகிய பிரமம் யா' தென முனிவர் வினாவும் வினாவமுதற்கணெடுத்துக் கொண்டு, உபநிடதமுழுவதும் பரமசிவனுக்குரிய சிறப்புப்பெயர்களாற் பரமேசுவரன் பெருமை விளங்கக் கூறுதலானும், இவ்வாறேனையுபநிடதங்களுண் முசற்க ணெடுத்துக்கொள்ளாமையானும், ஏனை யுபநிடதங்களினுஞ் சுவேதாச்சுவதரம் வலியுடைத்தாகலான், அகனுட்கூறப்படுக காரணப்பொருளாகியபரமசிவனே பரப்பிரமமெனவும், ஏனைக் காரணவாச்சியங்களுட்கூறும் பெயர்களுள்ளொஞ் சாகசபசுரியாயத்தாற் பரமசிவனையே யுணர்த்தி நிற்கு மெனவும், இரணியசுருப்ப ரூராயணன் முசலிய சிறப்புப்பெயர்களும் அவயவப்பொருள்பற்றிக் காரணப்பெயராய்த்தான், அங்குந்மன்றி ஆகுபெயராய்த்தான், பரமசிவனையே யுணர்த்திநிற்கு மெனவும், உணர்க. எல்லாப்பெயரும் பரமசிவன் பெயமென்பதே வேதத்தின் முணிபென்ப தாண்டுக் காண்க. நாராயணனென்னும் பெயர் மாயோனுக் கிருகுறியாகலினன்றே இயைபுபற்றிப் பரமசிவனையுணர்த்தும்வழி ஆகுபெயரெனக் கொண்டாமென்பது. கங்கையினிடைச்சேரி யென்புழிக் கங்கையென்பது இந்நிகழ்ச்சியால் வெள்ளத்தனை யுணர்த்திநின்றானென்றே கரையையுணர்த்தும்வழி இயைபுபற்றி ஆகுபெயரெனக் கொண்டதுமென்க. கையினையுணர்த்தும்வழியு மாற்றலா னுணர்த்துமாயின், ஆகுபெய ரென்றற் கேலாநாயிரிக. இங்ஙன நாராயணனென்பது மாயோனுக் கிருகுறிப் பெயராய்நின்றே கங்கையினிடைச்சேரி யென்புழிப்போல இயைபுபற்றி ஆகுபெயராய்ப் பரமசிவனையுணர்த்துமெனக்கோடல், ஆண்டு ணகரமாய்த்திரிதற் கிழுக்கின்மையின், நாராயணனென்னுஞ் சொல் அவயவப்பொருள்பற்றிக் காரணக்குறியாதற் கேலாதெனக் கொண்டவழியும், அவர்களுத்த நிரம்புமாளில்லையென்க. இவை சிவசத்தவவிலேகத்துஞ் சிவஞானமாபாடியத்த மோதியவாறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டன. இன்னுஞ் சிவஞானமாபாடியத்தன் ஆசிரியர் சிவஞானையோகிகள், "உண்மையானோக்குங்கால், நாராயணனென்பது அவயவப்

பொருள்பற்றிக் காரணக்குறியாய்நின்றே பரமசிவனையுணர்த்துமென்பது காட்டுதம்” என்றெழுத்துக்கொண்டு, “நாருடையதொருதி நாரபெனத் “தொகுதிப் பொருள்பற்றி அண்விசுவரும்” என்னும் பாணினிசூத்திரத்தால் அண்விசுவப் பெற்றுநிற்ப, அதன் மேல் ஆசாரப்பொரு ளுணர்த்தும் ககரங்கர வித்துக்களையுடைய யகரவிசுவத்து நிரிந் து நாராயவென அயனீண்டு நாராயவென நின்றவழி, அதையும் பகுத்ததன்மைப்படு தலின், அதன்மேல் வீணைமுதற் பொருளுண்பையுணர்த்தும் லகரடகரவித்துக்களையுடைய யகரவிசுவ யகரவெனத்திரிந்து நாராயநென நின்றவழி, “வீணைப்பெயர் விசுவயி னின்ற நகரம் ணகரமாய்த்திரியும்” என்பதனால் அந்நவந்திரிந்து, நாராயணனெனவொ ருமொழியாய் உயிர்த்தொகையைப்பொத்த நிற்பனென்றும் பொருட்டாய்க் காரணக் குறியாய்வாறு காண்க. இங்ஙன நாராயணனென்பது லகரடகர வித்துக்களையுடைய அகரவீற்றுச் சொல்லாதலினன்றே பெண்பாலி ஞாராயணீயென நகரபகரவித்துக்க ளையுடைய ஈகாரவிசுவயீற்றுள் யாண்டும் வழங்குவது உமென்க. அகரவிசுவயீற்றுச் சொல்லெனக் கொள்ளாக்கால், நாராயணீயென வீகாரவிசுவப் பெறுதற்கு விதயின் மையுணர்க. நாராயணனென்றும் வடமொழிக்கு இங்ஙனம் விசுவமேல் விசுவபுணர்த் துச் செய்கை செய்வனவெல்லாம் வடமொழிவியாகரணம் வல்லாரவாய்க் கேட்டுண ர்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகுமென்றொழிக. இத்தாவது-செய்கை செய்தன்முதலியவற் றிற்குக் கருவியாக முதலுலாசிரிப்பனும் படைத்திட்டுக் கொள்ளப்பட்ட கருவிச்சாரியை. “இரணியகருப்பன் காரணப்பொருளென்பானாயும் இவ்வாறே கூறி மறுக்க” என்ற, இவ்வாறு நாராயணநாமம் காரணக்குறியாய்ப் பரமசிவனை யுணர்த்துமாறு சாத்திரர்.

“உயர்சாயத்திரிக் குறியபொரு ளாகலிற் - நசரதன் மதலை தாயித் தேத்தலிற் - ளண்ணன் சுயிலையி னண்ணிநின் திரப்பப் - புசும்ச்சுமி னமைந்த மகப்பேறு துவலிற் - நனாது விழியுட றொராயிரக் கமலப் - புதமலர் கொண்டிர பூசனை யாற்றலின் - ஆங்கவற் கிரங்கி யாழியிற் தருடலின் - ஐயச்சனைக் கிழவனை யுழல்விரற் தாக்கலின் - அமைப்பருங் கடுவிட மமுதுசெய் திரிதலிற் - நென்றிசைத் தலைவனைச் செகுத்துயிற் பருகலின் - அபு ணர் முப்புர மழியலில் வாங்கலிற் - நக்கன் வேள்வி தகர்த்தருள் செய்தலிற் - நனஞ்செ யன் நனக்குத் தன்படை வழங்கலின் - மாணுட மடங்கலை வலிதபக் கேரறலின்-மாயோன் மகடே வாகிய காலேத் - தடமுலை திளைத்துச் சாத்தனைத் தருதலின் - ஆழ்கடல் வரைப்பி னுன்றோ ரனேகர் - அன்புமீ தூர வருச்சனை யாற்றலி - னுன்கிரு செல்வமு மாங்கவர்க் கருடலின் - ஐயிரு பிறப்பினு மரியருச் சித்தலின் - இருவரு மன்னமு மேளமு மாகி- அமமுடி தேட வழற்பிழம் பாகலிற் - பிறப்பிறப் பாதி யுயிர்க்குண மின்மையிற் - கங்கை சூழ் கிடந்த காசுமால் வரைப்பிற் - பொய்புகல் வியாதன் கைதம் பித்தலின் - முப்புர பிறப்புழி முகுந்தப் புத்தேன் - மால்விடை யாகி ஞாலமொடு, தாங்கலின் - அயன்சிர மாலை யளவில் வணிதலின் - ஞானமும் வீடும் பேணிணர்க் குதவலிற் - பசுபகிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவுள் - உம்பர்க் னெவர்க்கு முயர்ந்தோன் - என்பது தெனிக் வியல்புணர்ந் தோரே” என அரத்தந்தாசாரியர் அருளிச்செய்ததனையு மீண்டு விரித்துரைத்துப் பரம சிவ பரத்தவ மினிது தெளிந்துகொள்க. இங்ஙனம் காத்தற்கடவுளாகிய நாராயணனும், படைத்தற்கடவுளாகிய இரணியகருப்பனும் பரமகாரணரகாமை தெரிக்கவே, இவரோ டொருங்கெண்ணப்படுங் சங்காரக்கடவுளாகிய வருத்திரனும் பரமகாரண ஞானென் பது தானே போதருமென்க.

இதகாறும் கூறியவாற்றான் மூவரையுந் தோற்றுவித்து முத்தொழிலின்றுத்தம் பரமசாரணக்கடவுளு மகாசங்கர காரணனுமாயி பரமசிவனே ஆதபகவனென்று அங்ஙனம் குறிக்கப்பட்டா னென்ப தொருதலையா னுணர்ந்தகொள்க.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இப்பெற்றியெல்லா மாராய்ந்த தெளிந்தன்றே, “சீர்கொளிறை யொன்றுண்டத் தெய்வநீ யென்றோப்பாற் - சோர்விலடை யாற் றெளிந்தோஞ் சோமேசா-வோர்ல், அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி-பகவன் முத ற்றே யுலகு” எனறு முதமொழிவெண்பாவில் அவ்வா ரெடுத்தோதியருளினு ரென்க. அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி - பகவன் முதற்றே யுலகு என்னுந் திருக்குறளினையோரின், அதன்கட் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஒப்பாற் சீர்கொளிறை யொன்றுண்டென் பதூஉம், அடையா னத்தெய்வநீ யென்பதூஉம், தெளிந்தோ மென்க. ஆண் டடையென்ற தாதி சத்தத்தினை. இதுகாறும் உலகிற்குப் பரமசாரணாகிய முதற் கடவு ளொருவனுள்ளென்றும், அவன் உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றி கிறைந்தோங்கி யிலகு மாதிபகவனென்றும் எழுந்த முதற்றிருக்குமட் சொற்பொரு ணுட்ப மொரு வாறு விரித்தனாதாம். இனி நாயனார் உத்தரவேதத்த இங்ஙனம் போந்த முதற்கடவு டிருவடி சேர்தலென் ரெடுத்தருளிச்செய்த வீட்டின் சிறப்பியல்பு சிறிது தெரித்தம்.

நாயனார் முதற்கணெடுத்தோதிய கடவுள்வாழ்த்துக் கேற்ப உத்தரவேதாரந்த மாக நிலைவிட்ட நிலையாமை தறவு மெய்யுணர்வு அவாவறுத்த லென்னு நான்கதிகார ங்களால் வீதிபேற்றின் சிறப்பியல்பு அறிவுறுத்தவாறு மேற்றொகுத்தெடுத்த விளக் கினும். நாயனார் அங்ஙன நான்கவாகத் தொகுத்த ஞானவகிரணத்துப் “பிறப்பெ ன்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ் - செம்பொருள் காண்ப தறிவு” “சார்புணர் ந்த சார்பு கெடவொழுதின் மற்றழித்தச் - சார்தரா சார்தரு நோய்” “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமற் கெடக்கெடு நோய்” என்னு மகாவாக்கியங்க ளிற் “பிறப்பென்னும் பேதமை நீங்க” வென்றதனாற் சகசபந்தமான மூலமலவீதிம், “சார்புகெட” வென்றதனாற் கருமமலவீதிம், “காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமற்கெட” வென்றதனாற் மாயாமலவீதிம், குறித்தருளினார். பேதமையை விளைக்கு மூலமலத்தைப் பேதமை” யென் றுபசரித்தார். இம்மூவகை வாக்கியக்கூறுகள் அம் மும்மலங்களின் மேலவாமாறு பரிமேலழகியார் அவற்றிற்குரைத்த வுரைகளானு மறிக. காமவெகுளி மயக்கங்கண் மாயா தனுரண புலனபோகங்கள் பற்றியே யான்மாவின் கண் மிக்கு நிகழ்தலின் அவற்றினீக்க மாயாமல வீடா மென்க. அது ஆசிரியர் சிவ ஞானயோகிகள் “காரிகையர் ரைப்பொன்னைக் காட்டவுங்கா மாதிமும்மைச் - சோர் விழந்தாய் தாரரசர் சோமேசா - வோருங்காற், காம வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற - னாமற் கெடக்கெடு நோய்” என்றவ்வாறு முதமொழிவெண்பாவில் எடுத்தோதியத னானு முணர்க. இதுனானே, ஆன்மாப் பற்றற்ற வாதிபகவன் பற்றினைப்பற்றி, ஆண் வங் கனம் மாயையென்னு மும்மலங்களினீக்கி வேண்டிதல் வேண்டாமையிலாத அவ் வாதிபகவன் நிறுவடிச்சார்பு தலைக்கடி யானந்த சொருபியாய் வாழுதலே வீதிபேற்றின் சிறப்பியல்பென்பது நாயனாருக்குக் கருத்தாயவாறு கண்டுகொள்க. மல நித்தியமாகலின் நீங்கவென்றுக் கெடவென்று மவ்வா றருளிச்செய்தார். நீங்குதலாவது-ஆன்மஞானத்தி னைத் தடைசெய்யமாட்டாது தன்சத்தி மடங்குதலாம், கெடுத்த மப்பொருட்டி. கரும மலமு மாயாமலமும் ஆகத் தகமாகலின், சகசமலவுபாதி நீக்கத்தின் அவையும் விண்டொ

ழியு மென்பார், “சார்தரா சார்தரு நோய்” என்றுங் “சாமம் வெருளி மயக்க யிவவமு
ன்ற - னுமங் கெட்கெடு நோய்” என்று மவ்வாறருளிச்செய்தார். இங்ஙனஞ் சிவத்து
வாபிவியத்தியற்று ஆகிபகவனோடேகமாய்நின்ற முத்தான்மாவை மும்மலங்கனும் வாதி
யாவென்பது “அவனே தானே வாகிய வநநெறி - யேக னாகி யிறைபணி நிற்க - மல
மாயை தன்னோடு வல்லினே யின்றே” என்னுஞ் சிவஞானபோதச் சூத்திரத்தானு மறிக.
செம்பொருள் - பரமான்மாவான ஆகிபகவன். “சார்புணர்ந்து” என்புழிச் சார்புமது.
பரம்பொரு ணிருவிநாரிபா யென்று மொரு பெற்றித்தாசலிற் “செம்பொருள்” என்
தும், எப்பொருட்கும் பரமாதாரமாய் நின்றலிற் “சார்பு” எனதும், அவ்வா ரெுதப்
பட்டது. “செம்பொருள் காண்பதறிவு” “சார்புணர்ந்து” எனவே, முத்திநிலையின்
ஞாதிருவான முத்தன்மா னோயப்பொருளான செம்பொருட் சிற்சத்திவெனப்படு
ஞானத்தோ டொற்றித்த அத்துவிதமாய் நிலிபெறு மென்றீவா ருயிற்று. இதனானே
பாரமார்த்திகமான முத்தியிற் துவம்பதவாச்சியனான சீவான்மாத் கெட்டுத் தற்பதவாச்
சியனான பரமான்மாவா யொழியுமென்னு மேகான்மவாதிகள் வீட்டியல்பு நாமனார்க்
குக் கருத்தாகாமை தெளிவாயிற்று. அற்றேல், வேதாகமங்கள் “பிரமாகம்” “சிவோ
கம்” என்றங்ஙனம் பாவிக்க வோதிய தென்னையெனின், — பசுக்கள் பாசவிமோசன
முற்றுத் தமக்கந்திரியாய்ப்பும் வியாபியுமான பாசிவத்துவத் தங்கண் அபிவித்தியுறும்
பொருட்நிபாசிக்கு வேதாகமங்களில் அங்ஙனம் அத்துவிதபாவனை விதிக்கப்பட்டது. ஆக
லின், அதனொன்றி தானே ஏகான்மவாதஞ் சாதித்தல் சாலா தென்க. “பிரமாகம்”
“சிவோகம்” என்னு மத்துவிதபாவனையால் ஆன்மாக்கள் சிவகுணங்க டங்கண் விள
ங்கப்பெற்றுச் சிவமாயிருப்பனவன்றிக் கெட்டொன்றா யொழியா. அரதத்தாசாரியர்
க்கு மிதவே சருத்தாசல் “வேதத்தில் ஆண்டாண்டுப் பிரமப்பொருளாகிய சிவபிரா
னுக்கும் ஆன்மாவிற்கும் அத்துவிதபாவனை கூறப்படுமா ரென்னையென் ருசங்கித்தெ
ரித்துக்கொண்டு, கருடனு மார்திரிகனுர் தம்முள் வேறாதல் வெளிப்படையாயினுங்
கருடோசமென்னு மத்துவிதபாவனை விடநிலிர்த்திப்பொருட்டு வேண்டப்படும்; அது
போலப் பிரமப்பொருளாகிய பரமசிவனும் ஆன்மாவுந் தம்முள் வேறாதல் வெளிப்ப
டையாயினு மலநிலிர்த்திப்பொருட்டு வேதத்தில் அத்துவித பாவனை கூறப்பட்டது ;
அதனொன்றிதானே நிருபசரித வைச்சியங் டுறுதல் சாலாதென்பது” என்றங்ஙனஞ்
சுதர்வேததாற்பரியசங்கிரகத் தோதியவாற்றா னறிக.

இனிச் செம்பொருளான ஆகிபகவற்குச் சருவஞ்ஞத்துவமுதலிய வெண்குண
முடைமை சொருபவியல்பெனப்படுஞ் சிவத்துவமாம். இவ்வேண்குண சொருபசிவத்
துவப்பேற முத்திதகையில் ஆன்மாவிற்கு ஆன்மலாபமெனப்படுஞ் சாயுச்சியப் பெரும்
பெறும். ஆக்பகவன் எண்குண முடைபவனாதல் “கோளில் பொறியிற் குணமிலவே
பெண்குணத்தான்-ருளை வணங்காத் தலை”என்னுங் கடவுள்வாழ்த்துத் திருக்குறளானறிக.
அற்றேல், “ஆகிபகவன்” எண்குண சொருபனுயின், அவன்நன்னை “நிர்க்குணன்” “குண
ஜிதன்” என்று வேதாகமங்க ளோததல் பொருந்தாதெனின், — வேதாகமங்கள் பர
மான்மாவை “நிர்க்குணன்” “குணஜித” “னென்றோதியது, சாத்துவித இராசத தாமத
மென்னு மாயாகுணங்க ளில்லாதவனென்னுங் கருத்துப்பற்றி யல்லது முற்றறிவு முத்
திய சிற்றுணங்க ளில்லாதவனென்னுங் கருத்துப்பற்றி யன்றாகலின், அது பொரு
ந்துவதாம் ; முற்றுப் பொருந்தாமை யாண்டைய தென்க. இச்சிற்றுணங்களுந்நியில்லா
தியல்பே அவனுக்குச் சொருடமெனின், — சத்தாகை சித்தாகை ஆனந்தருபமாகை

அற்றே ஸ்தெனநமாத : “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்-
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” என்னுந் திருக்குறளுரையில், “கோச்சேரமான் யானை

க்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை யென்றவழி, அரசு நென்பதோர் சாதியுஞ் சேரமானென்ப தொரு குடியும், வேழ நோக்கினையுடையா நென்ப தொரு வடிவும், சேயென்பதோ ரியற்பெயரும், மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை யென்பதோர் சிறப்புப் பெயரும், ஒரு பொருளின்கட் கற்பனை யாகலின், அவ்வாறு னுணராத, நிலமுதல் உயிரோகிய தத்துவங்களின் ரொகுதியென வுணர்ந்து அவற்றை நிலமுதலாகத் தத்தவ் காரணங்களி னொடுக்கிக்கொண்டு சென்றால், காரண காரியங்க ளிரண்டு மின்றி முடிவாய் நிற்பதனை யுணர்தன் மெய்யுணர்வாம்” என் நிவ்வாறு பரிமேலழகியா ருரைத்தது தமக் கனுகூலமென்று இக்காலத்து ஏகான்மவாதிகளு ளொருசாரார் கூறுபவா டெனின்,— சாதி குடி வடிவு பெய ரென்பன மாயாகாரியமான வுடம்பைப் பற்றிய கற்பனை வழக்காதலின், அது பொதுவியலென் னுணர்ந்து கைவிட்டுச், சீவான்மா வைத் தத்துவங்களின் வேறுக்காண்டல் ஒருவற்கு மெய்யுணர்ச்சியாமென்பதே அவ் வுரைச் சுருத்தாகலின், அது அவர் ஏகான்மவாதக் கொள்கைக்குப் பிரதிகூலமாவதன்றி யாது மனுகூலம் பயக்குமாறில்லை யென்க. ஆண்டு நிலமுத லுயிரோகிய தத்துவத் தொகுதியென்றதனால், புருடனு முபாதியாகிக் கழிக்கப்படும் பிறவெனின்,— “சுவை யொளி யூரோசு நாதமென் றைத்தின் - வகைசேரீவான் கட்டே யுலகு” என்னுந் திருக்குறளரையிற் பரிமேலழகியார் மாபூத மைந்து, அவற்றிற்கு முதற்காரணமான தன்மாத்திரை யெனப்படுங் குக்குமபூத மைந்து, அவற்றின் கூறான ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் பத்து, மான் அகங்கார மன மென்னு மந்தக்காரண மூன்று, இவற் றிற்கெல்லா முதலாகிய பிரகிருதி யொன்று, இவற்றினக் கனின்று போக துகரும் புருடன் ஒன்றெனத் தத்துவ மிருபத்தைந்து சாங்கியர் கூறுப” வென்றெடுத்துப், “புருடன் றுன் ஒன்றிற் றேன்றாமையானுந் தன்கட் டோன்றுவன வின்மையானுந் காரணமு மாகான் காரியமு மாகான்” என்றுரைக்கு முகத்தால், அவன் உபாதிமா னன்றி உபாதியாகா நென்பது நேர்த்தாராகலின், புருடனை உபாதியான தத்துவத்து ளொன் றென வைத்துக் கழித்தல் அவர்க்குக் கருத்தன் றென்க. மற்றுப் புருடனைத் தத்துவங்களோடு சேர்த்துத் தொகை கொண்டது, புருடன் தத்துவ சரித்தோடு விரவி நின்று அதனைப் பயன்கொள்ளும் பெற்றினோக்கி யென்க. “எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினும்” என்னுந் திருக்குறளிற் “காரண காரிய மிரண்டிமின்றி முடிவாய் நின்றதனை யுணர்த”லென்றதுஉம், புருடன் றன்னுண்மையுணர்த்தலேயாயம். புருடன் இங்ஙனந் தன்னுண்மை யுணர்வுழிச் செம்பொரு டனக்காதாரமா முண்மையினையுந் தெளிபுமாக லின், தன்னுண்மை யுணர்வே அவற்கு மெய்யுணர்வுமா மென்க, “சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள் காண்பது” “சார்புணர்ந்து சார்புகெட வொழுகின்” எனப் பின்னர்ச் சீவன்முத்தியிற் காண்பானுந் காணப்படுபொருளுமாக வைத்து மெய்யுணர் வொருப் படுத்தியதே, இதற் குறுகான்றா மென்க. சாங்கியர் நிரீச்சரவாதிகளாகலின், நிலமுதற் புருடன் காறுந் தத்துவ மெடுத்தோதினு ளென்றும், அவர் கொண்ட புருடன் முதற் புருடன் காறுந் தத்துவ மெடுத்தோதினு ளென்றும், அவர் கொண்ட புருடன் சீவான்மாவென்று முணர்க. அற்றே லஃதாக; பரிமேலழகியார் நிரீச்சரவாத நிசுழ்த்துஞ் சாங்கியநூல் பற்றித் திருக்குறளிற் தத்துவ வாராய்ச்சி செய்யப்புகுந்த தென்னையெனின்,— சாங்கியம் வைதிகசாத்திரமாய் நின்று பிரகிருதிமாயையைச் சத்தான முதற்காரணமெனக் கொண்டு பிரவஞ்ச மந்ததன் யதார்த்த காரியமாமென் றெடுத்தோது தலின், பரிமேலழகியார் தத்துவ வாராய்ச்சிக்கு அதனை யோர் கருவியாகக் கொண்டார்; “எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்டினு மப்பொருண் - மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

என்னு முறுதிக்கட்டுரை மேற்கொண்டென்சு. அற்றேல், சாங்கியர் கூறும் தத்துவ காரண காரியவாத மொப்பிக்கொண்டார், அவர் கூறும் அத்தியாசவாதமு மொப்பிக் கோடற்பாலவெனின்,— சாங்கியர் பிரகிருதிமாயை முதற்காரணத்தில் வித்தின் மரம் போலப் பிரவஞ்சஞ் சத்தமாத்திரையாய்ச் சூர்சுமூற்றிருந்து துலமாய் வெளிப்படு மெனக்கொண்டது சற்காரியவாதமாகலின், அசனை ஒப்பிக்கொண்டார். அவர் கூறும் அத்தியாசவாசஞ் சுருதியொடு முரணுதலானும், யுத்திவிரோதமென்று எல்லாச்சமயத் தாராலு மிசழப்படுதலானும், அதனை யொப்பிக்கொண்டவர். அத்தியாசவாதஞ் சுருதி யுத்தி விரோதமாமாறு மேலுரைத்தாம்; கடைப்பிடிக்க.

இனிப் “பிறப்பென்னும் பேசைமை” என்ற மூலமலத்தி னியல்பு சிறிது காட்டுதும். மூலமலமாவது பிராந்தி ஞானமே பிறிதில்லை யென்ப ரொருசாரார். ஒருசாரார் ஞானபாவ மென்பர். ஒருசாரார் தமோகுண மென்பர். ஒருசாரார் மூலப்பகுதிப் பிற றேன்று மலிக்கையென்பர். ஒருசாரார் மாயை கண்மங்கலென்பர். ஒருசாரார் சிவசத்தியென்பர். ஒருசாரார் ஆன்மாவின் குணமென்பர். மலமாவது இவை யனைத்தினும் வேறாய் ஒன்றாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் ஞானதிரோதகமாகிய திரவிய மென்பது தொகுத்துக் காட்டுதும். மேற்கூறிய அளவைகளால் ஆன்மாத் தோற்றக்கேடுன்றி நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்பதென்பது தனிபாம். இனி ஆன்மா வுக்குத் தோற்றக்கேடுக ளுளவாயின், செய்த வினை நசிப்பச் செய்யாதவினை யுண்டா மெனப்பட்டு வினை யிலக்கணத்தோடு முரணும். ஈன் நனிய குழி தாய் முலைப் பால் பசிப்பிணி தீர்க்கு மருந்தென் றறிந்தன்கண் முயலுதல் காணும். அஃதும் மைப்பயிற்சி வயத்தா ளுளதாகிய வாசனை யில்வழிக் கூடாது. இனி நித்தப்பொருளை யவயவ முடைத்தெனப்பட்ட பழிவெய்தவதாகிய வேகதேச மென்றல் கூடாமையின், ஆன்மா வியாபியென்பதும் பெற்றும். பெறவே, அவ்வக் குணங்கள் அவ்வக் குணிக ளின் வேறன்மையின், ஆன்மாவின் குணமாகிய ஞானமும் அவ்வாறே நித்தவியாபக மாதல் பெறப்பட்டது. அறிவாவது ஒன்றனை விடயித்திலே பிறிதன்றாசலின், அங் னனம் விடயிப்பதாகிய வறிவு ஒருகா னிசுழந்தம் ஒருகா னிசுழாதல் காலத்தானும் இடத்தானும் ஏதேசமாய் நிகழ்தலுங் காணும். அவ்வறிவு செயற்கையா னிங்ஙன நிகழ்தற்குக் காரணமுண்டென்பது பெறப்படுதலின், அது பிராந்தி ஞான முதலியவ ற்று னொன்றென்றல் கூடாமையின், பாரிசேடிய வளாவையான் அவற்றின் வேறுகிய சகசமலம் அத்தன்மைத்தா யுண்டென்பது பெற்றும்.

அற்றேல், காரணம் பிராந்தி ஞானமுதலியவற்றி னொன்றையாக; அவற்றின் வேறென் டென்பதற்குப் பிரமாண மென்னையெனின்,— கூறும். கயிற்றை யாவெ னக் காணும் பிராந்தி கண்ணின்கண் யாதானு மோர் குற்றமில்வழி நிசுழாயின் அதுபாலத் தேகமே யான்மா வென் றறிதற்றொடக்கத்துப் பிராந்தி ஞானமும் ஆன்மா வின் க னொரு குற்ற மில்வழி நிசுழாமையின், அக்குற்றமாகிய சகசமலம் பிராந்தி ஞானத்தின் வேறு யுண்டென்பது பெறப்படும். இனி ஞானபாவமே யது வெனின்,— ஞானத்தின் என்றமபாவத்திற்கும் அழிவுபாட்டபாவத்திற்கும் ஒன்றிலென்றபாவத் திற்கும் ஒருகால மழிவின்மையான் முத்தியென்ப தொன் தில்லையாய் முடியும். வீடு பேறன்மை வேதாகமங்ஙனம் பெறப்படுதலின், அவற்றொடு முரணமைப் பொருட்டு ஞானபாவமாவது ஞானத்தின் முன்னபாவமெனக் கோடல்வேண்டும். வேண்டவே,

க்தமாகிய ஞான முன்னில்லாதொழிதற்கு வேறு காரண முண்டென்ப பெறப்படுத
 ின், அதவே சகசமல மெனப்படு மென்க. இனித் தமோகுண முதலிய வொன்றன்
 காரியமாய் இடையே தோன்றி யழிவனவாகலின், அவை யனாதியே ஞான திரோதக
 மாய் ஆன்மாவைப் பந்தக்கமாட்டாமையின், சுத்தமாய் நின்ற வான்மாவை இடையே
 பந்தித்த நிற்றனவெனின், அவை யிடையே பந்தித்தற்குக் காரணம் வேண்டும்.
 சாரணமின்றிப் பந்திக்குமெனின், முத்திபெற்றவழியும் பந்திக்குமென்பது முடியுமா
 லின், அவற்றின் வேறாய் அனாதியே பந்திப்பதாகிய சகசமல முண்டென்பது பெறப்
 படும. இனி மூலப்பகுதியிற் றுன்று மவிச்சையே யதுவெனின்,— மூலப்பகுதியிற்
 றுன்று மவிச்சை அனாதியி லான்ம ஞானத்தினைப் பந்தித்ததென்ற லேலாமையானும்,
 அது மாயாகாரிய மாசலன், ஞான விஞ்சுகமாவதல்லது ஞான திரோதகமாகாமையா
 னும், அனாதியே ஆன்ம ஞானத்தினைத் தடைசெய்து நிற்ருஞ் சகசமலம் வேறுண்
 டென்பது பெறப்படும். இனி மாயை கன்மங்கள் ஆன்மாவின் வேறுமாய்ச் சடமு
 மாய்ப் பந்தமுஞ் செய்து நிற்றலின், அவையே யமையும்; வேறு மோர் சகசமல
 முண்டெனக்கோடன் மிகையாமாலோவெனின்,— அவை யங்ஙனமாயினும், ஞானதிரோ
 தக மல்ல வாசலான், ஞான திரோதகமாகிய மூலமலம் வேறுண்டென்க. இனிச் சிவ
 சத்தி ஞான திரோதகமாய் நிற்ருமெனின்,— சித்தாகிய சிவனது சத்தியுஞ் சித்தாவதன்
 நிச் சடமாதலின்மையாற் றுக்குப் பகையாகிய சடப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத்
 துவ தன்றிச் சித்துப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத்தாமா றின்மையானும், உறுத்த
 மெனின், முதல்வனது பெருங்கருணைக் கிழக்காகலானும், சடப்பொருளாய்ப் பந்த
 முறுவிக்குஞ் சகசமலம் வேறுண்டென்பது பெறப்படும். இனி மலஞ் சடமாய் நிற்
 ரலின், ஆன்மாவின் குணமெனக்கோடலே பொருத்த முடைத்தெனின்,— அறியாது
 கூறினாப்; குணமாயி னிடையே நீங்குதல் கூடாமையானும், ஆன்மா வறிதற்குள்ளு
 முடைத்தாகலின், அறியாமையு மறிவுமாகிய விரண்டு மறுதலைக்குண மொருபொருட்
 குக் கூடாமையானும், ஆதோன்மாவின் வேறாய்தோ ரகவிருளாகிய கிரவிய மென்
 பது செற்றன வுணர்ந்துகொள்க. சிவாகித்தமணிதிபிகையுடையாரு முதலதிகர
 ணத் திறுதியிற் பயன் கூறும்வழி, ஞானாவமே யஞ்ஞான மென்பாரை மறுத்த,
 மலர் திரவியமென்றும், அனாதிப்பொருளென்றும், மலசத்திகள் பலவென்றும், முத்தி
 யின் மலசத்திக்குக் கேடன்றி மலத்துக்குக் கேடினமையின் அனாதிப்பொருளாதற்
 கிழுக்கில்லை யென்றும், கடா விடைகளான் விரித்துக் கூறியவா றுண்டுக் காண்க.

அஞ்ஞானமென்னு மகவிருண் ஞானாவை மாகாதென்று இவ்வாறு மறுக்கப்
 படவே, அந்தகாரமென்னும் புறவிருள் ஆலோகத்தின் அபாவமென்பதூஉ மறுக்கப்பட்ட
 வாயுயிற்று. அதுவுஞ் சிறிது காட்டுதம். ஆலோகத்தி னபாவமே யந்தகாரமென்பார்க்கு,
 அம்முறை பற்றிச் சுதத்தி னபாவமே துக்கம்; தன்மத்தின் அபாவமே அன்மம்;
 சையோகத்தி னபாவமே விபாகமென் றிவ்வாறு கோடல் வேண்டும். அங்ஙனம்
 கொள்ளாமையால் அவர்க்கு மது கருத்தன்று போலுமென மறுக்க. அன்றியும், ஆண்
 டொளி யில்லை, இருளுள்ளதென, ஒளியின்மையின் வேறு யிருளென்னு முணர்வு நிக
 ழ்தலானும், யாட்டின் கழுத்திற் றுங்கு முலையோ டொக்கும் அபாவத்தாற் செய்யக்
 கடவதொன்று யாண்டு மின்மையானும், கண்ணொளியைத் தடைசெய்து நிற்பதாகிய
 விருளை அபாவமென்றல் கூடாமை யறிக. இவ்விருளின் துண்மை வெள்ளிடைவி
 னலரவழித்து கோக்கியவழியு மறைத்தற்றொழி னிசுத்தல்பற்றிப் பாரிசேடிய வள

வையா னறியப்படும. அற்றேல், நீலவடிவிறுய்த் தோன்றுதலின் இருள் காட்சிப் பொருளென்றற் படு மிழுக்கென்னை யெனின்,— அற்றன்று; தன்னிய விருளின்கண் விழித்துழிப்போலக் கண்ணிமை யிறுக முடியவழியு மொருதன்மைத்தாய்த் தோன்று தலின், வேற்றுமை யின்மையான், அது மயக்கவுணர்வையாமென்பது போதருதலின், விழித்தழி யவ்வாறு தோன்றுவது மதுபோல மயக்கவுணர்வாவ தன்றி, இருளின் ரோற்றமன்றென்பது அனுபவத்தாற் கண்டு கொள்க.

உலகாயதர் செவி முதலிய விடங்களே மீர்திரிய மென்பராகலின், கண்ணெ ன்னு மிடத்தின் வேறாக ஒளிப்பொருளாகு மீர்திரியம் உண்டென்பதற்குப் பி: மாண மென்னையெனின்,— செவிடனுக்குச் செவியுளதாகவு மோசை கேளாமையின், அது கேளாமைக்குக் காரணஞ் செவியென்னு முறுப்பின் வேறு யதனை அதிட்டித்தி நிற்கு மீர்திரிய மில்லாமையே யன்றிப் பிறிதின்மையாற் செவியென்னு முறுப்பு இர்த் திரியமாகாமை எல்லார்க்கும் விளங்கக் கிடந்தது. இதுபற்றி யேனை மீர்திரியங்களும அவ்வ விடங்களின் வேறாதல் கண்டுகொள்க. ஞானேந்திரியங்க ளோதம் அறிதற் கருவிகளாகலின், சாத்தவிகாகங்காரத்திற் றேருன்றியனவாம். கண்ணிந்திரியம் ஒளிக் கருவியாகலின், உருவத்தை யறிவதாம். இது ஆன்மாவின் ஞானசத்தியா லதிட்டிக்கப்பட் டிப் பொருள்களை விசேடண விசேடிய வியல்புபற்றி அறியுமா நின்று நிருவிகம்பமா யறியுங் கருவியென் றுணர்க. இது ஏனை ஞானேந்திரியங்களுக்கு மொக்கும். காட்டு மொளியின் வேறாய்க் கண்ணுக் கொள்குண முண்டென்றற் கேது வென்னை? கண் ணுக் கொள்குண முண்டெனின்,— மின்மினித் துணையாயினுந் தானே விளங்குதல் வேண்டுமாலெனின்,— ஆகாயத்தின் கண்ணதாகிய சத்தருண முரசு குணில் சைசியாக முதலிய வியஞ்சகங்களான் விளக்கப்பட்டுழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காதொழிதலே யன்றித் தினைத்திணையாயினுந் தானேன விளங்குமா நின்றென்பது பற்றி வியஞ்சக த்தி நெகிரொலி வடிவாற் றேன்று மவ்வோசையை ஆகாயத்தின் குணமன் றென் பார் யாகு மில்லை. அதுபோலக் கண்ணின் கண்ணதாகிய கொளியும் வியஞ்சகமாகு ஞாயிற்றி னொளிமுதலிய வுள்வழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காமை மாத்திரையே பிறி தில்லை யாகலான், அதனைக் கண்ணின் குண மன்றென்றல் அறிவில்லார் கூற்றையா மெனவும், அச்சுண்ணொளி தன்னை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகப்பொருள் ஏகதேசமா யின் ஏகதேசத்து விளங்கியும் வியாபகப்பொருளாயின் வியாபகமாய் விளங்கியு நிற்கு மியல்பிற்றெனவு முணர்க. இனிக் கண்ணுக் கொளியில்லை, ஞாயிற்றினொளி முதலிய னவே கண்ணின்கணின்னு காண்டல் வியாபார நிகழ்த்தமெனின்,— அங்குனமாயின், ஞாயிற்றி னொளி முதலியன கண்ணின்கணின்றே காண்டல் வியாபார நிகழ்த்தமென்னு நியமம் வேண்டா; உடம்பினுள் பாண்டாயினு மோரிடத்தைப் பற்றி நின்றும் காண் டல் வியாபார நிகழ்த்தமென் றொழிக. அற்றேல், அவ்வாறு ஒளியுடைத்தாகிய கண் ணிந்திரியந் தன் ரொழிப்பாடு நிகழ்த்தற்குப் பிறிதோ ரொளியி னுபகாரத்தை யின்றி யமையாதவா ரென்னையெனின்,— அங்குன மாயினுங் கண்ணிந்திரியந் தூல கொளி யாகலின், தமோகுணசாரமான இருளென்னும் பகைப்பொருளின் சத்தியான் மடங் கிக், காண்டல் வியாபார நிகழ்த்துதற்கு அங்கியென்னும் பூதத்தின் கூருன ஞாயிற்றி னொளி விளக்கொளி முதலிய சூக்குமவொளி யுபகாரத்தை வேண்டற்பால தாகின்ற தென் றுணர்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியத்துக் கண்ணிந்தி ரிய வியல்பும் அதன் குற்ற சகசமான விருளியல்பும் அதன் ரோற்றமுறையும் வாதி

கள் கூறும் பூர்வபக்கம் களைந்து மிக விரித்துரைத்தார். அது சிவஞானபோதத்துப் பிரமாணவோத்தி விரண்டாம்பாதத் திரண்டா மதிகரணத்துக் காண்க. அத்துவித சைவசித்தாந்த வாசாரியர்கள் இப்புறவிருளை அகவிறுளிற்றுகும் கண்ணை ஆன்பாவிற்கு ஞாயிற்றினைச் செம்பொருளாகிய சிவத்திற்கும் உவமானமாக எடுத்தோதி அம்முப் பொருண் மெய்ப்பெற்றி தெருட்டுவர். அது சிவஞானபோத முதலியவற்றுட் காண்க.

இனி நாயனார் காமத்துப்பாலில், “தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டியிலி னினிது கொ - றுமரைக் கண்ண னுலகு” என்று ஓதியருளினார். பரிமேலழகியார் “சாமரைக் கண்ண னுலகு” என்பதற்குத் “தவயோகிக் கெய்துஞ் செங்கண்மா லுலக” மென்று விபாரு ளுரைத்தார். இசுனானை செங்கண்மா லுலகெய்தி வாழுதலே வீதிபே மென்பது நாயனார் கருத்தாகாதோ வெனின், — ஆகாது; என்னை? செங்கண்மாலுலகு விரகசந்தியுதித்து மேற்பதங்களு ளொன்றாய் விளங்கு மேகதேச விடமாகலானும், மாயாகாரிய மாகலானும், அஃது காமிய கண்ம தவ யோக முழப்பார் உறும் பதமுத்தி யாவதல்லது நித்காமிய மெய்ஞ்ஞானமுடையா ரெய்தும் நித்தவியாபக பர வீதிபே ருதாமையின். செங்கண்மால் குணமூர்த்திகளு ளொருவனாய் நிர்வாகிகளையி லடங்கிய தத்துவபுனவன்களைக் காக்குங் கடவுளென்பது மேற்காட்டியவாற்றா னினிது விளங்குதலின், அக்கடவுள் ஓர்வகைப் பரபோக மருளுங் குணமூர்த்தி யன்றி நிரக் குண சொருப வீதிபேற்றானும் பரப்பிரம முதற்பொருளாகா னென்க. அல்லதுஉம், பாஞ்சராத்திரிகள் செங்கண்மால் அப்பிராகிருத மங்கல திவ்விய தேகியாய் மேலுலக லுறைவனென்று கூறுதலின், மாயாகாரியமான பஞ்சகோசமு நீங்கிய சின்மய நித்த வியாபக சொருபானந்த வீதிபேற்றினை அவ னுருவ வுனென்றல் சிறிது மியையா தென்க. இனி “நிரதிசய வின்பத்திற்குரிய நீ இச்சிற்றின்பத்திற் கின்னையாதல் சாலா தென்ற பாங்கற்குத் தலைவன் சொல்லிய” தென்று அத்திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகியார் கருத்துரைத்தது, இவ்வுலகவின்பத்தினை நோக்க அச்செங்கண்மா லுலகவின்ப நிரதிசய மென்றவாறேயாம். பரமுத்திப்பேறு, உருவ வருவ வுலகெல்லாம் வெறுத்த சிதானந்த வாழ்வென்பது, “குறித்தடியி னின்றட்ட குணமெட்டுச் சித்தி கோகனதன் முதல்வாழ்வு குலவுபத மெல்லாம் - வெறுத்தநெறி யறுவகையு மேலொடுகி முடங்க வெறும்பொயென நினைந்திருக்க மேலொடுகி ழில்லா - னிறுத்துவதோர் குணமில்லான் மன்னையொரு வருக்கு நினைப்பரியா னொன்றுமிலா னேர்படவர் துள்ளே - பொறுப்பரிய பேரண்பை யருளியதன் வழியே புரிந்திடுவ னெங்குமிலாப் போகத்தைப் புரிந்தே” என்னு மத்துவித சைவசித்தாந்தத் திருவாக்கினு னறிக. இதுவே பரிமேலழகியார்க்கு முடம்பாடாமாறு, “மலர்மிசை யேகினுள் மாணடி சேர்ந்தார் - நிலமிசை நீடுவாழ் வார்” என்னுந் திருக்குறளில் “நிலமிசை” யென்பதற்கு, “எல்லா வுலகிற்கு மேலாய வீட்டுலகின்க” ணென் னுரைத்தவாற்றா னுணர்க. சின்மய வீதிபேற்றினை வீட்டுலகென் றது, இறைவனருள்சேர்தலை “இறைவனடி சேர்த”லென்றதுபோல்வதோ ருபசாரவழக்கு.

இதகாறும் கூறியவாற்றால் ஏகான்மவாதிகள் கூறு நிருபசரித வைக்கிய மும், பாஞ்சராத்திரிகள் கூறு நாராயணசொருபமும், நாயனார் கருதிய வீதிபே ருகா வென்பதுஉம், அத்துவித சித்தாந்திகள் கூறுஞ் சிவனடிசேர்த லென்னும் உபசரித வைக்கிய சிவசாயுச்சியமே அவர் கருதிய வீதிபே மென்பதுஉம், தண்பொரு ளாயி னமை காண்க. தெய்வத்திருவருள் கைவந்து கிடைத்துப் பரமஞானபூமி கைகண்ட

சமயாசாரியர் நாவ்ளும், “சொற்றுணை வாழ்க்கை துறந்தன் நிருவடி யெய்தைநீதாய்”
 “கோமாந்தே நாமென்று மீளாவாளாய்க் கொய்ம்மலர்ச்சேவடியிணையே குறுகினோம்”
 “இவன்மற் றென்னடி யானென விலக்குஞ் சிந்தை கண்டுநின் நிருவடி யடைந்தேன்”
 “நின்னருட் டாளிணைக்கீழ் - மறிவறியாச் செல்வம் வந்துபெற்றார்” “தையலிடங்
 கொண்டபிரான் றன்கழலே சேரும்வண்ண-மையனெனக் கருளியவாறு” “கரணங்க
 ளெல்லாங் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றோன் - சரணங்களே சென்று சார்ந்துமே”
 “காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித் - தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத்
 தேன்காட்டி” என்றிவ்வன மருளிச்செய்யுமுதத்தார் சுத்தாத்தவீத சைவசித்தார்த உப
 சரித வைக்கிய சிவசாயுச்சியமே மெய் வீரேதென்பது நேர்த்தருளினு ரென்க.
 “செய்வற் சேனம் - சேவடி படருஞ் செம்ம லுள்ளமொடு” என் மருளிச்செய்தலின்,
 நக்கிரனார்க்கும் அதவே கருத்தாபவாறு காண்க.

இக்காலத் தேகான்மவாதிகளுட் சிலர் “நவமாய செஞ்சுடர் நல்கலுமே நாம
 றந்து சிவமாய வாடாடி” “சித்தமல மறுவித்தச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட-வத்தன்”
 “சென்றுசென் றணுவாய்க் தேய்ந்ததேயற் தொன்றார் திருப்பெருந் துறையுறை சிவ
 னே” “அனுகி சிவரூப மாகியவாறே” “ஏகனுகி யிறைபணி நிற்க” “ஏகமாய் நின்றே
 யிணையடிக்க டாமுறை” என்றற்றொடக்கத் துபசரித் சுத்தாத்தவீத வைக்கிய சிவசாயுச்
 சியங்கூறுஞ்சுருதிகள், தமதேகான்மவாத நிருபசரித் தேவலாத்துவீழ்ஸைக்கியம் டேசின
 வென்று பித்தறுவர், பரமசிவன் பெத்த முத்தி யிரண்டினும் ஆன்மாவிற்கு நாயனென்
 றும் ஆன்மாப் பரமசிவனுக்கு என்று மீளா வடிமை யென்றுங் கூறி, இருளும் வெளி
 யும் போலும் பேதமும் பொன்னு மணியும் போலும் அபேதமுஞ் சொல்லும் பொரு
 ளும் போலும் பேதாபேதமும் பூர்வபக்கமாக வொதுக்கி, முத்திறமுற் தன்க ண்டங்
 கக்கொண் டத்துவிதஞ் சாதிக்கும் ஸவதிக சைவசித்தார்தச் சுருதிகள், தமக்கனுகூலமா
 மென்று அவர் அவைவதம்மைத் தம்முட் கொண்டு போற்றல், “மெய்ச்சோதி தங்கு
 சிறுகொள்ளி தன்னை விரகின்மை கொண்ட குருகார் - கச்சோத மென்று கருதிக் குட
 ம்பை தனிலுய்த்து மாண்ட கதை” யாய் முடியு மென்க. மேலும் விரிக்கிற்பெருகும்.

முதற்றிருக்குறள் விருத்தி யொருவகையான் முடிந்தது.

உத்தரவேதம் பாயிரமுளப்பட அறத்துப்பால் பொருட்பால் காமத்துப்பாலென
 நான்கு பகுத்தாம். அவற்றுள், பாயிரங் கடவுள்வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார்
 பெருமை, அறன்வலியுறுத்த லென்னு நான்குகிராங்க ளுடைத்த. அறத்துப்பால் இல்
 லறவிய துறவறவியலென விரண்டியல்க ளுடைத்த. இல்லறவியல் இல்லாழ்க்கை,
 வாழ்க்கைத்தணைநலம், புதல்வரைப்பெறுதல், அன்புடைமை, விருந்தோம்பல், இனியவை
 கூறல், செய்ந்நன்றியறிதல், நடுவுநிலைமை, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, பிற
 னில்விழையாமை, பொறையுடைமை, அழுக்காறுமை, வெஃகாமை, புறங்கூறுமை, பய
 னிலசொல்லாமை, தீவினையச்சம், ஒப்புரவறிதல், ஈகை, புசுழ் என்னு மிருபஃதிகா
 ரங்க ளுடைத்த. புசுழ் இல்லறத்தார்க்குளதாம் இம்மைப்பயனாலின், இல்லறவியலி
 னிறுதிக்கட் டந்தோதப்பட்டது. துறவறவியல் விரத ஞானமென விரண்டாம். விர
 தம் அருளுடைமை, புலான்மறுத்தல், தவம், கூடாவொழுக்கம், கள்ளாமை, வாய்மை,
 வெகுளாமை, இன்னுசெய்யாமை, கொல்லாமை யென்னும் ஒன்பதிகாரங்களுடைத்த.
 ஞானம் - நீயைமை, துறவு, மெய்யுணர்ந்தல், அவாவறுத்த லென்னு நான்குகிராங்க

2.5

பரிமேலழகியாருரை இவ்வாறு சிறத்தலி னன்றே, “பாலெல்லா நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள - தூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் தூலாமோ-தூலிற் - பரித்த வுரையெல்லாம் பரிமே லழகன் - மெரித்தவுரை யாடோ தெளி” என் றுன்றோ ரதன்பெருமை அவ்வா மெடுத்துப் போற்றினு ரென்பது.

திருவள்ளுவமலை.

திருவள்ளுவமலை திருக்குறளின் சிறப்புப்பாயிரம். இது அசீரி, ராமகன், இறையனார், உக்கிரப்பெருவழுதி, சுபிலர், பரணர், நக்கீரர், மாமூலனார், கல்லாடர், சித்தலைச்சாத்தனார், மருத்துவனாராமோதரனார், நாகன்தேவனார், அரிசிநக்கியார், பொன் முடியார், கோதமனார், நத்தத்தனார், முகையனார்ச் சிறுகநூற்பியார், ஆசிரியா நல்லந்தவனார், கிரந்தையார், சிறுமேதாவியார், நல்கர்வேள்வியார், தொடித்தலைவிழு த்தன்குடினார், வெள்ளிலிதையார், மாங்குடிமருடனார், எறிச்சலூர்மலாடனார், போக்கியார், மோகிகேரனார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், மதுரைத் தமிழ்நாயனார், பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், உருத்திரசன்மகண்ணார், பெருஞ்சீத்தனார், நரிவெருத் தலையார், மதுரைத் தமிழாசிரியர் செங்குன்றார்க்கிழார், மதுரை யறுவைவாணிகர் இளவேட்டனார், கவிசாகரப்பெருந்தேவனார், மதுரைப் பெருமருதனார், கோவூர்க்கிழார், உறையூர் முதகசுற்றனார், இழிகட்பெருங்கண்ணனார், செயர்க்காவிரியார் மகனார் சாத்தனார், செயலூர்க் கொடுஞ்செங்கண்ணனார், வண்ணக்கஞ்சாத்தனார், சுளத்தூர்க்கிழார், நச்சுமனார், அக்காரக்கனிநச்சுமனார், நப்பாலத்தனார், குலபதிநாயனார், தேனீக்குடிக்கீரனார், கொடிஞாழன்மாணியூசனார், கவுணியனார், மதுரைப்பாலாசிரியனார், ஆலங்குடிவங்கனார் ரென்னு மைம்பத்தமுவருந் தனித்தனியியற்றியருளிய ஐம்பத்தமூன்று திருவெண்பாக்களுடையது. இவ்வைம்பத்த மூவருள், அசீரி யாண்டு நீக்கமா நிறைந்த நிற்கு முதற்றெய்வம். ராமகன் - சகல கலாருபியான வாணி, இறையனார் - ஆலவாயி னவிர்சடைக்கடவுள். உக்கிரப்பெருவழுதி - கடைச்சங்களுன்று அரங்கிருந்து திருக்குறள் கேட்ட பாண்டியன். சுபிலரெழுவாயாக ஆலங்குடி வங்கனா ரிறுவாயாக நின்றோர் கடைச்சங்கப்புவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர், நக்கீரனார் களவியலுரையுட் கடைச்சங்கயிருந்து தமிழாராயந்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மரென் றுரைத்து எடுத்தோதிய சேர்தம்பூசனார், பெருங்குன்றார்க்கிழார், இளந்திருமாதனார், மருதனிளநாகனார் ரென்னு மியற்பெயருடையார் திருவள்ளுவமலையிற் காணப்படாமை ஒரு மாறுபாடுபோது; மென்று மலையற்க; இவ்வியற்பெயருடையாரே ஆண்டு வேறியற்பெயராலங்ஙனம் வழங்கப்படுகின்றமையின்.

முதுமொழிவேண்பா.

இது உத்தரவேத வத்காரங்களிலுள்ள வொவ்வொர் திருக்குறண் முதமொழிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டிலக்கியமாக வியற்றப்பட்டமையின், முதமொழிவேண்பாவென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இது சோமேசரை முன்னிலையாக்கிப் பாடப்பட்டமையின் சோமேசர் முதமொழிவேண்பா வென்றும் வழங்கப்படும். இஃதையற்றினார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள். இது ஐட்டிருக்குறண் முதமொழிகளும் எடுத்துக்காட்டிலக்கியங்களுந் தம்முளொத்தொழுது நேர்ச்சி, திருவள்ளுவநாயனாரே மறித்தமவதரித்துத் திருக்குறளுக்குக் கெடுத்துக்காட்டிலக்கிய மருளிச்செய்தாரென்று வியக்கத்தக்கதாம். இனி அரங்கேசர்வேண்பா முருகேசர்வேண்பாவென்று பெயரிட்டுச் சிலர்பாடியன, திருக்கு

நூறு மெய்துக்காட்டுந் தம்முளியைப்பெற்றது, வெற்றெனத் தொடுத்தலாயு மற்றென் றுப் விரிந்து நிறற்றின், போலினூல்களாம்.

இனி ஆத்திருடி, கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி என்னுஞ் செந் தமிழ்நூல்கள் திருசுருதன்போல நீதியுரைக்கும் பொய்யாமொழிகளாதலின், அதனோ டொன்றெனவைத்துப் போற்றற்பாலனவாம். இவை ஓனாவை திருவாடமொழிகள்.

கடைச்சங்கவிலக்கியம்.

நற்றமிழ்ப் பாண்டி நன்னாட்டு நான்மாடக்கூடன் மாநகரில் அங்கயற்கண்ணி யோடு அமர்ந்து வீற்றிருக்குந் திங்களங் கொழுந்தணிந்த சிவபிரானுளிய சங்கப் பலகை வீற்றிருந்து தமிழாராய்ந்த நகரோரார் முதலிய நல்லிசைப்புலவரும் அவர்ப் பொருஷுதலும் பிறரு டியற்றிய நற்றமிழ்நூல்கள்: பத்தப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்சீழ்க்கணக்கென் றிப்பாரில் வழங்கப்படும். நகரோர் முதலிய கடைச்சங்கப் புலவர் அகத்தியமென்னு முதனூலினையுந் தொல்காப்பிய முதலிய வதன் வழிநூல்க ளையும் விழிகளாகக்கொண்டு முத்தமிழ் நன்றாராப்பிது செந்தமிழிலக்கியம் டல செய் திட்டார். அவரியற்றிய சங்கச் செந்தமிழிலக்கியங்கள் சொல்லளம் பொருள்வளம் துறுமிக் கற்போர் நெஞ்சங் கவர்ந்து மேனிலத்தோரும் விசுழயு நானிலச் செவியமி ர்தராய் இகபர நல்கி மிக விளங்குவன. பிற்காலத்து நூலு முரையுந் தமிழுலகம் பெட்புறச்செய்து உமிழாசிரியர் பெருமை பெறுதற்குச் செந்தமிழ்ப்பிரமாண வரம் பாய் நிலவாநின்றன இந்தச் சந்தச் செந்தமிழிலக்கியங்க ளெனின்,— அவற்றின் நெய்வச் சொற் பொருட் சிறப்பு இப்பரிசிற்றென்று முற்ற வெடுத்தியம்பல் எளிதன்று.

பத்துப்பாட்டு.

திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரு ம்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன பத்துப்பாட்டாம். திருமுருகாற் றுப்படை முதலிய விப்பத்தும், அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னு முறுதிப் பொரு ணுண்கனு னொரோவொன்று துதலியனவாயும், நல்லிசைப்புலவர் நாட்டி யனவாயும், அகவற்பாலிலக்கண மொத்தனவாயும், ஒற்றுமை யுறுதலின், அவற்றைச் சங்கத்தார் பத்துப்பாட்டெனக் கோத்து ஒன்றாக்கினார். இவற்றுள், திருமுருகாற் றுப்படை உறுதிப்பொரு ணுண்கனு ளிறுதிக்கண்ணதாய்ச் சிறந்த வீடுபெறு துதலு தலின், அதனை ஏனை யொன்பது பாட்டுக்குஞ் சிரத்தானமாக்கி, முதற்கட் கோத்திட் டார். திருமுறை செய்தருளிய நம்பியாண்டார்நம்பி இது வீடுபெறு துறுதிப் பெரும் பயன் கூறும் தெய்வப்பாட்டாதனோக்கிப் பதனொராத்ருமுறையி லெடுத்திக் கோத் துப் போற்றினார். இது கோத்தார் சங்கப்புலவரென்பது, நச்சினார்க்கினியர் மலை படுகடாத்துள் “கீழி னென்ன வொன்செங்காந்தள்” என்னுந் தொடர்க்கு எழுதிய வுரையா னறிக.

திருமுருகாற்றுப்படை—இது குமரவேளை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கிர னார் பாடியருளியது; வீடுபெறு வேண்டினு னோரிரவலனை வீடுபெற்றானெருவன் முருகக் கடவுள்பால் ஆற்றப்படுத்தலைப் பொருளாகக்கொண்டது. முருகாற்றுப்படை யென்பது முருகனிடத்து ஆற்றப்படுப்பது என்றும், முருகு என்னும் பண்புமொழி பண்பிடுமெனின் நத. ஆண்டடைந்-வினைமுதல்விருதி. இது முருகக்கடவு டிருப்பவர்க்குந் தம், திருச்சேலை

வாட், திருவாலின்னகுடி, குன்றுதோறாடல், திருவரகம், பழமுதிர்சோலை, பென்னு மாறு
 படைவீக்கென்றும் ஊருக்கொண்ட சீர்கெழு விழவு முதலியவற்றிலும், வீற்றிருப்பனெனக்
 கூறி அக்கடவுள்பால் ஆற்றப்படுக்கும். இது புறத்திணையிலுள் “தாவி எல்லிசை”
 யென்னுஞ் சூத்திரத்துள் “ஆற்றிடைக் காட்சி யுறமுத் தோன்றிப் - பெற்ற பெருவளம்
 பெறுஅர்க் கறிவுறிஇச் + சென்று படனெதரச் சொன்ன பக்கமும்” என்பதனும் கந்
 தமிழையப் பெற்றுகொருவன், அதனைப் பெறல் வேண்டினு னொருவனுக்குப், பெறு
 மாறு வழிப்படுத்தக் கூறுமென்பது, பற்றிச் செய்யுள் செய்தவாறு. கந்தழியாவது
 ஒரு பற்றமுற்று அருவாய்த் தானே நிற்குந் தத்துவம் சடந்த பொருள். அது
 “உற்ற வாக்கையி னுறுபொரு ளுறுமல ரெழுதரு நூற்றம்போற் - பற்ற லாவசோர்
 பரம்பொருள்” என வதனை யுணர்ந்தோர் கூறியருளியவாற்றா னறிச; மாயிரு
 ஞாலத்து மறைமுதற கடவுள் பூசையின் மனம் பேதாற னொருமுதிந்த வாயிர
 வரை மலைக்குறையிற் றெழுத்து அன்ன திறமுடையா னின்னு மொருவனைக்
 தேடித் தன்னை அன்னகைக்கண்டு ஆண்டவரோடு சிறைப்படுத்திப் பட்டினி தீர்ந்
 துண்ண ரீராடுவான் புக்க, பூதத்திற் றப்பித், தாமும் பிறரு முய்யல் வேண்டி;
 நக்கிரனார் இத் திருமுருகாறமப்படையினைப் பாட, முருகக்கடவுள் இப்பாட்டுவன்
 கொண்டருளிச் செய்வெல் விடுத்து அப்பூதத்தனைச் செற்று நக்கிரனாள்ளித்தா ரனை
 வரையு முய்யச் செய்தருளினார். இவ்வரலாறு காளத்திமான்மியத்து, நக்கிரச்சுருக்
 கத்துக் காண்க. இத்தனைப் புறந்துய்மை யாந்நுய்மை பேணிச் சிறந்துறி யிருந்து
 முருகக்கடவுளைச் சித்தாசனத்திலெறிவி யப்பிரான் திருவடிக்கட் பிரிவற்பொருந்திய
 சித்தத்தோடு நித்தலும் பாராயனஞ்செய்வார், பசையும் பிணியு மிடியும் பாற்றலும்,
 கொழிதமிழ்ப்புலமை வளமுறக் கெழுமலும், பாச வையாக்கியம் பகரொணு ஞான
 மாசறப் பெறுதலும், அம்முருகக்கடவுள் மலரடிக்கீழ்ப் பரமானந்த வாழ்வு தலைக்
 கூடுதலும், ஒருதலையாக வெய்தலும், இது தேவர் மக்கள் எனப் பகுத்த விருவகைப்
 பாடாண்டிணையுட் பிறப்பில் பெற்றிமைபுடைய கொடிநிலை கந்தளி வள்ளியென்ற
 மூன்றனுள், நநிசின்ற கந்தளியியல்பு கூறினமையின், தேவாபகுதியான பாடாண்டாட்
 பென்றறிவு, கொடிநிலை கீழ்த்தகையசின்சனவேள நிலைபெற்றுத் தென்னுஞ் செஞ்
 சடர் மண்டிலம், கந்தளியிலக்கண மேற்கூறப்பட்டது. வள்ளி தண்கதர்மண்டிலம்,
 இம்மூவகைத் தெய்வமூற் தேவர் பகுதியாய்ப் பாடாண்டிணைக்குரியவாமாறு, “கொடி
 நிலை கந்தளி வள்ளி யென்ற-வருநீர்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றுங் கடவுள் வாழ்த்
 தொடு கண்ணிய வருமே” என்றும் புறத்திணையிற் சூத்திரத்தா னறிச், வருநீர்கு
 சிறப்பு பிறப்பிறப்பில் பெற்றி.

பொருநாயிறுப்படை— இது சோழன் கிரகந்பெருவளத்தானை மூடத்தாமக்
 கண்ணியார் பாடியது. கிரகின்பெறல்வேண்டிய பொருளுருவனைப் பரிசுச்செய்துருளு
 ருவன் சோழன் கிரகந்பெருவளர்த்தானிடத்து ஆற்றப்படுத்தலைப் பொருளாக வுடைய
 யது. பொருள் ஏர்க்களம் பாடுவோர் போர்க்களம் பாடுவோர் பரண்பாடுவோ
 ரெனப் பல திறத்தர், அவருள் ஈண்டிக் கூறியான் போர்க்களம் பாடுவான்,
 இப்புாட்டுக் தரிசால் வளவன் கொடைப் பிரதாபம், நாட்டினம், நதிவளங்களை மீக்
 கூறுடி, இப்புாட்டின், “அறுஅயாண ரகன்மலைப், டேருள் + சாறுதழிவழிநடல் சோறு
 நசையுருது துவேறுபுல முன்னிய விரகதி பொருந்” என முன்னிலை பொருளையாக
 செடுத்து, “வெண்ணிற ருக்கிய வெருவரு, நேரன்ற - கண்ணர், கண்ணிக் கரி

கால் வளவன். ருணிமுன் மருங்கு ளனுருபு குறுகித் - தொழுதமுன் னிற்துவிராயின்” என முன்னிலைப்பன்மையான் முடித்தது, “முன்னிலை சுட்டிய பொருமைக் கிளவி- பன்மை யொரி முடிநிலும் வகைநிலை யின்றே - யாற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்” என்று மெச்சவியற் சூத்திர விதிபற்றி யென்பது. இங்ஙனம் பொருநர் பாணர் விநலியர் எனறிவரை யாற்றுப்படுத்தற்குவிதி, “கூத்தரும் பாண்டும் பொரு நரும் விநலியு - மாற்றிகைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப் - பெற்ற பெருவளம் பெறா டர்க் - கறிவுநீதிச் - சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்” என்பது. இதுதன்கண், “ஆசிரிய னடைந்தே ளஞ்சி” என்பதுபற்றி வஞ்சி மிகவும் வந்தன. இது பரிசில் வேண்டிய - பொருநனைப் பரிசில் பெற்றருளுருவன் அது வழங்குதற்குரியா னின்ன னென்று ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட் பகுதியாசிரிய பாடாண்பாட்டென் றுணர்க.

சிறுபாணற்றுப்படை—இது ஏறுமானாட்டு நல்லியக்கோடனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடியது. பரிசில்பேறவேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில்பெற்ற ருளுவன் ஏறுமானாட்டு நல்லியக்கோடன்பால் ஆற்றுப்படுத்தலைப் பொருளாகக் கொண்டது. பாணனெனினும் பாடுவோனெனினுமொக்கும். பாணர் இசைப்பாணர் யாழ் ப்பாணர் மண்டைப்பாணர் எனப் பலதிறத்தர். இப்பாட்டிற் “பொன்வாரர் தன்ன புரி யடங்குநரம்பி- வின்குரற் சிறிபா ழி-வயிற் றழிஇ-ணைவளம் பழுகிய நயங்கேரிய லை- வைவல் பாண்மகன் கடனறிச் - துடக்க-வியங்கா” என்பதுதான் வள்ளியோர் நச்சுதிர்-தனிக்- ரெவ்வமொழி-தயாசூற்றுப் பரிபட-முனிவிகத் திருந்து முதற்கு யிரவல்” என வருதலின், இவன் யாழ்ப்பாணனென வறிக். இப்பாட்டு நல்லியக்கோடன் விதரணமும், அவன்கர் களின் வளமுந், அவனரண் சிறப்பும், அவன் கொலுவீற்றிருப்பும், எழுவகை வள்ளல் களின் வரலாறும், பிறவும், மீக்கறும். இது பரிசில் வேண்டிய பாண்மக னொருவனைப் பரிசில்பெற்ற ருளுவன் அது வழங்குதற்குரிய னின்னனென்று ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியான பாடாண்பாட்டென் றறிக்.

பெரும்பாணற்றுப்படை— இது தொண்டைமா னிளந்திரையனைக் கடியலூர் ளருத்திரங்கண்ணனார் பாடியது; பரிசில் வேண்டிய பாணனொருவனைப் பரிசில் பெற்றருளுவன் தொண்டைமானிளந்திரையனிடத்த ஆற்றுப்படுத்தியதைப் பொரு ளாக வுடையது. இவன் ருண்ணடைக்கொடியால் யாத்து விடப்பட்டித் திரையாற் றரப்படுத்தலின், தொண்டைமானிளந்திரைய னெனப்பட்டான். அது “இருநிலங்கட ந்த-திரும்று மாப்பின் - முன்னீர் வண்ணன் பிறங்கடையன்கோன் - நிரைதருமரடி லூர லோ ழும்பல்” என இப்பாட்டிள் வருசலா னறிந்தொள்க. புறங்கடையெனப் பாட னோதவாரு முளர். இப்பாட்டுத் தொண்டைமானிளந்திரைய னாட்டு நானில வைந்தி னைப் பகுதிகளின் மையம் அவன் காஞ்சிநகர் வீற்றிருப்பும் வண்மையு மீக்கறும். மேலதிகச் சிறுபாணற்றுப்படை யென்று மிதினைப் பெரும்பாணற்றுப்படை பென்றும் வழங்கினர், அடிகளின் சிறுமை பெருமை நோக்கி யென்க. இது பரிசில் வேண்டிய பாண்மக னொருவனைப் பரிசில் பெற்ற ருளுவன் அது வழங்குதற்குரிய னின்ன னென்று ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியான பாடாண்பாட்டென் றறிக்.

முல்லையாட்டு—இது காவிரிப்பூம்பட்டினத்தப் பொன்வண்ணனார் மச்சூர் நம்புதனார் பாடியது; தலைமகள் பண்கேற்ற சென்ற தலைவன் வருங்காறுங் கந்தர் ற்றியிருந்தார்க்குத் தலைமகள் வந்தது கண்ட தோழிமுத்தியி லாயின்க் டம்முட் கூறு தலைப் பெருளாக வுடையது. இது தலைவி தனித்திருக்கும் பெற்றியுள் கார்ப்பெற

நிபும் பணகவர் துயர்ப்பெற்றியுந் தலைமசன் றிறனு மீக்கூறும். “செலவினட யழுந் கல் செல்லாமை யன்றே—வன்புறை குறித்த றவர்க்கி யாகும்” என்ற தொல்காப்பி யர் கருத்திற்கேற்ப நட்டுகனு ரிச்செய்யுள் செய்தாரென் றுணர்க. இது அன்புறு சுற்பாட்டியான தலைவியை வன்புறை குறித்தப் பிரிதலொழுக்கக் கூறுதலின், சற் பென்னுங் கைகோண் மேலதாய் முல்லைபற்றி யெழுந்த டாலைப்பாட்டென் றுணர்க.

மதுரைக்காஞ்சி— இது மாங்குடிமருதனார் தலையாலங்கானத்தச் செருவெ ன்ற பாண்டிய நெடுஞ்செழியனைப் பாடியது; வீடுபேறு குறித்த தலையாமை செவி யறிவுறுத்தலைப் பொருளாக வுடையது. இது பாண்டியன் முன்னோர் பெருமையும். பாண்டிராட்டின்சுணுள்ள நானில வைந்தனை வளனு மதுரைமாரகர்ச் சிறப்பும் அவன் வீரமும் பிறவு மீக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியற்கு வீடுபேறுதலுடைய சான்றோர் பல்வேறு நிலையாமை அறைத லுணர்த்துதலின், பெருந்தனைட்டறனு யெழுந்த காஞ் சிப் புறப்பாட்டென் றுணர்க.

நெடுநல்வாடை— இது பாண்டியனெடுஞ்செழியனை மதரைக் கணக்காய னார் மகனார் நக்கிரனார் பாடியது; கொற்றவையைப் பரவுவான், செருவென்ற பாண் டிய நெடுஞ்செழியனைத் தணர்து வருந்தற் தலைவிக்கு வருத்தத்தீரிய வுன்றலை வன் பணகவென்று விரைந்த வருகவென்று பரவுதலைப் பொருளாக வுடையது. இது கூதிர்க்கால வியல்புந் தமிழளான தலைவி வருத்த மிகுதியும் படைவீட்டிற் றலைவனிருக்கு மிப்படி மீக்கூறும். இது நெடுஞ்செழியன் மண்ணசையாற் சென்று பொருதலின், முல்லைப்புறனு யெழுந்த வஞ்சிப் புறப்பாட்டென்றும் வஞ்சிக்குக் கொற் றகவ நிலையுண்மையின், இக்கன்கட் கொற்றவையை வெற்றிப்பொருட்டிப் பரவினா ளென்று முணர்க.

தறிஞ்சிப்பாட்டு— இது கபிலர் ஆரியவாசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவுந் தற்குப் பாடியது. தலைவியினது வேற்றுமை கண்டு ஒருந்தய செவிலிக்குப் பாங்கி யறத்தொடு நிற்றலைப் பொருளாக வுடையது. இது மலைவளனும் இல்லறநெறியுந் தம்பதி தம்முட் பேணு மன்பி னீர்மையுந் சுற்பின் சிறப்பு மீக்கூறும். இது கள வென்னுங் கைகோள்பற்றி யெழுதலின் குறிஞ்சிப்பாட்டென் றுணர்க.

பட்டினப்பாலை— இது சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானைக் கடியலூ ருரு த்திரங்கண்ணனார் பாடியது. வேறுபுலஞ் சேறனாகிய தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து வாரேனென்று தன்சொஞ்சுத்துச் செலவழுங்கிக் கூறுதலைப் பொருளாக வுடையது. இது சோண்டியனையுந் சாவிரியையுந் சாவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் ஆண்டு வவருந் கரிகாற்பெருவளத்தான் பெருவிறலையும் அவன் செங்கோலையெஞ் சிறப்பித்தரைக்கும். இது அன்புறு சுற்பாட்டியான தலைவியை வன்புறை குறித்தப் பிரிதலொழுக்கக் கூறு தலின், சுற்பென்னுங் கைகோண் மேலதாய் யெழுந்த பாலைப்பாட்டென் றுணர்க.

மலைபடுகடாம்— இது இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றுப் பெருங்கொளி சனார் பங்குன்றக்கோட்டத்துச் செங்கணமாத்தவேணன்னன்கோட் நன்னனைப் பாடி யது. இது பரிசில்பெறச் சமைந்த கூத்தொருவனைப் பரிசில்பெற்றொருவ னென் னனிடத்து ஆற்றப்படுத்தியதைப் பொருளாக வுடையது. இவ்வாற்றான் இதனைக் கூத்த ராற்றப்படடையெனவும் கருங்குபு. இது நன்னன்பாற் செல்லுங் வழியி னியல்

பும், அவ்வழியிடத்தள்ள உணவின் திறனும், அவன் மலையிலுள்ளும், சோலையிலுள்ளும், வண்மையும், ஆற்றலும், சுற்றதொழுக்கமும், நாளோலக்கமும், மற்றவ னவிரமென்னு மலையில் வீற்றிருக்குங் காரியுண்டிக்கடவுண் மகிமையும், அவன் முன்னோர் பெருமையு மிக்கதும், மலையை யாணைக்கு மலையோசையை அதன் கடாத்திற்கும் ஒப்பிதது. மலைபுகடா மென்று இப்பாட்டிற்குப் பெயர் கூறியவாறு, இதுண்ட் காண்க. இது பரி சில் பெறவேண்டிய பொருந்நெருவகைப் பரிசில் பெற்று நெருவன் அது வழங்குதற் குரியா னிவனென்று நன்னனித்த ஆற்றுப்படுத்தலின், மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண் பாட்டென் றுணர்ச்சு.

பத்துப்பாட்டிற்கு மதரையாசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினர்க்கினியர் உரையிய ற்றினர். இவ்வுரை, பத்துப்பாட்டின் பதப்பொருண் மிகத் தெளித்தப் பாட்டி னுட் கோ ளினிது விளக்கிச் சிறப்பு மிக வுறுகின்றது. பத்துப்பாட்டாசிரியர்கள், ஆண் டாண்டு மாட்டேற் றாறுப்பா னியாத்த தொடர்களை யுரையாசிரியர் யாற்றெழுக் காக்கிப் பொருள் புலப்படுத்தும் வித்தகங் கல்வித்துறை பேராய சொல்விற்பன்னர் கண் மிக விந்நேத்தற்பாலது.

எட்டுத்தொகை.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித் தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன, எட்டுத்தொகையாம்.

நற்றிணை.—இது கபிலர் முதல் ஆலங்குடி வங்களு நிறுதியாளோர் வியற்றப் பட்டது. இதன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். கட வுள் வாழ்த்துளப்பட ஒன்று தலையிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. அகப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இது தொகுப்பித்தான் பன்னாதி தந்த பாண்டி யன் மாறன்வழுதி.

குறுந்தொகை—இது திப்புத்தோளார் முதல் அம்மாவன நிறுதியாளோர் வியற்றப்பட்டது. இதன் கடவுள்வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவ னார். கடவுள் வாழ்த்துளப்பட இரண்டு தலையிட்ட நானூறு செய்யுளுடையது. இது அகப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இத்தொகை முடித்தான் பூரிக்கோ. இத்தொகையின் முன்னுற்றெண்பத்திரண்டு செய்யுட்களுக்குப் பேராசிரிய ருரைகண் டாரென்பதும், ஏனை இருபது செய்யுட்களுக்கு நச்சினர்க்கினிய ருரைகண்டாரென் பதும், “நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான் - கல்வியுங் காட்கியுங் காசினியறியப்- பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற் - கதுபொரு ளென்றவ னேமுதா தொழிய - விதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்” என்னு நச்சினர்க்கினிய ருரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தா னறியப்படும்.

ஐங்குறுநூறு—இதன் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தார் பாரதம் பாடிய பெருந்தே வனார். முதலூறு செய்தார் ஓரம்போகியார். இரண்டானூறு செய்தார் அம்மாவனர். மூன்றானூறு செய்தார் கபிலர். நாலானூறு செய்தார் ஒதலார்த்தையார். ஐந்தானூறு செய்தார் பேயனார். இது மருத முதன் முல்லையிறுந் லைந்திணைகளையும் பொருளாக வுடைய தென்பது, “மருதமோ ரம்போகி ரெய்தலம் மூவன் - கருணங் குறிஞ்சி கபிலர்- கருதிய - பாலையோ தல்லார்த்தை பன்முல்லை பேயனே - நூலையோ தைங்குறு னூறு” என்பதனுதிக. இது தொகுத்தார் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார். தொகுப் பித்தான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை.

பதீற்றுப்பத்து:—இது பப்பத்தாக ஒவ்வொரு புலவர் சேரர்குலத்தாரைப் பாடியது. இதுபற்றியே இத்தொகை பதீற்றுப்பத்தென வழங்கப்படுகின்றது.

பரிபாடல்—இது ஒருவகைப் பாவிசேடமாய் நூலுக்குப் பெயராயிற்று. இது எழுபது பாக்களை யுடையதாய் முறையே திருமால் செவ்வேள் கார்கோள் வையை மதரை மேலதாதல், “திருமால் கிருநான்கு செவ்வேட்டு மூப்பத் - தொருபாட்டிக் கார்கோளுக் கொன்ற - மருவினிய - வையைப் பரு பத்தாறு மாமதரை நான்கென்ப - செய்யபரி பாடற் திறம்” என்பதனு னறிக.

கலித்தொகை—இஃதியற்றினர் ஆசிரியர் நல்லந்தவனார். அது “புரியுண்ட புணர்ச்சியுள்” என்னு நெய்தற் கலிபரையிற் “சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுசொ ளியற்கை - புல்லிய கிளவி யெச்சமாகும்” என்பதனார் சொல்லெச்சமும் குறிப்பெ ச்சமும்மாகத் தம் பேரறிவு தோன்ற ஆசிரியர் நல்லந்தவனார் செய்யுட் செய்தார்” ரென்று நச்சினர்க்கினிய ரெடுத்தோதியவாற்றி னறிக. இது நல்லந்தவ ரொருவராற்றினே யிப்பற்றப்படினும், சலியின் பகுதிகள் ஒருவயிற் சேர்தலின், தொகை யெனப்பட்டது. இது நூற்றைம்பது கலிப்பாக்களை யுடையது. முறையே பாலை குறிஞ்சி மூல்லை மருத நெய்தல் என்னு மைந்திணைப்பொருளு மறிவுறுப்பது. இசற்கு நல்லுரைகண்டார் நச் சினர்க்கினியர். நச்சினர்க்கினியர், “ஒலித்திரை ஈலத்தி னுணர்ந்தேர நுரைக்குங்-கலித் தொகைக் கருத்தினைக் காட்சியிற் கண்டதற் - குள்ளுறை யுமமமு மேனை யுமமமு - தெள்ளிதிற் தெரிந்து திணைப்பொருட் கேற்ப - வுள்ளுறை யுமமத் தொளித்த பொரு ளைக் - கொள்பவர் சொளஎக் குறிப்பறிந் தணர்ச்சி - யிறைச்சிப் பொருளுக் கெய்தும் வகையைத்-திறப்பதற் தெரிந்து ஐர்பெறக் கெளளித்த - தறைப்படு பொருளொடு சொற் பொருள் விளக்கி - முறைப்பட வினையை முடிததுக் காட்டிப் - பாட்டிடை மெய்ப்பாடு பாங்குறத் தெரித்தப் - பாற்பட நூலின் யாப்புற வுரைத்த - நாற்பெயர் பெய்யரா நடப் பக் கிடத்திப் - போற்ற வின்னுரை பொருள்பெற விளம்பிய” மதித்துப்பம், புலவருள் ள்ந் கவர்ந்தொள்ளுந் மேதகவு மிக வுடைத்த.

அகநானூறு—இதன் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினார் பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கண் மாமலனார் முதல் உலோச்சன ரீருரால் இயற்றப் பட்டன. ஒன்று பழையிட்ட நானூறு அகவற்பாக்களை யுடையது. அகப்பொருட் பாடு திகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இதன் முதற்கணுள்ள நூற்றின்பது பாக்கள் கன்றி நியானை நிரையெனவும், இடைக்கணுள்ள நூற்றென்பது பாக்கண் மண்ணிடைபவா மெனவும், இறுதிகணுள்ள நூறுபாக்க ணித்திலக்கோவை யெனவும், வழங்கப்படும். இது தொகுத்தான் மதரை யுப்பூரிருகுடிமார் மகனவான் உருத்திரசன்மன். தொகு ப்பித்தான் உக்கிரப்பெருவழுதி. இது அகமெனவும், அகப்பாட்டுடெனவும், நெடுந்தொ கையெனவும், வழங்கப்படும்.

புறநானூறு—இதற்குக் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினார் பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனார். ஏனைச் செய்யுட்கண் செய்தார் முனிஞ்சிபுர முடிநீர்க்கராய் முத்த கோவூர் கிழார் நிறுதியா யுள்ளார். இது நானூறு அகவற்பாக்களையுடையது. இது புறப்பொருட் பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. இது புறமெனவும் புறப்பாட்டுடெனவும் வழங் கப்படும்.

கல்லாடம்.

இது கல்லாடனார லியற்றப்பட்டு அப்பெயர்த்தாயிற்று. ஸ்ரீராயகக்கடவுள் வாழ்த்து முருகக்கடவுள் வாழ்த்துளப்பட நூற்றிரண் டகவற்பாக்க ளுடையது. அகப்பொருட்பகுதிகளை மிகத் தெளித்துரைப்பது. “கல்லாடர் செய்பதுவற் கல் லாட நூறுதூல் - வல்லார்சங் கத்தில் வதிந்தருளிச் - சொல்லாயு - மாமதரை மீசர் மனமுவந்து கேட்டுமுடி - தாமசைத்தார் நூறு தரம்” என்னு முன்னோர் செய் யுள் இதன் பெருமைக் குறுசான்றும். இந்நூற்கு மயிலேயும்பெருமாள்பிள்ளை யெழு தியவுரை முப்பத்தேழு அகவன்மாத்திரையின் விளக்கமுதுகின்றது. இன்னும், பெருந் தேவனார் பாரதந் தகடீர்யாத்திரை முதற் கடைச்சங்கவிலக்கியம் பிறவு முள.

பதினேண்கீழ்க்கணக்கு.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கின்வகை: “நாஸடி நான்மணி நாலுறபு தைந்திணைமுப்- பால்கடுகங் கோவை பழமொழி - மாமுல - மிந்நிலைய காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே- கைந்நிலைய வாங்கிழைக் கணக்கு” என்பதனா னறிக. இந்நிலை சொல் காஞ்சியென்ப னுடம் பாடம்.

காவியவிலக்கியம்.

தமிழ்க் காவியஞ் சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வீரபாபதி, ஞானாமணி, இரகுலம்மிசம், நைடத முதற் பல வுள. இக்காவியங்க டொல்காப்பியவியில் வழிப்பட்டு மேற்கூறிய சங்கத் தமிழ்ச்சொற் பிரயோகம் பெரும்பாலு மருவி நவரசங்களுட் சிலவும் பலவுந் தங்கணடங்கக்கொண் டுலகவியன் றீதி வைராக்கிய முதலியவைகளை நன்றறிவுறுத்தவன.

சிந்தாமணி.

இது சைனகாவியம். இந்நூலாசிரியர் சைனமுனிவரான திருத்தக்கதேவர். இவர் சைவராயிருந்து ஆருகதராயினரென்பர் சிலர். அது பொருந்தாமை வைதிககாவியதூடணமறுப்பிற் காண்க. இக்காவியத்தலைவன் சேவகனென்னு மோ ரரசன். இக்காவிய மவன் பிறப்பெழுமாயாகக் கதிகூடிய திறுவாயாக வுள்ள கதை கூறுவது. இது கடவுள்வாழ்த்து அவையடக்கம் பதிகமென்பவற்றோடு நாமக ளிலம்பகம், கோவிந்தையிலம்பகம், கார்த்துவதத்தையிலம்பகம், குணமாலையிலம்பகம், பதுமையிலம்பகம், கேமசரியிலம்பகம், கணகமாலையிலம்பகம், ஸ்ரீமலையிலம்பகம், சுரம ஞ்சரியிலம்பகம், மண்மகளிலம்பகம், பூமகளிலம்பகம், இலக்கணையிலம்பகம், முத்தியி லம்பகமென்னும் பதினமூன்றிலம்பகங்க ளுடைத்த.

கடவுள்வாழ்த்து— சித்தசரணம் அருகசரணஞ் சாதுசரணந் தன்மசரண நுதலுவது.

பதிகம்— சேவகன் கதையைத் தொகுத்துக் கூறுவது.

நாமகளிலம்பகம்— சச்சந்தன் ஏமாங்கதநாட்டில் இராசமாபுரத்தி லுதித் துச் செங்கோல்செலுத்தி விசையையென்னும் பட்டததரசி காமங்கடற்படிந்த கட்டி யங்காரனென்னு மமைச்சனை அரசு நடாத்த நிறுவி அவனார் கொலைபுண்டதூஉம், சேவகன் அவனுக்கு அவன் மனைவி விசையையாற் றோன்றித் தெய்வத்திறத்தா னுயர்ந்து வளர்ந்து பலகலை கற்று நிலவிவதூஉம், கூறுவது. இது சேவகன் நாமகளைக் கூடிய வரலாறு தெரித்தலின், நாமகளிலம்பகமென்றாயிற்று. நாமகளைக் கூடினதென்றது அவன் கலைப்பயிற்சி தலைக்கூடியதென்றவாரும்.

கோவிந்தையிலம்பகம்— சேவகனிகரமீட்டுப் புழமாலைக்குத் தன்றேழன் பதமுக்குக்குக் கோவிந்தையென்னு நந்தகோபன மகளை மணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

காந்தருவத்தையிலம்பகம்— சேவகன் வித்தியாதரவேந்தனான கலுழவேசன் மகன் காந்தருவத்தையை வினை வென்று அவண் மணமாலைக்குடி அது பொருது வர சரைப் போரிற் புறங்கண்டு அவளை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

குணமாலையிலம்பகம்— சேவகன் பொழிலாட்டிற் குணமாலை சுண்ணம் புழந்த அங் அசனிவகமென்னுங் கட்டியங்காரன் பட்டக் கன்று கோட்பட்டிழி யத் தைதிரேறிச் செருக்கடக்க விலக்கி அவளை மணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

பதுமையிலம்பகம்— சேவகன் சுதஞ்சனென்னுந் தேவனும் கட்டியங்காரன் யாப்புறுத்த காவலிற் தப்பிப் பலேறைய யாதுரை போந்து பல்லவதேயத்துச் சந்திரபநசர்க் கரசனான தனபதமகள் பதுமையைப், பாப்புவிடமகற்றி யவளன்பிற் கோப்புண்டு அவளை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

மேமசரியிலம்பகம்— சேவகன் நக்கநாட்டிலுள்ள கேமமாபுரம் புக்கு அந்நகர் வணிகன் சுபுத்திரன்மகள் கேமசரி ஆடவற்போனை யான்மையிற் பேதுறுத்து மணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

கனகமாலையிலம்பகம்— சேவகன் மத்திமேயத்த ஏமாம்புரமெய்தி அப்புராதிபுண தடமித்தன் குமாரர்க்கு அந்தலை அறித்து அவ்விததங் காரணமாக அவன் மகள் கனகமாலை அயக் கலியாணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

விமலையிலம்பகம்— சேவகன் நண்டகாரணிய மெய்தித் தாய் விசைபையைத் தரிசித்து அவள் வரம்பெறுத்து தன்னகர் ஏமாங்குநாட் டிராசமாபுரத்து னோபாற் செல்லுழி ஆண்டுள்ள சாகரத்தத்தன் மகள். விமலை கண்கொண்டு அவளை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

காமஞ்சரியிலம்பகம்— சேவகன் நன்சுண்ணம்பழித்தலிற் பரிந்து ஆடவற் சின்னத்து அவர்க் கூடலோம்பேன் என்று விரதஞ் சாதித்தான் சரமஞ்சரியை வேடமறைந்து புக்குக் கீதநாடகங் காட்டி மயக்கி வதுவையாற்றிய வரலாறு கூறுவது.

மண்மசனிலம்பகம்— சேவகன் மறலியை வரவழைத்தல்போலத் தன் மாமாளை வரவழைத்த கட்டியங்கார னோலை கண்டு அவற் பொருது கோற்ற கிது அயத்த பொழுதென் நெண்ணித் தம்பியர் தோழர் தம்மோடு கூடி நாவலகைப் பட்டையமைந்து போந்து இராசமாபுரத்தோர்பால் வைகிடனும், மாதலன் கோவந்தன் குழ்ச்சிலையின் வந்தப்பட்ட கட்டியங்காரனென்னு மதக்களிறின்முன் சிங்கவேறுபோல வெளிநின்று அவன்பட்டையறப்பொருது அவற்கொன்று மண்மக னுரிமை எய்தியதனும், கூறுவது.

பூமுகனிலம்பகம்— சேவகன் இராசமாபுர வான்மனை புதந்த வேத்தவை சார்ந்து சிங்காதனமேறி மணிமுடிக்குடி மண்டபைபுறந்த வரலாறு கூறுவது.

இலக்கணையிலம்பகம்— சேவகன் காந்தருவத்தை குணமாலை முதலிய தேவிமாரோடு பதுமை முதலிய தேவிமாறையும் இராசமாபுரத்தாரண்மனையிற் நலைக் கூட்டித் தன்மாமன்மகள் இலக்கணையை மணந்து இம்மாதாரோ டின்புற்றிருந்து

அரசாண்டு தற்புர்தார்த்தெல்லாம் வளனும் வரிசையுமுதவி அங்கன்மாஞால மூவ ப்புச் செங்கோல் செலுத்திய வரலாறு கூறுவது.

முத்தியிலம்பகம்— சேவகன் மகத்தை முடலிய வுத்தம் பத்தினிமார்வயிற் சற் புத்திரப்பெற்றுச் சோலைவிளையாட்டின் மேலி ஆட்டயர்ந்தருப்பழிச், சூடுவன்குர ற்கு தன் காதன் மந்திக்குப் பொற்றிரளென்ன வயங்கும் பலாவினற்சுனைகிறி நல்கா நிற்பச் சோலைகாப்பான் போந் தக்கனியைக்கவர்ந்து கடுவனை மந்தியோடோட்டிச் சிந்தை மகிழ்ந்துண்பது கண்டு, வெறுச்சையில் வெறுக்கைவைத்தக், கைப்பழமிழந்த குரற்கு நாகிலலிழந்த கட்டிடங்காரனை யொத்தது; இச்சாவலன் அவனைக்கொன்று அரசினையெய்திய வெண்ணையொத்தான்; வலியார் வசத்தாய் மாறிமாறிச் செல்லு மாண்பிற்குரிய அரசு போற்றெனென்று துறந்து அருகன் நிருவடி யடையும் அறம் டேணிக் கதியடைந்த வரலாறு கூறுவது.

இதற்கு நல்லுரைகண்டார் மதுரைநாகியர் பாரத்தவாசி ஈச்சினர்க்கினி யர். இவ்வுரை செய்யுட்களின் பொழிப்புத்திரட்டிச் சொன்முடிபு விளக்கி மேற்கோ ள்காட்டிப் பொருளுட்பட் தெளித்தக் கவியிருபயந்தோற்றிச் சிந்தாமணிகு நந்தா விளக்காம்.

சிலப்பதிகாரம்.

இது முத்தமிழிலக்கியமான வோர் சைனசாவியம். கடைச்சுருத் தமிழ்ப் புலவரான சீத்தலைச்சாத்தன ருளப்பாடுகொண்டு இளங்கோவழிகளியுற்றி யவரைக் கேட்டித்த காவியமென்பது, இந்நூற் திகக்கா நுணரப்பட்டு. காவியத்தலைவன் சோவ லன். சோவலன் சண்ணசி பென்பாடு மேட்டு இல்லறஞ் செய்யு நாளை மாதுவியெ ன்னு நாடகக்கண்ணக மடல்கோட்டப்பிச் செல்வமிழந்து தமரறிவுருமே தன் மனைக் கிழத்தியாகிய கண்ணகியோடு மதுரைமாநகரை யெய்தி துண்டிருந்து பொருள்செ யல்வேண்டிக் கடிமனைக்கிழத்தி யடிமணிச்சிலம்பு விற்பான் புகு கு ஆண்டைத் தட்டா னொருவன் சூழ்ச்சிவலையிற் பட்டாணுப் பாண்டியன் காவல்கீளியர் வாளிற் கிலக்காகிய வண்ணமும், சண்ணகி காதற்சொழுவன் வாளிற் கிலக்காகிய கடுந்துயரான மதுரைநீயி ட்டவண்ணமும், சோவலனை மலைநாட்டுத் தருச்செங்குன்றிற் நெய்வழிவழிவழிவழித் தலைக் கூடிச் சுவர்க்கம் புகக் வண்ணமும், செங்குட்டிவன் அவ்வகிசயங்கேட்டு அவட்குக் கோவில்கண்டு அவளுருப் பட்டாணுசெய்து வழிபட்ட வண்ணமும், பிறவும், கூறும். இக்கதை புகார்காண்டம், மதுரைக்காண்டம், வஞ்சிக்காண்டமென மூன்று வகைப் படுத்தக் கூறப்படும். இது சிலம்பை முக்கிய விடயமாகக்கொண்டெழுந்த காவியமாக லின், சிலப்பதிகாரமெனப்பட்டது. இதன் புகார்காண்டம், மதுரைக்காண்டங்கட்கு நல் லுரை கண்டார் அடியார்க்கு நல்லாரென்பவர். அடியார்க்குநல்லார் முத்தமிழிலக்கண மரபு வழாது சொற்றிறம் பொருட்டிறம் விளங்க வுறுநாடி யிற்ற்குரை யுலக மூவப்ப வெழுதினார்.

மணிமேகலை.

இது மதுரைக்கூலவாணிகன் சாத்தன ரியற்றிய வோர் பௌத்தகாவியம். இக் காவியத்தலைவன் மாதுவிகுண மணிமேகலையாகவின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. இது மணி மேகலை தந்தையாகிய கோவலர்க்குத் தாயாகிய கண்ணகிக்கு முந்தை பூழ்வினைப்பயன் வினைந்த முறை கேட்டு விராக்கிய மெய்தது துறந்து அவத்திறம் பூண்ட புத்ததருமம் கேட்டுப் பவத்திற மறுசென வேற்றதைப் பொருளாக வுடையது. இது விழாவரை

காதை, ஊரலருரைத்தகாதை, மலர்வனம்புக்ககாதை, பனிக்கறைபுக்ககாதை, 'மணி'ய கலாதெய்வம் வந்து தோன்றியகாதை, சக்கரவாளக்கோட்டமுரைத்தகாதை, ஆயிலே மூப்பியகாதை, மணிபல்லவத்துத் தயருற்றகாதை, பீடிகைகண்டு பிறப்புணர்ந்தகாதை, மந்திரங்கொடுத்தகாதை, பாத்திரம்பெற்றகாதை, அறவணர்த்தொழுதகாதை, ஆபுத்திர ரன்றிற மறிவித்தகாதை, பாத்திரமாபு கூறியகாதை, பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்க காதை, ஆகிரைபிச்சையிட்டகாதை, உலகவறவி புக்ககாதை, உதயகுமர னம்பலம்புக்க காதை, சிறைக்கோட்டமறக்கோட்டமாகியகாதை, உதயகுமரனைவாளாலெறிந்தகாதை, கந்திரப்பாவை வருவதுரைத்தகாதை, சிறைசெய்காதை, சிறைவிடுகாதை, ஆபுத்திரநாட டைந்தகாதை, ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை, வஞ்சிமாநகர் புக்ககாதை, சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை, கச்சிமாநகர்புக்ககாதை, தவத்திரம்புண்டு தரும ங்கேட்டகாதை, பவத்திறமறுகெணப் பாவைநேற்றகாதை யென மூப்பான்பகுதித்தாம். அற்றே ஸ்தோதா; பொய்யடிமையில்லாத புலவரான சீத்தலைச்சாத்தனார் இவ்வவைகை பெளத்த புறச்சமயப் பொருள்பற்றிக் காவியஞ் செய்த தென்னையெனின், — மணிமே கலை வண்ணங் கண்ட புலவராகலானும், அப்பொழுதைக் காவலரிது பாடியருளுந் வென வேண்டிதலானும், மணிமேகலை யாக்கைநிலையாமை மேலிட்டு வைராக்கியந் தவம் பேணிய வரலாறும் பிறவும் உலகுக் குணர்த்தல்வேண்டிமென்னும் கருத்துத் தம் மைத் துரத்தலினலும், சாத்தனாரிது யாத்தன ரென்க. மற்றுச் சாத்தனார் பெளத்த மெய்யென்று காட்டல்வேண்டி இது யாத்தல ரென்பது. “துதல்விழி நாட்டத் திறை யோன் முதலாப் - பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வ மீரக - வேறுவேறு சிறப்பின் வேறு வேறு செய்வினை - யாற்றிமரி யன்றிந்தோர் செய்யுமின” என்று சிவபரந்துவரு மிற னுட் சாத்தன ரெடுத்தோதினார்.

தண்டலகேசி.

இது பெளத்தகாவியம். இந்நூற்செய்யுட்களி லொரோவொன்று சிவஞானசித் திப்பரபக்கவுரையிலும் பிறுண்டும் உரையாசிரியர்கள் எடுத்தோதிடக் காண்கின்ற மன்றி நூன்முழுதும் வழங்கக்காண்கின்றிலம்.

வளையாபதி.

இதில் ஒவ்வோர் கூறு மேற்கோளாய் முன்னோ ருரைகளில் வந்திடக் காண்கி ன்ற மன்றி நூன்முழுதும் வழங்கக் கண்டிலம்.

ஞானமணி.

இது சைனகாவியம். தோலாமொழித்தேவ ரியற்றியது. இக்காவியத்தலைவன் பயாபதி. இவன் சங்கவண்ணன் மேகவண்ணனென்னும் புத்தாரிருவரைப் பயந்தவர லாறும், இவரு ளினைப்போன திவிட்டனென்று மேகவண்ணன் மாயச்சூயத்தை வதை செய்த பராக்கிரமவரலாறும், இரசநாபுர விஞ்சையர் வேந்தன்மகள் சயம்பவையென் னும் பொற்கொடியை வேட்டவரலாறும், அவன் அச்சுவகண்டன் முதலிய பசைமன் னரைப் போரிடடர்த்த வென்றிமாலை சூடிய வரலாறும், தன் மகட்குச் சயம்பர நாட்டிய வரலாறும், பயாபதி நிலையாமை நோக்கி யரசரிமை துறந்த அருகனநெறி தேர்ந்த வரலாறும், அருகசரணாகதியெய்திய வரலாறும், இது மீக்கூறும்.

பூரூவம்மீசம்.

இது வைதிககாவியம். ஈழநாட்டு யாழ்ப்பாண நல்லூர்க்கரசனான பாராசசே கரன் மருகன் அரசகேசரி யியற்றியது; வடமொழியின் மகாகவியான காளிதாச ரிய

ற்றிய இரகுவம்மிசகாவியத்தை மூலமாகவுடையது. சாவியத்தலைவர் இரகுபூபதியும் அவன்வழித்தோன்றல்களும். இது சூரியகுலத்திற் பிறந்த இட்சுவாகு குலத்தோன்றலான திலீபன் தேனுவழிபாடாற்றி இரகுபூபதியைப் புத்திரனாகப் பெற்றுப் பரிமேதமியற்றிக் கதியடைந்த வரலாறும், இரகு திக்குவிசயங்கொண்ட வரலாறும், அவற்கு மகனாக வுதித்த வயன் பட்டையொ டெழுந்து போய்ப் பட்டேய மன்னர் திறைகொண்டு விதர்ப்பவரசன் மகள் இந்தமதி மாலைபட்டெற் றவனைக் கடிமணம் புணர்ந்து அது பொருது எதிர்த்த பகைவேந்தரைப் புறங்கண்டு தன்னகரெய்திய வரலாறும், இரகு பூபதி கதியுற்றவரலாறும், இந்தமதி தன்னாயகனோடு சோலை விளையாட்டாயர்ந்துழியற் தூரத்தியங்கு நாரதன் விணையீது கிடந்த கற்பகப்பூந்தார் மெய்ப்பட்டுப் பிறப்பு நீங்கிய வரலாறும், அவனுக்கு இந்தமதி வயிற்றிறுன்றிய சுந்தரப்புதல்வனான தசரதன் வேட்டம்போய் முனிசாபமேற்ற வரலாறும், அவன் புத்திரவேள்வி புரிந்து சீராமசந்திரன் முதலிய நால்வரையும் பெற்ற வரலாறும், சீதை வண்டபுக்க வரலாறும், இலவணன் சம்புகன் வதையுண்ட வரலாறும், இராமன் பரிபேள்விசெய்த வரலாறும், ஸ்சனையோத்தியெய்திய வரலாறும், அவன் நாகராசன் றந்த வாகுலயங் கொண்டு நாக கன்னிகையை மணந்து முடிசூடி யுலகாண்ட வரலாறும், பிறவும், எழுத்தோதும்.

நாட்டம்.

இது வைதிககாவியம். இந்நூல்கெய்தான் அதிவீரராமபாண்டியன். காவியத் தலைவன் நளச்சக்கீரவர்த்தி. இந்நளோபாக்கியானம் வியாசபாரதத்தி லோதப்பட்டது. இது நளன் குணமாட்சியும், அவன் விதர்ப்பநாட்டரசன் மக டமயந்தியைச் சுயம் வாத்தார் கூடியவரலாறும், அதுகண்டு பொருது பொரவெதிர்த்த சுராதிபரையு நராதிபரையும் போரிற் புறங்கண்டவரலாறும், புட்கரனோடு சூதாடி நாமிகரிழந்த தமயந்தி யோடு நாமிகென்றவரலாறும், ஆண்டுத் திலீனையாலவட் டணந்தவரலாறும், பின் னல் வினையாலவ டாசையூரி லவனைத் தலைக்கூடியவரலாறும், மீட்டு மரசரிமை யெய்திய வரலாறும், நாட்டி யுரைக்கும்.

புராணவிலக்கியம்.

கந்தபுராணம், உபதேசகாண்டம், வாயுசங்கிதை, பிரமோத்தரகாண்டம், காசி கண்டம், கோயிற்புராணம், காஞ்சிப்புராணம், திருத்தணிகைப்புராணம், பிரபலிங்க லீலைமுதற் புராணவிலக்கியங்கள் பல ளுள். இப்புராணவிலக்கியங்கள், தொல்சாப்பிய வியற்றமிழாணையிற் றோன்றிச் சங்கச்செய்யுட் பிரயோகம் பழைப் காவியம்பிரயோக மாண்டாண்டுப் பொருந்தி வடசொன் மிக விராய் வேதாகமப்பொருளுட்கொண்டு அலங்காரவகை பல தழீஇ நடப்பனவாம்.

கந்தபுராணம்.

இது கச்சியப்பசிவாசாரியரால் வியற்றப்பட்டது. இது வடமொழிக் கந்தபுராணத் துச் சங்கரசுவஸிதையிலுள்ள அறுமுகக்கடவுள் சரித்திரமோதுதலின், கந்தபுராணமெ னப்பட்டது. இது உற்பத்திகாண்டம், அக்ரகாண்டம், மகேந்திரகாண்டம், யுத்தகாண்டம், தேவகாண்டம், தக்ககாண்டமென வாயு காண்டங்களுடையது. இதன் செய் யுட்கள் பதினாயிரத்தின் மிக்கன. இது அறுமுகக்கடவு டிருவவாதார வரலாறும், சூர பன்மன் காசிபுருளிவற்கு மாயைபாற் றோன்றி வீர வேள்வி செய்து சிவபிரான் பால் ஆயிரத்தெட்டண்ட நூற்றெட்டுகங்காறும் ஆளும் பெருவரம் பெற்றுத் தேவரைச் சிறைச்சய்து அரசுபுரிந்த வரலாறும், அவனை அறுமுகக்கடவுள் பொருது

வென்று ஆட்கொண்ட வரலாறும், தேவர் கிறை நீக்கி அவரை வின்குடி யெற்றிய வரலாறும், அறுமுகக்கடவு டெய்வுயானை வள்ளினாயகி திருமணம் புரிந்தருளிய வரலாறும், இத்திரகுமாரனான சயந்தனுக்கு வியாழப்புத்தேவர் அசுரர் கிறைப்பட்ட தற்குக் காரணங் கூறிய வரலாறும், பிறவும், கூறும். இது அறுமுகக்கடவுண் மகி மையெல்லா மங்கை நெல்லிக்கனிபோல எடுத்த விரித்தனைக்குந் தீவ்விய புராண மாய்த் தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாய் நிலவுவது. இதன் செய்யுட்கள் திராட்ச கதலி இட்ச நாளிகேர பாகங்கள் கொண்டன. இது நவிரொறு நவிரொறு நாடியம் பயப் பது. பயிரொறும் பயிரொறு மறுமுகக்கடவு டிருவடிப் பத்தி ஞானம் விளைப்பது. கச்சியப்பசிவாசாரியர் சாவிவாகனசகாப்தம் எழுதாற்றில் இதுனை யியுற்றி யரங்கேற்றி னார். அரங்கேற்றுழித் திகடசக்கரமென்னுந் தலைச்செய்யுண் முதற்கண்ணதான திக மென்னுஞ் சொல்லிவது முகரந் தகர வல்லெழுத்தின் முன் டகரமாய்த் திரிந்ததற்கு விதி தொல்காப்பியத்தி லில்லையென்று அவ்வரங்கிலுள்ள புலவ ரொருவர் தடை நிக மூத்தினு ரென்றுங் கச்சியப்பசிவாசாரியர் “இத்தடை நியாயமாயினுங் குமரகோட்டத் தழிகள் அவ்வா நெறித் தருளிச்செய்ய நாழுதற்கொ ண்டு பாடினா மாடலின் இதன்கட் குற்ற மாராய்தன் முறையன்று” என்று விடை நிகமூத்தினு ரென்றுஞ் சேவர் கூறுப. ஆண்டு முகரந் தகரத்தின்முன் டகரமாகத் திரிந்தது விடகசக்கரனென்று மெதுகை நோக்கி யாகலின், அது தொல்காப்பிய விதியாமன்றி விநோசமாகா நென்க. இன்னோ ரன்ன செய்யுட்டிரிபுகள், “கிளந்த வல்ல செய்யுளுட் டிரிநவும்” என்க. மதிகாரப் புறனடையா லமைத்துக் கோடற்பாலன வென்க. இவ்வனமாகலின், அவ்வனம் புல வர் தடைநிகமூத்தினு ரென்பதுங் கச்சியப்பசிவாசாரியர் இவ்வனம் விடை நிகமூத் தினு ரென்பதுங், பொருந்தாமை யறிக. இப்பொருந்தாமையை மேலுந் தடைவிடை களால் விரிக்கும் பெருகும்.

உபதேசகாண்டம்.

இது சங்கரசங்கிதையின் ஏழாவது காண்டம்; சூரன் முதலியோர் முன்னே வரலாறும், விபூதி ருத்திராக்க மகிமைகளும், சிவநாமமகிமையும், பிறவும், எடுத்தோது வது. இதனை மொழிபெயர்த்துப் பாடினார் கோனேரியப்பர்.

வாயுசங்கிதை.

இது சிவபுராணம் பத்தனுண் முதற்கண்ணதான சைவபுராணத் துண்டது. சைவபுராணம் வித்தியேசுவரசங்கிதைமுதல் வாயுசங்கிதை யீறாகப் பன்னிரண்டுசங் கிதைகளுடத்து. பன்னிரண்டுள் இறுதிககண்ணதாய் நிலவு மிவ்வாயுசங்கிதை குல சேகரவாகுணராமபாஸ்டியனார் நயிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. இது பூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டமென விரண்டு காண்டங்க ளுடைத்து. இத் சிவபரத் துவமுஞ் சிவோபாசனையுஞ் சிவாகமமகிமையுஞ் சிவதீக்கைப் பெருமையுஞ் சைவாசாரி யாபிடேகமுறை முதலியனவு நன்குரைக்கப்படும்.

பிரமோத்தாகாண்டம்.

இது சிவபுராணம் பத்தனு ளோதப்பட்ட பஞ்சாக்கரமகிமை, சிவராத்திரிமகி மை, பிரதோடமகிமை, சோமவாரவிரதமகிமை, சிவபொகிமகிமை, விபூகிமகிமை, உமா மகேசுரபூசைமகிமை, உருத்திராக்கமகிமை, சிந்திரமகிமை முதலியவைகளை யெய்த் துரைப்பது. இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்தியற்றினோன் வரதுங்கராமபாஸ்டியன்.

காசிகண்டம்.

இது காந்தத்துப்பட்ட காசிகண்டமகிமை துதலுவது. பூர்வகாண்ட முத்சர காண்டமென விரண்டிகாண்டங்க னுடைத்து. இசில் வாராணசிச்சிறப்பும், கங்கையின்மகிமையும், மகனிரிஸ்க்கணமும், அவர் கற்பொழுக்கமும், பிரமசரிடநெறியும், இல்லறநெறியும், பொதுவான வைதிகாசாரமும், யோகவொழுக்கமும், முத்திமண்டபவரலாறும், பிறவும், எடுத்தோதப்படும்.

கோயீற்புராணம்.

இது சிதம்பரமான்மிய துதலுவது. கோயிலெனினுஞ் சிதம்பரமெனினு மொக்கும். இது வியாக்கிரபாதமுனிவர் பதஞ்சலிமுனிவர் ஆனந்ததாண்டவந் தரிசித்துயயல்வேண்டி யருந்தவம் புரிந்மையும், அவரைப் பரமசிவன் சிற்சபையில் விளங்கியருண்டந் தரிசிப்பித் துய்யக்கொண்டமையும், சிங்கவன்மன் சிவகங்கை மூழ்கி யிரணியவன்மன முனிவரிருவ ருபதேசமும் பெற்றுத் தாண்டவங்கண்டு நடராசருக்குத் திருக்கோயிலெடுத்த நித்திய நைமித்திக பூசை விழாச் செய்தமையும், நடராசர் திருவடித் தொழும்பாற்றி மூவுலகு மொரு குடைக்கீழாண்டு வீடுபெற்றமையும், எடுத்தோதும். இஃனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடியருளினார் உமாபதிசிவாசாரியர். இதன்கட் சைவசித்தாந்த துண்பொருள்க ளுள்ளுறையாக வோதப்பட்டன ஆண்டாண்டுப் பல லுள.

காஞ்சீப்புராணம்.

இது காந்தத்துச் சனற்குமாரசங்கியைத் தானிகாண்டத்திற் போந்த காஞ்சிமான்மியதுதலுவது. இஃனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடினார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள். இது சொற்கருங்கிப் பொருள்விளங்கி நவின்னோர்க்கினிதாய்த் திருமுறைகளினுஞ் சங்கவல்லக்கியங்கனினு முள்ள நன்மொழி புணர்ந்த வேதாகம விழுப்பொருள் பயந்து வைதிகத்தை காவிடவரசாய் வயங்குவது. தொல்காப்பிய வியற்பிரயோசஞ் செய்யுட்கடோறுந் துலக்குவது. அகத்திணைமரபும் புறத்திணைமரபு மிகத் துறைப்படுத்தரைப்பது. வைதி-சைவ வொழுக்க மெப்பெறக் கிளப்பது. சைவசித்தாந்தத் தனிப்பொருள் செவ்விதற் றெரிப்பது. பிற்காலத்த நல்லிசைப்புலவர் நாடு நகரச் சிறப்பும், வைதிகைசவமரபும், சிவசரியை கிரியை யோக ஞானவொழுக்கும், பாடிப் பெருமை பெற்றது. இஃதூலி னுந்நகரச்சிறப்பும் வைதிகைசவமரபு வாய்பாடுஞ் சரியை கிரியை யோக ஞானவுபதேச துண்பொருளு மடிப்பாடாகக்கொண்டெனின், இதன்பெருமை யலகிட்டுரைத்தல் புலவர்க் கெளி தன்று.

திருந்தணிகைப்புராணம்.

இது காந்தத்துப்பட்ட சங்கரசங்கியையின் பிற்கூற்றிற் போந்த தணிகைமான்மியதுதலுவது. சொல்லாணும பொருளாணுந் தோமற எல்லிசைப்புலவர் நாட்டிய காவியங்க்கு நட்டாய்கமாவது. வைதிகமரபுஞ் சைவமரபும் வல்லவாற்றுகளெல்லாம் விளக்குவது. புறத்திணையும் மகத்திணையும் புலங்கொளப் போதிப்பது. முருகக்கடவுள் அருள்விலையாடன் முற்றவெடுத்த மொழிபுவது. சரியை கிரியா யோக ஞான நாதபாடப்பொருளும் பாற்படவெடுத்துப் பசுருவது. இஃன்செய்யுட்களெல்லாம் இஃசபாக ள்விசேகராக நல்ணி நல்ல சொல்லுணியும் பொருளணியு மெல்லையிந்த விளங் விருப்பது. இஃ பெற்றினார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் முதன்மாணுசகராச

கச்சியப்பமுனிவர், இந்நூல்சிரியராகிய கச்சியப்பமுனிவர் விராயகபுராணம் டேருர் ப்புராணம் திருவாணக்காப்புராண மென்னுஞ் செந்தமிழிலக்கியங்களுஞ் செவ்விதியற்றியிட்டார்.

பிாபுலிங்கலிலை.

இது உருத்திரன் கூறிய விளங்கிய அல்லமதேவன் உமையின் கூறிய விளங்கிய மாயையோடாடி மற்றவன் வலிபுறங்கண்ட வரலாறும், வீரசைவ மாடுகேசுரர்களான சரணர் பலர்க்கு அவன் ஞானோபதேச மருளிய வரலாறும், பிறவும், எடுத்தோதும். இஃது ஓர் ஐக்கியவாத சைவ புராணம். இஃதியற்றினார் துறைமங்கலச் சிவப்பிரகாச முனிவர். இஃது சொல்லணி பொருளணி நிரம்பியதோர் நல்ல காவிய ரத்தினம்.

இன்னுஞ் செந்தமிழிலக்கியமாயுள்ள புராணம் கூர்மபுராணம், இலிங்கபுராணம், சூசங்கிதை, சேதுபுராணம், திருவிளையாடற்புராண முதற் பலவுள.

இதிகாசவிலக்கியம்.

இதிகாசங்கள் இராமாயணம் பாரதமென விரண்டாம்.

இராமாயணம்.

இது வடமொழியில் ஆதிகாவிராசனென் துலகம் போற்றும் வான்மீகி யென்னு முனிபுங்கவனவியற்றப்பட்டது. அது தமிழ்ப்புலவரான கம்பராரற்றமிழின் மொழிபெயர்த்த அப்பெயரானே பாடப்பட்டது. இது சீராமசந்திரன் தசரதகூசகிாவர்த்தி புத்திர ரனியவதரித்துச் சீதாபிராட்டிகைய மணந்த வரலாறும், அச்சீராமசந்திரன் மந்தரை சூழ்ச்சி வழிப்பட்டிக் கைகேசி செய்த சூழ்வினையா னாடிமுந்து காடு சென்ற வரலாறும், ஆண்டு இலங்கை வேந்தனான இராவணன் மாயம் புணர்த்த தெய்திச் சீதாபிராட்டிகையை வவ்விப் போகத் தயருமுந்து கிட்கிந்தை தலைக்கூடிய வரலாறும், ஆண்டு வாலியைக் கொன்று சுக்கிரீ வனட்டெய்தி யனுமானைத் தூதிற்போக்கிச் சீதாபிராட்டிகையைத் தேடி வித்த வரலாறும், அனுமான் சீதாபிராட்டிகையை யிலங்கையிற் கண்டு நெருக்காட்டிச் சூளாமணி நல்கிய யாற்றுவித் தரக்கரை முருக்கி யிராமசந்திரன்பான் மீண்டு சேதையறந்தலை நின்றமர்ந்தது கூறிய வரலாறும், இராமசந்திரன் குரக்கரகினத்தோடு படையணுமந்து சேதுபந்தன மியற்றி யதன்வழியா லிலங்கை தலைக்கூடி இராவணன் முதலியோரை வதைத்துச் சீதாபிராட்டிகையைச் சிறையினீக்கி மீண் டயோத்தி தலைக்கூடித் திருமுடி சூடி யுலகாண்ட வரலாறும், பிறவும், கூறும். வடமொழி இராமாயணம் வான்மீகி நவ ரச புஞ்சுமாக வியற்றிய வுத்தம காவியமாகலின், கம்பரார் அம்மூலராமாயணச் சுலோகமதர நன்று தழுவி யொன்பான் சுவையுமொன்றினென் நதிக மென் திம்பர்மா நிலக் கவிசு ளெடுத்தேத்த விஃதியற்றியிட்டார். கம்பரார் தமிழ் நன்குணர்ந்த கவிஞர் சிகாமணியாதூலின், தமிழிராமாயணத்தி லாண்டாண்டு நாடு நகர வர்ணனை பொழில்வாண்னை காலவாண்னைகளு முலக நீதிகளும் பிறவுந் தாமே மேவரக் கொண்டு கவிசுள் செய்திட்டார். இதன் செய்யுட் பெரும்பான்மையான் இட்சுபாக நாளிகேரபாக நண்ணி நடப்பன. இது வடமொழி ராமாயணம்போலப் பாலகாண்டம், அபியாத்தியாகாண்டம், ஆரணிபகாண்டம், கிட்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்த காண்டமென ஆறு விபாகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுப் பதினாயிரத்தின் மிக்க செய்யுளு டைத்தாய்ப் பெருங்காப்பியமென வழங்கப்படும் பெருமையுடையது. இதன் உத்தர காண்டம் ஒட்டக்கூத்தராரற்றமிழின் மொழிபெயர்த்தப் பாடப்பட்டது. இது இராம சந்திரன் முடிசூடிப் பரிவேள்வியாற்றியதும், பிறவும், கூறும்.

பாரதம்.

இது வடமொழி வியாச மாரபரதப்பொரு ணுதலுவது. வில்லிபுத்தூராலு நல்லபிள்ளையாலுந் தமிழின் மொழிபெயர்க் தப்பொரா விபற்றப்பட்டது. இது ஆதிப ருவமு ம் சுவர்க்காரோகண பருவமிறுத்யாகப் பதினெட்டிப் பருவங்களுடையது. அவ ற்றுள் ஆதிபருவம், சபாபருவம், ஆரணியபருவம், விராடபருவம், உத்தியோகபருவம், வீட்டிமபருவம், தரோணபருவம், னன்னபருவம், சக்லிய. ருவம், செளப்சிதபருவமென்னும் பத்தும் வில்லிபுத்தூராலும், சீபருவம், சாரங்கபருவம், அனுசாசனிகபருவம், அசுவமேத பருவம், ஆச்சிரமவாசபருவம், மௌசலபருவம், மகப்பிரசுத்தானிகபருவம், சுவர்க்காரோகண பருவமென்னுமெட்டு நல்லபிள்ளையாலு மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இது நான்குவேரா ர்த்தங்களையுஞ் சரித்தரங்குண மெலிட்டு அறிவுறுத்தலின், ஐந்தாமலே மென வழங் கப்படும் இதன்கட் பலகலைகளின் சாரங்கனும் புருடார்த்தங்களு நன்று மெளரியிடப் பட்டும். இதுவுந் தமிழ்ப் பெருங்காப்பியமாகச் சான்றோராத் போற்றப்படும்படினது.

பல்லவையிரபந்தவிலக்கியம்.

சலிந்தத்தப்பரணி நளவெண்பாட்டாலு முன் லூர் பிரபந்தங்களும், குமர குருப முனிவ ரியந்திய பிரபந்தங்களும், சிவப்பிரகாசமுனிவ ரியந்திய பிரபந்தங் களும், சிவஞானியோகி ரியந்திய பிரபந்தங்களும், அவர் நன்மனனாக ரியந்திய பிர பந்தங்களும், இவைபொல்வன பிறவுஞ் செந்தமிழ் பிரபந்தவிலக்கியங்களாம்.

குமாதுருபாமுனிவரியந்தியபிரபந்தங்கள்: திருச்சென்னாச் சுந்தர்சலிவெண்பா, மீனாட்சிமமை பிள்ளைத்தமிழ், மீனாட்சியம்மைகுதும், மீனாட்சியம்மை விரட்டைமணி மாலை, மதுரைக்கலம்பகம், நீதிநெறிவிளக்கம், திருவாரூர் நான்மணிமாலை, முத்தக்கு மாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், சிதம்பராமுமணிக்கோவை, சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை, சிவசுரியம்மை விரட்டைமணிமாலை, பண்டாரமும்மணிக்கோவை, காசிக்கலம்பகமென் றித்திறத்தன.

சிவப்பிரகாசமுனிவரியந்தியபிரபந்தங்கள்: நால்வநான்மணிமாலை, திருச்செ ந்தலந்தாதி, பழையலந்தாதி, நளவெளி, திருநெல்வங்கைக்கோவை, திருநெல்வங்கைகலம் பகம், திருநெல்வங்கையுலா வெளரி-தற்புதன.

சிவஞானயோகிகளியந்திய பிரபந்தங்கள்: அரகத்தாசாரியர் சீரலாக பஞ்சக மொழிபெயர்ப்புகலல், சிவசுந்தவவிலக்கம், சௌந்திர முகமொழிவெண்பா, குளத் தூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, இளசைப் பத்திறப்பதந்தாதி, சலசைப் பதிற்றுப்பத்தந் தாதி, செங்கழுநீர்விராயுர்பிள்ளைத்தமிழ், அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், த்ருவேசம்ப ரந்தாதி, திருமுல்லைவாயிலந்தாதி, திருத்தொண்டா திருநாமக்கோவையென் றித்திறத் தன.

சிவஞானயோகிகள் மாணாக்கர் பிரபந்தங்கள்: ண்ணாசாரமுற்பட்டை, துறை சைக்கோவை முதுலியன. இவற்றுள், தணிகையாற்றுப்படை-கச்சிபாட்டுமணிவராலும் துறைசைக்கோவை சுப்பிரமணியமுனிவராலு மியற்றப்பட்டன. இவை தொலாபப் ப யனாராணையியற்றியிலக்கியமாய்ச் சங்கச்செய்யுட் பிரயாகம் யாண்டும் பயின்று சொல்லணி பொருளணி தறுமி விளக்கு நல்ல தமிழ்ப்பிரபந்தங்களாம். இவற்றுள், குப ரகுருபாமுனிவர் பிரபந்தங்களுஞ் சிவஞானயோகிகள் பிரபந்தங்களும் சுவதார்த்ததெள் வாஞ் சைவசித்தார்த்த துன்பொருள் விளக்குஞ் கொழிதமிழ்க் கவிஞருடையனவுமாம்.

இலக்கியமரபியன் முற்றிற்று.

சாத்திரமரபியல்.

அட்டாதசவித்தை.

வித்தை பதினெட்டாவது: வேதநான்கும், சிக்கை கற்பஞ்சுத்திரம் வியாகரண நிருத்தஞ் சந்தோபிசித் தோதிடமென்னு மங்கமாவும், புராண நியாயநான் மீமாஞ்சை மிருதியென்னு முபாங்க நான்கும், ஆயுள்வேதம் வில்வேதங் காந்தருவவேத மருத்த நூலென்னுமிவை. இவற்றுள், வேதநான்கும் பிரமகாண்டமும் பிரமஞானத்திற்கு நிமி த்தமான கருமகாண்டமு முணர்த்துவனவாம். சிவாகமங்களும் பிரமகாண்டமாயடங்கு மென்ப. வேதாகமங்கள் பரமசிவன் வாய்மொழியென்று சுருதியும் புராணமுஞ் சிவா கமுமோதலானும், பஞ்சப்பிரமம் பிரணவம் பஞ்சாக்ஸரம் பிராசாதமுதலிய மந்திரங்க ளும், பதிபசுபாச முதலிய பொருள்வழக்கமும், திருநீற்றிணுத்தானன் திரிபுண்டரமுருத் திராக்கந்தரித்தல் சிவலிங்கபூசை முதலிய கருமங்களும், பிறவும், இரண்டன்கண்ணுமொப் பச் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவுஞ் சொல்லப்படுதலானும், வேதசத்தத்தில் சிவாகமமு மடங்கு மெனக்கொண்டு வித்தை பதினெட்டென் றுண்மை நூல்களாங்குனமோதின. நீலகண்டவாசிரியர் “வயணு-வெஹிவாமுடியொஹு-தமவபய்யா டுடிவெஹிவாசிரியா டுடி” வேதசிவாகமங்க்குப் பேதங்காண்கின்றிலம்; வேதமுஞ் சிவனும் செய்யப்படுத லின் ஆகமமென்பபிம் என்றும், சிவஞானயோகிகள் “வேதம் பொருள் பலபடத் தோன்றுஞ் சூத்திரமுஞ் சிவாகம மதனை யவ்வாறாக வொட்டாது தெளித்தரைக்கும் பாடியமும்போலப் பரமசிவனும் செய்யப்பட்டமையின், அவை முறையே பொதுநூல் சிறப்புநூலென்பட்டிச் சூத்திரமும் பாடியமும்போல வேறுவைத் தெண்ணப்பூட்டை” என்றும், தத்தம் பாடியவுரைகளிற் கூறியருளியவாற்றினும், இது கடைப்பிடித்தனார்து கொள்க. “வெஹிவாமுடியொஹு” என்னுஞ் சுருதியு மிவ்வுண்மைக்குச் சான்றும், வேதமென்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவி யெனப் பொருள்பட்டிச் சதாவேதங்களுக்குக் காரணவிரிகுறியாயுஞ் சைவாகமங்களுக்குக் காரணக்குறியாயும், ஆகம மென்னுஞ் சொல் பரமசிவன்பானின்றும் வந்த தென்னும் பொருட்டாய்ச் சைவாகமங்களுக்குக் காரண விரிகுறியாயும் சதாவேதங்களுக்குக் காரணக்குறியாயும், வடமொழி தென்மொழிநூலு ரைகளில் வழங்கப்படுமாறுத் தெரிந்தணர்ந்தகொள்க. ஒருசார் வைதிகர் இவ்வுண்மை புகுத்துணரமாட்டாது, அட்டாதசவித்தையிற் சிவாகமம் படிக்கப்படாமையின், அது பிரமாண நூலாகாதென்று தமக்கு வேண்டியவாறு பிதற்றப். இனிச் சைவாகமங்கள் வேதச்சொல்லிலடங்கி அட்டாதசவித்தையாதல் அதன் பெருமைக்குக் குறைவாமென்று கூறுவாரைச் சதாவேதங்கள் ஆகமச் சொல்லினடங்கிப் பிரமாணமாதன் மற்றவற்றின் பெருமைக்குக் குறைவாகாதோவென்று கடைவி மறுக்க.

இனி வேதம் “சுயம்பு” வென்வழங்கப்படுவதாலும், “அபௌஷேய” மென வழங்கப்படுவதாலும், சுயம்புவான பரமசிவனும் செய்யப்பட்ட காரியமாதல்பற்றியும், பசுக்களாகிய புருடரார் செய்யப்பட்ட தன்மென்னுங் கருத்துப் பற்றியுமே யாம். ஆகலின், அவ்வழக்கேகொண்டு அது இறைவன் வாய்மொழி யன்மென்றல் பொருந்தா தென்க. சங்கத்தார் “செய்யா மொழிக்குந் திருவள்ளுவ ருரைத்த-பொய்யா மொழிக்கும் பொரு ளொன்றே” யென்றதாலும், பசுக்களான தேவர் முனிவர் முதலியோரார் செய்யப் பட்ட மொழியென்னுங் கருத்துப்பற்றியேயாம்.

இனி வேதங்களை யெடுத்தல் படுத்தன் முதலிய விசை வேறுபாட்டா னுச் சரிக்குமா முணர்த்துவது சிக்கை. வேதங்களிற் கூறும் கருமங்களை யனுபூக்து முறைமை யுணர்த்துவது கற்பகுத்திரம். வேதங்களி னெழுத்துச் சொற்களதியல் புணர்த்துவது வியாசரணம். வேதங்களின் சொற் பொரு ளுணர்விப்பது நிருத்தம். வேதமந்திரங்களிற் காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின் பெயரும் அவ்வவற்றிற்கு எழுத் தினைத் தென்றது முணர்த்துவது சந்தோபிசிதி. வேதத்திற் செய்யப்படுங் கருமங் கள் செய்தற்குரிய கால விசேடங்களை யுணர்த்துவது சோதிடம். இங்ஙனமாகலின், இவையாறும் வேதத்திற் கங்கமெனப்பட்டன. பரமசிவ னுலகத்தைப் படைக்கு மாறு முதலாயின கூறும் வேதவாக்கியப் பொருள்களை வலியுறுத்த விரித்துணர் துவது புராணம். இதிகாசமு மீண்ட டடங்கும். வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற் கனுசுலமான பிரமாண முதலியவற்றை யுணர்த்துவது நியாயநூல். வேதப்பொரு ளின் றுற்பரிய முணர்த்தாதற் கனுசுலமான நியாயங்களை யாராய்ச்சி செய்துணர் த்துவது மீமாஞ்சை. அது பூர்வமீமாஞ்சை யுத்தரமீமாஞ்சையென விருவகைப்படும். அவற்றுண் முன்னையது மீமாஞ்சையெனவும், வேதமெனவும், பின்னையது வேதாந்த மெனவும், வழங்கப்படும். அவ்வவ்வருணங்கட்கு நிலைக்குமுரிய தருமங்களை யுணர்த் துவது மிருத்தூல். புராண முதலிய நான்கும் வேதத்திற் குபாங்க மெனப்படும். எல்லா மனுட்டித்தற்குச் சாதனமான யாக்கையை நோயின்றி நிலைபெறச்செய்வது ஆயுள்வேதம். புகைவரா னலிவ்விந் தியுலகங்காததற்கு வேண்டப்படும் படைக் கலம் பயிறு வேதம். எல்லாக்கடவுளர்க்கு முலகைவரச்செய்யு மிசை முதலியவற்றை யுணர்விப்பது சாந்தருவவேதம். இம்மைக்கு மறுமைக்கு மேது வாகிய பொருள்களையீட்டு முபாய முணர்விப்பது அருத்தநூல். இவை நான்கு முப வேத மெனப்படு மென்றுணர்க.

வைதிகசாத்திரம்.

இனி மீமாஞ்சை, நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், வேதாந்த மென்று மாறும் வைதிகசாத்திரமெனப்படும். இவை சரிசனமெனவும் பெயர் பெறும். இவற்றுள் இறுதிக்கண்ணாகிய வேதாந்தம் உத்தரமீமாஞ்சை பிரமமீமாஞ்சை யென வும் வழங்கப்படும். மீமாஞ்சைநூல் செய்தார் சைமினிமுனிவர். இது பாட்டம் பிர பாகுமென விரண்டாம். நியாயநூல் செய்தார் கௌதமமுனிவர். இவர் அக்கபாத ரெனவும் பெயர் பெறுவர். வைசேடிகநூல் செய்தார் கணசமுனிவர். இவை யிரண் டிற் ,ருச்சுநூல்களாம். சாங்கியநூல் செய்தார் கபிலமுனிவர். யோகநூல் செய்தார் பதஞ்சலிமுனிவர். வேதாந்தநூல் செய்தார் வியாசமுனிவர். இது மாயாவாதம் பாற் கரியவாதம், கிரீடாப்பிரமவாதம், சத்தப்பிரமவாதமென நான்காம். இவரெல்லாம் வேதத்தைப் பொதுவகையான் மூலமாகக்கொண்டு அதனுட் சிலபொருளைச் சமுத் திரகலச நியாயம்பற்றி ஆண்டாண் டெடுத்தக்கொண்டு அரண்மூலம் ஒவ்வோரறிதாரி களின் பொருட்டு அவ ரறிவாவிற் கேற்பத் தொகுத்தும் விரித்த மிருநூல்கள் செய் தாராகலின், இவை முகூலூல் வழிநூல் சார்புநூலென்னு மூன்றனு ளொன்றற்கேலா தனவாய் வைதிகசாத்திரமென வேறாய் நிலைபெற்றன. அற்றேல், முதல் வழி சார்பு நூலென நிலைபெறுவன யாவையெனின்,— வேதாகமங்கள் பரமசிவனாற் செய்யப் பட்டு ஏனைநூல் கூறும் பொருளியல்புகளெல்லாந் தங்க ணடங்கக்கொண்டு வியாபா மாய் நிறநலின் அவை முதலூலாம். முதல்வனாற் நரப்படு முதலூலை யொன்றாக வைத தென்னும் லிங்ஙன மிருவகைப்படுத்த தெண்ணியதென்னையெனின்,— இதற்குச் சமா

தானம்: முந்நான் “மூன்றுவருணத்திற் குரிமையாதது நான்குவருணத்திற் குரிமை யாதலும் பற்றி, முறையே வேதாகமமென விருபகுதியாகவத் தெண்ணப்பட்டது” என்பர் நீலகண்டவாசிரியர். “வேதனால் சைவனுலென் திரண்டேனால்கள் வேறுரை க்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்க ளாகித் தூலாகிய மலன்ருது விரண்டு மாரணநூல் பொதச்சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா- நீதியினு லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு நிழ்த்தி யது நீண்மறையி டெழுதிடெ டுள் தேதாந்தச்- தீதல்பொருள் கொண்டிரைச்சு நூல் சைவம் பிறநா திழ்ந்தூயஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாறும்” எனவும், “உலகியல் வேதநூ லொழுக்க மென்பது- நிலவு மெய்நெறி சிவநெறிய தென்பதும்” எனவும் கூறுபவாகலின், அங்ஙனம் தூலாருந்ததி முறைபற்றிச் கூறுதலின் இருபகுதிப்பட்ட தெனவே யாம் கோடும்” என்பர் சிவஞானமாபாடியகாரர். இவ்விருசமாதானங்களுள் இட்டமாயது கொண்டமை. இனி மிருதி புராணம் கலைகள் உபாகம முதலாயினவெல் லாம் வேதாகம்பொருளை யுள்ளவா றுணர்ந்தார் அவற்றைப் பிறாக்கினி.3 விளக குதற்பொருட்டு நாவ்வகை யாப்பினு ளொன்றான் வறிப்பித்தச் செய்த நூல்களாக லான், அவை வழிநூலெனப்படும். சித்கை சற்பகுத்திர் முதலிய வேதாங்கங்களுங் காருடர் தக்கினமுதலிய வாகமான்கங்கு முறையே யவ்விரன்முனையு முள்ளவாறுணர் தற்குச் சார்பாய்ப் புடைபட்டு நிகழ்தலின், அவை சார்புநூலெனப்படுமென் றறிந்து கொள்க.

மீமாஞ்சை முதலிய சாத்திரங்களாறும் அன்னவாயினும், அவற்றன் மீமா ங்சைநூல் வேதத்தன் விதித்த கருமத்தை யாராய்ச்சி செய்தற் குபகாரமாயும் எல்லாநூலார்க்கு முபகாரமாகு நியாயங்களெடுத்தோதவதாயு நிலவுதலானும், வைசே டிக ரையாயினுல்கள் எல்லாநூற்கு முபகாரமாகுந் தருக்கமுறை யெடுத்தோததலா னும், சாங்கிய மூலப்பகுதியையும் புருடனையும் பகுத்தனரும் விவேசுமூந் தத்தவ சந்நாரியவாதமு மெடுத்தோததலானும், யோகம் என்வகை யுறுப்பிற்றுகிய யோக முறை தெரித்தலானும், உத்தரமீமாஞ்சையெனப்படும் வேதாந்தம் பலதிறைப்பட்டுக் கிடக்கு முபநிதவாக்கியங்களை அவ்வப் பொருட் பெற்றிக்கேற்ப வொருதிறைப்பித் துப் பரமேசுவராசனை கடைப்பிடித்துச் செய்ய விதித்தலானும், வேதாகமமு, லிய சாத்திரவாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவிகளாக வேண்டப்பட்டு நிலவு மென்க. இச்சாத்திரங்களாறும் கூறும் பொருளு மவற்றுட் பிரயோசனப்படுவனவும் பூர்வபக்க மாவனவும் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானமாபாடியத்த ளெடுத்த விளக்கினார்.

இனிப் பூர்வமீமாஞ்சைநூலார் சுருகி இலிங்கம் வாக்கியம் பிரகரணர் தானம் சமாக்கியை யென்னு மாறும் வன்மை மென்மை பற்றிச் சொற்பொரு ளெனவிக்குங் கருவிகளென் றெடுத்தோதவர்; உத்தரமீமாஞ்சை நூலார் அங்ஙனம் உபக்கிரமவுப சங்காரம் அப்பியாசம் அபூர்வதை பலம் அருத்தவாதம் உபபத்தி யெனனு மாறும் வன்மை மென்மை பற்றிச் சொற் பொரு ளெனவிக்குங் கருவியென் றெடுத்தோதவர். அவையெல்லாந் தமிழ்வேத வேதாந்த சித்தாந்த நூல்களின் சொற்பொரு ளெனிறகு மின்றியமையாத கருவிகளேயாம். அவற்றுள், சுருதியாவது: வேறென்றனை யவா வாத தான் சுருதிய பொருளைத் தானே தெரிவிப்பது. இலிங்கமாவது: ஆற்றலார் பொருளை யுணர்ந்தவது. வாக்கியமாவது: இங்ஙனஞ் சுருதியும் இலிங்கமு மன்றிச் சொற்றொடர் பற்றி யுணர் வருவது. பிரகரணமாவது: “சோதிட்டோமம் வேட்க” என்றற்போதும் விதிவாக்கியங்களாற் பொதுப்பட வுணர்ந்த ஐறப்பா னறியப்படாத

கண்மக்களா னவாவப்பட்டு இவ்வாறு செய்யற்பாற்றென வருத்தக் கூறுவது. நான் மாவது: நிரணிறைபிடமும் அண்மையிடமுமென விருவகைப்படிம். சமர்க்கையாவது: காரணத்தான் வரும் பெயர். உபக்கிரமவுடசங்காரங்களுவன: எழுவாயுரை மறுவாயுரையோடொத்து ஒன்றுதலின், மற்றின்று னுஃலும் பொரு ளிதவையோடென்று துணிந்தரைத்தற் கருவியாய் நிற்பன. அப்பியாசமாவது: நூலிற் டயின்றுவருதலின் இதற்கிதுவே பொருளைனக் கொண்டு துணிந்தரைத்தற் கருவியாய் நிற்பது. அபூர்வதையாவது: இது மறறொருநூலா னறிவுறுததப்படாத விடயமாகலின், இதற்குச் சிறந்த பொரு ளிதுவெனக் கொண்டு துணிந்தரைத்தற் கருவியாயுள்ளது. பலமாவது: இந்நூலிற் கிது சிறந்த பிரயோசன மாகற்பாலதெனக் கொண்டு துணிந்தரைத்தற் கருவியாய் நிற்பது. அருத்தவாதமாவது: நூலுட் புனைந்தரைவகையாற் சிறந்த சொருபொருளை அறிவுறுத்தல் நிற்பது. உபபத்தியாவது: இப்பொருள் உசுத்கு மிக வியையவாழமெனக் கொண்டுரைத்தற் பயத்தாய் வருவது. தமிழின் ஃணுள்ள வேதாந்த சித்தாரத சாத்திரமரபு இனிது தெளிந்தருபகாரமாக, இத்காறும் வடமொழியுட் டாதசுவிறையின் மரபும், வைகிச்சாத்திரமரபும், சிறிது ஈண்டு முதற்குடொருத்தோற்றமும்.

வடமொழிச் சாத்திரங்களுக்கு வேதாக்கமங்கள் முதலாய் நிறமலபோலத் தென் மொழிச் சாத்திரங்களுக்குத் தமிழ்வேதாக்கங்கள் முலாய் நிற்பனவாம். தமிழ்வேதோற் பத்தியும் அவை வேதாக்கமங்களின் சாரமான திருமுறைகளாதலும் பிறவுந் திருமுறை மிலக்கியவரலாற்றிற் பிராணசுத்தாற் சாதித்தப்போந்தாம். அற்றே லக்ஷாக; தேவாரந் திருவாசக முதலியன தலையாய சாத்திரத் தமிழாத்தகங்களாதலின், அவற்றின் மரபு ஈண்ட கொரித்தபாலபெனின், — அஃதொசுமுன்னியினும், தேவாரந் திருவாசகமுதலிய திருமுறைகளும் உச்சரவேதமுந் பெய்வல்லக்கியமுமாய் நிற்பலின், தமிழிலக்கிய ஃகெல்லாந் சிரத்தாளமாய் வைத்து அவற்றின்மரபு ஆண்டு தெரிக்கக் கடவாயி னமெனத் துணர்ந்து கொள்க மறந்து செருமிழ்ப் புராண விதகாசிரமபு ஆண்டு கொரித்தாலும் அவை செந் மிழ்ப் பேரிலக்கியமாத ஃனக்கொடியாம். தமிழ்ப் புராணவிதகாசிலக்கியங்கா தமிழ்வேதத்தற்கு வழிநூலாய் ஃமிழ்வேத விலக்கியத் துன்பின் அவ் ஃத்பாலன வாயினுந் தமிழ்ச்சங்க விலக்கி ஃந்நாற் தமிழ் காவிய விலக்கியங்களுட் பலவுந் தோற்றத்தான் அவைகமக்கு முற்பத்தனென்கி அவற்றின்பின் வைத்து மறவற்றின் மரபு தெரித்தாமெனப்பது.

தமிழ்வேத வேதாந்த சித்தாந்த வாராய்ச்சிக்கு எண்ணு மெழுத்தமென்னு மிரண்டு மிரண்டு கண்ணும். எண்-சருக்கம்; எழுத்து-இயற்றமிழின் விலக்கணம். இவை வேதாந்த சித்தாந்த வழுகிப்பொரு ளாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத சருவி யென்பார், நாயனார் “எண்ணெய வேளை யெழுத்தென்ப விலவிரண்டிற் ஃண்ணென்ப வாழு முடிந்த” என் நவ்வாறெடுத்தோதயருளினு ரென்பது: எண்ணித்தந்தற்கமாம். கதைத் கருவியுந் செய்யகயுமென விருவகைப்படிம். அவையேரம்பமுதலிய நூல்களுட ஃகாண். சருக்கமு மியற்றமிழென்னு மிலக்கணமு முறுதிப்பொரு ளு னு முசுஞ ளாராய்ச்சிக்குக் கருவியாதல், “ஆதி முதலொழிய வல்லா தனவெண்ணினைத் தவழவ நிலைமையவான்-மாதே - பறமார் பொருளின்பம் வீடென் நிறவற்றின் - நிறமாமோ வெண்ணிறந்தாற், செப்பு” “எழுத்தறியத் திரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான் - மொழித்திறத்தி முட்டமுப்பா னுது - மொழித்திறத்தின் - முட்டமுத்த நல்லோன முதனூற் பொரு

னார்த கட்டறுத்த வீதி பெறும்" இவற்றினையே. இவற்றின் இயற்றம் என்னும் இலக்கணம் தமிழ்ச் சுதந்திர நூலாம். அது முத்தமிழ் முதலான வகத்திய மாம். தொல்காப்பியம் பன்னிருபடலம் முதலியன அதன் வழிநூல்களாம். அவற்றின் வரலாற்றெல்லாம் இலக்கணமரபியலி லெடுத்தோதும். மற்றுத் தருக்கம் வடநூல்ந் கூறியவாறே தமிழின் மொழிபெயர்த்தியற்றப்பட்டு விளங்கும். அவை தருக்க சங்கிரகமும், அதனுரையான வன்னம்பட்டியமும், தருக்கபரிபாடையும், போலவன. அவற்றுள், தருக்கசங்கிரகமும் அன்னம்பட்டியமும் தமிழின் மொழிபெயர்த்தியற்றி னார் ஆசிரியர் சிவஞானபோகிகள். தருக்கபரிபாடை தமிழின் மொழிபெயர்த்தியற்றி னார் துறைமங்கலச் சிவப்பிரகாசமுனிவர். தருக்கபரிபாடை தருக்ககுடாமணியெனவும் வழங்கப்படும். இருவகைப்படுந் தருக்கத்துட் டருக்கசங்கிரகம் கணைத் செய்த வைசேடிசுதூலின் வழித்தாயது. தருக்கபரிபாடை கௌதமர் செய்த நியாயநூலின் வழித்தாயது. தருக்கசங்கிரகமும் மன்னம்பட்டியமும் வடமொழியி லியற்றினார் அன்னம்பட்டர். தருக்கபரிபாடை வடமொழியி லியற்றினார் சிவசேகசுவமிசிரர். தருக்க சங்கிரக மேழபதார்த்தமூந் தருக்கபரிபாடை பதினாறு பதார்த்தமூந் கூறும். பதார்த்த மேழாவன : திரவியம், குணம், கருமம், சாமானியம், விசேடம், சமவாயம், அபாவமென்பன. பதார்த்தம் பதினாறுவன : பிரமாணம், பிரமேடம், சம்சயம், பிரயோசனம், திருட்டாந்தம், சித்தாந்தம், அவயவம், தருக்கம், நிண்ணயம், வாதம், சர்பம், விதன்னை, ஏத்துவாபாசம், சலம், சாதி, நிக்கிரகத்தான மென்பன.

வேதாந்தசாத்தாம்.

தமிழ் வேதாந்தசாத்திரங்கள் வடமொழி உபநிடதங்களை மூலமாகக்கொண்டு தோன்றி நடப்பன. தமிழ் வேதாந்த சாத்திரங்கள் : கைவல்லியம், வேதாந்தகுடாமணி, வாசிட்டம், ஈசரகதை, பகவத்கதை, பிரமகதை, பிரபோதசந்திரோதய முதலியனவாம். வடமொழி யுபநிடதங்கட்குச் சுத்தாத்தவிதமாகவுஞ் சிவாத்தவிதமாகவுங் கேவலாத்தவிதமாகவுங் விசிட்டாதவிதமாகவுந் துவைதமாகவு முரைகளுந் நூல்களுந் தத்தங் கொள்கைக்கேற்ப வடமொழி வல்ல வாசாரியர்கள் பல செய்துட்டார். அவருட் சுத்தாத்தவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார் அரத்ததாசாரியர் முதலாயினார். சிவாத்தவிதக் கொள்கைபற்றி நூலுரை செய்தார் நீலகண்ட வாசிரியர் அப்பயதிக்கித யோகிகள் முதலாயினார். கேவலாத்தவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார் சங்கராசாரியர் வித்யாரணிய முனிவர் முதலாயினார். விசிட்டாத்தவிதக் கொள்கைபற்றி வழிநூலுரைசெய்தார் இராமானுசாசாரியர் வேதாந்த தேசிகர் தாதாசாரியர் முதலாயினார். துவைதக்கொள்கைபற்றி வழிநூலுரை செய்தார் ஆனந்ததீர்த்தாசாரியர் முதலியோர்.

இவற்றுள், முற்கூறிய தமிழ் வேதாந்தநூல்கள் சங்கராசாரிய ரபிமதமான கேவலாத்தவித வேதாந்தமவாத நூலாவன. ஏகான்மவாதத் துட்பட்ட பிரம விவர்த்தன மாயாவாதமவது-சச்சிதானந்தமாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்பதா பிரமம். பரமார்த்தத்தி லெத்தொன்றே மெய்ப்பொருள். ஏனையவெல்லாம் பிரமத்தின் விவர்த்தனமாய் பிப்பில் வெள்ளிபோல வலிச்சையினார் காணப்படுவன வாகலிற் பொய். இங்ஙனம் தோன்ற முலகத்திற்கு முதற்காரணமாகிய மாயை பிரமம்போலச் சத்தமன்றி நுயற் கோடுபோல வசத்தமன்றி யனிருவசனமாயிருக்கும். அனிருவசனமென்பது - சொல்லொனாத தென்னும் பொருட்டு. இத்தமாயைக்கு வேறுகிய பிரமநுபமே வசவென

வேதாந்தஞானத்தா லறிவதே முத்தியென்பதாம். பாக்ரியமாவது - முற் கூறப்பட்ட பிரமமே சடமுஞ் சித்தமாகிய வுலகங்களாய்ப் பரிணமித்தது. அங்ஙனம் பரிணமித்த விகாரப்பட்டமையை யறிபரிமையாற் பந்தமாயிற்று. பரமார்த்தத்தி லொரு பொருளே. வேதாந்த ஞானத்தா ழுடம்பிற்று வேறுகிய வானமரபும் விளங்கும். அதவே பரபிரமமென றறிந்து அதன்க ணிலையித்தலே முத்தியென்பதாம். கீர்டாப்பிரமவாதமாவது - முற் கூறப்பட்ட பிரமமே நான். யானொருபடித்தன்றிப் பல வேறுவகைப்பட்ட விகாரப்பொருள்களோடு கூடிப் பலவாற்றால் விளையாடுகின்றேன். இவ்வாறறிவதே முத்தி யென்பதாம். சத்தப்பிரமமாவது - காரணமாகிய பிரம மிது ஐக்காலத்திற் சத்தவடிவற்றா யிருக்கும். அஃதவிச்சையினுற் சடமுஞ் சித்தமாகிய வுலகங்களாய் விரியும். முடிவின்கட் சத்தமாத்திரையே யுள்ளதென் றிங்ஙன மறிவதே முத்தியென்பதாம். இங்ஙன நால்வேறு வகைப்பட்ட வேதாந்தவாதநூல் செய்தார் வியாசமுனவர்.

கைவல்லியம்.

இது தாண்டவமூர்த்தியாராற் செய்யப்பட்டது. இது தத்துவவிளக்கப்படலம் சந்தேகநெளிதற்படலமென விரண்டு படலங்களுடைத்து.

வேதாந்ததுடாமணி.

இது சங்கராசாரியர் வடமொழியிலிபற்றிய விவேகசிந்தாமணியென்னு றான் மொழிபெயர்ப்பு. இது மொழிபெயர்த்தார் துறைமங்கலச் சிவப்பிரகாசமுனிவர். இது சிறப்புப்பாயிரம் பொதுப்பாயிர முன்னர்த் தோற்றித் திருக்குவிவேகந் திருசியவிவேக மென்னு மிரண்டு விபாகங்களுடைத்தாய் நிலைபெறுவது. இதன்கட் டிருக்கென்பது அறியுருவான பிரமம். 'திருசியமென்பது அப்பிரமவிவர்த்தன மாயாகாரியமா யறியப்படு மிச்செனப் பிரவஞ்சம். இந்நூல் ஏகானமவாத கேவலாத்துவித் வேதாந்த பரிச்சேதப்பொருள் நன்குணர்த்துவது.

வாசிட்டம்.

இது வைராக்கியப்பிரகரணம், முழுச்சுப்பிரகரணம், உற்பத்திப்பிரகரணம், திருவாணப்பிரகரணமென் றிப்பிரகரணங்களாற் சிவகாருண்ணியம், பாசவைராககியம், ஈசுரபத்தி, பிரமஞான மென்பவற்றிற் கிலக்கணங் கூறி யவ்வவற்றிற் கெடுத்த கக்காட்டிலக்கியமாகக் கதைபல கூறி அவற்றினியல்பு விளக்குவது. இஃதையறிந் றீரை யாளவந்தார்.

ஈசுரகீதை.

இது பரமேசுவரன் சனற்குமாரன் முதலிய முனிவர்களைக்கட் கருளியது. இதன்கட் சாங்கியயோகம், பரபத்தி, விசுவரூபம், சிவசத்த, தத்தவநிசம்வ்யூகி, பிரவஞ்சம், தத்துவதரிசனம், போகம் என்பன வெடுத்தோதப்படும். இதனைத் தமிழின் மொழி பெயர்த்தப் பாடினார் தத்துவராய முனிவர்.

பகவத்கீதை.

இது பகவானு கண்ணன் அருச்சுனற்குச் செவியறிவுறித்தியது. இது அருச்சுனன் சிவகாருண்ணிய நாடிப் போர் துறந்து சோகமுற்றது கண்டு கண்ணன் அவன் சோசநீங்கி யுய்வண்ண நாடிக் கருமயோக ஞானவரலாறும், பிரவஞ்ச ரூப விகார முசலியவற்றின் வரலாறு முறைத்ததைப் பொருளாகவுடையது. இதனைத் தமிழின் மொழிபெயர்த்தப் பாடினார் சேட்டார்.

பிரமகீதை.

இது பிரமன் முனிவர் கண்ணுக்கு கருவியுதல். இது ஐரேயம், சைத்திரியம், கேனம், சாந்தோகியம், முண்டகம், கைவலவியம், பிரகதாரணியம், கடல் கைவலவியம், சைத்திரியம் என்னு முப்பிடசங்குளின் பொரு ளறிவுறுப்பது. இதனை தமிழின் மொழிபெயர்த்துப் பாடினா தத்துவராமமுனிவர்.

பிரபோதசந்திரோதயம்

இது வேதாந்தப்பொருளை நாடாமுறையிற பிரவிர்த்து நிவர்த்தன விர ண்டிபாலாக வகுத்து, போகன முடிவோரைப் பிரவிர்த்திப் பட்டை லேவர வர, விவகன முத்தியாரை நிவர்த்திப் பட்டை லேவரவர நிவர்த்தி, அம் பாரதொழிற் கிளக்கு கிளக்கு முகதால, நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம் வெளிப்பட தத்துவது.

ஐக்கியவாதசைவசாந்தியம்

வைராகியசதகம், வைராகியதீபம், அவிரோ வுர்தி, சிவஞான தீபம், சிவசந்த கிராமணி, அத்துவிதவெண்டா வெனபன ஐக்கியவாத சைவகருணை என் னா பபன. ஐக்கியவாதசைவம் அகப்பறச சமயத்தின் பாலகா டுச்சுட்ட மீதம் மலைய நிறபத்தார சமயம். அந்தாவது:— “இன்மமல மானிட மன மென்றிரண்டி யிறையா நிலவுகுபல வுயிரகளுமுற புரிதலரு வினைவின் தனை வர லையா களுக்குற அனுகரண புயரை தந்தி யிவகி னிலை யிருபயடி மார்த் தவரலா நேராக நேராதன மருவக சடவுளரு ளாலெவையுங் கழி தவக சஞ்ஞர், ப்மல மா னவையனுகா பெருகொளிமுன புளந்த பெற்றிபம்” எனபதாம். இத்தான் செயதார சார்பலிங்கமுனிவர், சிவப்பிரகாசமுனிவர், சிவப்பிரகாச சிவா பூரணமார்.

ஓழ்விலோடுக்கம்.

இது செய்தார கண்ணுடையவள்ளல். இது பொதுவிதம், சாந்திரிபா தத்துவம்மொழிவு, டியாகக்கழறி, கிரியைக்கழறி, சரியை மறவு, சைத்திரியை கம், தறவு, அருளவாதசைவதன்மை, வாடினைமாடைதானை, நிலையியல்பு என பத்தியல்களுடையது. இது ஆனமாய் பாசோடாதயி னீங்கு யருளி லுமுந்திக் துயமை யுறதற்கு கருவியான ஒரு கு னுதல். வேதாந்த சித்தாந்த மிரண்டையுற தமமுன முரணைவீறு அவ்விரண்டை பொருள் பெருமபானமையா நெருப்பத்தாரைப்பது. இது அறவகை யகச்சமயங்களுள் வைத்தச சிவாததுவிதம் உத்பபது. சித்தாந்த சைவததக் கமனமைபுணர் நிறபது. மறறிது சுததசைவ னுலென்பாரு முளா, சுதத சைவத்திற்குஞ் சிவாததுவித சைவத்திற்குற தமமுன வேறுபாடு சைவஞானமாயுயத துட் காண்க.

சித்தாந்தசாந்தியம்.

இனிப் “புறச்சமயத் தவாக்கருளா யகச்சமயத் தொளியாய்ப்
புகலளவைக் களவாதிப் பொறபணிப்பா லபேதப்
பிறப்பிலதா யிருளவெளிப்பாற பேதமுஞ்சொற பொருள்போற்
பேதாபே தமுயினறிப் பெருநூல் சிவான
வலத்திறனுஞ் வினைவதா யுடையிர்கண் னுருக்க
னறிவொளிபோற் பிழவரு முத்தவித மாகுஞ்

சிறப்பினதாய் வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ
சித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்க ஹற்றாம்.”

ஈண்டுப் புறச்சமயத்தவரென்றது முக்கூற்றப் புறச்சமயத்தவரெனக் கொள்க. அவரெல்லாஞ் சித்தாந்தசைவத்தோ டொப்ப “ஏகனனேக னிருள்கரும மாபயயிரண்” டென்னு மாறுபதார்த்தங்களுந் கொள்ளாமையின், அவ்வறுவகைப் பதார்த்தங்களி னியல்பைக் கொளுத்தினுந் கொள்ளமாட்டா ரென்பார், “புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா” யென்றார். சங்கற்பநிராகரணத்திற் கூறப்படு மகச்சமயத்தவராகிய பாடாணவாத சைவர் முதலியோர் சித்தாந்தசைவத்தோடொப்ப ஏகன் முதலிய வாறு பதார்த்தங் கொண்டமையின், அவ்வாறு பதார்த்தங்கட்கும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு கூறு மாகமங்களின் றுற்பரிய மிதுவேயென் றெடுத்துக்காட்டிச் சித்தாந்தசைவப் பொரு ளுண்மையைக் கொளுத்திற் கொள்ள வல்லுவரென்பார், “அகச்சமயத் தொளியா” பென்றார். கொளுத்தற் கொள்ள வல்லுவரெனவே யகச்சமயத்தவருந் தாடெம கொள்ளமாட்டாரென்பது கருத்தாகலிற் “சிவாத்துவிதார்த்தத்துக் - குலவின ரளவளா வாக் கொள்கைய தாகி” யென்பதனோடு முரணமை யறிக. சிவாத்துவிதமாவது - நிமித்தகாரண பரிணாமவாதம். “சிவாத்துவி தார்த்தத்துக் - குலவின ரளவளாவாக் கொள்கைய தாகி டென” விறுவா யென்னு முறைமைக்க ணின்ற சுத்தசைவரை யொழித் தொழித்த சமயத்தாரை பெல்லாம் விலக்கவே, சுத்தசைவ ரிந்துல் கேட்ட னுணையானே தாற்பரிய மினிதுணர்ந்து சித்தாந்தப்பொருள் கைக்கொள்வ ரென்பது பெறப்பட்டது. அத்துணை யணிமைய ராகலானன்றே சித்தாந்த சைவத்தைச் சார வைத்தா ரென்பது. இக்கருத் தறியாதார் “சிவாத் துவிதார்த்த” தென்றணமயிற் சிவாத்துவிதமாவது - இறுதிக்க ணெடுத்தோதப்படுஞ் சுத்த சைவம் போலு மென மயங்குப். நிமித்த காரணமாகிய முதல்வன் மாயையோடுங் கூடி முதற் காரண மூராய்ப் பரிணமிப்ப னென்பதே சிவாத்துவித சைவர் கொள்கை யென்க. இது சுத்த சைவர்க் கேலாமையுமறிக. இனித்தார்க்கிகர் முதலியோர் காட்சி முதலிய பிரமிதிக்குப் பொறி முதலியனவே பிரமாண மென்பர். பிரமாணம் பிரமேயப் பொருளாதல் செல்லாமையிற் பொறி முதலாயினவு மேனைய போலப் பிரமேயமா யளந் தறியப்படும் பொருளே யாகலின், அவற்றைப் பிரமாண மென்றல் பொருந் தாது; மற்றுச் சிவஞான முணர்த்த வுணர்வதாகிய வானம் சிற்சத்தியே அவர் பிர மாண மெனப் புகலு மிந்திரிய முதலியவற்றையு மளந்தறியும் பிரமாணமாம்.” பொறி முதலியன வதற்கு வாயிலாதல் பற்றிப் பிரமாண மென்று பசரித்துக் கூறப்படுவ னவேயாமென்பது சைவ சித்தாந்த மென்பார், “புகலளவக் களவாகி” யெ ன்றார். சைவ சித்தாந்தத்தி னெய்துதற் கருமை கூறுவார் “பெருநூல் சொன்ன வறத்திறனால் விளைவதா” டென்றார். எனவே, உஃதிவழி விளையா தென்பதாம். “உடலுயிர் கண்ணருக்க னறி வொளிபோற் பிதிவரு மத்துவிதமா” மாறு மே லுரைத்தாம். அத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் கூறுவார், “பிதிவருமத் துவித” மென் றுடம்பொடு புணர்த் தோதினார். இஃதேனையோர் கூறும் பொருள் போலன்றிச் சிறந்த தென்பார் “சிறப்பினதா” யென்றார். வேதாந்தமுஞ் சித்தாந் தும் வேறென்பாரை மறுத்துப் பலபொருள்படுஞ் சூத்திரத்தை யங்ஙனம் படாமைத் தெளித்துரைக்கும் பாடியம்போல வேதாந்தத்தைத் தெளித்துரைப்பதே சைவ சித்

தாந்த மென்பார், மருடாகம் முதலியவற்று னோதியவாறே “வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்தத்திற்” சென்றார். ஈண்டு வேதாந்த மென்றது வேதத்தின் முடிபுகளாகிய வுபரிடதக்களை. வேதாந்த மென்ப பெயர் பெற்ற வேகானமவாத துலையன்றென வுணர்த்துதற்கு “வேதத் தலைதரு பொருளாய்” என விறுதியினுங் கூறின ராகலின், அது கூறியது கூறலன்மை யுணர்க. திறன் - பொது வுண்மை யென்னும் வகை. இங்கு - இந்நூலின், முடினால் வழிநூல்களின் “பொதுவுண்மை” யென வகுத்துக் கொண் டோதினும் எடுத்தோதாமையால், அவ்வகை தெரி வரிதாகலான் அது தெரியுமாறு “பொது வுண்மை” யென் றெடுத்தோதி யந்நூல்களின் கருத்து ஈண்டுத் தெரியச் செய்து மென்பார், “சைவ சித்தாந்தத் திற னிங்குத் தெரிக்கலுற்று” மென்றார். சைவ சித்தாந்த மென்றது - சுத்த சைவ முதலியவற்றிற் செல்லாமைப் பொருட்டி.

சித்தாந்தசாத்திநாற்பாதத்தெளிவு.

வேதத்திற் கூறுங் கருமகாண்டப் பொருட்கு இன்றியமையாது வேண்டப் பட் டெஞ்சி நின்றனவாய பொருள்களையும் வேதமுடிபாய வுபரிடதத்தின் சாரமாயுள்ள பொருள்களையும் வேறெடுத்துக்கொண்டு இனிது விளக்குதலின், சிவாகமஞ் சித்தாந்த சாத்திர மென்று வழங்கப்படும். இச்சித்தாந்த வாசகங்கள் சரியாபாதம், கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாத மென, நான்கு பாதங்களுடையனவாம்.

இவற்றுள், சரியாபாதத்துட் பிராயச்சித்தவிதியும், பவித்திரவிதியும், சிவலிங்க விலக்கணமும், நந்தி முதலிய கணநாதரிலக்கணமும், செபமாலை யோகபட்டர் தண்டம் கமண்டல முதலியவற்றி னிலக்கணமும், அந்தியேட்டிவிதியும், கிரார்த்தவிதியும், கூறப்படும்.

கிரியாபாதத்தான் மந்திரங்களினது உத்தாரணஞ் சந்தியாவந்தனம் பூசை செபம் ஓமங்களும், சமயம் விசேட நிருவாணம் ஆசாரியாபிடைக்கனும், புத்தி முத்திகளுக் குபாயமான திக்கையும், கூறப்படும்.

யோகபாதத்தான் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவேசாரும், ஆன்மாவும், பரமசிவனும், சத்தியும், சுகத்திற்குக் காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும் வல்லமையும், அணிமாதி சித்திகளுண்டா முறைமையும், இயம நியமம் ஆசனம் பிராண்யாமம் பிரத்தியாகாரர் தாரணந் தியானஞ் சாமாதிகளினுடைய முறைமையும், மூலதார முதலிய ஆநாரங்களின் முறையும், கூறப்படும்.

ஞானபாதத்துட் பரமசிவனுடைய சொரூபமும், விஞ்ஞானகலர் பிரணாயகலர் சகலர் என்னு மான்மாக்களின் சொரூபமும், ஆணவங் காமிய மாயேயம் வைந்தவர் திரோதானசத்தி என்னும் பாசங்களின் சொரூபமும், சத்தியின் சொரூபமும், சிவ தத்துவமுதற் பிரகிருதி தத்துவமவரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உற்பத்தியும், இவை யான்மாக்கள் போகம் புசிக்கைக்குக் கருவியாமுறையும், புவனங்கள் புவனே சுவரர் சொரூபங்களும், புவனங்களின் யோசனைப் பிரமானங்களும், அதமப் பிரளய மத்திமப்பிரளயம் மகாப் பிரளயங்களின் சொரூபங்களும், அதமப் பிரளயங் களின் பின்னர்ச் சிருட்டியா முறைமையும், பாசபதம் மாவிரதங் காபாலிக முதலானவற்றின் சொரூபங்களும், கூறப்படும்.

இந்நாற்பாதப் பொருள்கள் சிவஞானமாபாடியத்தத் தெளித்தெடுத்தச் சுருக்கி யுரைக்கப்பட்டன. இனி வினை பசுநல்வினை சிவநல்வினையென விரண்டாம். பசு நல்வினை யுலகவினையும் வேதவினையுமென வேதிரண்டாம். “சிவநல்வினை பொது வுஞ் சிறப்பு மென வேதிரண்டாம். உலகவினை தண்ணீர்ப்பந்தர் அன்னசாலை கூவல் குள முதலியன வமைத்தலாம். வேதவினை கட்புலனான பசு பார்ப்பார் தாய் தந்தை முதலாயினரை வழிபடுதலும், கட்புல னாகாத அரி யய னிந்திரன் முத லிய தேவர்களை வழிபடுதலுமாம். அற்றாயினும் வேள்வி முதலிய வைதிக வினைகள் தண்ணீர்ப்பந்தர் முதலிய உலகவினை போலன்றிச் சிவனை நோக்கி அவிப்பாகங் கொடுத்தலும் வழிபடுதலு முடைமையின், அவை சிவபுண்ணிய மாமென்றற் கிழக் கொன்னையெனின்,— ஆண்டுச் சிவபிரானுக்கு அவிப்பாகங் கொடுத்தலும் வழிபடுத லும் பசுக்களாகிய ஏனைக் கடவுளரோ டொப்ப வைத்துச் செய்தலே யன்றிப் பொது நீக்கிப் பசுபதி யென்னுங் கருத்தாற் செய்த லின்மையின், அவை யெல்லாஞ் செய்வோர் கருத்துவகையாற் பசுநல்வினையே யாம்; சிவநல்வினை யாகா வென்க. இனி வேள்வி முதலிய வைதிக வினைக்கண் சிவபுண்ணியமு மபுத்தி பூர்வமாய் நிகழ்தலின் அது புத்திபூர்வமாய் இனிச் செய்யக்கடவனவாகிய சிவபுண்ணியங்கட் கேதுவாதன் மாத்திரையிற் பயன் படுத லுடைத்தென்க. வேள்வி முதலியவுஞ் சிவ பிரானை நோக்கிப் பொது நீக்கிச் செய்யின், அஃது ஏனையபோலப் பசு புண்ணி ய மாதலின்றிப் பொதுச் சிவபுண்ணியமா மெனக் கொள்க. இஃ துலகவினைக் கண்ணு மொக்கும். இவ்வவைதிக வினையான பொதுச் சிவபுண்ணியஞ் சிவாகம நல் வினையான பொதுச் சிவபுண்ணியம் போலச் சிறப்புச் சிவபுண்ணியத்திற் கங்கமாகிப் பயன் படுதலுடைத்தென்க.

பொதுச்சிவநல்வினையாவது சிவதீக்கை யென்னு மங்க மின்றி யவ்வாறு செய் வது. சிறப்புச் சிவநல்வினையாவது சிவதீக்கை யென்னு மங்க முடையரா யவ்வாறு செய்வது. இவ்விரண்டும் பத்திகாரணமாக வுண்மையாகச் செய்வதும் புகழ் முத லிய உலகப்பயனை நோக்கிச் செய்வதுமென வெவ்வே திருவகைப்படும். இவற்றுள், சிறப்புச் சிவபுண்ணிய பிரண்டுஞ் சரியையுங் கிரியையும் யோகமும் அவற்ற னிகழு ஞானமு மென ஒரோவொன்று நந்நான்காய் அந்நான்கினுள்ளுஞ் சரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், கிரியையிற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், யோகத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென, ஒரோவொன்று நந்நான்காய் முப்பத்திரண்டு வகைப்பட்டு விரியால் இன்னும் பல திறப்படு மென்றுணர்க.

அவற்றுள், திருக்கோயி லலகிடன் மெழுகன் முதலியன சரியையிற் சரியை ஐயைந்து மூர்த்திகள் விராயகக் கடவுண் முதலிய ஆவரண மூர்த்திகளில் ஒரு மூர்த்தியைப் பூசித்தல் சரியையிற் கிரியை. நெஞ்சின்கண் உருத்திரக்கடவுளை; தியானஞ் செய்தல் சரியையிற் யோகம். அத்தியான பாவனையின் உறைப்பினால் ஓ னுபவ வுணர்வு நிகழ்தல் சரியையின் ஞானம். சிவ பூசைக்கு வேண்டப்படு மு காரணங் னெல்லாஞ் செய்து கோடல் கிரிப்பையிற் சரியை. சிவாகமத்தில் விதித் தவறே யாவகைச் சுத்தி முன்னாகச் சிவலிங்க வடிவின் செய்யும் பூசனை கிரி யை யிற் கிரியை. அகத்தே பூசை மும் தியான முன்றற்கு முவிடம் வகுத்துக்கொண்

செய்யப்படு மந்திரியாகத் கிரியையில் யோகம். அவ்வந்திரியாக வுறைப்பின்கண் கழு மோரணுபவ வுணர்வு கிரியையின் ஞானம். இயம் நியம மாசனம் பிராணயாம மென்னு நான்கும் யோகத்திற் சரியை. பிரத்தியாகாரமூர் தாரணையும் யோகத்திற் கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகம். சமாதி யோகத்தின் ஞானம். இந்த யோகஞ் சுகள டிட்களங்களைப்பற்றி நின்று செய்யுஞ் சாலம்ப யோகமு டிட்களத் தைப்பற்றி நின்று செய்யு நிராலம்ப யோகமு மென் திருவகைப்படும். இனிச் கேட்டன் முதலிய நான்குள், கேட்டன் ஞானத்திற் சரியை. சிந்தித்தன் ஞானத்திற் கிரியை. தெளிதன் ஞானத்தில் யோகம். டிட்டைகூடுதன் ஞானத்தின் ஞானமென் துணர்ந்து கொள்க.

இனிப் புகழ்முதலிய வுலகப்பயனை நோக்கிச் செய்யு முபாயச்சரியையிற் சரியைமுதல் உபாயஞானத்தின் ஞானமீருகிய பதினாறுவகையினின்றும் பல்வேறுவகைப்பட விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன்—அவ்வவற்றிற் கேற்பக் காலாக் கினியுருத்திரர் முதற் குணத்தவ மத்தகத்திற் சீகண்டருத்திரர் புவனத்தின்கீழுள்ள வருத்திரரீறான அவ்வப்புவனபதிக ஞானத்திற் சாலோக முதலியவற்றைப் பெறுதலாம். பத்திகாரணமாகச் செய்யப்படுமுண்மைச் சரியையிற் சரியைமுத லுண்மையோகத்தின் ஞானமீருகிய பன்னிருவகையினின்றும் பல்வேறுவகைப்பட்டு விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன்—அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சீகண்டபுவனமுதற் சுத்தவித்தைக்குக் கீழுள்ள அவ்வப்புவனபதிகளுடைய சிவலோகத்துச் சாலோகமுதலிய வபரமுத் திகளைப் பெறுதலாம். உண்மைஞானத்திற் சரியைமுதலிய மூவகையினின்றும் பல்வேறுவகைப்படுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக் கெல்லாம்பயன்—அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சுத்தவித்தைமுதலிய அதிகாரத்தவ போகத்தவவங்களில் வைகும் மந்திரர் மந்திரம கேசர் முதலியோர் புவனத்திற் சாலோகமுதலிய அபரமுத்தியைப் பெறுதலாம். இனிப் பல்வேறுவகைப்பட விரியுஞானத்தின் ஞானங்களுண் முடிவாகிய ஞானத்திற் சூப் பரமுத்தியே பயனை வுணர்ந்துகொள்க.

சரியை முதலியவற்றி னியல்பாவன யாவையெனின், கூறுவாம். அசண்டா கார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபிரான் சிவசத்திரிபாதுமுடைய உயிர்கள் சோபான முறையினால் உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டுத் தூலமாகவுஞ் சூக்கு மமாகவும் அதிசூக்குமமாகவும் வடிவங்கொண்டருளி, அவ்வடிவங்களில் வழிபடு முறைகளையும் வேதாகமங்களில் வகுத்தருளிச்செய்தான். இம்மூவகை வடிவங்களுள், சுகளமாகிய தூலவடிவத்தையொத்திரம் பொருளென் துணர்ந்து கரயத்தொழின் மாத்கிரையால் ஆகமத்தின் விதிப்படி வழிபடுவது சரியை. அது அடிப்பட்டு வரவர நிகழும் பக்குவவிசேடத்தா னுண்ணுனர் வுடையராய்ச் சுகள டிட்களமாகிய சூக்குமவடிவமே பொருள்; சுகளவடிவம் அதனை வழிபடுதற் கிடமாகிய திருமேனியாமென் நிவ்வாற நின்று புறத்தொழிலாலு மகத்தொழிலாலும் விதித்தவாறே வழிபடுவது கிரியை. அது அடிப்பட்டு வரவர நிகழும் பக்குவ விசேடத்தால் அத்துப்ப வுணர் வுடைய ராய் டிட்களமாகிய அதிசூக்கும வடிவமே பொருள்; சுகளமுஞ் சுகள டிட்களமு மதனை வழிபடுதற்கிடமாகிய திருமேனி யென் நிவ்வாற நின்று அகத்தொழின் மாத்கிரையால் ஆண்ணுடக்கு விதித்தவாறே வழிபடுவது யோகம். சரியை கிரியை யோக மூன்றும் இவ்வாறு முறையே அடிப்பட்டு வரவர நிகழ்ந்து, பக்குவ முநர்ச்சியினாலே உள்ளபடி யுணர்வு விளங்கி, அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பே

சொருபம் ; மற்றைச் சகளமுதலிய மூன்றுத் தூலாருந்ததி நியாயமாக அதனை யுணர் தற் பொருட்டும் வழிபடுதற் பொருட்டுக் கொண்ட திருமேனிகளா மென் நிவ்வா றறிந்து, காயத்தொழின் மனத்தொழி லிரண்டையுங் கைவிட்டுக், கேட்டல் சிந்தித்த மெளித னிட்டை பென்னு மறிவுச் தொழின் மாத்திரையால் வழிபடுவது ஞானம்.

ஞானிகண் ஞானமுதலிய நால்வகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். யோகி கள் யோகமுதலிய மூவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். கிரியையாளர் கிரியை சரியை யென்னு மிருவகைத் தொழிலுஞ் செய்தற் குரியர். சரியையாளர் சரியைத் தொழி லென்னுமே செய்தற் குரியர்.

ஏகதேசமாகக் குறித்தலின்றிச் சிவலிங்கமுதலிய தாவரத்திருமேனியில் அன் பினால் வழிபாடு செய்யு ஞானிகட்குப் பரமசிவன் கண்ணை நினைந்த புனிற்றுவின் முனைப்பால் போலக் கருணை மிகுதியினால் அவ்வன்பே நானு பெப்போதும் ஆண்டு வெளிப்பட்டு நின் றருள்செய்வன். சிவலிங்க முதலிய திருமேனியிற் சாத்திய மந்திர ரங்களால் வழிபாடு செய்யும் யோகிகட்குப் பரமசிவன் சுற்றவழித் தோன்றும் பால் போல் வம்மந்திரங்களா லவர் விரும்பிய வடிவா யத்திருமேனிகளி லப்பொழு தப் பொழுது தோன்றி நின் றருள்செய்வன். அருவப்பொருளாகிப் பரமசிவன் ஈசானாகி மந்திரங்களாற் சிவலிங்க முதலிய திருவருக் கோலினுனைக்கக் கருதி மந்திரநியாசத்தா லாண்டு வழிபடுங் கிரியையாளர்க்குப் பரமசிவ னம்மந்திரங்களால் விரும்பியவடிவா யத் திருமேனிகளி லப்போதப்போது தோன்றிநின் றருள்செய்வன். பகுத்துணர்ந்த லின் றிச் சிவலிங்கமுதலிய திருமேனியே சிவமெனக் கண்டு வழிபடுஞ் சரியையாளர்க்குப் பரமசிவ னுண்டு வெளிப்படாது நின் றருள்செய்வன்.

இனி யறிந்த லொப்புமையாற் சரியை முதலிய நான்கு ஞானமேயாம். ஆயி னும், அரும்பு மலர் காய் கனிபாதல்போலச் சோயான முறையாகிய தம்முள் வேறு பாட்டான் முறையே யொன்றுக் கொன்று அதிகமாய் நான்கா மெண்ணு முறைக்க ணின்ற ஞானமே முடிவாகிய ஞானமாம். ஆகவே யிந்நான்கினு மறிவு நுணுகி வர வர அறியாமையாகிய வாணவமலமு மம்முறையே தேய்ந்து தேய்ந்து வரும். இனிச் சரியைக்குப் பயன் சாலோகமாம். கிரியைக்குப் பயன் சாபீபமாம். யோகத்துக்குப் பயன் சாருபமாம். இவை மூன்று மபரமுத்திகளாம். ஞானத்துக்குப் பயன் மலநீக்க முஞ் சிவசாயுச்சியமுமாம். இதுவே முடிவாகிய பரமுத்தியுமாம். இம்மூத்திரியை லானமாத் துவிதபாவனை நீங்கி யறிவுமாத்திரையாய்ச் சிவத்தோடு கூடிச் சிவமாய் அகம்புற மெங்கும் வியாபித்துத் தற்றருமதருமியாய் மூழுதும் வியாபகமாய் நின் றறி வதாகிய முற்றுணர்வுடையனாய்ச் சுத்தாத்துவித கேவலமாய் நின்று முடிவுகாண்கில் லாப் பேரின்பத்தைப் பெறுவன். பரவீடெனப்படுஞ் சுத்தாத்துவித சாயுச்சிய வியல் பிதவேயாம். இனி அபரமுத்திகளுண் முதலதான சாலோகமாவது அவ்வப் புவன பதி யுலகங்களி லெய்தி யொருவர் மனையிற் பணிசெய்யு மகத்தொண்டர்க்குளதாய் வுரிமைபோல அவ்வவுலகத்துள் யாண்டுந் தடையின்றி யியங்கி யவ்வப்போகங்களை றுகர்ந்து வாழ்வது. சாபீபமாவது அவ்வளவினன்றி மைந்தர்க்குளதாகிய வுரியை போல அவ்வப்புவனபதிகளுக் கணுக்கராய் வைகி யவ்வப்போக விசேடங்களை றுகா ர்து வாழ்வது. சாருபமாவது அவ்வளவினன்றித் தோழர்க்குரிய வுரிமைபோல அவ் வப்புவனபதிகளோ டொத்த வடிவமு மொத்த வணிகலனு மொத்த போகறுகர்ச்சியுப்

பெற்று வாழ்வது. இனி யிழ்வுண்டு முரிமை விசேடப்பற்றி முறையே தொண்டர் மைந்தர் தோழரென்பா திடல்பை யோத்தலால், இவற்றை யடைவிக்கு நெறிபாதிய சரியை தாதமார்த்தமென்றும், கிரியை புத்திரமார்த்தமென்றும், யோகஞ் சுகமார்க்க மென்றும், பெயர் பெற்றிடும்.

இனிச் சரியை கிரியா யோகமென்னு மூன்று பாதங்களை யுணர்த்தஞ் சைவ தூல்கள்: ஞானமீர்த்தஞ் சிவதருமோத்தரஞ் சைவசமயநெறி நிதிக்ருமநெறிகருநன் பரமதிமீரபானு தத்துவப்பிரகாச முதலாயின.

ஞானமீர்த்தம்.

இது நிறைந்தநாயனார் சந்தானத்துப் பரமானந்தமுனிவ ரருள்பெற்ற வாசீச ஈருளிச்செய்தது. இது “வெண்டுகரைக் கருங்கட லேழும் விண்டொட” என்னுஞ் செய்புண் முதலாக, “ஆருக்கூறிய வத்துவாமற” நென்பதீருக எழுபத்தைந்தி அக வற்பாக்களுடையது. இநதூல் பதிமுதலிய பதார்த்தங்களிலக்கணர் தருக்கமுறையிற் றடத்தமாக வெபித் தினிது விளக்குவது. பானெறியிற் சங்கச்செய்யுண் முறையா ணடப்பது. இது பெரும்பான்மையுஞ் சோமசம்புசிவாசாரியர் ஞானசிவாசாரிய ரியற் திய புத்ததிகளின் மொழிபெயர்ப்பாய நிலவினும், அப்பத்ததிகளுககு முதலான சைவா கமங்களின் கருத்துக்களையுந் தழுவிரடப்பது. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவஞான போதப் பொதுவதிகாரத்திற் கியற்றிய சிவஞானமாபாடியவுரையி லிநதூற் செய்யுட் பகுதிகளை யாண்டாண்டு மேற்கோளாக வெபித்துக் காட்டியருளினார்.

சிவதருமோத்தரம்.

இஃதியற்றினார் மறைஞானசம்பநதர். இவர் வடமொழிச் சிவதருமோத்தராக மத்தை அப்பெயராளே மொழிபெயர்த்துத் தென்மொழியா னியற்றியருளினார். சிவ தருமோத்தரம் அறுமுகக்கடவுள் அகத்தியமுனிவர் கருளிச்செய்ததோ ருபாகமம, இது பரமதருமாதியியல், சிவஞானதானவியல், ஐயகையாகவியல், பலவிசிட்டகாரண வியல், சிவதருமவியல், பாவவியல், சுவர்க்கநரகவியல், சனனமரணவியல், சுவர்க்க நரகசேடவியல், சிவஞானயோகவியல், பரிசாரவியல், கோபுரவியலெனப் பன்னிரண் டியல்க ளுடைத்தி.

சைவசமயநெறி.

இஃதியற்றினார் மறைஞானசம்பநதர். இது ஆசாரியரிலக்கண மாணக்கரிலக்க ணம் பொதுவிலக்கணமென மூன்று விபாகங்களுடைத்து. இம்மூன்றுஞ் சிவாகமச் சரியை கிரியா யோக பாதப்பொருள் தொகுத்தெடுத்தி விளக்கு தூல்கள். இவை யிம் மூன்றுமே யன்றி ஞானபாதத் தடத்தப்பொருள் சிவபு மெபித்தேதாதும்.

சித்தாந்தசைவ ஞானசாத்திரம்.

இனிச் சைவாகமங்களிலுள்ள ஞானபாதப்பொரு ளுணர்த்தத் திராவிடசித்தா ந்த ஞானசாத்திரங்க டிருவுந்திமுதற் சங்கற்பநிராகரண மிதுதியாக வரும் பதினாஞ் ிமாம். “உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார் - பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம் - வந்த வுருட் - பண்புவினு போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு - வுண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று” என்னும் வெண்பாவினால் அப்பதினாண்கின் பெயரு முறையு மறிந்தகொள்க.

திருவுந்தி.

இது திருவியலூர் உய்யவந்ததேவநாயனா ரருளிச்செய்தது. பதிமுதலிய மூப்பொருள்களின் சொருபவியல்பு தொகுத்தெடுத்தணந்தவது,

திருக்களிற்றுப்படி.

இஃதியற்றினர் திருக்கடவு ருய்யவந்ததேவநாயனார். இவர் மேற்கூறிய உய்யவந்ததேவநாயனார் மாணக்கர். இந்நூல், திருவுந்தியின் கருத்தினிது விளக்க வெழுந்து அதற்கு வழிநூலாய் கிடைவது. இந்நூலாகிரியர், இந்நூலின் நெய்நந்தனை விளக்கவேண்டி, இந்நூலைத் திருவம்பலத்தின்கண்ணதான திருக்களிற்றுப்படியி னேற்றியிறைஞ்சு, அத்திருக்களிற்றுக்கை நிமிர் திதனைவாங்கி நடராசர் திருவடியிற் சேர்த்தலின், திருக்களிற்றுப்படியென் றிதற்குத் திருநாமஞ்செப்பினு ரென்க.

சிவஞானபோதம்.

சைவாகமங்களினுளவாகிய நார்பாதங்களுள் வைத்து ஞானபாதத்தோதிய பொருளினையாராயு மாராய்ச்சி யிந்நூலின்க ணெடுத்திக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பயன் யாதோவெனவும், இது கேட்டருகியா ரியாவரெனவும், இது னுதலப் படும்பொரு ளியாதெனவும், இதனைப் பயப்பிக்குங் கருவியா யிதற்குமுன் நெருதலையா னுணர்த்தபால தியாதெனவும், இதனை வழங்குதற்கிட்ட பெயரியாதெனவும், இஃதியாண்டு வழங்குவதெனவும், இதன் முதனூலியாதெனவும், இந்நூல் செய்தா ரியாவரெனவும், பலவாற்றா னுசங்கை கிடுமுன்றே; அவ்வாசங்கை நீங்கி மனவெழுச்சி சேற்பொருட் டிந்நூன்முகத் துரைக்கப்படுவதாகிய

சிறப்புப்பாயிரம்:

மலர்ந்தலை யுலகின் மாயிரு மியிப்
பலர்புகழ் ஞாயிறு படரி னல்லதைக்
காண்டல் செல்லார் கண்போ லீண்டிய
பெரும்பெயர்க் கடவுளிற் கண்டுகண் ணிருமார்
தருந்துயர்க் குரம்பையி னான்மா நாடி
மயர்வற நந்தி முனிசன்த தளித்த
வயர்சிவ ஞான போத முரைத்தோன்
டெண்ணைப் புனல்குழ் வெண்ணைச் சுவேதவனன்
பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
பவநனி வன்பகை கடந்த
தவரடி புனைந்த தலைமை யோனே ” எனவரும்.

உயர் சிவஞானபோதமென்றது ஏனை மூன்று பாதத்தை யாராயு நூல்கட்கு மேற்பட்ட சிவஞானபோதமென்றவாறு. எனவே, அந்நூல்த் ஞானரந்தபின்னர் இந்நூல் கேட்கற்பாற்றென்பது பெற்றும். பெறவே, முன்னர்த் தீக்கையுற்றுச் சிவாகமங்களை யோதி யதன்பின் ஏனை மூன்றுபாதங்களை யாராயு நூன்முறையே கேட்டவ்வாறெழுதி மனந்தூயராய் நித்தியா நித்திய வுணர்வு தோன்றிப் பிறவிக்கஞ்சி வீடுபெற்றினவா மிக்குண்டாயவழி, அவர்க் கிந்நூ லுணர்த்துகவென்பது போந்ததெனக்கொள்க.

இப்பாயிரப்பொரு ளூலிறுதியில் “எந்தை சனற்குமரன் ” என்னும் வெண் பாவாற் பெறப்படுதலின், ஈண்டுங் கூறுதல் கூறியது கூறலாம் பிறவெனின்,— ஆகாதி; “எந்தைசனற் குமரன் ” என்பதனாற் பெறப்பட்டதனையே மாணக்கர்க்கு நூன்முகத் துணர்த்துதற்பொருட்டு ஈண்டுத் தந்தைரத்ததாகலா னென்பது. மிருகேந்திரத்திறுந் தியற் கூறும் வரலாற்றினை நாராயணசுண்டவாகிரியர் நூன்முகத்துத் தந்தைரத்தனா மிக்கருத்தேற்றி யென்க.

இந்நூ ணந்திபெருமான் பெறுதற்கு வரலாற்றென்னையெனின், — கூறாதும், 'மாசு
 ங்கார முடிவின்னை உலகங்களை யீனப் படைத்தற்பொருட்டுப் பரமான்மாவாகிய பர
 மசிவத்திணைய பராசத்தி குழலையை நோக்கியவழி, வேதாகமங்கள் குழலையினின்று
 நாதவடிவாயும், அதன்பின் விந்துவடிவாயும், அதன்பின் ணக்கரவடிவாயு முறையே
 தோன்றின். பின் ணவற்றைச் சொற்றொடர்ப்படுத்திச் செய்யுளாக்கிப் பிறர்க் கருளிச்
 செய்தற்பொருட்டுப், பரமசிவன் ஈசானமுதலிய பஞ்சப்பிரம மனுக்களாகிய சத்திகளே
 திருமுடிமுதலிய வயவங்களுக்கச் சகளநிட்களத் திருமேனிகொண்டருளிச், சதாசிவ
 மூர்த்தியாய் நின்று, தம்புருட முதலிய நான்கு திருமுகங்களான் வேதங்களைத்
 தோற்றுவித்து, வேதங்ளை யனந்ததேவர் வழிபாணே பிரமனுக்கருளிச்செய்து, சிவா
 கமங்களைப் பிரதிசங்கிதை முறையானே பிரணவர் முதலிய பதினமரு மகாருத்திரர்
 முதலிய பதினெண்மருமாகிய விருபத்தெண் மருக்குஞ் சிவபேத முருத்திரபேத மெனப்
 பகுத் தொரோவொன் றெவ்வருவருக் கருளிச்செய்து, பின்பு மகவுமுறையானே
 அவ்விருபத்தெட்டினையும் வித்தியேச ரெண்மரின் முதல்வராகிய வனந்ததேவர்க் கரு
 ளிச்செய்தான். அவற்றை யனந்த தேவர் னூற்றுப்பதினெட் றிருத்திரரின் முதல்வரா
 கிய சீகண்டருத்திரருக் கருளிச்செய்தார். அவற்றைச் சீகண்டருத்திரர் கணங்கட்குந்
 தேவர்க்கு முனிவர்க்கு மளித்தற் பொருட்டு முதற்க ணந்தி பெருமானுக் கருளிச்செய்
 தார். அங்ஙன மாகமங்களெல்லாங் கேட்டருளிய நந்திபெருமான் சீகண்ட முதல்வரை
 வணங்கி நின்று, சிவாகமந்தோறுஞ் சரியை முதலிய நூற்பாதங்க்குஞ் சிறுபான்மை
 வேறு வேறாகக் கூறப்பட்டன. அவற்றுள் உண்மையாவ திது வென்றருளிச் செய்ய
 வேண்டு மென்றிரந்து விண்ணப்பஞ்செய்து வியூவழிச், சீகண்டருத்திரமுதல்வர்
 கருணை கூர்ந்து "நன்றேவியுயியும்; அனந்த தேவரெமக்கருளிச் செய்தவாறே கூறுகி
 ன்றோம்; கேட்பாயாக" என்றருளிக், கற்பந்தோறும் படைப்பு வேறுபாடுங் கேட்போர்
 கருத்து வேறுபாடும் பற்றி அவற்றிற் கியையச் சரியை முதலிய மூன்றுபாதங்களு
 மாகமங்களில் வெவ்வேறாகக் கூறப்பட்டன. ஆகலான், அவற்றுள் எவ்வாகமத்தின்
 வழி யார் தீக்கை பெற்றார், அவ்வாகமத்தின்வழி யவரொடிகற்பாலர். இனி ஞான
 பாதமாவது பொருட்டன்மை யுணர்த்துவதாகலின், அது பலத்தற்பபிதல் பொருந்தா
 மையின், அவையெல்லாந் துலாருந்ததி முறைபற்றிக் கூறப்பட்டன வன்றி மாறுகோ
 ளல்லவென்பது வகுத்தணர்த்துதற்பொருட்டு இரவுரவாகமத்துட் பன்னிரு குத்திரத்
 தாம் கூறப்பட்டது சீவஞானபோத மென்ப தோர்படலம். அது கேட்டார்க் கெல்லா
 வாகமப்பொருள்சூற மாறுகோளின்றி யினிது விளங்குமெனக் கூறி, அச்சிவஞான
 போதத்தை நந்திபெருமானுக் கருளிச்செய்தார். நந்திபெருமானும் அது கேட்டதனை
 யானே எல்லா வையமு நீங்கி மெய்ப்பொரு டெளிந்த பின்னர்த் தம் மாணுக்கர் பல்
 லோருள்ளுஞ் சிறந்த, சனற்குமார முனிகட் கருளிச்செய்தார். அவர் தம்மாணுக்கர்
 பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த சத்தியஞானதரிசனிகளுக் கருளிச்செய்தார். அவர் தம்மாணு
 க்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த பரஞ்சோதிமாமுனிகட் கருளிச்செய்தார். அவர் தமிழ்
 நூடு செய்த தவத்தானே திருவெண்ணையநல்லூரி லவதரித்தருளி மெய்யுணர்வின்
 மூற்றுப்பேறுடையரா யெழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்டதேவர்பால் வந்து, சிவஞான
 போதத்தை நல்கி, "இதனை யீண்டுள்ளோ ருணர்ந்துயத்தற்பொருட்டு மொழிபெயர்த்
 துச் செய்து பொழிப்புரைக்க" வென்றருளிப், பொழிப்புரைக்குமாறுஞ் சத்தியஞா
 னதரிசனிகளபாற் ருங் கேட்டவாறே வகுத்தருளிச்செய்து நீங்க, அவரு மவ்வாறே
 மொழிபெயர்த்தப் பொழிப்புரையுஞ் செய்தருளித், தம்முடைய மாணுக்கர் பல்லோ

நுண்ணு சிறந்த வருணநிருவாக் கவித்தருவினார். இவ்விதமான வந்த வரலாற்றைக் கொள்க. பொழிப்புரையை வடநாவார் வார்த்தைமொன்பர். பொழிப்பெண்ணுக் கண்ணுக்கென்பென மொக்கும். பொழிப்புரை பிண்டப்பொழிப்பெனவுக் கண்ணுதித்தார்த்தம் பொழிப்புரையெனவு மிருவகைப்பயிம். அவற்ற வித கண்ணுதித்தக் கடைவிடைகளா னுரைக்கும் பொழிப்புரையென வுணர்ந்த கொள்க. இஃது பரிசிரியர் னார்த்தகப்பொழிப்பு உரைச்செய்யுளாகும் பாச்செய்யுளானுஞ் செய்யப்படுமென்னும் வடமொழி மதம்பற்றி யிணங்கித் தருத்தரையு முேற்கொளு மேதலு முரைச்செய்யுளா னுரைத்தார்; உதாரணம் பாச்செய்யுளா னுரைத்தார்.

“இச்சிவஞானபோதத்த முன்னு ருத்திரங்களானே பெத்தத்தி னின்ற நிலைபற்றி இலக்கணங் கூறுதலின், அவை பொதுவியல்பெனவும், பின்னா ருத்திரங்களானே முத்தியி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை சிறப்பியல் பென்வு மாம். இவ்விப் பொதுவியல் புணர்த்துநூல்கள் பெறுது வெனவுஞ் சிறப்பியல் புணர்த்துநூல்கள் சிறப்பெனவுங் கூறப்படும். சிறப்பியல்பு சகசமாயுள்ளதானலின், உண்மையெனவும் படும். பொதுவியல்பு அளவை முசுத்தானு மிலக்கணமுதத்தானுங் கூறப்பட்டிக் கேட்டல் சிந்தித்த வென்னு மிருத்திரத்தா னுணரப்படும். சிறப்பியல்பு சாதகமுதத்தானும் பயன்முதத்தானும் கூறப்பட்டிக் கேட்டல் சிந்தித்த மெளித விட்டையென்னு நாங்கு திறத்தா னுணரப்படும். கேட்டல் சிந்தித்த மெளித விட்டைகளை வடநாவார் முநீரைய சிரவண மனன நிதித்தியாச்சன விட்டையென்ப. “பல் பொருட் குப் பொதுவாகிய விலக்கணம் பொதுவியல்பு” என்றும் “ஒரு பொருட்கே யுரிய விலக்கணஞ் சிறப்பியல்பு” என்றும், அளவையுலாந் கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறு; “தடத்தலக்கணஞ் சொருபலக்கண” மென்னும் வடசொற்குப் பரியாயப் பெயராய் ஈணங்கி கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறெனத் தெரிந்தணர்ந்தகொள்க. இவ்விரு வேறு வகைக்குஞ் சொல்லொருமை மாத்திரையே பற்றி மயங்கற்க.

சிவஞானபோதம் இவ்வணம் பொதுவியல்புஞ் சிறப்பியல்பு மொருங் குணத்தாலின், முழு முத னாலாம். இனிச் சிவஞானசித்தி சிவப்பிரகாச மென்பன முறையே யிவ்விலக்கணம் பெற்ற வுதிநூலும் புடைநூலுமாம். மொழிபெயர்த்துக் கூறு நூல்களின் ஞானமீத முசுவிய பெரும்பாலும் பொதுவியல்பு மாத்திரையே கூறுதலிற் பொதுநூலாம். திருவுந்தி திருக்கீற்றம்பபடி முசுவிய சிறப்பியல்பு மாத்திரையே கூறுதலின் உண்மை நூலாமென்பது. வடமொழியினும் பவுட்கர மிருகேத்திர முதலிய சிவாக்கமங்கள் பெத்தத்தி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின் அவை பொது நூலாம். சருவஞானுதேர முசுவிய சிவாக்கமங்கள் முத்தியி னின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை யுணனம் நூலாம். உபநிடதங்களினுட் சபாலமுதலிய வுபநிடத மூலக்க தேனறி யொடுங்கு முறைமையுந் தோற்றியொடுக்குதற் கொரு கருத்தா வுண்டென்னு மாத்திரையும் போலவன் வுணர்த்துதலிற் பொதுவெனப்படும். சாந்தோக்கிய முதலிய வுபநிடதங்கள் இருவகையுங் கூறுதலிற் பொதுவுஞ் சிறப்பினும். அத்வைதிகை அத்வைதிரஞ் சுவேதாச்சுவதமுதலிய வுபநிடதங்கள் முத்திரையேபற்றிச் சாதகமுதே ப்யனுங் கூறுதலின், உண்மையென்படும். அத்வைதிகை முதலிய வுபநிடதங்களைக் கூறும் பொருள்களுஞ் சிவாக்கம பொருளை நோக்கும்வழிச் சூத்திரமும் பாடியமும் போலத் தலாருத்தி முறைய

இக்கருத்துப் பற்றியே கேள்வி போத "துவிலைவும் துன்பு" சிறப்பு துலென்வர்க் திருமந்திர முதலியவற்றிற் கூறப்பட்டனவென் றுணர்க. "வேதார்த்த தெளிவாரு சைவ சித்தார்த்த திறவின்குத் தெளிக்ஹற்றும்" என்றதனும் இம்முறை தெளிந்த கேட்டுக்கொக. இவ்வுண்மை பண்ணாந்த பொருள் கோடல் யுரைகோண் முறையாம். இனி மிவ்வுண்மை யுணர்ந்த பெருநன் கொள்ளமாட்டாதார் உபநிடதங்க ளொன்றோ டொன்று முரணு மெனவும், உபநிடதமுஞ் சிவர்க்கமுந் தமமுண் முண்ணுமென்வும், சிவாகமத்துள்ளு மொன்றோடொன்று முரணு மெனவு ம்யங்கி, ஒன்றன் பொருள் பற்றி யேனைவறறை யிழ்வா. அற்றே ஸஃகந்தன்மாக, வேதார்த்த சித்தார்த்த துலெ னன் அங்ஙன மிரு வேறுவகைப்படுத்திக் கூறவேண்டியதென்னை? சிறப்பிப் பொன்றே கூறவமையுமாலேவெனின்,— அமைபாது, ஆன்மாதகன் அங்ஙனன் தத்தமக் குரிய சோபான் முறையி னறிந்த வறந் தன்மைக்கேற்பத் துலாருந்தத் தியாயமாக வுணர்த்தவேண்டி மாகவி சென்க. "புறச்சமய நெறி வினறு மகச்சமயம் புக்கும் புகன்மிருகி வழியுமுன்றும் புகலுமாச் சிரம-வறத்தறைக ளவையடைந்த மருந்த வங்கள் புரிந்த மருந்தகைகள் பலசெறிந்த மாரணங்கள் டடித்தஞ்- சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் யேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்தஞ் சென்றற சைவக்- திருத்தடைவா நிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற சிவன்டியைச் சோவா" என்றது உ மிவ்வியல்பு நொக்கியே யென்க.

60

இங்ஙன மிவ்வருவகை மியல்பும் வேறுவேறு கூறு மாகமங்கள்ன் பொரு ளொருமை யுணரமாட்டாது, ஒரொவொன்றே பற்றி யையகியவாத முதற டல த்ற த்தான் வேறுபட்டிக தம்முண் மயங்குவாக்கு அங்ஙன மயங்காது அவற்றின் பொரு ளொருமை யுணராதததற கெழுந்தது இச்சிவஞான போதமொன்றிக. இஃகரியாதா எல்லா வாகமப்பொருளாயும் பன்னிரு சூத்திரத்தாற ரோத்தது விளக்குதற கெழுந் தது இவ்றுலெனறுரைப்ப. மிருகேர்திரத்தன் முதற்கண்ணதாகிய ஒருசூத்திரத்தானை எல்லாவாகமப்பொருளுந் தொகுத்தெடுத்தது விளக்கப்பட்டனவென்பது ஆண்டே யறியக் கிடத்தலானும், மற்று மங்ஙனன் கொஞ்சதுக் கூறு மாகமங்கள் பலவுள வாசலானும், அதபற்றி யிதன்கட் போந்த விசேட மினைமையானும், "நாடிக கண்டு மயர் வற வளித்த சிவஞானபோத" மென்பதற்குத் தாற்பரிய மதவாகாமையானும், அவ ருரை பபன வொலாம போலியென்றொழிச. "சிவஞானபோத" மென்பதம் இக்காரண த்தாற் பெற்ற பெயர். அஃதெவ்வாறென்னில்,— "உயர்ஞான மிரண்டா மாற மலமகல வகலாத மன்னுபோதத் திருவருளொன் றென்றனைத் தெளிய லோதஞ் சிவாகம மென் றுலகறியச் செப்புநலே" என்ப வாகலின், பரஞ்ான மாரஞான மெனநிர ண்டுஞ் சிவஞானமென்பபிம், அவற்றுட் பரஞானைதப பேதெப்ப தெல்லா வா கமங்கட்கும் பொதுவாகலின், ஈண்டுச் சிவஞான மெனறது— அவ்வபரஞானமுதரிய சிவஞானமேயாம். "போதித்தல்-அவற்றி னிச்சயப்பொரு விதவென வுணர்த்துதலாம். சூசவே, சைவாகமங்க்கின் "பொரு னிச்சய முணர்த்தவது சிவஞானபோத மென்க காரணக் குறிபாயிற்மென் றுணர்க. இப்பொருள டடமொழிச் சிவஞானபோதத்தப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்திற் பிறபாறியிற் கூறியவறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டது. சிவ ஞானமென்ப பொதுப்படக் கூறினார் தலைமைபற்றி ஞானபாதமே கொள்ளப்படும். ஞானபாதத்திற்குத் தலைமை "கிரியை யென மருவுமகவ யிவ் ஞானம் கிடைத்த மரு நிமித்தம்" என்பதனானிக. அற்றேல், இன் "முன்று பரிதப் பெருஞ்கனை

பரதாபு தூலக் கியாவை யெனின், — அவை சோமசம்புகிவாசாரியர் செய்த கிரியா
காண்டக் கிரமாவலி முதலியவாழ்மென்று, அந்தேல், ஞானபாதப்பொரு ளாராய்
ச்சி தூலம் பிற்காலத் தாசிரியன்மாரே கூற வமையும்; ஆகமத்தக், கூறவேண்டாம்
பிற்பெனின், — ஆசிரிப்பன்மாள் அவையனுட்டிக்கு முறை யாராயப் புத்தாரனநி அல
ற்றிற்குப் பொருளொருமை கூறப் புத்தாரல்லல்; “அவை சிறுபான்மை தம்முள்
வேறுபாடுடைய” என்றும், “பாடியார் ஆவ்வுதமத்தின் முறையே தீக்கை பெற்றார்
அவரவர் அவ்வாகமத்தின் முறையே யறுட்டிக்கு” என்றும், “எக்கோயில் எவ்வாக
மத்தின் முறை பிரதிட்டை செய்யப்பட்டது அக்கோயிலுச் கவ்வாகமத்தின் முறையே
பூசை விழா முயலிய நாத்திகை” என்றும், “மாறிச் செய்யிற் குற்றம்” என்றும்,
ஆமங்கோ கூறுதலின், அவற்றிற்குப் பொரு ளொருமை காட்ட லாசாணமயின்.
சுற்பேதந்தானும், ஆன்மாக்கள் கருத்த வேறுபாட்டானும், அவ்வவ்வற்றிற் கேற்பச்
சிறுபான்மை தம்முள் வேறுபாட் கூறுதல் பொருத்த முடைத் தென்பதபற்றி
யவற்றைக் கூறு மாகமங்கள் சிறுபான்மை யங்நனம் வேறுபட நிகழ்ந்தன. இனி
ஞானபாதாயாவது பொருட்டன்மை யுணர்த்துவதாகலின், ஆண்டு வேறுபடுதல் பொ
ருத்தாதாயினும், ஆன்மாக்களின் மலயரிபாக தீரதம்மியத்திற் கேற்பத் தூலாருந்ததி
முறைமைத்தாக யுணர்ந்துசன் மரபென்பதபற்றி, அங்நனங் கூறு மாகமங்களை
நோக்குவோர், அவை பொன்றோடொன்று முரணுவனபோலக் கருதி மயங்குவர்.
அங்நன மயங்குணைப் பொருட்டு ஞானபாதப் பொருள்களை யெல்லாம் பொது
வுண்ணும யென விருவகைப்படுத்து ஆராய்ச்சி செய்பொரு தலையா னுணர்ந்த வேண்
பிதலின், அவ்வேதியோரா வாகாணமயின், வேண்டுமென்க. அங்நன முரணுவன
போலத் தோனுவன யாவையெனின், — சுவாயம்புல முதலியவற்றிற் பகார்த்த மேழை
ளாறலும், பவுட்கர முாலியவற்றி னுறென்றலும், பராக்ணிய முதலியவற்றி னீஸ்
தெனறலும், சருவஞானேந்தர முதலியவற்றி னுக்கென்றலும், இரவுதவ யிருக்கீர்திர
முலிபவற்றி னுன்றென்றலும், போல்வனவா மென்க. அவை யெல்லா மூன்றென்
றதனு ளடங்குதலின், முப்பொரு ளென்றலே எல்லாவாகமங்கட்குர் தணிபென
காட்டிதல்போல்வன பொரு ளொருமை கூறுதலா மென்பது.”

மங்கலவாழ்த்து.

“காமிகமுதலிய சைவாகமங்களுண் ஞானபாதப்பொருளி னிகலறுத் தவற்றிற்
பொருளுண்மை போத்தத்தற்கு இரவுரவாசமத்தி னெழுந்த சிவஞானமோதனாலின்,
தமிழகக் முய்சற்பொருட்டு மொழிபெயர்த்தைச் செய்த பொழிப்புரைப்பா னெடு
தகவொண்ட வாசிரியர் சாக்கிரததே யதீதத்தைப் புரிபுர தீமக்கடைபூறு சிறிது மனு
காமை யநித்தாராயினும் ஆனரே ராசாரம் பாதகாதத்தப்பொருட்டும், மாணுக்கர்க்க,
புறுத்தற்பொருட்டும், முய்சற் றிடைபூறு நீக்குதற்குரிய கட்டளை வாழ்த்துவதாகி
மங்லவாழ்த்துக் கூறுகின்றார். வாழ்த்தும் உணக்கமும் பொருளியை புணர்த்த
மென மங்கலவாழ்த்து மூவகைப்படும். இது பொருளியல் புரைத்ததெனக் கொள்

“கல்லா னிழ்வுழி - லில்லா ருளிய
பெல்லா றிணைமலர்-நல்லா ர்புணவளே”

நந்தபெருமானுக்கு இன்று ஸ்ரீகிருஷ்ணத்தருளிய முதலாசிரியரென்ப துணர்த்துதற்
கல்லா னிழலென லிடங் கூறினார். ஆகவே இம்முத்தருளியிருந்த வொகமப்பொரு

மொன்றோடொன்று முரணுவனவாக மலைந்த வினாவிய நீந்திபெருமானாக கிந்துலான் மலை திர்த்தருளிணரென்பார் மலைவிலாரென்றார். இல்லார் இல்லாதத் செய்தாதெனப் பண்படியிறபிறந்த வினைப்பெயர். இனி மலைவிலார் ரென்பது, மேருவை விஷ்ணுவை யுடையா ரெனக் கொண்டு, கல்லாநிழலி னெழுந்தருளி யிருந்து வீடுபேரம் மலையை வில்லாக வளைத்துப் பண்கவரை வென்று போசும மளித்தருளிடாரெனினு மன்மயம். எனவே யைந்தொழிற்கும் வினைமுத லெனவாறாயிற்று. அருளியவென் பது செய்யியவென்னுமவாய்பாட்டு வினையெச்சம்; “உண்ணிய புங்” னெனறற்போல. அது புனைவரென்னும் பிறவினைமுதல்வினைகொண்டு முடிந்தது. அருளுதல் புனை தமைபற்றிக் கல்லாநிழலில் வீற்றிருந்து மலை திர்த்தருளிய ஆசிரியர் சருணை மீசுந் தல். அருளிய பொல்லாரெனப் பெயரெச்ச முடிபது வைத்ததைத்தலு மொன்று. பொள்ளார் பொல்லாரென யீறியிற்று; சுயம்புரூர்த்தி யென்றதாம். இணைமலா பண்புத்தொகை நிலைக்களத்தப்பிறந்த வன்மொழித்தொகையாத் திருவடியை யுண் டத்திறு. இணையென்பதனைத் திருவடிக்கடையாகி யிருபெயரொட்டாடுபெயரென் தலு மொன்று. இவற் றியல்பெல்லாஞ் சூத்திரவிறுத்தயி னுரைத்தாம்; ஆண்டுக் காண்க. புனைவரென்பற்கேற்பத் திருவடியை மலராக வருவப்பெய்தா ரென்றலு மொன்று. நல்லார் கேட்டிச் சிறந்ததைத் தெளிந்த முகிர்த்தார். புனைதல தாடலை பொலடங்கி நின்றல். ஏகார பிறந்தகை. தேறமெனினு மனமயம். இப்பாட்டு வஞ்சித துறை. இது கல்லென்பது முத லேயென்ப திறுவாய்ப் புன்னிருசொற்களற கூறவே, இந்நூல் டனனிருசூத்திரத்தார் செய்யப்பட்டனவும், அவற்றுண முடிமூன்று சொற்க் மொவ்வொடியாக வைத்து நாண்கடியாகக் கூறவே, இந்நூலும் அவற்றுண மும்மூன்று சூத்திர மொவ்வொரியலாக வைத்து நாண்கியவாற் செய்யப்பட்டதென வும், அவற்றுண முனனீரடியு மொரு வினையும்புடும் பினனீரடியும் பிரிந்தார் வினை முடிபுமாக விருவணகப்படுத்திச் செய்யவே, முனனாறு சூத்திர மோத்காரமும் பின னாறு சூத்திரம் வேறே ரத்திரமுமாக விந்து லிரண்டிற்காரத்தார் செய்யப்பட்ட தெனவும், குறிப்பா னுணர்த்தியவாறு சாண்க. இரண்டாமோததன் முதரசூத்திரம் “இதவுமது” வென முதலோததி விதைச் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறியப்படுவ தென்ப துணர்த்ததற்கு மலைவென்பதனை யிரடியினுஞ் சாரவைத்தார். கல்லாநிழலென முத லடியினிடம் கூறவே முதலோத்தப் பிரமாணம் கூறுவதென்பதனும், இரண்டாமடி யில் மலைவிலார் ரருளியவெனச் செயற்கு கூறவே இரண்டாமோததிலக்கணம் கூறு வதென்பதனும், மூன்றாமடியிற் பொல்லா ரிணைமலரெனத் திருவடி கூறவே மூன்ற மோததுச் சாதகம் கூறுவதென்பதனும், நாலாமடியி னல்லார் புனைவரே யெனப் பெறு கூறவே மூன்றோததுப் புயன்கூறுவ தென்பதனும், குறிப்பாற பெறப்படும. பிறவு மிவ்வா ருரந்தணர்க். இவ்வன நூறுதல் பொருளெல்லாம் குறிப்பாற நனைகத் தட க்கிழிதறன் மக்கல்வாழ்த்துலக்கணமென துணர்க். இவ்வாறு நால்வகைப்படுதொரிய தந னுணர்பது “என்னுடையவுப் பொருளியல்பும்வேண்டுஞ் செய்கி முறைமைகளும் பெத்த மொடு முததியெல்லாம்” என நூறுதலாசிரியர் வகுத்தேத்தியவாற்றினுங்கண்டுகொள்க,”

அனையடிகம்.

தமமை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வா
ரெம்மை பின்பமை பெமையிதழார் - தம்மை
யுணரது னுணர் ருட்கிண்பந்து தம்மீற்
புணராமக் கேளாடிபுறன்.

இவ்வகையடக்கத்தானே அவ்விறைவனு லிபம்பப் பி துறவணர் காரையுரையும்
 ஏனைச் சம்பத்துலணார்தார திழிவும் உணர்த்தப்பட்டன. எண்ணித் தழமை யுணராத
 தபையுடைய தன்னுணர்வார் என்றித், அத்தவித் சித்தாரந்த சைவரை, தம்மு
 யுணரா ரென்றது அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புற மென்னு நாலைவறு வகைப் பரசம்
 யத்தாரை. அவருடன் கையெடுத்துத் தம்மிற் புணராமைபாவது:—பிரவிக்குநீடா பலா
 குழிதித் கொண்டு வேழவ காண்டல் விருப்பின் அது நின்றுழிச் சென்று சையினு
 லொவ்வோ நுறுப்பினைத் தைவநது வேழமாவது. மும்பொல்லவ தெனறும், உரல
 போவ தெனறும், உலககைப்போலவ தெனறும், மலைபோலவ தெனறும், தபருண்
 மாறுகொண் டொருவரை யொருவர் மத்தத்துக் கலாம் விளைதலைப்போலச், சித்தாரந்த
 சைவநெறி கிணறு ஆசான நிருவருள் பெருதரர் தத்த முணாவிய கேறபச் சமய
 னால்களி நெடுவெள்ளநினை யாராய்ந்தவற்றிற் கூறுமேகதேசப் பொருள்களேபற்றி
 யொருவரை யொருவா மறுத்தத் தம்முண மாறுகொண்கு கலாம்விளைத்தல். அங்ஙனம்
 கலாய்க்கின்றழிக் கண்ணு டையா நெருவ நோகி, இவர் செவிமுதலிய வொவ்
 வோ நுறுப்புக்களேபற்றிக் கூறிக் கலாம் விளைக்கின்ற ரெனவும் கேழ்ந்தனியலபு
 வேறெனவுந் தெரிந்தனார்து, அவர்க்குநனை யுணராத துறின், கொடிதும் பேதையும்
 போலத் தாம் கொண்டதே பற்றி யவணையுந் தமமு கிளரருவனாக வைத் திழித்துக்
 கூறி மாறு கொண்டிலே யனறிப் பொருளெனக் கெளளாமாட்டார். அதுபற்றி
 யவன் வெகுளா கில ரிப்பிது வென் றகைட்டாடி, யொழிந்துவிடும். அதபோல
 வொவ்வொரு சமயநூல்பற்றிப் பங்குதும் பிணங்குவானர யவையெல்லா மொவ்வோ
 ரேசதேச வியையுபற்றிக் கூறினவாச்சலான் அவைபற்றிப் பிணங்குதக் கெனவும் பொரு
 ட்டனமை வேறெனவும் யாம் இடநூலா னுணர்ந்தப் புனை, அவ ரத்தனைக் கொள்ள
 மாட்டாது பயிற்சி யயத்தாற் றுககொண்டதேபற்றி யெமனையுந் தம்மு ளொருவ
 ராக வைத் திழ்ந் துரைப்பாராகல்ன, அவ்வழி யவர் வெள்ளி வது வென நெழி
 வதே யனறி யத்தனைக் கொள்ளா மென்பார் கேளாம்புறனென்றா. கேட்டல் பொரு
 ளாகக் கோடல். “அது ஊடுகொளாத” என்பதனும் “கொளாநும் வேடப் மொழிதல்”
 என்பதனும் மறிக. புறன் புறச்சமயம்பற்றி யிதழ்ந் துரைக்கு மொழியும் புறம்
 கூறறு மெழியு மென்ப திராட்டிற் மொழிதலாற் கொள்ச. புறக்கூறறு மொழியா
 வது புறச்சமயிக் எல்லாத பாடாணவாதகைவர் முத்தலியார் முனைனறிப் புறத்தே
 யிதழ்நது கூறுமொழி.”

மலாடிவையுலகற் புறவிருளி னீக்கிப் பொருள்களைக் கண்ணுக்குக் காட்டித்தரும்பு
 பன்னிருவகைத்தாய ஞாயிறம்போல அனாதி மூலமல் விருளி னீக்கிக் கிவபரம்பொ
 ருளை யானமாவிற்குக் காட்டி யனுபூதியி னினைபெறுவதற்குப் பன்னிருகதிக்
 ஞானஞாயிறு யெழுந்த கிம்முதனாலெனக். முழுமுதம்பொருளாயப் பரமவாததனை
 பரமசிவன நிருவாய்மொழியாய-ஆரிய வேதோபநிடத் சாரமனைத்து மொருங்கு கி
 ணைத்துமம், காயிக்முதலிய சைவாகம் ஞானபாத் சாரமனைத்து மொருங்கு திரண்ட
 துமம், தமிழ்வேத சாரமனைத்து மொருங்கு திரண்டதுமமாகி, இறை யுயிர் ம
 மெனனு முப்பொருளின் நடத்த சொருப் வியலைல்லாம் ஐப் விபரிதமசுமறி யங்
 கெல்லிக்கனிபோல விளக்குதலிற் றானே தனக்கு ஒப்பாய் நிற்பது இச்சிவஞானபோ
 முதனாள். அது “வேதம்பசு வதன்பான் மெய்யாகம் நானிய - ரோதந் தமிழ்வே
 முன்றறவெய் - பொதமிரு - ரெய்யி னுத்திவையர் கிச்செய்க்கை மெய்க்கிப்பான்

செந்தமிழ் ஊவின் திறன்" என்கு மான்றோர் திருவாக்காறுமறிக. இது என்னச் சமயத்தினையும் தாரதம்மியமாகச் சோபான முறையற நன்னகத் தடக்கி அதனவற் சைவசித்தாந்தம் போதிப்பது. இது கூறு மத்தவிதஞ் சுத்தாத் தவியும். "பொய் கண்டார் காண்பு புனிதமெனும் மத்தவித - மெய்கண்ட நாசனருண் பேவுரா ளென் னாளோ". எனோர் தாயுமானமேய்கிடாரும். பொய்கண்டா ரென்றது - உட்கிடப்பத்க ளின் முடிவு, கேவலாத் தவித மெனவும், விசிட்டாத் தவித மெனவும், பாஷுனாத் தவித மெனவும் கண்ட வேறையாசாரியர்களை.

சீவஞானப்பிரகாசியாக்கியானம்.

வடமொழிக் சிவஞானபோத ஊற்கு - வடமொழி வல்ல வாகிரியர் பல்லர், வடமொழியில் விவாக்கியாக்கிகள் பற்பல செய்துட்டார். வடமொழியிற் சிவாக கிரியோகிதேசிக ரியற்றிய இதன் விவாக்கியானம் பிழ் விரிந்தது. ஏனையார் செய்த விவாக்கியானங்கள் மிகக் கருந்தினர். இதன் வடமொழிக் குறையு பத்திரத்தங் கிவாக் கியானத்தவருந் சிவாத் தவிதத்தைவரு மாண்டாண்டு நவந்த பொருளுகொண்டு தத்தஞ் சமய முடிபாக்கிச் செய்து - விவாக்கியானங்களுஞ் சிவவுள். அவை பேரில் விவாக்கியானங்கள் ளாத் தவித ஆகிரியர் சிவஞானமேய்கிடக்கி சிவஞான மாபாடியுத்தவன் னுண்டுகண்டு எடுத்த விளக்கினர்.

சீவஞானமாபாடியம்.

செந்தமிழ்நாட்டிற் பொதியுமகைச்சார்பின் கண்ணதாய் விளங்கும் பாவநரசத் திருப்பதிப் பாலநான விக்கிரமசிங்கயுத்தத்தில் அதத்தய முனிவர் வராதற் திறும் வர துஞ் செய்து திருக்கயிலாய பரம்பரை, மெய்கண்ட சிவாசாரியர் சாததக் கோர் ஞான பாஸுவயர் விளங்குந் திருவாவடுதறை நமச்சிவாயாதேசிக பரம்பரை உழை நனி தோங்க, அக்குரு பரம்பரையில் விளங்கிய வேலப்பாதேசிக ஞானசாரியர் பாத சிவஞான பேரத் ஞானோபதேச வனுக்கிரகம் பெற்று, வடமொழி செல்வொழி மாடபெருங் கட லுலா நிகை கண்டுணர்ந்த, அத்தவித சிவஞானானுபூதி கைகண்டு, மெய்கண்ட சிவ ஞானபோதப் பிரதிட்டாசாரியருகையுமிதளாய் விளங்கிய சிவஞானமேய்கிடக்கி, மென் மொழிக் சிவஞானபோத ஊற்குச் சிறியுரை யென்பதும் ஸ்ரூயாய்கிடாரெழுத் சிவ ஞானபடியுமெனப் பெயரிய மாபாடியமு முருளிச்செய்தார். சிவஞானமேய்கிடக்கி சிவ ஞானபோதத்தி னுள்ளுறை யுண்மைக் கருத்தகக் ளெல்லா நாடிக் கண்டு மலைறத் தெள்ளித் "தெளித்தச் சிவஞானமாபாடியம் முருளிச் செய்கலி ன, இம்மாபாடியத்தற் றொருகொணக் கொள்ளப்பட்டன வெல்லாம் மெய்ப்பொருளாய்ப் பொருளெல்லவெனத் தள்ளப்பட்டன வெல்லாம் பொய்ப்பொருளா யெழுதித் கொருதலை யெனக.

சிவஞானமாபாடியசாரர் சிவஞானப்பேரத் வுபோற்காத் முதலிய பிரசரணக் கவினுஞ் சூத்திரவதிகாரணங்கனிந்து மாண்டாண்டு இடைபுழற்றி யெந்ததத் தடைவிடை துறாந் மிக் விரித் தருளிய புலவனுத்தத் தத்தவ துன்பொருட் புகுந்திரும், டல: தைப் புகுந்திரும், அல்லவ வென்க. "தன்னைத் துதப்படுழ் பெருளும், அனண்ணயப்பாரும், அத்தகுப் பிறர் கூறாம பக்கமும், அத்தனை மதுத்தரைசுருஞ் சித்தாந்தத்தணிபும், இயை புருளினு அவிற்றத கிண்க்களும், என் டுதித்தனமெனப்படும. இவற்று ளியைபு- துணியுபும், அகிராவினியுபும், இத்தினியுபும், பாதவினியுபும், அகிராவினியுபுமென கண்ணப்படும." இவ்வியைபின் வடநாளர் கைகிடெனபர்.

சிவஞானசித்தி.

இது சிவஞானபோத முத்திரைப்பொருள் பிற்காலத்தோர் இனிது விளக்குமாறு விரித்தல் யாப்பாற் சுவாகமபண்டிதரென்றோர் காரணப்பெற்றுண்டாய் வருணந்தவிரண்டாய் நியமநிய வழிநூல். இவ்வருணந்த சிவஞானியர் மெய்க்கண்ட சிவஞானியர் மூதன் மாணாக்கர்; இது மேலுமுரைசதாம்.

சிவஞானசித்தி சிவாசமாந்தங்களுக்கெல்லா முரையாணியாய் நிலைபெறுவது. "சிவத்தக்கு மேற் நெய்வயிலை; அதுபோலச் சிவஞானசித்திக்குமேற் சாத்திர நில்லை" எனவும், "பாவிரித்த னுலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே-யோர் விருத்தப் பாதி போதும்" எனவும், ஆன்றோ ரெடுத்தப் போற்றுவராவின், இகன்பெருகும் முடிய வெடுத்தரைத்தல் யார்க்கு மரிதென்க. இது பரபக்கஞ் சுபக்கமென விருவகைப்படும். அவற்றின், பரபக்கத்தில் உலகாயதன், செளத்திராந்திகன், யோகாசாரன், மாத்திய நின்ன, வைபாடின, நிகண்டவாதி, ஆசுவகன், பட்டாசாரியன், பிரபாகரன், சக்சப்பிரமவாதி, மாயாவாதி, பாற்கரியன், நிரீச்சரசாங்கியன், பாஞ்சராத்திரி யென்னும் பரசுமயத்தோர் மதங்களுக்கும், அவற்றின் மறுப்புக்களும், கூறப்படும். இவருள் உலகாயதன் சார்வாசன், செளகிராந்திகன், யோகாசாரன், மாத்தியமிகன், வைபாடிகனென்னு நாள்வருந், புத்தனாலோர். நிகண்டவாதி ஆசுவகனென்னு மிருவரும் அருளுலோர்; இவரெல்லாம் வேதபாடியமான புறப்புறச்சமயத்தோர். பட்டாசாரியன் பிரபாகரனென்னு மிருவரு மீமாஞ்சைநூலோர். சக்சப்பிரமவாதி மாயாவாதி பாற்கரியனென்னு முயரும் ஏகான்மவாதம் போதிக்கும் வியாசநூலோர். நிரீச்சரசாங்கியன் கபிலநூலான. பாஞ்சராத்திரி வாசுதேவநூலோன். இவரெல்லாம் வைதி கத்துடப்பட்ட சமயத்தோர்.

இனி இதன் சுபக்கத்துக் குரைகண்டார் மறைஞானசம்பந்ததேசிகர், சிவர்க்கிரையாதிக்கேசர், ஞானப்பிரகாசமுனிவர், ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், நிரம்பவருகிய தேசிகர், சுப்பிரமணியதேசிகர் முதலியோர். வைபக்கம்-சுபக்கமென்றயிற்று.

மறைஞானதேசிகருரைமுதற் சுப்பிரமணியதேசிகருரை யிறுபுள்ளனவெல்லா மூலத்திற்கேற்பச் சித்தாந்தசுவாபிப்பொருள் போதிப்பன வாம். ஞானப்பிரகாசமுனிவருரை மூலத்தோடு மறுபடியும் பொருள்கொண்டு சிவசமவாதம் போதிப்பதாம். ஞானப்பிரகாசமுனிவருரை யிறுபு மூலத்திற்கேற்பத் தவறு சிவசமவாதம் போதித்தல்வென ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் சிவசமவாதவுணங்குறுப்பென வித்தோர் நியாயகண்டன மியற்றியிட்டார். அக்கண்டன வரலாறு "சிவசமவாதவுரை முறப்பின் வரலாற்றின் விளக்கியிட்டாம்; கடைப்பிடிக்க. ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளியற்றிய. சிவஞான சி நிறப்பொழிப்புரை முதலாருக்குத் திர விதிகரணக்கூறுபாடு முறையாகத் தெரித்த மூலத்தின் மெய்ப்பொருள் விளக்கி, ஏனோருரைகளை யளக்கும் அளவையாய் நிற்பது சிவஞானசித்தியுரைகளு லீக்தொன்றே மிக விரிவி னுரைத்தற்பாலது. சுப்பிரமணிய தேசிகர் மெய்க்கண்டசந்ததிக்கோர் பீரனுவான் திருவாவடுதறை கமச்சுவாயதேசிக மீர்பின்வந்த ஞானஞானியர். இக்குரவர் தம்மீர்பிந்திரிய ஞானயோகியாய் விளக்கி சிவஞானயோகிகள் பொழிப்புறையின் கருத்து இனிது புலப்படமாறு அகவுகீர்த்தி வ்களைத் தழுவிச் சிவஞானசித்திக்குப் பதவுரை விரித்தருளினார்.

முதலாவது பகுதி.

இந்நூல் அருணாதிசுவாசாரியர் தமக்குச் சிவஞானபோத வுடேசைத் தந்த ருளிய மலங்கத்தி ிட்டை, மேலுவித்தருளிய மெய்ச்ண்டதேவர் திருவருள்வண்ண மூல வுக் கைகண்டிய வருளிச்செய்தது. இஃது வெண்பா அகவல் எனிறகுறித்தாற பப் பத்தாய மெய்ப்பொருள் விரித்தலின், “இருபாவிருபது” எனத் திருநாமம் பெற்றது.

உண்மையின்க்கம்.

இந்நூல் மெய்ச்ண்டசிவாசாரியர் மாணுக்கருளொருவரான திருவநிகைமண வாசகங்கடநதவர் திருவாயமலங்கத்தருளியது. இது ஆசிரியரை முன்னிலையாகக்கி, சித் தாந்தநூல் கூறும் தத்துவஞாபுதிகளின் நிறஞ் செபபுவது.

சிவப்பிரகாசம்.

இது மெய்ச்ண்டசிவாசாரியர் முன்னுணுக்கரான வாசிரியர் சகலாகமபண்டிதர் பாற் சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்தி தேர்ந்த சிவானுபவ ிட்டையுற மறைஞான சம்பாநதசிவாசாரிய ருபதேசத்தாற சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்தி கைவரப்பெற்ற ஞொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியர், முதனுலான சிவஞானபோதம் வழிநூலான சிவஞானசித்திமேலு னூலக ளிரணமனபொரு ளினிது விளக்குமாறு அவவிரண் டிற்கும புடையாக-வெய்த் தருளிச்செய்தலின், அவறின் புடைநூலாய்ச், தன்னை யோதியுணர்ந்த பக்குவ ரறிவற சிவம் பிரகாசிக்கச்செய்தலிற் சிவப்பிரகாசமெனனும் பெயர்த்தாய், நிலவுஞ் சித்தாந்த னுணதூல்- உமாபதிசிவாசாரியர் தில்லை முத ணர். “அடியார்க் கெனியன், கிற்றம்பலகன்” கெற்றந் - குடியார்க் கெழுதியகைச் சீட்டுப் - படியினயிசைப் - பெறான் சாம்பானுக்குப் பேதமற்க் திக்கச்செய்த - முதலி கொடுக்க முறை” பென வம்பலத்தெம்பெருமான் விரித்த திருமு+ங்கொண்டு, திரு வருள் விபந்து தொழுது, பெர்ருளச்சாம்பானுக்கு முதல்கொடுத்தருளிய விதக னுஞ்சாரியர். வடமொழியிற் பவுட்கராகமவிருத்தி சதார்த்தினுவலி முதலியவும், தென மொழியிற் நிறுநாருட்பயன் முதலிய சித்தாந்தசாத்திரங்களும, திருவாயமலர்ந்த ருளிய திருவருட்செல்வர். இன்னு மியர் ஞானாபூதி யுற்புத வரலாறுகள் பலவுள.

திருவருட்பயன்.

இது கருவிருட்புத்தம் தீய்த்தலகத் திருவருட்பயன் மேல வுமாபதிசிவாசாரியர் கடைப்பிடித்தியதாய் சித்தாந்த னுணதூல். இது பதிமுதலிலு, உயிரகைநிலை, இருண் மலையிலு, அருணதநிலை, அருளுகிலு, அறிவுகெழி, உயிர்வின்கம, இன்புறநிலை, ஞாநெ முத்தருணிலு, அணைநதோர் தன்மை, பெண (அவிரைவர்கள் பததுடைபந்தாய, உள்ள்குற.

வினாவெண்பா.

இது உமாபதிசிவாசாரியர் தமது ஞானசாரியரான மறைஞான சம்பந்தசிவாசாரி யரை முன்னிறிது வினாவுணரமாற் பச்சிம்-கீற்றவர் திருவருளேசைத் தலைகூட்டிவராமுச் செப்பநூலியதோர் சித்தாந்த னுணதூல்.

பொற்றிப்பட்டுரை.

முதன்னுணல் உயிர்க்கு திகழு முறைநிலைப் - படியி னுணதூல் - தெனியாய் உமாபதிசிவாசாரியர் பொற்றிப்பட்டுரை-விதி. கித்தி யருளியதோர் சித்தாந்த னுணதூல்.

கொடிக்கவி.

இது மாயாமல விருளி னோயாது. குனிக்கு மன்னுயிரருள்செய்து முன்னவன் சொருபர் தன்னியொன்றாகச் சொல்லொணவின்ப வருள்வருதி தினைக்குமாட்சி அஞ்செழுத்தினோபெற வெடுத்த நின்மல வென்றிக்கொடியாய் விளங்கக் கொற்ற வன்குடி உமாபதிசிவாசாரியர் நாட்டியருளிய சித்தாந்த ஞானநூல்.

நெடுகவிதூது.

இது மருட்பந்த மூறுத்த மாயோபாத்யும், மாண்பின் முப்புறச்சமய வுபாதி யும் போகச், செப்புதற்கரிய திருவருளாளான திருக்கடந்தை மறைஞானசம்பந்த தேசிகன் வெம்பந்தம் போக்கும் விரைமலரடிநீழ் திருவோலக்கல் கூடி, எந்தாட்! தையல் வருத்தத் தீராய்; செங்கமலப் பூந்திருந்தா டாராயெனப் பலகாற் றழ்ந்திதை ன்சி, அவன் பூங்கொன்றை வாங்குதியென்று, நெஞ்சைத் தூதுவிடுத்தலைப் பொரு ளாகக் கொண்டு, உமாபதிசிவாசாரியர் செய்தருளிய சித்தாந்த ஞானநூல்.

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

இது சத்திநிபாதத்துத்தமர் தத்துவருபர் தத்துவதரிசனர் தத்துவசுத்தி, ஆன்மருப மாண்மதரிசன மாண்மசுத்தி, சிவருபஞ் சிவதரிசனஞ் சிவயோகஞ் சிவபோக மென்னுந் தசகாரியமு நாடிக்கண்டு மயர்வற்றுச் சிவானுபூதி கூடுமாறு, உமாபதி சிவாசாரிய ரருளிச்செய்த சித்தாந்த ஞானநூல்.

சங்கற்பந்தாகாணம்.

இந்நூல் செய்த காலங் களன் காரணமுதலியன: “பெருங்கட லுதவுந் கரு ங்கரி வாங்கிக் - கந்தரத் தமைத்த வந்தமில் கடவுள் - பாலரை யுணர்ந்து மேலவர் போலக் - கேட்போ ரளவைக் கோட்பரி பொருளா - லுறளிய கலை எளகில வாலவை - பலபல சமயப் பாண்மைத் தன்றே - யஃதா லந்தூற் றன்மை யுன்னிய - மாந்த ரிதவே பொருளென் றதனிலை - யறைதலின் வேற்றோர் பனுவ லேற்றோர்க் - கிசையா மாறுபாடு கூறுவ ரதனா - புறச்சம யங்கள் சிறப்பில வாதி - யருளின் மாந்தரை வெருளுற மய க்கி - யலகைத் தேரி னிலையிற் றிரு - மிங்கிவை நிற்க நீங்காச் சமய - மூவிற தருதி மேவ் யதாமு - மொன்றோ டொன்று சென்று நிலையி - லாறு மாறு வீறுடைத் திவற்று - ளெவ்வ மில்லாச் சைவநற் சமயத் - தலகி லாகம நிலவுத லுளவவை - கனக மிரணியங் காஞ்சன மீழந்-தனநிதி யாடகந் தமனிய மென்றிப் - பலபெயர் பயப்படுதோர் பொருளே போலப் - பதிபச பாச விதிமுறை கிளக்கும் - வாய்ந்த நூல்க ளாய்ந்தன ராகி - யாசா னாதி வீசிய சமத்துட - னேழஞ் சிருநா நெரித்த வாயிரம் - வாழநற் சகன மருவா நிற பப் - பொற்பொது மலிந்த வற்புத னுனி - யாரும் விழவீற் பொற்றே ராகியத் - தேறா வெண்மர் நிரையி லிருப்ப - மயங்கு வாத மாயா வாதி - முயங்கிட, பொருதலை முதலெ திர் மணிசேர் - பெண்ணை சூழ்ந்த வெண்ணையம் பதித்தும்-மெய்கண் டவனருள் கைகண் டவர்களி - லொருவ ரொருதலை மருவி யிருப்ப - வஞ்சப் பிறலிக் கஞ்சிவந் தொருவ-னே திறை யருளென வீதெனா மாயா - வாதியை யயலினர் மறுதலைத் தருடர - மற்றவ ரய லின ரவருரை மறுத்துச் - சொற்றர வயலின ரவருந் தொலைவுந் - நின்னே யெயரு முன்னே கழியுழி - யாங்கய லிருந்த வருளின ரழகிது - நீங்கள் சங்கற்ப நிராகரித்தமை யென - மற்றவ ருரைத்த சொற்றரு பொருள்கொடு - வாத செற்ப விதண்டையு மேதவு-மோது நாலவகை யுபகமையு - திகழ்தர - வருள்சேர் மாந்தர் வெருள்சே ராமந் - றிற்க்க மும் விடையமுங் கற்க - நற்கவி மாந்தர் நகநவந் துவனே” என்னு நூன்முகத்தா னதிக,

இது இயற்றியருளினார் உமாயவதிசுவாசாரியர். இது மாயாவாதி, ஐக்கியவாதி, பாடாணவாதி, பேதவாதி, சிவசமவாதி, சங்கிரந்தவாதி, ஈசுவரவிகாரவாதி, நிமித்தகாரணபரிணாமவாதி, சைவவாதி யென்பார் சங்கற்பங் கூறி அளாவ முன்றா னும் பொருந்தாமாற்றாது நிராகரித்து சித்தாந்த மேன்மை தெருட்டித் தித்தாந்த ஞான தூல். இவ்வாதிசூண் மாயாவாதி வைதிக சாத்திரத்துட்பட்டோன். ஐக் கியவாதி யகப்புறச்சமயத்தோன். ஏனை யெழுவுரும் அகச்சமயத்தோர். இறுதக் கண் ணேகிய சைவவாதி சுதந்தைவன். சுத்தசைவன் சொருபல்க்கணஞ் சித் தாந்தசைவத்திற் சிறிது பேறுபடக் கூறுதலின் வேறு வைக்கப்பட்டான். ஆக லின், சுதந்தைவரதைச் சித்தாந்தத்து ளடக்கிப் பாடாணவாதி முத னியித்க காரணவாதி யீராக வெண்ணி யசச்சைவசமயம் ஆரூபல் சண்முகேள்க. நிமித்த காரண பரிணாமவாதி யெனினுஞ் சிவாத்தவியவாதி யெனினு மொக்கும்.

சாத்திரமரபியன் முற்றிற்று.

ஒழிபியல்.

மேற்கூறிய நான்கியல்களி னொழிபாக வெடுத்தித், தமிழிலக்கண விலக்கிய சாத்திரப் புலமைகளை நிரப்புமாறும், அப்புலமைகளானே இகபர விநிபேறுகளைச் சாதித் தெய்துமாறும், ஈண்டிக் கூறுவாறும்.

கல்விச்சிறப்பு.

இல்லுலகத்தக் காணப்படு முயல்வருகுகளுள், ஐம்புலவுணர்வோடு நல்லத னலஹ் தியதன் நீதம் பகுத்தணரவல்ல மனவுணர்ச்சியு முடையராப் மேம்படுமக் கள், கர்ச்சிநுத்தவ போதநுத்தவ நனகுறுத்தி வேண்டிச் சலிகற்பஞானம் பயக் கும் வியஞ்சக ஞான கரணமாய் விளங்குவது, விதழையாம். விதழையென்னுங் கலவி யெனினும் பொருந்தம். மக்கள் இயல்பாக மனவுணர்வுடையராயினும், சுதந்தமாயா நாதகாரிய சத்தப்பிரமரூபமாகும் விதழைய ஐபகாரமனரிச் சலிகற்பஞான வியாபார மெய்த மாட்டார். மக்கள் இயற்கையான மனக்கருவியினு னிருவச்சுப் ஞானச் செயதியுஞ் செயற்கையான கல்வியறிவினாற் சலிகற்பஞானச் செய்தியு மெய்து கின்றார். நிருவிகற்பககாட்சியாவது - பெயர் சாதி குணங் கனமம் பொருளென நிவற ருற் ப்ருத்தரிதலின்றி இவ்வொன்று தோன்ற நிற்றதெனப் பொருளுண்மை மாத் திரையே யறியு ஞானசத்தி, சலிகற்பககாட்சியாவது - பெயர் சாதி முதலிவற்றாற் பொருளை யுள்ளவா றுணரு ஞான சத்தி. அவையாமாறு காட்டினும். மாவென் புது ஒன்றன பெயர், அபரகு மாத்தன்மை சாதி. வண்ணம் வடிவு முதலியன அதன் குணம். நிறம் நளிர்ந்தல் பூத்தன் முதலியன அதன் கனமம். மரமென நிறிபெறுதல் பொருளானை. ஒருசாத்தன் தன் கண்ணுக்குப் புலப்படாநிற்கு மொண்ணைக் கண்ணோடு கூடிய வியல்பான மனக்கரணத்தால் இவ் தோன்று தோன்ற நிற்றதெனப் பெயர் சாதி முதலியவற்றாற் பகுத்தறித லின்றிப் பொரு ளுண்மை மாத்திரையின். முன்னிறியா நிற்கும். அங்ஙன மறிவுருநின்ற வகை அப்பொருளை இவ் தியாதோவென கையுறுதலும். அதனை வேருென்றாக யயங்கி நிச்சயித்தலுஞ் செய்து, பின்னர் அப்பொருட்கண் மிக்குத் தோன்று மாவென் னும் பெயர் முதலிய வைத்தல் தொண்டு எழுத்தாணியாற் சொல்லால் விசரித்தது

ஹனாக், செவ்வப்பொருள் ஒருவனுக்கு ஈட்டு மப்பிறப்பிற்குணை யுதவுத லுடைத்த. கல்விப்பொருள் எழுமையினுஞ் சென்றதவுதலுடைத்த. அது “ஒருமைக்கேட்டான் கற்ற கல்வி பொருவற் - கெழுமையு மோமப் புடைத்து” என்பதனா னறிக. இத்தனை மாட்சியெல்லா முடைய கல்வியினை நல்லாசிரியரை யடுத்த அவற் குற்றறுழி யுத வியு முற்பொருள் கொடுத்தங் கற்றல்வேண்டும். இங்ஙனம் கற்றோர் தலையாயர். அந்நிலைக்கு நாணிக் கல்லாதார் என்றங் கடையாயர். அது “உற்றறுழி யுதவியு முற்பொருள் கொடுத்தம் - பிறற்றநிலை முனியாது கற்றனன்றே” “உடையார்மு னில்லார்டோ லெக்கற்றுங் கற்றார் - கடையரே கல்லாதவர்” என்பனவற்றா னறிக.

இனி யறியவேண்டிவன வறிதற்குரிய ஈன்மகனைப் பெற்ற தந்தை அவனைக் கற்றோராவையின்கண் அவரினு மிக்கிருக்குமாறு கல்வியறிவுடைய னாக்குதல் வேண்டும். அதுவே நன்மகனுக்குத் தந்தை செயற்பாலதா முபகாரம். அது “தந்தை மகந்காற்று நன்றி யவயத்து - முந்தி யிருப்பச் செயல்” “நன்று புறந்தருத லென்றலைக் கடனே - சான்றோ னுக்குத் தந்தைக்குக் கடனே - நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே - யொளி துவா எருஞ்சும முருக்கிக் - களிமெறிந்த பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே” “எச்சமென வொருவன் மக்கட்டுச் செய்வன - விச்சைமற் றில்லை பிற” வென்பவவற்று னறிக. தம்மக்கள தறிவுடைமை தம்மியு மாநிலத்து மன்றாநின்ற கற்றார்க்கெல்லா மிக விரி தாம். அது “தம்மீற் றம்மக்க ளறிவுடைமை மாநிலத்து - மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது” என்பதனா னறிக.

விலங்குகளுக்கு இங்ஙனஞ் சொல்லான் விசிற்பித்தறியுங் கரண மின்மையால், அவை யெதிர்கின்ற விடயங்களை நிருவிதற்பமாகவே யறியு நீர்மை யுடையனவாம். இனி விலங்குகளைக் காட்டிலு மக்க ளெத்தனை வேறுபாடுடையரோ அத்தனை வேறு பாடு கல்லாதமக்களைக் காட்டிலுங் கற்றறிந்தமக்க ளுடையரென்பது. “விலங்கொடு மக்க ளினைய ரிலங்குதால் - கற்றாரோ டேனை யவர்” என்னுந் திருக்குறளு மிதனை நிலை யிடுதல் காண்க. கல்லாத மக்களு மொட்பமுடையராய் நிலவக் காண்நாமலெனின்,— கல்லாத மக்கண்மாட் டுளதா மொட்ப நீர்மே லெழுத்தப்போல்வதோர் விழுக்காடாய் விரையக் கெட்டுப் பயப்பாடின்றி யொழிதலின், அது ஒருசார் விலங்கு னொட்பம் போலக் கொள்ளப்படுத லல்லது துண்மா னுணைபுலமாகக் கொள்ளப்படாதா மென்க. “கல்லாதா னொட்பங் கழியநன் குயினுங் - கொள்ளா ரறிவுடையார்” என்னுந் திருக் குறளு மிது. தேற்றமுறு காண்க. கல்வியறிவில்லாதார் மெய்ப்பொருள் காணமாட் டாரென்பதும், அஃதடையாரே மெய்ப்பொருள் காண வல்லுநரென்பதும், “கல்லா நெஞ்சி-னில்லா னீசன்” “கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கணியைக் கரையிலாக் கருணைமா கடலை - மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை” என்றற்றொடக்கத்தத் திருவாக்குக்களா னறிக. “துண்ணிய தூல்பல கற்பினு மற்றந்த - னுண்மை யறிவே மிகும்” என்றரு ளிச்செய்தது, திவினைப் பாலர்பா லுளதாங் கல்வி நல்வினைப் பாலர்பா லுளதாங் கல்வி டோல நன்கு செய்தற் குபகார மாகமாட்டாது; திவினைப்பயன் வினைவற் பின்னிநுந் திரங்குநதற் குபகாரமாமென்ற குறிப்பாகலின், அது கல்வி மெய்யுணர்விற்குச் சாதக மாகு மென்பதனா டி முரணாதென்க. “காதன் மிககுழிக் கற்றவுங் கைகொடா” வென் னுஞ் சிந்தாமணியு மப்பொருட்டு.

கல்வியுடைமை பொருளுடைமையென் றிரண்டுஞ் செவ்வமையினும், கல்வி இம்மை மறுமை வீடுபெறுகண் மூன்றற்குஞ் சாதகமாகலின், “நற்பொருள் செய்வா

ர்க் கிடம் பொருள் செல்வார்க்கு மஃதடம்" என்றார் கந்தாமணிநூலார். ஆண்டு நற் பொருளென்றது கல்விப்பொருளை. கல்விப்பொருளி னுயர்ச்சி, "கேடில் விழுச்செல் வங் கல்வி பொருவற்கு - மாடல்ல மற்றை யவை." என்பதனானு மறிக. விஸக் கொடு மக்களென்னும் பொதுச்சொல்லாற் றென்பாலாருந் கற்றற்குரிய ரென் பது கொள்க. "குஞ்சி யழகுந் கொடுத்தானைக் கோட்டழகு - மஞ்ச லீழகு மழ கல்ல - மஞ்சுத்த, நல்லம்மா மென்னு நடுவு நிலைமையாற் - கல்வி யழகே யழகு" என விசந்தெடுத்தோதுதலானும், கல்வி ஆண்பாலார் பெண்பாலா ரிருவருக்கும் பொது வாத மெனிக. மற்று "துண்ணறி வோடு நூல்பல பழகினும் - பெண்ணறி வென்பது பெரும்பே தமைத்தே" என்ற தெண்ணுகொலெனின், — பெண்பாலா ரிபல்பின் மன த்திடம் பெரிதில் ராசலின், அவர்கட்படுங் கல்வி ஆண்பாலார் கட்படுங் கல்விபோ லப் பெரிது நன்மைக் கேதுவாகா தென்ற சுருத்தா லங்கனங் கூறின ராசலின், அதுகொண்டே அவர் கற்பிக்கற்பாலரல்ல ரென்பது முடியாதென்க. இத்தனையும், சலிசற்ப ஞானங் கல்விபா னெய்தற்பால தென்பதம், அதன் சிறப்பும், அது ஆண் மக்கள் பெண்மக்களென்னு மிருபாலார்க்கும் பொதுப்பொருளென்பதம், தந்தை மக் கட்டுச் செய்யு முக்கிய வுதவி அவரைக் கல்வி யறிவுடைய ராக்குத லென்பதம், சொல்லப்பட்டன.

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக.”

கல்வி, கற்பிக்க வல்ல நல்லாசிரியரும், கற்றற்குரிய நன்மானுக்கரும், எய்தினல்லது, பயன் படாமையின், கற்பிக்க வல்ல நல்லாசிரிய ரிலக்கணமும், கற்கு நன்மானுக்க ரிலக்கணமும், முன்ன ரெடுத்தோதிக், கற்குமாறும், கற்கப்படு துண்முறையும், பின்ன ரெடுத்தோதுதம்.

கற்பிக்கு நல்லாசிரிய ரியல்பு.

உயர்குழப்பிறப்பும், மனத்தாய்மையும், நல்லொழுக்கமும், பலகலைப்பயிற்சி யும், வாய்மையும், மாணக்கர்மாட் டன்புடைமையும், பொருளவாவின்மையும், நடுவு நிலைமையு மென்னு மெண்வகை யிலக்கணங் ஞடையராப்க், கொடையும், ஊச்சமும், உலகிடலறிவும், நிலைபெற்ற தோற்றமும், பொறையும், நிறையும், மறப்பின்மையும், அறிவும், உருவலனும், ஆற்றலும், புதமும், சொல்வன்மையும், மாணக்கரால் விரும்ப ப்படு நீர்மையும், தோன்னெறியாற் பொருந்தினோர் கற்பிக்கு நல்லாசிரிய ராதற்கு உரியரென்றறிக. அது “வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும் - லூன்யா தன்ன தாய்மை யும் வான்யாறு - நிலம்படார் தன்ன நலம்பட ரொழுக்கமூர் - திங்க என்ன கல்வியுந் திங்கொடு - ஞாயி தன்ன வாய்மையும் யாவது - மஃகா வண்பும் - வெஃகா வுள்ளமூர் - துலைநா வன்ன சமனிலையுளப்பட - வெண்வகை யுறுப்பின ராகித் திண்ணிதின - வேளாண் வாழ்க்கையுந் தாஅளாண்மையு - ருலகிய லறிதது கிலையிய தோற்றமும் - பொறையு நிறையும் பொச்சாப் பின்மையு - மறிவு முருவு மாற்றலும் புதமூஞ் - சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல் வன்மையுந் - கற்போர் நெஞ்சங் காமுறப் படுதது - மின்னோ ரன்ன தொன்னெறி மரபினர் - பன்னருஞ் சிறப்பி னல்லாசிரியர்” என்பதனு னறிக. குலம்புரி பிறப்பு - உயர்குலத்தோர் விரும்பும் பிறப்பு. திங்கன் உவாமதி. திங்கு ஞாயிறும் பெங்குரு ளகத்திப் பொருள்களைப் புலப்படக் காட்டும் பொற்பினவாத் போல வாய்மையுடையார் பொருள்களை ஐய விபரீத மகத்தி மெய்யுணர்த்து நீ

மையுடைய ரென்பார், திங்களொடு ஞாயி நன்ன வாய்மையு மென்றார். இது தொழி லுலகம். நிலையிய தோற்றமாவது—எஞ்ஞான்றுஞ் சலியா வேற்ற நீர்மை. ஆற்றல், அறிவுத்திட்டம் காயத்திட்ட ரென்றிவை; அது அறிவு முருவு மாற்றலு மென வல்விரண்டினையுஞ் சாரவைத் தாதுதனா னறியப்படும். காயத்திட்ட மனவலி, வாக்குவலி, உடல்வலி, பொருளும், அறிவுத்திட்டம் இயற்கை யறிவுவலி செய் ந்கையறிவுவலி யென வன்னடாம். புதழ்—தன் கல்வி நிறைவு மதித்துப் பல்லொ முக்க மென்றிவை காரணமாகத் தாமுளராய ஞான்றும் பிறரை ஞான்று முயர்ந் தோர் வாய்ப்பட்டி நிகழ்ந்து எங்கும் பரந்து நிலவு நன்கு மதப்புச் சொல் விளக்கம். சொற்பொரு ளுணர்த்துஞ் சொல்வண்மை - வாக்கித்தவம். குணரு டெய்வங் கொள்கை மேன்மை, கீழ்பயி மெளிவு கட்டுரை வண்மை. என்புழிக் கட்டுரை வன் மையு மது. கட்டுரைவண்மை—கேட்பார்ப் பிணிக்குஞ் சொல்வண்மை. தட்டுதல்—பிணி த்தல். அது “கேட்பார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய்க் கேனாரும்—வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்” என்பதனுறு மறிக். கட்டுரை வினைத்தொகை. இதற்குப் பிறரெல்லாந் தொடு த்துச் சொல்லு முறைவலி யென நோக்கினறி யுரைத்தார். இனிக் கட்டென்பது காலங்குரந்த பெயரெஞ்சுகளவி முதனிகையாதலின், அதனைக் கட்டியென வினையெ ஞ்சு களவி யாக்குத லிடர்ப்பாடுமாம். ஆசிரியர் இவ்வியல் புடையரா யிருந்து னால் கற்பிப்பின் மாணாக்கர் உறுதிப் பொருள் கட்டறக் கற்றுக்கொண்டு பல்லொ முக்க மெய்தி மெய்யுணர்ந்து இக பர வீதி பேற்றுறுதிப் பயன்சனைத் தப்பாது தலைக் கூடுப. இவ்வியல் பில்லா ராசிரியராய்க் கற்பிக்கப்புகின் மாணாக்கர் னாற்பொருள் களை ஐயமு மருட்கையு முறுதரக் கொண்டு தனிலிலராய்ப் போலியொடூக்க மேலிப் பிழைப்பெட்ட விவேக கதியுடையராய் இகபர வீதிபேற் றுறுத்பயயல்சனை நன்றற மாட்டார்.

கற்பு நன்மாணாக்க ரியல்பு.

ஆசிரியன் கற்பிக்கு னாற்பொருளைக் கற்பித்தவா றுணர்தலும், கற்பித்த பொ ருள் பற்றாகக் கொண்டு சூழ்ந்து வேறு நற்பொரு ளுணர்தலும், தம்போலக் சற்ப வர்க் குபகாரிக் ளாதலும், தந்தை தாய் ஆசிரியர் முதலியோர் செய்ந்நன்றி யறி தலும், தீய சிற்றினைச் சார்பின்மையும், சோம்பு தடுமாற்ற மான மறவி கடுநோய் வெகுளி களவு காமம் என் றிவை யிலராதலும், ஆசிரியனை யடைந்த வழுபடுதலும், தருமநெறி தவருமையும், ஆசிரியன் குறிப்பறிந்து நடத்தலும், கேட்ட னாற்பொ ருளைச் சூழ்ந்தலும், பாடத்தை மறவாமற் காத்தலும், நீட்டி மாசிரியனை யடைந்து கேட்ட னாற்பொருளை ஐய விபுரீத நீங்க வினாவுதலும், னாற்பயிற்செய்யுடையார் பிறர் அறி நது வைத்தாதல் அறியாது வைத்தாத கையுறுதல் வினாவும் சொற்பொருள் வினாக் களுக்கு அவர் கொள்ளு முகையான் விடை கூறுதலும், னாற்பொருளைக் கற்றீர ரவையி லவ ரனுமது கொண்டெடுத்துப் பிரசங்கித்தலு முடையதாகி, உலகநடை யறிந் தொழு குவோர் னால் கற்றற்குரிய நன்மாணாக்க ரென், றுணர்க. அது “சொல்லிய பொரு ண்மை சொல்லியாடு குணர்த்துஞ் - சொல்லிய பொருளொடு சூழ்ந்தான் குண ர்த்தலா - தன்னோ ரன்னோர்க்குத் தரன்பயப் படுதலுஞ் - செய்ந்நன்றி யறிதலுந் தீச் சார் பின்மையு - மடிதடு மாற்ற மாணம்பொச் சாப்புகி-கடுநேயி சேற்றங் சள்வே காம-மென்றிவை யின்மையுஞ் சென்று வழிபடுதலு - மறுத்தறை வழாமையுந் குறிப் பறிந் தொழுகலுந் - கேட்டவை நினைத்தலும் பாடம் போற்றலு - நீட்டவை வினவ

வுபகார கரணமாதல்போல மக்க ளாண்மனாண்ம விளங்கிச் செய்தொழில் வண்ணி யுததற்கு, அங்கிக்கெதைபடி யெங்கு நிறைந்து நிற்கும் கடவு ளாட்சத்தி இன்றி யணையாத வுபகார கரணமாம். ஆகலின், அநீவு விளக்கம் வேண்டி தூலாய நன் மாணக்க ராசிரியவழிபாட்டினோடு ஈசரவுபாசனையும் கடைப்பிடித்துச் செய்தவருக. “அருளினு லாகமத்தை யறியலா மளவின்னுந் தெருளலாம்” என்பவாகலின், கற்று னாறுரைச் சொற்பொருள்களை என்முந் தருவருளினி னாடிச் சோதித்துக் கற்க.

கந்த நூன்முறை.

விதிப்படி வித்தியாரம்பட்டு செய்த நல்லாசிரியரை யடைந்து நற்றமிழ் தூல் கற்கப்புகு நனமாணக்கர் முன்னாத் தமிழ் நெடுங்கணக் காய்ந்துகொண்டு ஆசத்திகுடி சொனறைர்வந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி முதலிய வுலக நீதிநூல்களைக் கற்றுப் பின்ன ரவைகளின் பொருள்களை நன்று தெரிந்து கொள்க. அதற்குப் பின் நின்று கறறு அது கூறுஞ் சொற்பொரு ளுணர்ந்து முதமொழிவெண்பா, நீதநெறி விளக்கம், நாலடி, ஆசாரககோவை முதலிய நீதிநூல்களைக் கறறு அவற்றின் பொரு ளையு மவற்றின்கண் வரு நின்றுச்சொற்களையு நன்றாக வறிதகொள்க. அதற்குப் பின் சைவநனமாணக்கர் சைவாசாரியர்பால் வைதிகசைவசாத்திர மோததற்கு வேண் டிஞ் சைவ சம்ஸ்காரமும் வைணவ நன்மாணக்கர் வைண வாசாரியர்பால் வைணவனு லோதுதற்கு வேண்டும் வைணவ சம்ஸ்காரமும் விதிப்படி பெற்று, முறையே பஞ் சாக்கர வட்டாககர. மந்திர தந்திர செப வனுட்டான முடையராய்த், தேவார நிரு வாசக நாலாயிரப்பிரபந்த மெனனுந் தமிழ்தேவகளைப் பண்முறையாகவுஞ் சுததா ந்கமாகவு மோதப பழகிக்கொள்க.

அதன்மேல், நல்லியற்புலவ ரியற்றிய தமிழிலக்கணச்சுருக்கம் கற்றுக்கொண்டு, திருவிசைப்பா, திருமந்திரம், திருப்பல்லாண்டு, பதினொராந்திருமுறைப்பிரபந்தங்கள், குமரகுருபரமுனிவா பிரபந்தங்கள், சிவப்பிரகாசமுனிவர் பிரபந்தங்கள், சிவஞான யோகிகள் பிரபந்தங்கள், அவர் மாணக்கர் பிரபந்தங்கள் முதலியவைகளையும், பெரிய புராணம், கோயிற்புராணம், காஞ்சிபுராணம், தணிகைப்புராணம், திருவிளையாடற்புரா ணம், பிரமோதகரகாண்டம், காசிகண்டம், பிரபுலிங்கலீலை, பாசுவத முதலிய தமிழ்ப் புராணங்களையும், இராமாயணம், பாரதமெனனுந் தமிழ்திகாசங்களையு முறையாற்ற்கேட்டு, இலக்கியவறி வீட்டிக்கொள்க. அதன்மேல், நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம், யாப்பருங் கணம், ஈரிசை, அப்பொருள்விளக்கம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வெண்பாப்பா ட்டியல், தண்டியலந்தாரம், வீரசோழியம், நெயிநாதமெனனு மிலக்கண நூல்களை யவற்றின் காண்டிகை விருத்தியுரைகளோடு கூளக்கொள்க் கறறுத், கற்றவிலக்கியங்களில் இப்பஞ்சலகண நூல்கிதிக ளமைவர நன்று பயில்க. இதகாறுங் கூறிய வில்வில க்கிய விலக்கண நூலுரைகள் முறையா ளுளங்கொள்க் கறறுத் தமிழ்ப்புலமை யெய் ரிய நன்மாணக்கர் இளந்தமிழ்ப்புலவர் (F. A.) என்னுங் கல்விப் பட்டாபிதானத துக் குரியரென றுணர்க.

அதன்மேல், தொல்காப்பிய வெழுத்ததிகாரஞ் சொல்லதிகாரம் பொருளதிகா ரங்களை யினம் பூரணஞ் சேனாவர நச்சினுர்க்கினிய மெனனு முறைகளோடு நன்று கற்றுச், சிந்தாமணி, சைப்பந்தார மணிகேலை, குளையணி, வரடத மிரகுவம்ச மென னுந் தமிழ்க்காவியங்களை, உரைகளோடு நன்று ஆராய்ந்துகொள்க.

அற்றே லக்ஷணமாக; “சேக்கிழார் சிந்தா மணிப்பயிற்சி தீதெனவே - துங்கியுப தேசித்தார் சோமேசா-நோக்கிற்-பயனில்சொற் பாராட்டு வாணை மகனெனன் - மக்கட் பதடி யெனல்” என்றசிரியர் சிவஞானயோகிக ளருளிச்செய்தலின், சிந்தாமணிப் பயிற்சியுஞ் சிந்தாமணி யென்ற துபலக்கணமாகலின், அது போலுஞ் சிஷ்புத்திர மணிமேகலை ஞானமணிப் பயிற்சியுஞ் சைவ வைணவ நன்மாணுக்கர்களுக்கு ஆகாவே னின்,—ஆஃதொக்குமன்னுயினும், சிந்தாமணிமுதலிய காவியங்களிற் பொதுவான வுலகி யன் நீதி சுவராசுரியன் கூறப்படுதலானும், தொல்காப்பிய வியற்றமிழ்ப் பிரயோக மிக வருதலானும், அப்பய னோக்கிச் சைவ வைணவ நன்மாணுக்க ரவையுங் கற்சற்பால ரேன் நெறித்தோதினும், இனிச் சைவ வைணவ நன்மாணுக்க ரக்காவியங்களைக்கற்க வேண்மன், தத்தஞ் சமய சித்தார்த்தப் பார்வையாற் கற்க. ஆத்தனூல்களிற் போல வவ ற்றின்ன ணமுந்நற்க வென்பார், “சிந்தாமணிப் பயிற்சி தீது” என்றார். பயிற் பலகா லுளங்கொள வழுந்தி யாராய்தல். மன மொன்றிலுமுந்தின் அதன் வண்ணமாய் மாறு மெனப் தனுபவ மாகலின், வேதப்புறமாய வவ்வாருகத் பௌத்த காவியங்களிற் பலகா லமுந்திப் பயில்வோர் தம் வைதிக நெறி கைவிட்டவை கூறும் கொள்கை வசத்தரா யவைதிகரவ ரென்பது பெரியோர் கருத்தென்க. வைதிக காவியங்களி னியல்பும், அவைதிக காவியங்களி னியல்பும், வைதிககாவியதுடனமறுப்பில் ளீறித்தோதினும்.

அதன்பின், தருக்கசங்கிரகதிபிகை தருக்கபரிபாடை கற்றுத் தருக்க வறிவுடைய ராகுக. அதன்மேல், இறையனாகப்பொருளுரை, பிரயோகவிவேகவுரை, இலக்கணக் கொத்தரை, தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, இலக்கணவிளக்கச்சூருவளி யென்பவ ற்றை மதியமையக் கற்று இலக்கணவறிவு விரியச் செய்துகொண்டு, பத்தாப்பாட்டு எட்டுத்தொகை, கல்லாடம், பெருந்தேவனாற்பாரத மென்றுஞ் சங்க விலக்கியங்களை யவற்றுரைகளோ டாராய்ந்து, பின்னர்த் திருக்குற முருக்கோவை யென்னுந் தெய்வ விலக்கியங்களைப் பரிமேலழகியாருரை பேராசிரியருரைகளோ டறிவமையப் பல முறை நன்றாராய்ந்து தமிழ்ப்புலமை கிரப்பிக்கொள்க.

இன்னும், தமிழ்ப் பெரும்புலமைக் கின்றியமையாத வடமொழி யிலக்கிய விலக் கண வாராய்ச்சியும், பூகோள ககோள கணித நூலாராய்ச்சியும், தருக்கநூலாராய்ச்சியும், ஈட்டிக்கொள்க. இதுகாறும் கூறிய நூல்களை இவ்வாறு கசடறக் கற்று முதிர் ற்த நன்மாணுக்கர் ழுதுதமிழ்ப்புலவர் (B. A.) என்னும் பட்டாபிதானத்துக்குரிய ரென் றுணர்க.

இங்ஙனம் தமிழிலக்கண விலக்கிய முதலிய வத்தைகள் கற்று முதிர்ந்தோருட் சைவ நன்மாணுக்கர், சைவாசாரியரை யடைந்து வழிபட்டு மந்திராதிகார மர்ச்சன டிகாரம் யோகாதிகாரங்களை நன்று பயக்குஞ் சைவசமய விசேட தீக்கையுற்று, சைவசமயநெறி, சிவதருமோத்தரம், பரமத்திரிபாண, ஞானயிர்தம், தத்துவப்பிர காசம், சோமசம்புசிவாசாரியர் கிரியாகாண்டக்கிரமாவலி, சித்தார்த்தசாராவலி யென் பனவற்றையும், சுதர்வேததாற்பரியசங்கிரகம், சிவதத்துவவிவகம், சிவகர்ணயிர்தம் பாரததாற்பரியசங்கிரகம், இராமாயணதாற்பரியசங்கிரகம், பிரமதருக்கத்தவமென் பனவற்றையுங் கற்று, வைதிக சைவவறிவுடையராய், வைதிக சைவாஸுட்டானக் கைவரப் பயின்றகொள்க. சுத்தாத்தவிதிள்ளன சித்தார்த சைவ நன்மாணுக்க. கைவல்லியம் வேதார்த்தகுடாமணி முதலிய கேவலாத்துவித வேதார்த சாத்திர

களைக் கற்கிவண்டின், தஞ்சித்தார்தப் பார்வையாற் கற்க. இது விசிட்டாத்தவித வைணவ நன்மானுக்கர்களுக்கு மொக்கும்.

சைவ நன்மானுக்கருட் சித்தசுத்தி மிகவுடையராய் நித்தியா நித்திய விவேக வுணர்வு தோன்றிப் பிறவிக்குஞ்சி வீர்பேற்றி னவாமிச்சுடைய பரிபாடுகளான நல்லோர், சித்தார்த சைவ ஞானஞ்சாரியரை யடைந்து வழிபாடாற்றி அகங்கார மமகாரத் தியாச்சியஞ் செய்து, திருவாண விஞ்ஞான திச்சையுற்று, சிவஞான போதம், சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரசாசம், திருவருட்பயன் முதலிய வத்துவித சைவ சித்தார்த தூண்டிப் பற்றினுஞ்சுபுமயற்றி னுரைக்கோறும், வேதார்த சித்தார்த சாத் திரப்பொரு ளுண்கதையு மைப் விபரீதமற வுடக்கி விளக்கும் சகலகலா ரூபமான சிவ ஞானமாரபடியத்திஞ்ஞரும், ஞானஞ்சாரியரை வழிபட்டு, முறையாற் கேட்டல் சிந்தித்த நெளிதல் செய்து, சிவாஸுடவங் கைவருமாறு சிவோக மென்று மத்துவித நிடை பேணுக. இங்ஙன ஞானஞ்சாரிகளான நல்லோர் ஈசாவாசியம், கேணம், பிரச்சினம், முண்டகம், மாண்டேகியம், ஈர்த்திரியம், ஐதரேயம், சாந்தோக்கியம், பிருகதாரணிய கம், சுவேதாச்சவதரம், கைவல்லியம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை யென்னுஞ் சைவோப நிதசங்க்ளையும், பவுட்கரம், மிருகேந்திரம், தேவிகாலோத்தரம், சமுவஞானேச்சர முதலிய சைவாகமங்க்ளையும், தாங்கற்றுணர்ந்த வேதார்தத் தெளிவான திராவிட சைவ சித்தார்தப் புலமைக கருணை வாய்ந்தனாற்று கொங்க. ஈண்டுச் சொல்லிய வுபநிடதங்களின் மெய்ப்பொருள்க ளாண்டாண்நித் துவித விசிட்டாத்தவித கேவ லாத்துவித பாடிய வுரைகளாற் பேதிக்கப்பட்டிருத்தலின், சைவ சித்தார்த ஞான குருவரு ஞபதேச மாந்திரப் பாவையா லவற்றின் மெய்யுணர்ந்து சத்தார்த்தவித நிலைக் கடைப்பிடி புதுதிபுதுக.

அதன்மேல், இங்ஙனங் கூறிய வேதார்தத் தெளிவான சைவசித்தார்த ஞானஞ் பல தெய்வசுதிருவரு ளிடக்கியமான தேவாரத் திருவாசகம் திருக்கோவை யுத்தரவேத முதலிய திருமுறைகளைத் திருவருட் டண்ணு லென்று மாராய்ந்து, ஒதிப், பரமசிவன் திருவடிக் கீழ்ப்பிரிவறப் பொருந்தாஞ் சிவன்முத்தி யுண்மைநிலை தலைக்கடி வாழ்க.

வைணவநல்லோர், தத்துவசேகரம், தத்துவத்திரயம், சிவசனபூரண முதலிய தஞ்சமய சாத்திர முறைமாற் கேட்டுச் சித்தித்து விசிட்டாத்தவித சித்தார்தத் தேறி, நாலாயிரப்பிரபந்தங்களைத் திருவருட் பார்வையா னென்று மாராய்ந்து, நாராயண மூர்த்தி திருவடிக்கீழ் திருக்குஞ் சரணுகதிநிலை தலைக்கடி வாழ்க.

மேற்கூறிய முத்தமிழிட்டலெமயோ டிகநனைங் கூறிய வேதார்த சித்தார்த சாத்திரப்புறையு நன்கு கைவரப்பெற்றாற் முதுதமிழ்ப்பெரும்புலவர் (M. A.) என் னும் பட்டாபிதானத்துக் குரியரென் னுணர்க.

கல்வியறிவிற்பயன்.

இன்க் தமிழ்ப்புலமைபா லிசபர வீர்பேறு சாதித்தடையுமாறு கூறுதம்.

இன்னிலையான தமிழ்ப்புலவ ரறத்தாற்றாற் பொருளீட்டி யின்னிலைக்கு விதி த்த சருமம் வழாது செய்து போகற் துய்த்துத் தருமமுற் தக்கார்க்குச் செய்க. பொரு ளீட்டுங்கா லுறளொடு மன்பொநிம் பொருதறி யீட்டுக. என்னை? அருளொடு மன் பொநிம் பொருத்தி வாராத பொருள் பசுமட்சலத்து ணீர்போலச் செய்தாணையுங் கொண்டறத்தலின். இல்லறநெறி நிற்பார், வறியார்க்கு வேண்டிவன வுதவு யவன்

வறுமை களைய வல்லராதலும், தாமெடுத்தகொண்ட நல்வினையை முடிக்கவல்லராதலும், தம் பணகவர் தருக்கறுக்க வல்லராதலும், வேண்டு மின்ப தாகர வல்லராதலும், பொருளுடையராய வழியே யாகலின், அப்பெற்றித்தாய பொருளை தெறிபா னிரடிப் பிட்டுச். பொருளிட்டிங்காற் தம்புலகம் யதற்குத் துணைக்காரணமாறென்று சொண் மட்டித் தக்கதன்று. என்னை? அறிவுடையார் வறியராகவு மேனையார் செல்வராகவுங் காண்டலின். ஆகவே, அறிவுடையராதற்காது மூழ் செல்வமுடையராதற் காகாது; செல்வமுடையராதற்காது மூழ் அறிவுடையராதற் காகாது. நாயனாரும் “இருள்வ றுலகத் திபற்கை திருவேறு-தென்னிய ராடென் னேறு” என்றபித் தருளிச்செய் தார். இன்னும், யார்க்கும் பொருள் னுண்கையு மறு காரணமாக வெய்து மின் பமு முன்வினையா னமைகூ ளிடந்தன; பொருளினின்மையு மதுகாரணமாக வெய்துந் தன்பமு மங்கனமே முன்வினையா லமைகூ ளிடந்தன. அவை இம்மையறிவு முயற்சிபாலு மெதின்மையாலு முளவாவன வென்று கொண்டு மகிழ்ந்தலுங் கவறுமறி வின்மையாம். இங்ஙனமாதலின், கல்விபறிவு பெள்ளிபராய் நன்று னன்றுசெய் திக த்தி னற்புகமும் பரத்திற் றுறக்கம் கின்பேறுகூடு வெய்துதற்கே சாதனமாவதாமென்க. இனிப் பொருள் பழவினையான வருவொன்று கொண்டு அதனை யீட்டு முயற்சியின்றி மடிபுக்கிருக்காது, அதனை யூக்க முடையாராக யீட்டற்கு; “முயற்சி தருவனையாக் கும் ” “மடியிலான் குளுளா டாமறைய னான்”. “ஆக்க மதர்வினும்ச் செல்லு மழிவிலா - லுக்கீ முடையா னுழை” என்பவாசலின். இனிம் கல்வியறிவுடையார், பொருளைக் கல்வியினூற் உழவினும் ஈட்டுதல் சிறப்பாம். யாணிகத்தினும்த் தேவனத்தினும்த் பொருளிட்டிக் லுத்தனைச் சிறப்பின்றாம். யாழ்வுநிலைநின்,— கல்வி யுழவுதொழிலாற் பொருளீட்டிப் புலவர் சுவைத்திரையிருந்து இகபரசாதனம் கவலை புதுதாமற் செய்தற்கு வல்லுநராவர்; மற்றிருவனகயா னீட்டிப் புலவர் கவலையும் பரதந்தரமு முடையரா யிகபர சாதன முட்டிற்றிருந்து செய்புனீராவர்; அதற்கு லென்க.

இங்ஙனம் பொருளீட்டிக் கல்வியினால் இகபர சாதனம் பேணி வாழ் நற்புல வர், தந்த சொற் செயல்களால் யார்க்கு முபகாரிகளாய் வாழ்க. அங்ஙன முபகாரி களாதலைப் பயன் நோக்கிச் செயற்கு; கடனாகக்கொண்டு செயல். இனிச் செய்யுந் தொழிலெல்லாம் பாடுமகாரப்பணமாகச் செய்க. பழிபெய்களைத் தமக்கென்று கொ ண்டி செய்வோ ரவற்றாற் துடக்குறவர்; பரமேசுவரப்பணமாகச் செய்வோ ரவற் றாற் துடக்குறார். அவரவற்றாற் துடக்குறையை யொன்றோ, பரமேசுவர னீருள்ளா னமு மெய்திப் பிறட்டிறப்பில் பெருவாழ்வு பெய்துப.

“குறியையென மருவுமவைபகவு ஞானங்கிடைத்தற்கு நிடித்த”மாதலின், கருமக் களைப் பயன்படுத்தாது பரமேசுவரப்பணமாகச் செய்வோர் பிரம ஞானமெய்தி வீடு பேறு கூடுகெனபத வேதம்மத் துணியாம. “அன்பு மருளு மறிவுக் கடையாளம்” என்பவாசலின், கல்வியறிவுடையா ரல்விரண்டனையுந் தமக்கணியாகக் கொண்டு போத் தல்வண்டும். அன்பு தொடர்புடைய வுயிர்சண் மாட்டம் அருளவொன்றி யெல்லா வுயிர்களிடத்து நிகழு மறிவு வியாபாரமாதலின், அன்பினு மருள் சிறந்த ஞானசாத னமாம். அன்பு இல்லாததா ரறிவு வியாபாரமும் அரு மிற வறத்தா ரறிவு வியாபா ரமாமம். இல்லாததின் றொட்பு பற்றி யெழுமன்பே துறவறத்திற் றொட்பு பர மூது அருளாய் முத்தும். நாயனாரும் “அருளென்னு மன்பின் குழவி” யென் று

களைக் கற்கவேண்டின், தஞ்சித்தார்த்தப் பார்வையாற் கற்க. இது விசிட்டாத் தவித வைணவ நன்மாணுக்கர்களுக்கு மொக்கும்.

சைவ நன்மாணுக்கருட் சித்தசுச்சி மிகவுடையராய் நித்தியா நித்திய விவேக வுணர்வு தோன்றிப் பிறவிக்குஞ்சி வீடுபெற்றி னவாமிக்குடைய பரிபாகிகளான நல்லோர், சித்தார்த்த சைவ ஞானஞ்சாரியரை யடைந்து வழிபாடாற்றி அகந்தார மமகாரத் தீயாச்சியஞ் செய்து, திருவாண விஞ்ஞான தீக்ஷையுற்று, சிவஞான போதம், சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரசாசம், திருவருட்பபன் முதலிய வத்துவித சைவ சித்தார்த்த தூஷன் பஞ்ஞாநஸ்யமயற்றி னுரைக்கோறும், வேதார்த்த சித்தார்த்த சாத் திரப்பொரு ளுண்கதையு மைய விபரீதமற வுடக்கி விளங்கும் சகலகலா ரூபமான சிவ ஞானமபாடியத்திஞ்ஞரும், ஞானஞ்சாரியரை வழிபட்டு, முறையாற் கேட்டல் சிந்தித்த நெளிதல் செய்து, சிவானுபவங் கைவருமாறு சிவோக மென்று மத்துவித நிதடை பேணுக. இங்ஙன ஞானஞ்சாரிகளான நல்லோர் ஈசாவாசியம், கேனம், பிரச்சினம், மூண்டகம், மாண்டேகியம், ஈர்த்திரியம், ஐதரேயம், சாந்தோக்கியம், பிருகதாரணிய கம், சுவேதாச்சுவரம், கைவல்லியம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை யென்னுஞ் சைவோப நிததங்கனையும், பவுடகம், மிருகேந்திரம், தேவிகாலோத்தரம், சமூகஞானேத்தா முதலிய சைவாகமங்கனையும், தாங்கத்துணர்ந்த வேதார்த்தத் தெளிவான திராவிட சைவ சித்தார்த்தப் புலமைக கரணாக வாய்ந்தணர்ந்து கொள்க. ஈண்டுச் சொல்லிய வுபநிடதங்களின் மெய்ப்பொருள்க ளாண்டாண்டித் துவித விசிட்டாத் தவித சைவ லாத்துவித பாடிய வுரைகளாற் பேதிக்கப்பட்டிருத்தலின், சைவ சித்தார்த்த ஞான குருவரு ஞபதேச மாந்திரப் பார்வையா லவற்றின் மெய்யுணர்ந்து சத்தார்த்தவித நிலைக் கடைப்பிடி புதுதி யுகுக.

அதன்மேல், இங்ஙனங் கூறிய வேதார்த்தத் தெளிவான சைவசித்தார்த்த ஞானனு பல தெய்வத்திருநாரு ளிலக்கியமான தேவாரத் திருவாசகம் திருக்கோவை யுத்தரவேத முதலிய திருமுறைகளைத் திருவருட் டண்ணு லென்று மாராய்ந்து, ஒதிப், பரமசிவன் திருவடிச் சீழ்ப்பிரிவறப் பொருத்தஞ் சிவன்முத்தி யுண்மநிலை தலைக்கூடி வாழ்க.

வைணவநல்லோர், தத்துவசேகரம், தத்துவத்திரயம், சீவசனபூரண முதலிய தஞ்சமய சாத்திர முறையாற் கேட்டுச் சிந்தித்து விசிட்டாத் தவித சித்தார்த்தத் தேறி, நாலாயிரப்பிரபந்தங்களைத் திருவருட் பார்வையா னென்று மாராய்ந்து, நாராயண மூர்த்தி திருவடிக்கே திருக்குஞ் சரணாகதிநிலை தலைக்கூடி வாழ்க.

தேற்கூறிய முததமிழ்ப்புலமையோ டிந்தணங் கூறிய வேதார்த்த சித்தார்த்த சாத்திரப்புலமையு நன்கு கைவரப்பெற்றார் முததமிழ்ப்பெரும்புலவர் (M. A.) என் னும் பட்டாபிதானத்துக் குரியரென் னுணாக.

கல்வியறிவீன்பயன்.

இன்க் தமிழ்ப்புலமைபா லிசுபர வீடுபெறு சாதித்தடையுமாறு கூறுதம்.

இன்னிலையான தமிழ்ப்புலவ ரறத்தாற்றாற் பொருளீட்டி யின்னிலைக்கு விதி த்த சருமம் வழாது செய்து போகற் துய்த்துத் தருமமுற் தக்கார்க்குச் செய்க. பொரு ளீட்டுங்கா லுள்ளொடு மன்பொநிம் பொருத்தி யீட்டுக. என்னை? அருளொடு மன் பொநிம் பொருத்தி வாராத பொருள் பசுமட்சலத்து ணீர்போலச் செய்தானையுங் கொண்டறத்தலின். இல்லறநெறி நிற்பார், வறியார்க்கு வேண்டிவன வுதவ் யவர்

வறுமை களைய வல்லராதலும், தாமெடுத்தகொண்ட நல்வினையை முடிக்கவல்லராதலும், தம்பகைவர் தருக்கறுக்க வல்லராதலும், வேண்டி மின்பு துர வல்லராதலும், பொருளுடையராய வழியே யாகலின், அப்பெற்றித்தாய பொருளை நெறிமா னிரடிப் பிட்டுச். பொரு ளிட்டுங்கூறும் தம்புலகை யசுதருக் துணைச்சாரணமாமென்று சொன் டப்பட்ட தக்கதன்று. என்ன? அறிவுடையார் வறியராகவு மேனைபார் செல்வராகவுங் காண்டலின். ஆகவே, அறிவுடையராதற்கு மூற் செல்வமுடையராதற் காகாத; செல்வமுடையராதற்காகு மூற் அறிவுடையராதற் காகாத. நாயனரும் “இருவ றுலகத் திப்பகை திருவேறு - தென்னிய ராதுற வேறு” என்றெனத் தருளச்செய்தார். இன்னும், யார்க்கும் பொருளி னுண்கையு மது காரணமாக வெய்து மின்பமு முன்வினையா னமைத்து கிடந்தன; பொருளினின்மையு மதுகாரணமாக வெய்தாத் தன்பமு மங்கனமே முன்வினையா லமைத்து கிடந்தன. அவை இம்மையறிவு முயற்சிபாலு மல்கின்மையாலு முளவாவன வென்று கொண்டு மகிழ்தலுங் கவலு மறிவின்கையாம். இங்ஙனமாதலின், கல்விபறிவு பெள்ளியராய் நின்று கண்டதெய்திக் த்தி னற்புகமும் பரத்திற் துறக்கம் விடுபெறுகளு வெய்துத்தெக சாதனமாவதாமென்க. இனிப் பொருள் பழவினையான் வருவென்று சொல்லி அதனை யிட்டு முயற்சியின்றி மடிபுக்கிருக்காது, அதனை யூக்க முடையராகி விடும்க; “முயற்சி திருவினையாக் கும்” “மடிவிலான் குளுளா டாமரை யி னான்”. “ஆக்க மறிவினும்ச் செல்லு மழிவிலா - ஐக்க முடையா னுழை” என்பவாசலின். இனிம் கல்விபறிவுடையார், பொருளைக் கல்வியினாலும் உழவினாலும் ஈட்டிநில் சிறப்பாம். காணிகத்தினாலும் சேவனத்தினாலும் பொருளிட்டிநிலைத்துணைச் சிறப்பின்கூறும். யாதுகுலெனின், — கல்வி யுழவுதொழிலாற் பொருளிட்டும் புலவர் சுவதந்திரராயிருந்து இப்பரசாதனங் கவலை புருதாமற் செய்தற்கு வல்லுநராவர்; மற்றிருவகையா னீட்டும் புலவர் கவலையும் பரதந்தரமு முடையரா யிப்பரசாதன முட்டற்றிருந்து செய்யுந்ராவர்; அதனா லென்க.

இங்ஙனம் பொருளிட்டிக் கல்வியினால் இப்பரசாதனம் பேணி வாழும் நற்புலவர், தஞ் சொற் செயல்களால் யார்க்கு முபகாரிகளாய் வாழ்க. அங்ஙன முபகாரி களாதலைப் பயன் நோக்கிச் செயற்க; கட்டுறுக்கொண்டி செய்க. இனிச் செய்யுந் தொழிலெல்லாம் பரமேசுவரார்ப்பணமாகச் செய்க. அப்பழிகளைத் தமக்கென்று கொண்டு செய்வோ ரவற்றற் துடக்குறவர்; பரமேசுவரார்ப்பணமாகச் செய்வோ ரவற் றற் துடக்குறார். அவரவற்றற் துடக்குறையு யொன்றோ, பரமேசுவர னீடுண்ணு னமு மெய்திப் பிறப்பிறப்பில் பெருவாழ்வு மெய்தப.

“கூரியையென மருவுமகவையு ஞானங்கிடைத்தற்கு நிசிந்த”மாதலின், கருமா ளைப் பயிற்செய்து பரமேசுவரார்ப்பணமாகச் செய்வோர் பிரம் ஞானமெய்தி வீ பிறை கூடுவொன்பது வேதாசமத் துணிபாம். “அன்பு மருளு மறிவுக் கடையாளம் என்பவாசலின், கல்விபறிவுடையா ரப்பிரண்டினையும் தமக்கணியாகக் கொண்டு போத லல்லவண்டும். அன்பு தொடர்புடைய வுயிர்சண் மாட்டும் அருளவாறான்றி யெல்ல வுயிர்கனித்து நிகழ மறிவு வியாபாரமாதலின், அந்திது மருள் சிறந்த ஞானசாத னமாம். அன்பு இல்லாததா ரறிவு வியாபாரமும் அரு மிற வறத்தா ரறிவு வியாப ரமுமாம். இல்லாததற் றொடர்பு பற்றி யெழுமன்பே துவவறத்தற் றொடர்பு ப றுது அருளாய் முதிரும். நாயனரும் “அருளென்னு மன்னை குழவி” யென்ற,

ளிச்செய்தார். பொருட் செல்வ நல்லோர்பா லன்றிப் பூரியர்பாலு முளதாவதாம். அருட் செல்வமோ நல்லோர்பாற் றானே யுளதாவதாம். ஆதலின், அருட்செல்வமே செல்வங்களுள் வைத்துச் சிறந்த நற்செல்வமாம். நாயனாரும் “அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம் - பூரியார் கண்ணு முள ” என் றெடுத்தருளிச்செய்தார். இன்னும், பொருளுடையா ரிவ்வுலக னுகர்ச்சியே யெய்துப. அருளுடையார் இவ்வுலக னுகர்ச்சியு மவ்வுலக னுகர்ச்சியுந் “தப்பா தெய்துப. இன்னும், அருட்செல்வமுடையா ரிம்மையிற்றானே தெய்வத்தன்மை யுற்று எல்லா வுயிர்களாலுந் தொழப்பி ரீர்மையுடையரு மாவர். இங்ஙனமாதலின், கல்வியறி வுடைய நன்மக்க ளெப்பொழுது மப்பெற்றித்தாய வுருட்பெருஞ் செல்வத்தைக் குறிக்கொண்டு கடைப்பிடித் திட்டனன்றும். இவ்வருளற மிக்கனஞ்சிறந்து நேராக ஞானசாதனாடிக லினன்றே, “கஷிண்டாவாவொருயுக்து ” எனதும், “நல்லா நெனப் பபிவ தியாதெனின யாதென்றுந் - கொல்லாமை சூழு நெறி ” “ஒன்றாக நல் லது கொல்லாமை ” “அவிசொநிற் தாயிரம் யேட்டலி னென்ற - னுயிர்செருத் துண் ணுமை நன்று ” என்றும், “கொல்லா விரதந் சுவலயமெல் லாமோங்க - வெல் லர்க்குஞ் சொல்லுவதெ ளிச்சை பராபரமே ” “கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்தரந் கோள்சனவு - கல்லாமற் கைதவ ரோடினந் காமற் கனவிலும் பொய் - சொல்லாமற் சொல்லினுந் சேனாமற் றேறையார் மாயையிலே - செல்லாமற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகளே ” என்றும், உண்மைநூல்கக் அங்ஙன முறை யிட்டனவெனக. இனிச் சேவாருண்ணியம் பேணுது. கொலை யூனுண்போர் சிவர், புலவொன்றுந் குரவொன்றுந் பிரமஞான போதகாசிரிய ரென்று முலத்தி னிலவுகின் றார். “உண்ணுமை யுள்ள தயிர்நிலை யூனுண்ண - வண்ணுதல் செய்யா தளது” “கண்கையிற் படிந்தட் டாலுந் சடவுளைப் பூசித் தாலு-மங்குல்-டார் கோடி தானம் வள் ளலாய் வழங்கி னாலுஞ்-சங்கையில் லாத ஞான தத்துவ முணர்ந்திட் டாலு-பொங்கிய புலால் புசிப்போன் போய்நர கடைவ னன்றே ” என் துண்மைநூல்கண் முறையிடுதலை யவ ரறியார் போலும்!

யாவர்க்காயினுந் தாமனுட்டிக்காத வுறுதியினைப் பிற ரனுட்டிக்கப் போகித்தல் பெரும் பேதமையாம். நாயனாரும் “ஒதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்- பேதையிற் பேதையா ரில் ” என் றவ்வா நெடுத்தருளிச் செய்தாரென்பது. குண குற் றங்கள் பழவினை காரணமாக விம்மையின் மக்கண்மாட்டி நிகழுதலின், குற்றச்செய லுடையாய வொருவ ர்குற்றச்செய்துகளின் கேடுணர்ந்து, அவை தவிர்த்து நற்குண நற்செய்கையுடையராய்த், தாமுன்செய்த குற்றத்திதாலைப் பிறர்க் கெடுத்தச்சொல்லிக் குணப்பிரசங்கஞ் செய்த நக்கதேயாம். அவர் அவ்வாறு நன்று நாடிச் செய்யுந் குணப் பிரசங்கத்தினை முன்னக் குற்றச் செய்தி காரணமாக வவமதித்த நக்கதன்றும்.

இனித் தமிழ்ப்புலமையுடையார் கடைப்பிடித்துச் செயற்பாலன: தங்குலநலம் பேணல், தந் தேசநன்மைபேணல், தஞ் சமயநன்மைபேணல், நன்மானுக்கர்க்குக் கல்வி கற்பித்தல், நல்ல நூலுரைகளை யியற்றுவதென் றியை முதலாயின. முற்காலத்தித் தமிழ்ப்புலவ ரிப்பொதுநன்மைகளைக் கடைப்பிடித்துச் செய்து புகழுடம்பு நிறுவிப் பாவாழ்வு பெற்றார். இக்காலத்தித் தமிழ்ப்புலவருட் பெரும்பாலா ரிவை செய்யாத, தந் குடும்ப மோம்புத லொன்றுமே செய்து, கல்வியறிவுப் பெரும்பயன் கொள்ளாத, கொன்னே காலங்ழித்திலவர்!

இனிக் கல்வியென்னு நற்பொருட் புலமையாளர் இறைமுதற் கடவு டிருவரு னாடி யவனை யு மவனருள் பெற்ற பெரியாரையும் பாடி உய்த்தேதிதலன்றிப் பொய் மையாளரான வுலர் மாந்தரைப் பொருட்பேறு கருகிப் பாடுதல் பெருங் குற்றமாம். “பொய்மை யானரைப் பாடாதே யெந்தை புதுவார் பாடுமின் புலவீரகாள்” என்று சமயாசாரியரும், “ஒழிவொன் தில்லாதபல் லுழிதோ. னுழி நிலாவப்போம் - வழி யைத் தருநங்கள் வானவ ரீசனை நிற்கப்போய்க் - சுழியமிசு நல்ல வான்கவி கொண்டு புலவீரகா - னிழியக் கருதியோர் மாணிடம் பாடலென் னாவதே” என்று ஆழ்வாரும், பணித்தருளினார்.

இனித் தஞ்சமய நன்மை நட்டும் புலவர் நியாயநெறியானே யதனைப் பரிபால னஞ் செய்க. சமயபரிமாணங்கொண்டு குதர்க்க சமயவாத மொரு ஞான்றுஞ் செய் யற்க. சமயங்களுெல்லா மொரு முத்தகடவு ளானையின் ஒவ்வோர் வகுப்பினரா கிய வதிகாரிகள் பொருட்டிற் தோற்றுவிக்கப்பட்டு நிலைபெறுவனவாதலின், குதர்க்கத் தார் தஞ்சமய நாட்டிப் பரசமய நிற்குத்தல் குற்றமாம். சமயங்கள் ஒரு முதல்வ னானையிற்றென்றிச் சோபாணமாய்த் தாரதம்மிய முற்று நிலைபெறுமாறு ஞானாயிந்த மென்னுங் கிரந்தத்தில் விரித்துக் கூறினாம்.

இன்னும், இக்காலத் தமிழ்ப்புலவர், சற்புத்திரர்ப் பெற்று, அவரைக் கல்வியறிவு டையராக்கிக், குடும்பபார மவர்மே லிறக்கி விட்டுப், பிரவஞ்ச வையாக்கியமுற்றுத் துறந்து மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்துப் பர வீடு பேறு கூடு மெண்ணஞ் சிறிது மிச ராய்ச், “சொற்றளர்ந்து கோலுன்றிச் சோர்ந்த நடையினராய்ப் பற்கழன்று பண்டி பழிகாறு மிற்செறிந்து” மக்கண் மனைவி யொக்கற் பற்று முறுகி, அவாநெறிப்படர னீராவார். “அடல்வேண்டி மைந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும் - வேண்டிய வெல்ல மொருங்கு” “தலைப்பட்டார் திரத் துறந்தார் மயங்கி - வலைப்பட்டார் மற் றையவர் என்று நாயனா ருருளிச்செய்தலின், விடாது வந்த விருவகைப்பற்றும் விடற்குத், து வரத் துறந்து பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுத் லொருதலையாற் செயற்பால தென் நன்மனச் சனகனாகியரு மந்திரி முதலியோர் மீது பூபாரம் வைத்து ஏகாந்தமருவினே நிட்டை கூடிப் பற்றுத்துச் சீவன் முத்தராயிரெனின், பரவீடுபேறு மகி வாழ்க்கை துறந்து விரதம் பேணி ஏகாந்த மருவி மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்தார்க்கு யுளதாவதென்பது துணிபாம். இங்ஙனமாகலின், நிலையாமை நாடி நெஞ்சிற் று ந்து மெய்யுணர்ந்து அவாவறுத்துச் செம்பொருண் ஞானச்செல்வராய் வாழ்தலே ஓ நன்மகனுக்குக் கல்வியறிவின் முக்கியப் பயனென்பது கீடைப்படியாயிற்று. “நெஞ்சு றறுவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்த - வாழ்வாரின் வன்கனா நில்” என்றெடுத்தருள செய்தலின், நெஞ்சிற் துறந்தென்றும். “கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறி னற்றா டொழாஅ ரெனின்,” “கற்றின்று மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுப - ம; ன்டு வாரா நெறி.”

ஒழிபியன் முற்றிற்று.

திருவாவூதுறை மாதவச் சீவஞானயோகி சுப்பிரமணியதேசிகன் அரு டேசுரீ பெற்ற சபாபதிநாவலரியற்றிய திராவிடப்பிரகாசிகை முற்றிற்று.

இந்நூலாசிரியரியற்றிய நூல்கள்.

- (க) சிதம்பாசபாநாதபுராணம் :— இஃது சிதம்பரமான்மிய மைந்தனு னொன்றான ஏமசபாநாத மான்மிய மொழிபெயர்ப்பாயுள்ளது; தொல்லாசிரியர் செய்யு ணடைத்தாய் நடராசமூர்த்தி தலத் தீர்த்த வரலாறு உணர்த்துகிறது.
- (உ) சிவகாண்டியம் :— இது அப்பயதீக்ஷிதயோகிகள் வடமொழியிலியற்றிய சிவ காண்டியம் மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள வசனகிரந்தம்; பூர்வபக்கஞ் சித்தாந்த மென விருபகுத்தாட்சி சிவபரத்தவ ததலுவது.
- (ஊ) சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகம் :—இது வடமொழியில் அரத்தாசாரியரியற்றிய சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரக மொழிபெயர்ப்பாயுள்ள வசனகிரந்தம்; பரம சிவனே நான்கு வேதங்களானு மெடுத்தோதப்படும் பரம்பொரு ளென்று சாந்ப்பது.
- (ஈ) பாரததாற்பரியசங்கிரகம் (ஐ) இராமாயணதாற்பரியசங்கிரகம் :— இவ்விர ண்டும் வடமொழியில் அப்பயதீக்ஷிதயோகிகளியற்றிய பாரததாற்பரியசங் கிரகம் இராமாயணதாற்பரியசங்கிரக மொழிபெயர்ப்பாயுள்ளன; பாரத த்தானும் இராமாயணத்தானு துதலப்படும் பரம்பொருள் பரமசிவனென் னதறிவுறுத்தவன.
- (ஐ) யேசுமதசங்கற்பநாசாரணம் :— இது யேசுமதத்தர் கொள்கை பூர்வபக்கமா; லைத் தருக்கத்தினுற் றெரிப்பது.
- (எ) இலக்கணவிளக்கப்பதிப்பு :— இஃது இலக்கணவிளக்கச்சூருவ வின்மே னிகழ்த்திய குதர்க்கமுதது அதன் நியாயபலம் விளக்கும் வச கிரந்தம்.
- (அ) வைதிககாவிய நூலுணர்வு :—இது பெரியபுராணம், இராமாயணம், து கைப்புராணமென்னும் வைதிககாவியங்களை, அநியாயமாகத் தாவித்த சிந்தாமணியென்னும் அவைதிககாவியம் பாராட்டினாரை நியாயத்தினுன் ம த்து வைதிககாவியமாட்சி நிலையிட்ட வசனகிரந்தம்.
- (ஈ) ஞானசூடாமணி :—இது சிவவணமாத் நான்கும் பாரபரஞானமா யடங்குமா நிரூபிப்பது.
- (ஐ) ஞானமீர்தம் :—இது சமயங்களெல்லாம், முழுமுதற்கடவு ளொருங் ளுணையு டிருந்தி அதிகாரிபெதம்பற்றித் தாரதம்மிய முற்று நிற்கு முறைமை யுண தம் வசனகிரந்தம்.
- (கி) திருச்சிற்றம்பலவந்தாதி.
- (கஉ) திருவிடைமருதூர்ப் பதிற்புப்பந்தந்தாதி.
- (கங) மாவையந்தாதி.
- (கச) சிதம்பா பாண்டியநாயக மும்மணிக்கோவை.
- (கரு) வடகோவைச் செல்வவீநாயகரீர்டைமணிமாலை.
- (கக) நல்லைச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பதிகம்.
- (கஃ) வதிரநகரீத் தண்டபாணிக்கடவுள் பதிகம்.
- (கஅ) புறவார் பனங்காட்டுரீப் புறவம்மை பதிகம்.

பரிசோதனாபத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
க	கக	புயக்கல்	புயக்கல்
க	க	கோன்றெடையலென	கோனென
”	க	இசையென்றது	இசையென்றது
க0	க	அவ்வழகு	அவ்வழக்கு
”	கஉ	இப்புடவிற	இப்புடவியிற
கக	கக	முடிவதுஉம	முடிவதுஉம
உஎ	க	அகத்தினர்	அகத்தினர்
க0	கக	இதற்றமிழாராய்ச்சி	இதற்றமிழாராய்ச்சி
கக	கக	மதுநீர்ச்சுணையும்	மதுநீர்ச்சுணையும்
கக	உஉ	அவிருபாற்கும்	அவ்விருபாற்கும்
க0	உஎ	வில்லறவின்ப	இல்லறவின்ப
கக	உக	அரசனீதிநீதிநூனிந்தை	அரசனீதிநூனிந்தை
கக	உஅ	மலைவுடைத்தாம்.	மலைவுடைவாம்.
”	கஅ	ஒசப்படுதலானும்.	ஒசப்படும்.
கக	உக	பிறந்தும்	பிறந்தும்
கக	கக	வமைந்தது	வமைந்தது
கக	கஅ	புராணிஷ்டம்	புராணிஷ்டம்
கக	க	ஒத்தாகா”	ஒத்தாகா”
கக	கஅ	வீரொற்றுகும்	வீரொற்றுகும்
”	கக	மீரொற்றுகு	மீரொற்றுகு
கஅ	கஉ	முணர்த்தும்	முணர்த்தும்
”	கஉ	செய்யப்பட்டது	செய்யப்பட்டது
கக	கக	தண்டியலங்காரம்	தண்டியலங்காரம்
கக	கக	யாபபுள்	யாபபுள்
கக	கக	நூலிடந்	நூலிடந்
கக	க	யனை	யனைத்
கக	கஎ	யிள்ளையார்	யிள்ளையார்
க0	உஅ	ஒதியதூஉம்.	ஒதியதூஉம்,
க00	உக	யுபதேச	யுபதேச
”	கக	நம்பாண்டார்	நம்பாண்டார்
க0	உக	திருவாசக	திருவாசக
கக	க	அரசர்க்கு	அரசர்க்கு
க0	க	திருப்பாட்டுகளானும்	திருப்பாட்டுக்களானும்
க0	க	வாசியர்	வாசியர்
கக	உக	முப்பாறிருக்குறளென்	முப்பாறிருக்குறளென்
கஉஅ	உக	காண்டலாகிய	காண்டலாகிய

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௧௩௨	௧௪	ஏகார	எகார
௧௩௪	௧௯	முலிய	முதலிய
௧௩௬	௧௧	பரம	பிரம
௧௪௪	௩௪	யதனை	யதனை
௧௪௬	௩௬	பொருளல்ல	பொருளல்ல
௧௪௭	௧௮	தன்பால்	தன்பால்
௧௫௪	௩௦	முடினுற்று	முடினுற்று
௧௫௬	௩௧	பற்றி	பற்றிப்
௧௮௪	௮	கிளக்குகிளக்கு	கிளக்கு
௨௦௨	௩	நிராகரித்து	நிராகரித்துச்
௨௦௩	௧௪	விஷ	விஷா
,,	௧௫	விஷ	விஷா
௨௦௭	௨௬	சுற்றின்	சுற்றின்
௨௦௮	௫	ஆகமத்தை	ஆகமத்தை
௨௧௦	௩	தயாச்சிவஞ்செய்து	தயாச்சிவஞ்செய்து
௨௧௧	௧௩	கல்லியறிவு	கல்லியறிவு
௨௧௩	௨௩	துவவர	துவர
	௨௫	பாரபர	பாரபர

* இரூபால் கைசுகோண்டு படிப்பவர், அச்சுப்பதப்பில் நேர்ந்த பிழைகளை, திருத்தத்துன்படி முன்னர்த் திருத்திக்கொண்டு படிக்கக்கூடவர்.

